

Giới thiệu Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn

Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn – Ngôn Tình

Xuất thân phú quý, lại bởi vì phú quý mà bị người từng bước tính kế.

Thật lòng giúp người, lại ở thời khắc mấu chốt nhất bị cản ngược lại một cái.

Tô Giáng Thần chưa bao giờ nghĩ tới, sau khi mất đi song thân, nàng lại trở thành một con cừu tùy người mỡ xê.

Bà ngoại hiền lành hòa ái, nhưng lại cất giấu tâm địa rắn rết,

Mẹ chồng ôn hòa hữu lễ, lại có một ngày đối với nàng dùng lời ác độc,

Phu quân cùng nàng kề cận đêm ngày, nhưng lại hoài nghi sự trung trinh của nàng,

Tiểu thiếp tình như tỷ muội, nhưng lại từng bước đem nàng đẩy vào tử lộ.

Ôm đứa con thơ, đông chết ở đầu đường, lòng có bất bình, hóa thành lệ quý đoài mạng.

Ánh lửa gào thét, nuốt sống đủ loại bất bình, lại không nguôi được oán khí trong đáy lòng nàng.

Cơ duyên xảo hợp, nàng gặp được đắc đạo cao nhân,

Lịch kiếp trọng sinh, nàng vẫn là trưởng nữ được sủng ái nhất Tô phủ.

Để không giảm lên vết xe đổ, nàng bắt đầu từng bước tính kế,

Vì người nhà an nguy, nàng bắt đầu tâm địa ngoan quyết,

Ai dám cản đường nàng, thì phải trả thảm trọng đại giới, cho dù là phu quân từng ân ái triền miên, cho dù là đệ thế cô hồn đã từng tình như tỷ muội, nàng cũng sẽ không có nửa điểm đắn đo.

Tựa truyện ngôn tình Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn hứa hẹn mang đến những trải nghiệm thú vị cho bạn đọc. Hơn hết, với tính cách của nữ chính, có thể bạn sẽ bất ngờ bản thân mình trong đó. Mời bạn đọc cùng khám phá tiếp những diễn biến tiếp theo của truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Số Phận Không May

Trời đã vào đông, mây đen dày đặc, gió lạnh thấu xương, trên đường người đi lại cũng không còn mấy người.

"Cút ra ngoài, đừng làm dơ nơi này." Một bên cánh cửa đại môn chỉ nha mở ra, một nữ nhân ôm tiểu hài tử bị mấy tên phó dịch ném ra ngoài. Thân hình của nữ nhân kia vừa tiếp đất, liền không để ý gì khác, cẩn thận xem xét đứa bé được cuộn trong tã lót, thấy đứa bé không việc gì, liền vội vàng xông đến phía trước. Ngăn cản bọn họ đem đại môn đóng lại.

"Cầu xin người, Vương quân gia, nói với lão phu nhân, ta thật là bị oan uổng, Hiền nhi thật sự là cốt nhục của Từ Tuấn, ta không có lừa dối bất cứ ai, nếu là có nửa câu không thật, nhất định ngũ lôi oanh đình." Thân hình của nàng phủ phục trên mặt đất, trước mặt đám phó dịch đau khổ cầu xin.

Wương quân gia khẽ nhếch mép, lạnh lùng nói: "Nếu không phải lão phu nhân còn xem người là cháu ngoại của người, người nghĩ rằng người còn có thể sống mà ra ngoài sao? Mau cút đi, đừng làm nhơ bản, cũng đừng làm bại hoại thanh danh của Tổng phủ chúng ta."

Nói xong, liền khép lại đại môn. Nàng ta vội vàng, chạy nhanh đến dùng thân hình gầy yếu ngăn giữ đại môn, không để cho bọn họ đóng lại, vài tên tiểu phó dịch bên người Vương quân gia liền vội vàng kéo nàng ra, nàng ta liền vội vàng ôm chặt đứa nhỏ của chính mình vào trong tay, dùng thân mình chặn giữ đại môn, sống chết không cho phó dịch đóng lại.

"Ai dzô, còn không đi. Thực chưa gặp qua loại nữ nhân nào không biết xấu hổ như nàng ta, sinh ra một đứa con hoang tiện chủng, lại còn chẳng biết xấu hổ." Từ bên trong đi ra một nữ tử ăn mặc theo kiểu nha hoàn, nàng ta mặc một kiện áo lãng màu đỏ tươi, phôi thêm áo khoác ngoài màu xanh đậm, hạ thân mặc một cái váy dài màu xanh lá mạ, một bên tóc mai đen cài một đóa hoa nhung đỏ thắm, cùng trang phục trên người nàng hoàn toàn không

hợp nhau.

Nàng ta nhìn thấy nha hoàn này đi ra , trong mắt tàn mát ra mãnh liệt hận ý."Tiện nhân."

"Ngươi nói cái gì?" Ả nha hoàn vừa nghe thấy, liền bước nhanh về phía trước giận dữ nói: "Ngươi lặp lại lần nữa."

"Tiện nhân." Cuối cùng, còn nhỏ một ngụm nước miếng trên người ả nha hoàn kia.

"Chát" một tiếng, trên mặt nàng hiện lên rõ ràng dấu ấn năm ngón tay đỏ tươi . Nàng ta tựa hồ không hề cảm thấy đau, quay đầu hung hăng nhìn chăm chăm ả nha hoàn, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống ả.

Không biết là ả nha hoàn chột dạ, hay là vì còn nguyên nhân nào khác, ả lại thụt lùi về sau mấy bước, đối với Vương quân gia nói: "Ngươi còn không nhanh đem ả tiện nhân này ném ra ngoài, nếu để cho phu nhân biết ngươi làm việc như vậy, nhất định các ngươi đều phải cuốn gói cút đi."

Vương quân gia vừa nghe, trong lòng căng thẳng, phù chính phu nhân mới này cũng không phải là đèn cạn dầu (* kẻ dễ bắt nạt), ít nhất nàng ta đã có thể đem nguyên phối phu nhân của thiếu gia đuổi đi, còn có thể làm cho lão phu nhân không hề ư hử một tiếng đem nàng phù chính, một thân thù đoạn có thể thấy được . Nếu như vào lúc này , chọc nàng ta không thoải mái, chỉ sợ chính mình...

Vừa nghĩ đến đây, Vương quân gia trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng . Nhìn nữ nhân gầy yếu trước mặt, hần cần răng nói: " Đem ả tiện nhân này ném ra ngoài đi, nếu ả không đi, liền đánh chết."

Nàng ta nét mặt dường như không dám tin, nhìn Vương quân gia trong mắt tràn ngập khiếp sợ, nhưng khi nhìn đến cây gậy thô trong tay phó dịch , nàng đã biết Vương quân gia e rằng thật là muốn động thủ, chứ không phải giống như trước lưu tình.

Ngay trong giây phút này, lòng của nàng ta lạnh tới cực điểm, nguyên lai nghĩ rằng người tốt có hảo báo, hóa ra đây là kết cục của việc làm người tốt . Nhìn lên bầu trời xám xịt, ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, âm thanh nàng lạnh lùng nói: "Ta đi là được rồi, bắt quá, bọn tiểu nhân các ngươi phải nhớ kỹ, nếu như mẫu tử chúng ta bình an vô sự, các ngươi tự nhiên cũng vô sự. Nếu như ta cùng với hài tử có điều bất hạnh gì, chúng ta mẫu tử chắc chắn hóa thành lệ quỷ lấy mạng." Nói xong, nàng dứt khoát xoay người rời đi. Vương quân gia nhìn bóng dáng nàng rời đi , thảm thán nói: nếu oán chỉ oán chính ngươi mệnh không tốt.

Đêm đó, trời rơi một trận tuyết lớn, nàng cùng đứa nhỏ đều chịu không nổi rét lạnh, đông chết ở đầu đường.

Chưa qua có mấy ngày, Tổng phủ đột nhiên xuất hiện một hồi đại hỏa, quý phủ không người chạy thoát, toàn bộ đều chết. Dân chúng trong thành nghe nói , đều nói là hai mẫu tử đáng thương kia trở về đòi mạng.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Không Đánh Không Quen Biết (Nhất)

Ba năm sau, một đạo sĩ đi ngang qua phế tích của Tổng phủ , thấy phế tích Tổng phủ âm khí nặng nề, liền bấm đốt tay tính toán, thảm nghĩ một tiếng: "Không tốt."

Ban đêm, trong thành dân chúng đều đang chìm trong mộng đẹp, chỉ có mỗi đạo sĩ kia vác một thanh kiếm cổ đi vào cửa Tổng phủ , cất cao giọng nói: "Yêu nghiệt phương nào, dám nhiều loạn thế gian luân hồi chi đạo?"

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy từng đợt âm phong cuộn cuộn nổi lên , lá khô ở trong gió xoay quanh , dần dần hình thành một con lốc xoáy, tấn công về hướng đạo sĩ, đạo sĩ không chút hoang mang, miệng nhanh niệm chú ngữ, chú ngữ vừa ra, liền biến thành một đạo linh phù, hướng về chỗ lốc xoáy bay đi. Hai bên chạm vào nhau, kích khởi một đạo hỏa hoa, ngay sau đó, một hồng y nữ tử tóc tai bù xù đứng ở cách đó không xa, giọng nàng căm hận nói: "Đạo trưởng, ta kính ngươi là người đắc đạo , không đành lòng gia hại, nhưng không có nghĩa là ta có thể tùy người xâm hại."

"Ngươi là yêu nghiệt phương nào, vì sao quanh quẩn ở trong Tổng phủ, thủy chung không chịu rời đi?" Đạo trưởng nhìn nữ tử trước mặt , không biết vì sao trong lòng nổi lên một tia thương hại, dùng linh hồn của chính mình làm kết giới, tạo nên một thế gian địa ngục như vậy , có thể thấy được người này khi sống nhất định có đại oan tình.

"Ông trời không có mắt, ta là thay trời hành đạo." Hồng y nữ tử oán hận nói: "Nếu không ai nguyện ý thay mẫu tử chúng ta kêu oan, như vậy, mẫu tử chúng ta phải chính mình đến thay bản thân mình oan kêu oan, đạo trưởng nếu thức thời, xin mau chóng rời đi."

"Hoang đường, ngươi cho là ngươi là ai, sao có thể lấy thay trời hành đạo?" Đạo trưởng nghe vậy, giận dữ, "Những kẻ chấp mê bất ngộ như ngươi, nên xuống địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh."

Hồng y nữ tử nghe đạo sĩ nói như thế, liền biết đạo sĩ này là không chịu buông tha mẫu tử bọn họ, lòng hạ quyết tâm, đơn giản niệm lên chú ngữ độc ác nhất, chỉ thấy kia chú ngữ cùng nhau, chỉ thấy từ bốn phương tám hướng vọt tới một đám anh linh (* linh hồn trẻ con), những anh linh này đều là những anh linh đầu thai không thành, trong lòng có oán hận, ngày thường chỉ cần cung phụng, thì sẽ không tổn hại đến phúc duyên của cha mẹ, đáng tiếc, thế gian này có mấy người cha mẹ làm được như vậy? Cũng bởi vậy, anh linh này có thể xem như một loại oán linh oán khí tận trời, năm tháng tích lũy oán hận, thống khổ không thể đầu thai chuyển thế, khiến cho những tiểu anh linh này so với ác Quỷ Lệ quỷ càng đáng sợ.

Đạo sĩ vừa thấy anh linh, nhận không được thờ đốc vì kinh ngạc, phụ nhân này như thế nào thao túng được đám anh linh này, phải biết rằng anh linh hận nhất chính là người hay là quỷ so với nó lớn tuổi hơn.

Nhưng thời gian không đủ để hần suy nghĩ, hần vội nhắm mắt, miệng cũng không ngừng niệm một chuỗi chú ngữ, ngay sau đó, một tiếng thuộc kim thanh thúy vang lên, chỉ thấy cô kiếm sau lưng hần nháy mắt bay lên, phát ra ánh sáng trắng chói mắt, ánh sáng trắng kia ở trên không trung xoay quanh, bảo vệ đạo sĩ không bị anh linh ăn mòn.

Đạo sĩ mở mắt ra, cắn nát đầu ngón tay, dùng máu vẽ ở giữa trán. Nguyên bản đôi mắt đen như gỗ mun nháy mắt phát ra hai đạo ánh sáng, quét về phía anh linh, những anh linh nhất gan đều lui về phía sau, duy chỉ có một anh linh hơi lớn chẳng những không chịu lui, ngược lại tiến lên vài bước.

Đạo sĩ nhìn thấy cảnh như vậy, chỉ biết đại khái tình hình, nguyên lai đứa nhỏ của nữ tử này bản thân chính là một anh linh, cũng bởi vì thế, mới có thể thuận lợi triệu hồi anh linh, chính là, đại bộ phận anh linh đều là những đứa trẻ không có xuất thế hoặc là xuất thế không qua bảy ngày liền chết yểu, chẳng lẽ nói...

Đạo sĩ tâm nhất hoành, mặc kệ bọn chúng có nguyên nhân gì, dám can đảm nhiều loạn sinh tử chi đạo, nên chịu cực hình địa ngục, vừa chuyển ý niệm, cổ kiếm kia nháy mắt liền đỏ lên, nữ tử đứng ở xa xa tựa hồ cảm nhận được sức mạnh to lớn của cổ kiếm, lập tức phi thân nhào về phía anh linh kia.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Dấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không Đánh Không Quen Biết (2)

Cổ kiếm xuyên thân mà qua, máu tươi của hồng y nữ tử giống như đóa hoa, phiêu tán ở không trung, anh linh hơi lớn kia lập tức bay qua nhào vào trên người hồng y nữ tử khóc rống, miệng không ngừng phát ra tiếng nói mơ hồ không rõ: "Nương, nương..."

Có lẽ là cảm nhận được sự bị thương của anh linh, cũng có lẽ là bị tình thương người mẹ của hồng y nữ tử tác động, những anh linh khác chẳng những không có bỏ chạy, trong mắt ngược lại bắt đầu tàn sát ra hồng quang đáng sợ.

Đạo sĩ thấy cảnh như vậy, biết rõ không ổn, một kiếm này của hần, là đâm trúng vết thương chí mạng nhất của anh linh, đó là bọn họ đều là dã quỷ cô hồn bị cha mẹ vứt bỏ, thế nhưng lệ quỷ trước mắt, cư nhiên vì một cái anh linh mà hy sinh chính mình, đã dấn động anh linh, cũng chọc giận anh linh.

Đạo sĩ vội vàng thiết lập kết giới, cổ kiếm cũng ứng với lời hô hoán của hần, xoay quanh hần ở trên không, thế nhưng số anh linh chắn chặt chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều, nếu như có người vào lúc này nhìn thấy được, nhất định sẽ bị hù chết, những anh linh kia giống như kiến, rất nhanh đã đem Tổng phủ bao quanh vây quanh.

Tất cả anh linh đều đang kêu gào, miệng phát ra mơ hồ không rõ âm tiết, như đạo trưởng rất rõ ràng, đây là một loại biểu hiện phản nộ của chúng nó.

Ngay tại thời điểm đạo sĩ không biết làm sao, anh linh đột nhiên đình chỉ kêu gào, chỉ thấy hồng y nữ tử kia từ trong vòng bảo hộ của anh linh bước đi ra, nhìn thấy toàn phủ anh linh vì nàng bất bình, hai mắt nàng tràn ngập nước mắt, là cảm động, cũng là bất đắc dĩ. Nàng biết rõ, nếu tiếp tục đối kháng, cho dù thắng, cũng sẽ làm cho những anh linh vô tội này vạn kiếp bất phục, tâm nàng vẫn là ngoan độc được, nhìn những tinh linh vô tội vì nàng mà hóa thành tro bụi. Nàng tiến lên đối với đạo sĩ cúi đầu: "Tiểu nữ tử tự biết nghiệp chướng nặng nề, nhưng những anh linh này đều là vô tội. Đạo trưởng nếu có thể chừa cho bọn chúng một con đường, tiểu nữ tử nguyện ý nhận trừng phạt, chỉ là hi vọng đạo trưởng giúp tiểu nữ tử một tay, đem những anh linh vô tội này, đưa về chỗ cũ đi."

Đạo sĩ nghe vậy, thập phần kinh ngạc sự chuyển biến của nữ tử này, nhưng khi thấy miệng vết thương không ngừng khép lại của nữ tử, trong lòng lại càng thêm kinh ngạc, theo đạo lý mà nói, nữ tử này bị một kiếm, cho dù không phải hồn phi phách tán, ít nhất cũng phải trọng thương không thể chữa trị, tại sao có thể như vậy?

Hồng y nữ tử nhìn đạo sĩ trầm mặc, nghĩ rằng hần không chịu, trong lòng nhất thời chợt lạnh, âm thanh lạnh lùng nói: "Nếu đạo trưởng không chịu, liền chớ trách tiểu nữ tử tâm ngoan, hôm nay không phải ngươi chết, thì chính là ta mất mạng."

"Vị phu nhân này, không phải tại hạ không chịu, là tại hạ cho rằng, đưa về chỗ cũ, đều không phải là là biện pháp thỏa đáng nhất." Đạo sĩ nghe được những lời về sau của nàng, biết nàng hiểu lầm, vội vàng nói: "Những anh linh này, hần là phải tiến hành siêu độ, mới có thể đi vào vòng luân hồi mới, mà phu nhân người, người bị một kiếm, cư nhiên không sao cả, chắc là bởi vì thọ mệnh của phu nhân ở nhân gian hần là còn rất dài, làm sao có thể rơi vào bước chết thảm này?"

Đạo sĩ càng nghĩ, cũng chỉ một nguyên nhân có như vậy, dù sao một cô hồn đã quý chân chính, là không có khả năng chịu được một kiếm này, như vậy duy nhất có thể giải thích được chính là nữ tử trước mắt, nhất định có nguyên nhân đặc biệt gì khác làm cho nàng chết sớm, mà số chết sớm này không phải là do thiên mệnh tạo thành, bởi vậy nữ tử này không coi là tử hồn, chỉ có thể nói là sinh hồn, vẫn là một sinh hồn có thể tạm thời thoát khỏi Lục Đạo luân hồi, nói cách khác, đêm nay hẳn muốn tiêu diệt nàng, căn bản là không có khả năng, chỉ có thể trấn an nàng.

Hồng y nữ tử âm thầm thở dài, nhìn đạo trưởng trước mắt, suy nghĩ có nên nói hay không?

Đạo sĩ nhìn ra nàng nghi ngờ, liền nói: "Nếu như ngươi ta đã gặp nhau tại đây, tin rằng đây là thiên mệnh. Phu nhân, nếu thực có cái gì oan khuất, không ngại nói thẳng. Bản đạo tự có phán xét."

Hồng y nữ tử thấy đạo sĩ thành khẩn như thế, cũng hiểu được không nên giấu diếm gì, liền đem những việc sinh tiền của chính mình từ từ kể ra.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mệnh Trung Quý Nhân (Người Giúp Đỡ Trong Cuộc Đời)

Đạo sĩ nghe xong lời của hồng y nữ tử, bấm đốt tay tính toán, kinh hô: "Làm sao có thể?"

"Đạo trưởng?" Hồng y nữ tử có điểm kinh ngạc về sự luống cuống của đạo trưởng.

Đạo sĩ giương mắt nhìn hồng y nữ tử, liếc mắt một cái, sau đó nói: "Ngươi kiếp trước là đại thiện nhân, cứu rất nhiều người, kiếp này vốn nên Phúc Lộc song toàn, con cháu đầy đàn. Đáng tiếc, bởi vì thiên đạo nghịch chuyển, khiến ngươi vô tội chết sớm, bởi vậy ngươi hiện tại là thoát ly Lục Đạo luân hồi, chỉ sợ về sau cũng khó mà nhập luân hồi."

"Thì ra là thế." Hồng y nữ tử quay đầu nhìn Tổng phủ, sau đó im lặng nói: "Nếu ta không thể nhập luân hồi, như vậy lũ ác nhân đó, dĩ nhiên cũng không thể nhập luân hồi, miễn cho ngày sau gây họa nhân gian. Ngươi nói, đúng không? Đạo trưởng."

Đạo trưởng nhìn nàng thật sâu, sau đó nói: "Bọn họ đều có hình phạt của bọn họ, ngươi không cần lo lắng. Vạn vật thế gian này là nhân quả tuần hoàn, gieo nhân nào thì gặt quả ấy."

"Gieo nhân nào thì gặt quả ấy? Ha ha, thật buồn cười, nếu thật sự là như thế, vì sao ta hảo tâm giúp nhân, kết quả lại rơi vào bước chết thảm, con thơ vô tội, vì sao cũng phải đồng chết đầu đường, đạo trưởng, đạo lý ngươi nói, ta không phục." Hồng y nữ tử vừa dứt lời, từng trận âm phong nháy mắt cuốn lên, chung quanh lại lâm vào trong bóng tối đáng sợ, ánh linh lại bắt đầu hình thành một tầng vòng vây, hướng về phía đạo sĩ bắt đầu rồng giện, mà hồng y nữ tử ở trung tâm âm phong, giờ phút này toàn thân cao thấp tản mát ra hồng quang. "Nếu ta nhất định là cô hồn đã quý, như vậy, ngươi trong Tổng phủ cũng đừng tưởng nhập luân hồi. Mười tám tầng địa ngục cũng tốt, hồn phi phách tán cũng thế, phải có người cùng ta hóa thành tro bụi, ta mới có thể cam tâm."

Đạo sĩ thấy cảnh này, biết rõ hồng y nữ tử quá mức chấp nhất, liền nói: "Sao phải khổ như vậy?"

"Đạo trưởng, ngươi không phải là ta, ngươi không thể hiểu được nỗi khổ của ta." Hồng y nữ tử vẻ mặt quyết tuyệt nói: "Tiểu nữ tử Giáng Thần, chính là huyết mạch cuối cùng Tô gia, Hiền nhi, không đơn giản là con ta, cũng là người thừa kế huyết mạch của Tô gia. Hại chết mẫu tử chúng ta, chính là chặt đứt truyền thừa trăm năm hương khói của Tô gia. Dưới cửa tuyền, ta không có mặt mũi nào gặp cha mẹ, cô hồn phiêu bạc, nhưng lại không có nơi để ta sống yên ổn. Đạo trưởng, ngươi nói, đây là báo ứng của ta sao?"

Đạo sĩ khẽ nhắm mắt, đột nhiên hỏi: "Ngươi có thể hay không đem bát tự của cha mẹ ngươi cùng bát tự của con người nhất nhất nói ra." Hóa ra, đạo sĩ nghe nàng nói như thế, liền cảm thấy khác thường, nếu như chỉ là Tô Giáng Thần chết oan chết uổng, như vậy chỉ có thể nói đây là kiếp hạn trong mệnh của nàng, nhưng nếu phụ mẫu nàng cũng vậy, như vậy trong này tất có kỳ quái. Huống hồ, nhân sinh tại thế (* người sống trên đời), nếu không phải là đại gian đại ác hoặc là gặp đại kiếp, rất ít người lại bị mắc phải họa diệt môn, còn Tô gia này vì sao lại bị diệt môn?

Căn cứ Tô Giáng Thần cung cấp bát tự, đạo sĩ cẩn thận bấm đốt ngón tay vài lần, sau đó vẻ mặt ngưng trọng nói: "Tô thị, bát tự mà ngươi nói liệu có gì sai lầm?"

"Không hề sai lầm." Tô thị vội vàng đáp, "Ngày sinh bát tự của phụ mẫu ta, ta vẫn khắc trong tâm khảm, về phần con ta, 10 tháng mang thai, làm sao có thể tính sai?"

Đạo sĩ thần sắc lập tức thay đổi, cuối cùng đối với Tô Giáng Thần nói: "Xem ra, đây là có người nghịch thiên, thật sự là nhân họa, chứ không phải thiên tai."

"Nhân họa?" Tô thị sùng sốt, đây là ý gì?

"Đại thiên gia tất có hạnh phúc cuối đời, theo như bát tự của cha mẹ ngươi để xem, Tô gia không nên tuyệt hậu, mà cha mẹ ngươi cũng không nên chết sớm như thế." Đạo sĩ giải thích nói: "Xem ra Tô gia là có người ở từ bên trong làm khó dễ, cắt đứt phúc hậu của Tô gia ngươi, rồi sau đó, ngươi lại mệnh gặp sát tinh, mới có một kiếp như thế này. Chiều theo thiên ý, hôm nay ngươi ta gặp nhau, chính là hóa giải kiếp nạn này mà đến."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trọng Nhập Luân Hồi

Nét mặt đạo sĩ khê nghiêm, nói: "Tô thị Giáng Thần, nhanh tới nghe lệnh."

Tô Giáng Thần nghe vậy, sùng sốt, đây là ý gì?

"Tô thị Giáng Thần, nhanh tới nghe lệnh." Mặt đạo sĩ càng nghiêm túc.

Tô Giáng Thần hiểu được ý tứ của đạo sĩ, bước nhanh về phía trước quỳ xuống: "Tô thị Giáng Thần, bái kiến đại sư."

"Tô thị Giáng Thần, sinh năm Bính Dần, tháng Canh Dần, ngày Giáp Ngọ, giờ Giáp, vốn nên hưởng thọ tám mươi chín tuổi, lại bởi vì thiên đạo nghịch chuyển, khiến di thể cô hồn nhập thể, làm cho Tô thị Giáng Thần chết sớm, nhiễu loạn trật tự nhân gian, nhiễu loạn số mệnh Lục Đạo luân hồi." Đạo sĩ dừng một chút, lại từ từ cất cao giọng nói: "Nay có đạo sĩ Huyền Ngô thi pháp, đem hồn phách của Tô thị Giáng Thần một lần nữa nhập vào Lục Đạo luân hồi, sửa lại đúng trật tự nhân gian, một lần nữa chấn chỉnh Lục Đạo luân hồi."

Tô Giáng Thần nghe vậy, chân động mạnh, đây là ý gì?

"Ngươi cần nhớ kỹ, kẻ thù kiếp này của ngươi, cũng chính là khắc tinh của ngươi ngày sau, ngươi đối với nàng ta vạn vạn không thể mềm lòng." Đạo sĩ nhấn mạnh trọng tâm nói: "Làm người tốt, làm người lương thiện, cũng là có giới hạn, nếu như có nghĩa là thoái nhượng, sẽ chỉ làm ác nhân càng thêm cuồng vọng kiêu ngạo. Tô thị, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, nhân thiện đối một số người là hữu dụng, nhưng đối với một số người là vĩnh viễn vô dụng."

"Đạo trưởng, xin hỏi ngươi, biểu muội của Giáng Thần, Triệu Uyển Uyển rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, vì sao người nói là sự xuất hiện của nàng làm cho ta chết sớm?" Nhắc tới nữ nhân này, Tô Giáng Thần trong lòng có đau, có oán, còn có cừu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đạo sĩ nhìn lên bầu trời, từ từ nói: "Nàng không phải là người của thế gian này, bởi vậy nàng biết rất nhiều chuyện mà ngươi không biết, cũng bởi vì vậy, ngươi mới có thể gián tiếp chết ở nàng trong tay. Tô thị, bản đạo ngăn cản không được nàng đến, duy nhất có thể báo cho ngươi chính là, đối với nàng, ngươi tuyệt đối không thể có nửa điểm mềm lòng, nếu không, hôm nay kiếp này, nhất định sẽ lại tái diễn."

"Tô thị nhớ kỹ. Chính là hải tử của Tô thị..." Tô Giáng Thần nhìn anh linh trôi nổi ở xa xa, trong mắt còn lóe lệ quang.

"Nó cùng ngươi có tình mẫu tử, ngươi nếu như nhập Lục Đạo luân hồi, nó tất nhiên cũng sẽ đi theo." Lời của đạo sĩ còn chưa có nói xong, Tô Giáng Thần vội vàng dập đầu nói lời cảm tạ: "Đa tạ đạo trưởng, đa tạ đạo trưởng."

"Đi thôi." Tô Giáng Thần chỉ nghe một câu này, liền phát hiện chính mình chìm vào thế giới hắc ám, nàng không ngừng giãy dụa, lại phát hiện một chút tác dụng cũng không có, ngược lại lại còn rơi xuống nhanh hơn. Chuyện gì đang xảy ra? Đây là suy nghĩ duy nhất của nàng trước khi lâm vào hôn mê.

"Giáng Thần, Giáng Thần..." Giọng nói này làm sao lại quen thuộc như vậy, giống như giọng nói của mẫu thân, Tô Giáng Thần tỉnh lại, liền phát hiện chính mình vẫn ở trong bóng tối, nhưng bên tai vẫn quanh quẩn tiếng hô hoán thân thiết của mẫu thân.

Mẫu thân, mẫu thân... Tô Giáng Thần ở trong lòng không ngừng la lên, lại thủy chung không dám mở miệng, sợ hãi vừa mở miệng, tiếng gọi quen thuộc kia liền hóa thành hư ảo.

"Ai..." Một tiếng thờ dài, giống như cửa vào lòng Tô Giáng Thần tạo thành một lỗ hổng, nàng nhìn không được kêu một tiếng: "Nương."

"Giáng Thần, Giáng Thần, ngươi mau tỉnh lại, nương biết ngươi tỉnh, nương nghe được ngươi kêu nương." Giọng nói bên tai ngày càng rõ ràng, còn mang theo một tia kinh hi khẩn cấp. Tô Giáng Thần mờ mịt mờ to mắt, lại nhìn thấy mẫu thân đứng ở trước mặt mình.

"Giáng Thần." Tổng thị vừa thấy nữ nhi mờ to mắt, lập tức rơi lệ, "Con số của ta, nếu không phải phát hiện sớm, chỉ sợ ngươi hiện tại... Phi, ta đây là nói mê sang cái gì, tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi."

Đây là có chuyện gì? Tô Giáng Thần có chút không dám tin, chẳng lẽ người đã chết vào Địa phủ, có thể nhìn thấy thân nhân đã chết đi nhiều năm sao?

Chẳng lẽ bọn họ đều không đi vào luân hồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thảm Kịch, Phải Từ Đầu Ngăn Chặn

"Hài tử ngọc, người sao không nói lời nào?" Tống thị có điểm lo lắng nhìn nữ nhi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt qua trán nữ nhi, sau đó khó hiểu nói: "Sốt rõ ràng là đã hạ, như thế nào người lại giống như là có điểm mơ màng hồ đồ?"

Bàn tay Tống thị hơi lạnh, đặt ở trên trán vô cùng mát mẻ, Tô Giáng Thần khẽ rên một tiếng, Tống thị vội vàng hỏi: "Là ở đâu không thoải mái, người nói cho nương, nương lập tức thỉnh đại phu lại đây một chuyến."

Tô Giáng Thần khẽ cảm tay mẫu thân, lại ngoài ý muốn phát hiện tay mẫu thân thật lớn, nàng cả kinh, vội vàng buông tay, lúc này mới nhìn rõ tay của chính mình, cư nhiên lại bé giống như bàn tay trẻ con.

Đây là có chuyện gì? Giống như ngũ lôi oanh đình (*sét đánh ngang đầu), Tô Giáng Thần hoàn toàn hóa đá.

"Giáng Thần?" Tống thị lại lo lắng, phản ứng của nữ nhi hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nàng, nàng vội vàng đối với nha hoàn bên người quả trách nói: "Một đám giống như đầu gỗ ở nơi này làm cái gì? Còn không đi thỉnh đại phu, nếu tiểu thư có gì bất trắc, cẩn thận ta lột da của các người." Nha hoàn thấy trên mặt chủ mẫu koe lên nét tàn khốc, vội vàng hành lễ lui xuống đi tìm đại phu.

"Bình thường lũ nha hoàn này xem ra thông minh lanh lợi, như thế nào vừa đến thời khắc mấu chốt, toàn bộ đều không dùng được. Nếu không phải các nàng trộm gian dùng mảnh lời, làm sao có thể làm cho tiểu thư đang êm đẹp tự nhiên rơi vào trong nước. Hương ma ma, ta nghĩ, trong phủ này từ trên xuống dưới nên hảo hảo chỉnh đốn một phen mới là cần thiết."

Vẫn đứng ở một bên làm người ẩn hình, Hương ma ma lập tức trả lời: "Phu nhân nói rất đúng, bọn tiểu nhân này, nếu không hảo hảo chỉnh đốn, chỉ sợ đều đã quên mất bổn phận làm nô tài của chính mình."

Tống thị đem ánh mắt chuyển qua trên người Giáng Thần, đau lòng nói: "Con gái số khổ của ta. Con yên tâm, à tiện nhân kia, ta sẽ không dễ dàng như vậy buông tha cho nàng ta. Đã có lá gan, bản lĩnh làm ra việc này, thì phải vì việc mình đã làm trả giá lớn."

Tô Giáng Thần vừa nghe, trong đầu chợt lóe lên, mơ hồ nhớ lại một việc, nếu như không đoán sai, đây là đã trở lại đoạn thời gian lúc nàng tám tuổi. Năm ấy lúc nàng tám tuổi, bởi vì nghịch ngợm trèo lên cây bắt ve sầu, lại không cẩn thận ngã xuống hồ nước. Mà lúc ấy người cứu nàng là...

Yên di nương, đúng, chính là di nương xuất thân từ thanh lâu, Yên di nương.

Bộ dáng của Yên di nương ở trong đầu của Tô Giáng Thần sớm đã mơ hồ, chính là cảm thấy nàng rất đẹp, không phải là loại vẻ đẹp đoan trang, cũng không phải là loại vẻ đẹp yêu kiều, mà là vẻ đẹp không nhiễm khói bụi trần gian thoát tục.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Giáng Thần bỗng nhiên mở tròn mắt, nàng nhớ lại, nhớ lại Yên di nương là chết như thế nào, chính là vì chính mình rút xuống nước, mẫu thân nói nàng ta đem chính mình đẩy vào trong nước, sau đó trước mặt mọi người đánh Yên di nương hai mươi bản côn, kết quả, Yên di nương yếu đuối không sống nổi, chết ở dưới bản côn. Cảnh tượng máu chảy đầm đìa kia từng có đoạn thời gian quấn quanh ở trong đầu của Tô Giáng Thần không sao biến mất được.

"Nương." Tô Giáng Thần nhìn thấy Tống thị rời đi, vội vàng hô: "Nương, không phải Yên di nương, là nữ nhi chính mình té xuống nước, việc này không liên quan đến Yên di nương, không liên quan đến nàng ta." Kịp trước, Yên di nương chính là bị sự yếu đuối của chính mình hại chết, nàng ta là nữ nhân bất hạnh đầu tiên mà nàng gặp, cũng từ đó về sau, hình bóng của cái chết tựa hồ như chưa hề rời khỏi Tô gia, thẳng đến khi nàng và con cùng đồng chết ở trên đường.

"Giáng Thần, con vừa mới mới tỉnh lại, đầu óc còn chưa thực thanh tỉnh." Tống thị rất hòa ái đối với nữ nhi cười nói: "Việc này, bậc trưởng bối như chúng ta lo liệu tốt là được, con còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, nhìn thấy loại người nào cũng đều cho là người tốt."

"Nương." Tô Giáng Thần chân trần bò xuống giường, ngăn cản Tống thị rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nơi Nơi Cần Thận, Bước Bước Thận Trọng

Tống thị vội bước lên phía trước nói: "Ai ya, tiểu tử tông của ta a, còn như thế nào vừa mới tỉnh dậy, lại giống như thay đổi thành người khác, đến lời của nương cũng không nghe sao?"

"Nương." Tô Giáng Thần lôi kéo tay của mẫu thân, thành khẩn nhìn mẫu thân, thỉnh cầu nói: "Người tha nàng ta một mạng đi, coi như vì nữ nhi tích phúc, được không?"

"Oan nghiệt. Ta sao lại sinh ra một nha đầu không hiểu chuyện như vậy." Tống thị ai oán than, đối với Yên di nương này, nàng đã sớm cảm thấy bất mãn, lần này hoàn toàn là mượn cơ hội làm khó dễ, vừa có thể khiến phu quân không tìm ra cơ bác bỏ, lại còn có thể răn đe đám hạ nhân, làm cho lũ nô tài không thù phận hảo hảo an phận.

"Nương." Tô Giáng Thần ôm chặt mẫu thân, đáy lòng âm thầm nói: "Nương, nếu con đã có thể bắt đầu lại từ đầu, như vậy con nhất định phải đem những lỗi lầm đã phạm, những chuyện đã làm sai trước kia, nhất nhất sửa lại cho đúng."

"Được rồi, được rồi." Tống thị bất đắc dĩ thỏa hiệp, "Nương hiện tại phải đi ra xem đại phu tới chưa, còn muốn tiện đường tới phòng bếp nhìn thử xem huyết yến đường phen nấu cho con như thế nào rồi? Đám nô tài này, không một kẻ nào biết làm việc, chỉ toàn biết giở trò, sử dụng mảnh lời."

Vừa nói, vừa đỡ Tô Giáng Thần trở lại lên giường, đắp lại chăn bông, sau đó liền cùng Hương ma ma đi ra khỏi khuê phòng của Tô Giáng Thần.

"Phu nhân, đây chính là một cơ hội tốt, ả tiện nhân kia còn đang bị nhốt tại sái phòng (* nhà cũi), lúc trước ở trong hồ nước cũng đã bị uống không ít nước, hiện tại thần trí còn không thanh tỉnh, nếu như định tội lúc này, cũng chẳng ai nói được gì." Hương ma ma vội bước lên hiến kế.

Tống thị liếc mắt nhìn nàng, không nhanh không chậm nói: "Người không nhìn thấy bộ dạng kia của Giáng Thần, nếu thật xử trí nàng ta, chỉ sợ rơi vào tai nó, ngày sau còn không đối với người làm mẫu thân ta đây trở nên lạnh nhạt."

"Phu nhân, người cũng quá cẩn thận rồi. Tiểu thư là từ trong bụng phu nhân đi ra, chẳng lẽ cánh tay còn có thể ngã ra bên ngoài, giúp đỡ ngoại nhân sao?" Hương ma ma rất kiên nhẫn khuyên nhủ: "Với lại, nếu như tiểu thư biết lại như thế nào, nhiều lắm cũng chỉ giận hờn trẻ con, qua rồi còn không bám theo phu nhân không rời."

Tống thị hé miệng cười, "Một ả di nương xuất thân thanh lâu, nhìn cũng biết nàng ra chẳng thể tạo ra được sóng gió gì lớn, cứ để cho nàng ta nhón nhơ vài ngày cũng không sao. Hơn nữa, giữ nàng ta lại cũng không có gì không tốt."

Hương ma ma gật đầu xưng vâng, nhưng trong đáy mắt lại hiện rõ lên một tia tàn khốc, chính là Tống thị đi ở phía trước, căn bản không nhìn thấy được.

"Di nương, người không sao chứ." Tiểu Đào vừa thấy bà tử (* người giúp việc hơi lớn tuổi) mở cửa sái phòng ra, liền lập tức nhào qua, khi vừa nhìn thấy xiêm y nhàu nhum của Yên di nương, nhìn không được nhịu mày, nói: "Bà tử này cũng thật sự là khinh người quá đáng, cư nhiên lại không để di nương thay xiêm y, cứ mặc xiêm y ẩm ướt như vậy ở trên người, chỉ sợ hàn khí nhập thể, để lại bệnh căn."

"Tiểu Đào!" Yên di nương lớn tiếng quát, "Sao lại nói năng không có quy củ như vậy. Những lời này, là người làm nô tỳ có thể nói sao?"

Một trong số các bà tử thấy Yên di nương nổi giận, cũng không có làm khó gì thêm, chỉ lạnh nhạt nói: "Di nương, nơi này gió lớn, người chịu không nổi gió lạnh, vẫn là trở về phòng đi, miễn cho đến lúc mắc phải bệnh gì, lại nói là bà tử chúng ta đây không phải."

Yên di nương vội vàng mặt mày tươi cười nói: "Tiểu Đào là nhất thời nóng vội, nói sai lời, ta ở trong này liền cùng các vị tạ lỗi." Nói xong, vung trộm nhét một khối bạc vụn nhỏ cho bà tử kia nói: "Mấy ngày nay phiền toái các người chăm sóc, thật sự cảm thấy áy náy vô cùng, chút tiền này, coi như ta mời các vị uống rượu, trừ trừ hàn khí."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bài Giáo Huấn Của Hiện Thực

"Di nương nói lời này." Một bà tử âm dương quái khí nói: "Không biết, còn tưởng rằng làm nô tài thấy tiền liền sáng mắt, khó xử di nương, truyền đến tai phu nhân, chỉ sợ không tránh khỏi đòn roi."

"Xem xem, đều là ta không biết nói chuyện." Yên di nương lại lấy ra một khối bạc vụn nói: "Chỉ là một chút thành ý, không có ý tứ gì khác, vẫn xin mọi người nể mặt mũi, cho ta một chút thể diện."

"Di nương nói thế là thế nào, người là chủ tử, người thưởng cho nô tài một chút thể diện, nô tài sao lại có đạo lý không nhận. Người cũng không cần để ý tới mấy câu chi chi cha cha mà bọn già nói, vẫn là nhanh trở về nghỉ ngơi, miễn cho để lại bệnh căn cũng không tốt." Bà tử đứng đầu, khuôn mặt hiền lành, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra sự khinh thường cùng lạnh lùng.

Yên di nương dù sao cũng là người biết nhìn nét mặt, biết đám bà tử này đều cố chấp cứng đầu, nhưng chuyện gì nên làm, nàng cũng phải làm, miễn cho ngày sau lại rơi vào trong tay đám bà tử này, đến lúc đó, muốn sống cũng không thể, mà muốn chết cũng không xong.

Tiểu Đào đỡ Yên di nương từng bước từng bước rời đi, một trong số bà tử nhìn theo bóng dáng của Yên di nương, oán hận nói: "Án bà lẳng lơ này, hôm nay để cho nàng ta thoát khỏi một kiếp, ta xem nàng có thể kiêu ngạo được bao lâu? Một ngày nào đó, ta phải để nàng ta nếm thử hương vị của nước ối."

"Được rồi, được rồi, bản thân quân không xong nam nhân của mình, hiện tại lại lấy một nữ tử yếu ớt trút giận có ích lợi gì? Còn không bằng nhanh trở về nhà khóa chặt nam nhân của ngươi, đem hắc giấy vào trên thắt lưng quân của ngươi, miễn cho lại bị đám hồ ly tinh thanh lâu dụ dỗ câu đi." Lời vừa thốt ra, chúng bà tử nhất tề cười, chỉ còn lại mỗi bà tử kia mặt đỏ tai hồng, càng thêm phần hận không thôi.

Một hồi liền đi đến Thủy Vân các, tiểu Đào lập tức chỉ huy các tỷ nữ khác chuẩn bị hết thảy, đợi đến lúc Yên di nương tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy đầy bàn đều là thức ăn nóng hôi hổi. Yên di nương lập tức rơi lệ, lôi kéo tay tiểu Đào nói: "Ồ trên nhân thế này, chưa từng có người nào giống như ngươi đối với ta tốt như vậy. Hôm nay để cho ngươi chịu ủy khuất rồi."

Tiểu Đào vội vàng, đôi mắt ửng đỏ nói: "Lão gia mua nô tỳ tặng cho người, là muốn nô tỳ chiếu cố người thật tốt. Đây đều là việc mà nô tỳ nên làm, đều là bổn phận của nô tỳ. Cái gì ủy khuất không ủy khuất, tiểu Đào cũng không cảm thấy, chỉ cần chủ tử không thấy ủy khuất, nô tỳ cũng sẽ không có cái gì ủy khuất."

Nhắc tới lão gia, Yên di nương thở dài, nói: "Lão gia đối ta dù có tốt hơn chăng nữa, thì cũng chỉ là nhất thời, đợi đến lúc ta lớn tuổi, sắc đã tàn phai, chỉ sợ ta tên gọi là gì, lão gia cũng nhớ không nổi. Tiểu Đào, ngày sau ngươi đi theo ta, chỉ sợ còn phải chịu khổ dài dài."

"Di nương đừng suy nghĩ quá nhiều, lão gia đối với ngươi nhưng là thật tâm thực lòng, người xem, các thứ được bài trí ở đây, chẳng phải là lão gia tự mình phân phó xuống dưới hay sao." Tiểu Đào an ủi nói: "Cho dù là phụ nhân, lão gia cũng chưa từng dùng tâm như vậy."

"Tiểu Đào!" Yên di nương vội vàng nhìn xung quanh, thấy bên ngoài không có bóng người nào, tựa hồ như đều đang bận rộn với công việc của mình, nàng lập tức hạ giọng nói: "Về sau những lời này, vạn vạn không thể nói ra, nếu không, tánh mạng ngươi cùng ta chỉ sợ đều khó bảo toàn."

Tiểu Đào lập tức tròn to mắt, tựa hồ bị dọa sợ.

"Trước kia ta cũng nghĩ nếu hoàn lương, là có thể một đời an ổn, hiện tại ngắm lại, thật đúng là ngây thơ." Yên di nương âm thầm thở dài, "Tánh mạng của ta cho tới bây giờ cũng không nằm ở trong tay của chính mình, trước kia là ở trong tay ma ma, nay là nằm ở trong tay phụ nhân, chỉ cần ta làm không hợp ý nàng, chỉ cần một câu, liền đủ ta chịu đủ đau khổ, buồn cười là, ta cứ nhiên còn nghĩ rằng, chỉ cần được lão gia sủng ái, ta liền có thể không sợ một ai, nay nghĩ đến, thật sự là ngây thơ."

"Di nương." Tiểu Đào lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng bất lực của Yên di nương.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bắt Đầu Lập Quy Củ

"Cái hầu phu này thế nhưng thâm sâu vô cùng. Chỉ sợ thanh lâu cũng không phức tạp như vậy. Ngươi và ta ngày sau mỗi cử chỉ ngôn từ, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa, không thể lại để cho kẻ tiểu nhân kia tìm ra cớ." Yên di nương thận trọng phân phó nói: "Tiểu Đào, ta đây là vì tốt cho ngươi, nếu như ngươi còn lỗ mãng như thế, chỉ sợ ta muốn bảo toàn cho ngươi cũng khó."

Tiểu Đào vốn là nha hoàn thông minh, hiện tại lại nhớ đến câu chuyện mà trước kia người ti muội cùng làm nha hoàn từng kể, cũng không khó lý giải ý tứ trong lời nói của Yên di nương.

Yên di nương ăn qua loa vài miếng cơm, sau đó nói với tiểu Đào: "Đi thỉnh an phụ nhân thôi."

"Di nương?" Tiểu Đào kinh ngạc, "Hôm nay đã trễ thế này, hay là đừng đi nữa."

"Đây là quy củ, không thể bỏ." Yên di nương đã khôi phục lại thần thái vốn dĩ, "Nói như thế nào, ở trước mặt phu nhân lập quy củ vốn là bổn phận của người làm di nương chúng ta, ta vừa mới được thả ra, phu nhân đồng tình bỏ qua, ta càng phải nên lễ kính phu nhân. Đi thôi."

Tổng thị vừa mới dùng cơm, chợt nghe thấy nha hoàn bên người tiến vào nói: "Phu nhân, Yên di nương lại đây thỉnh an."

"Nga?" Tổng thị nhíu mày, đoạn thời gian từ lúc Yên di nương vào phủ đến đây, số ngày đến thỉnh an có thể đếm được trên đầu ngón tay, hôm nay là ngọn gió nào thổi đây. "Đề cho nàng ta vào đi." Nàng cũng muốn nhìn thử xem a di nương xuất thân từ thanh lâu này có thủ đoạn gì mà dụ dỗ được lão gia, bây giờ lại nghĩ ở trên người mình giờ cái trò gì?

Yên di nương vào cửa, liền khéo léo hành lễ, nói: "Thiếp thân Liễu thị xin thỉnh an phu nhân".

"Ai ya, những lễ nghi khách sáo này liền miễn đi thôi." Tổng thị thấy nàng ta theo quy củ hành lễ đối với mình, trong lòng thông khoái nói không nên lời, thời điểm Yên di nương vào phủ, bộ dáng cao ngạo kia, cùng với bộ dáng hôm nay, thật đúng là khác nhau một trời một vực.

"Thật là, người vừa mới được thả ra, hẳn là nên ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều một chút mới đúng, những lễ nghi này ngày khác lại bù cũng được, làm gì phải nóng lòng vội vã như vậy."

"Phu nhân đồng tình bỏ qua cho thiếp thân, thiếp thân cũng không thể bởi vậy mà phóng túng bản thân." Yên di nương mỉm cười, "Vội lại, lễ không thể bỏ, thiếp thân trước kia không hiểu chuyện, còn thỉnh phu nhân thông cảm nhiều hơn."

Nghe xong những lời này của Yên di nương, Tổng thị dường như có chút suy ngẫm, bất quá, trên mặt nàng vẫn giữ nét ôn nhã tươi cười, làm cho người ta đoán không ra trong lòng nàng đang suy nghĩ gì.

"Nương." Một tiếng gọi của trẻ con, gọi suy nghĩ của Tổng thị trở lại, nàng lập tức chạy vội tới trước cửa, hướng về phía ái nữ của chính mình nói: "Thật đúng là nghịch ngợm, thân mình còn không có khối hân, lại đi lung tung khắp nơi như thế, nếu như để phụ thân con biết được, còn không hung hăng đánh con một trận."

"Người không nói cho phụ thân, phụ thân sẽ không biết được." Tô Giáng Thần làm nũng nói, "Hơn nữa, nữ nhi hôm nay làm một món điểm tâm, đặc biệt đưa tới cho nương nếm thử."

"Nga ---" Tổng thị có chút hoài nghi, nhìn nha hoàn đi theo đằng sau tay cầm theo một hộp đựng thức ăn có hoa văn hoa sen, nói: "Giáng Thần, vào trong kê cho nương nghe, con đây là làm món điểm tâm gì?"

Tô Giáng Thần tiến vào trong phòng chỉ thấy Yên di nương, nàng hành một nửa lễ nói: "Yên di nương vạn phúc."

Yên di nương nhìn thấy Tô Giáng Thần khí sắc không tệ, một tia lo lắng đè nén trong lòng cuối cùng cũng đã biến mất, nàng hướng về phía Tô Giáng Thần cười cười, sau đó lùi về đứng ở phía sau Tổng thị.

"Nương, người xem, đây là bánh củ cải do nữ nhi làm, người nếm thử?" Tô Giáng Thần tiếp lấy cái đĩa từ trong tay nha hoàn, trên đĩa đã sớm đặt một khối bánh củ cải. Tô Giáng Thần đem nó bày ra trước mặt Tổng thị, về mặt chờ mong.

Tổng thị nhìn khối bánh củ cải không thành hình dáng ở trước mắt, cười khỏ, nha đầu này, như thế nào lại đột nhiên chuyển đổi tính tình? Bất quá, vì không muốn đập tan sự nhiệt tình của nữ nhi, nàng vẫn là gấp một khối nhỏ đặt vào trong miệng nếm thử.

"Hương vị cũng không tệ lắm, chính là độ lửa vẫn còn kém một chút." Tổng thị rất thành thật đánh giá.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mưu Tính Trước.

Tô Giáng Thần nghe vậy, liền biết bánh củ cải của mình vẫn được mẫu thân tán thưởng, trong lòng thập phần vui mừng. Vừa rồi vì để không làm cho mẫu thân hoài nghi, nàng còn cố ý làm cho bánh củ cải không thành hình dáng gì, còn cố ý nhân lúc lửa chưa đạt liền lấy ra.

"Nương." Tô Giáng Thần ngọt ngào kêu một tiếng. Tổng thị nhìn nữ nhi tươi cười, lại đưa mắt nhìn bánh củ cải trên bàn, nói: "Nói đi, người a nha đầu này, có phải hay không lại có mưu ma chước quỷ gì?"

"Nương." Tô Giáng Thần không thuận theo, khẽ lay cánh tay mẫu thân, bắt mắt nói: "Nữ nhi là muốn hiểu thuận người, mới làm bánh củ cải cho người, chứ không phải vì có mục đích gì nên mới ân cần với nương đâu."

Tổng thị vuốt vuốt tóc nữ nhi, sau đó thay nữ nhi sửa sang lại xiêm y một chút, rồi không nhanh không chậm nói: "Người là từ trong bụng ta đi ra, trong

bụng có mấy khúc quanh , người khác không biết chẳng lẽ nương còn không biết sao?"

"Nương ---" Tô Giáng Thần bĩu môi, tận lực làm cho chính mình phù hợp hơn với tuổi tác hiện tại , "Nếu như người cho là như vậy, vậy thì về sau nữ nhi không làm nữa là được chứ gì."

"Được rồi, được rồi." Tống thị nở nụ cười, "Tiểu cô nãi nãi của ta, là nương không đúng."

"Nương." Tô Giáng Thần lại ngọt ngào cười nói với Tống thị : "Kỳ thật hôm nay Giáng Thần lại đây, là có chuyện tình muốn thương lượng với nương."

"Nga? !" Tống thị khẽ cau mày, từ sau khi Giáng Thần rơi xuống nước , tựa hồ có điểm bất đồng,nhưng bất đồng ra sao, thật đúng là nói không ra, "Người trước tiên nói ra nghe thử xem, nương mới có thể cho người quyết định, có phải hay không?"

"Nương, nữ nhi nghe người nói, người muốn đem nha hoàn trong phòng nữ nhi toàn bộ đuổi đi, có phải là sự thật hay không?" Tô Giáng Thần thật cẩn thận nói, kỳ thật, chuyện này nên phát sinh ở thời điểm một tháng sau khi nàng rơi xuống nước , Tống thị lấy đủ loại cố lực tục đem nha hoàn bên người nàng đuổi đi hết, kiếp trước nàng tính tình mê mê, tùy ý Tống thị an bài, nhưng nàng của hiện tại, không muốn đổi hết nha hoàn bên người, bởi vì nàng không muốn nhìn thấy sự xuất hiện của một ai đó ở trong cuộc đời nàng. Vì tránh cho chuyện như vậy phát sinh , Tô Giáng Thần nàng nhất định phải hành động trước, trước tiên phải đánh tan ý niệm này trong đầu Tống thị .

Tống thị nghe vậy, cũng không nói gì, chỉ nâng tách trà trên bàn lên, thần sắc không thay đổi uống một ngụm trà, sau đó chậm rãi nói: "Tin này từ đâu nghe thấy? Có phải hay không có người ở trước mặt con nói nhảm?"

"Không phải." Tô Giáng Thần nghe mẫu thân nói như vậy, mới đột nhiên tỉnh ngộ, kiếp trước mẫu thân nhưng là âm thầm đuổi đám nha hoàn đi , người không biết còn tưởng rằng là làm theo việc công, làm sao hiểu được là vì việc nàng rơi xuống nước , giận chó đánh mèo trút giận lên trên người đám nha hoàn . Tô Giáng Thần lấy lại bình tĩnh, lại gần Tống thị làm nũng nói: "Ngày hôm qua , nữ nhi đi ngang qua hoa viên, nhìn thấy mấy bà tử quét dọn nói nương đang giúp nữ nhi xem tìm vài đứa nha hoàn, nữ nhi tự mình đoán , có lẽ là muốn đổi nha hoàn trong phòng, cho nên nữ nhi mới đường đột..."

Tống thị mỉm cười, không trả lời, ngược lại lại nói sang chuyện khác: "Hôm qua , ta nhận được thư của phụ thân con gọi , nói qua vài ngày nữa sẽ về nhà , bài học sách vở của con làm đến đâu rồi ? Nếu làm không tốt, phụ thân con nói, quả trở về lần này, sẽ không có phần của con."

Tô Giáng Thần mặt hơi hơi trầm xuống, mẫu thân này rõ ràng là muốn chuyển hướng đề tài. Yên di nương đứng một bên nhìn thấy sắc mặt Tô Giáng Thần , tâm nhảy dựng, mới chừng này tuổi đâu , nhưng sao lại thông minh như vậy?

Trong giây lát , Tô Giáng Thần khôi phục khuôn mặt tươi cười, dựa vào trong lòng mẫu thân nói: "Con không chịu, phụ thân vừa đi đã đi hơn nửa năm, bây giờ mới trở lại, làm sao có thể như vậy được chứ ."

"Người nha, thật đúng là quý linh tinh." Tống thị khẽ vuốt mũi của nữ nhi một cái: "Tuy nói cha con thương con, nhưng con cũng phải cố gắng nỗ lực cho nương mới được, nếu không, phụ thân còn tưởng rằng nương dung túng cho con, nếu vậy nương cũng thật sự là không có chỗ kêu oan a ."

"Nương." Tô Giáng Thần vỗ vỗ ngực nói: "Người yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ làm cho người hành diện ."

"Vậy nương chỉ trông mong vào con rồi." Tống thị cười ôm nữ nhi, nhưng không hề phát hiện bàn tay đang nắm chặt, cùng vẻ lo lắng trong đáy mắt của Tô Giáng Thần .

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Minh Tranh Âm Đẩu (1)

Trời vừa tảng sáng, Tô Giáng Thần liền mơ hồ nghe được có nha hoàn trực đêm đang cùng Phi Thúy nói chuyện,như vừa nghĩ đến điều gì, nàng lập tức ngồi dậy hỏi: "Phi Thúy, bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Phi Thúy nghe thấy tiếng của Tô Giáng Thần, liền lập tức chạy vào phòng trong, quỳ củ hành lễ với Tô Giáng Thần , sau đó nói: "Là Hương ma ma bên ngoài của phu nhân đến đây, nghe nha hoàn bên ngoài nói, Hương ma ma là tới hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu ."

Tô Giáng Thần nhướng mày, nói: "Nếu như ma ma đã đến, vậy thì mời nàng ta vào đi."

Phi Thúy nghe vậy, lập tức đi ra ngoài mời Hương ma ma tiến vào.

Hương ma ma vừa vào cửa, liền cười nói với Tô Giáng Thần : "Tiểu thư tỉnh rồi, lão nô vừa rồi còn lo lắng người còn đang ngủ, cũng không dám tiến

vào, sợ nhiều giấc nghỉ của tiểu thư ."

Lo lắng? Khóe miệng Tô Giáng Thần khẽ nhướng lên, nhìn qua rất giống như mỉm cười, nhưng đáy sâu trong đôi mắt buồn xuống kia là sự lạnh lùng. Đối với Hương ma ma này, ấn tượng sâu sắc nhất của nàng kiếp trước chính là một kẻ tiểu nhân gió thổi chiều nào theo chiều ấy, lúc mẫu thân còn tại thế , mẹ ta đối với nàng cũng xem như cung kính, nhưng ngay khi mẫu thân vừa mất, sắc mặt mẹ ta liền hoàn toàn thay đổi, trên mặt thì xem nàng là chủ tử, nhưng thực chất đã sớm âm thầm đầu phục chủ tử Tổng phủ . Bất quá, cũng khó trách, mẹ ta dù sao cũng là nô tài đi ra từ Tổng phủ , dù thế nào, tâm vẫn là hướng về chủ tử là Tổng phủ , nàng chỉ là chủ tử một nửa đường của mẹ ta, chỉ khi mẫu thân còn tại thế (*sống) , nàng mới có thể nhìn thẳng vào mắt của mẹ .

"Tiểu thư?" Giọng nói của Hương ma ma thỉnh thoảng đánh gãy suy nghĩ của Tô Giáng Thần, nàng cố ý oán trách nói: "Ma ma, người đây là muốn dọa hồng ta sao."

"Đều là lỗi của lão nô , tiểu thư không có gì việc chứ?" Khuôn mặt tươi cười của Hương ma ma vào lúc này là cỡ nào hòa ái dễ gần, nhưng chỉ có Tô Giáng Thần biết, bên dưới khuôn mặt này, còn có một bộ mặt , miệng lưỡi khác cực vì đáng ghê tởm , độc ác.

"Không có việc gì." Tô Giáng Thần bất lộ thanh sắc(* suy nghĩ trong đầu đều không hiện ra ở lời nói và sắc mặt) hỏi: "Ma ma sớm như vậy lại đây, có chuyện gì sao?"

"Lão nô không phải đã bẩm rồi sao , hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu." Hương ma ma vừa nói vừa tiến lên hầu hạ Tô Giáng Thần mặc quần áo, Tô Giáng Thần tùy ý mẹ ta hầu hạ, cũng không lên tiếng.

Đội Phi Thúy cầm một kiện áo tơ lụa bạch nguyệt sắc đưa qua, Hương ma ma lập tức thay đổi sắc mặt, sau đó nói: "Phụ nhân nghĩ quả nhiên không sai,lũ các người đứng là cái thứ suốt ngày chỉ biết làm bộ giờ trò, chứ đâu hề dùng tâm chăm sóc tiểu thư. Y phục tổ sắc (* y phục màu nhạt , không hoa văn) này , thỉnh thoảng mặc cũng được,nhưng sao có thể ngày ngày đều mặc? Người hiểu biết, thì nói đám hạ nhân các người không biết làm việc , người không biết , còn tưởng rằng Tô phủ xảy ra chuyện gì. Phi phi, đều là tại cái đám không ra gì này làm hại lão nô nói nhảm miệng, tiểu thư đừng để trong lòng ."

Nói xong, Hương ma ma lại lập tức đi đến mở tủ quần áo , nhưng không có phát hiện sắc mặt tái nhợt của Tô Giáng Thần . Lúc trước, nàng vừa mới gả đến Tổng phủ, phụ mẫu vừa mất không lâu, hiếu kỳ (* thời gian để tang)chưa mãn, chỉ có thể mặc xiêm y tổ sắc, lúc đó ngoại tổ mẫu vẫn khen nàng tú lệ đoan trang, Tổng Từ Tuấn cũng tán thưởng nàng mĩ lệ vô cùng, nhưng về sau, gia sản của nàng bị người của Tổng gia chiếm lấy, đồ cưới của nàng bị Tổng Từ Tuấn mưu đoạt , ngoại tổ mẫu bắt đầu nói nàng mỗi ngày đều mặc xiêm y nhạt màu là có ý định làm cho nàng ta gặp xui xẻo, về phần Tổng Từ Tuấn, còn ngay trước mặt đám nha hoàn nể nang là đồ tang môn tinh (* đại loại như sao chổi), một nhà ba người, đều là bị nàng khắc chết. Chỉ cần vừa nghĩ đến câu này,tim nàng như bị đao cắt.

Hương ma ma cầm đến một kiện áo mây hồng Hải Đường ,duang duang đặc ý nói: "Tiểu thư xem, lão nô ánh mắt không sai đi, tiểu thư nếu mặc bộ quần áo này đi ra ngoài, khẳng định người so với hoa còn kiều sa hơn. Xinh đẹp mà lại có khí chất , thật làm người yêu thích ."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Minh Tranh Âm Đấu (2)

Tô Giáng Thần kim chế phần nộ trong lòng ,cong khóe miệng cười nói: “ Ma ma nói đẹp, tất nhiên là đẹp . Bất quá, chọn váy màu gì mới hợp đây?"

"Không bằng mặc váy chấm hoa xếp li dài màu đỏ bạc như thế nào?" Hương ma ma trước mắt sáng ngời, lại cầm lấy váy khoa tay múa chân , Tô Giáng Thần khẽ gật đầu, nói: "Không sai. Bất quá, ma ma cảm thấy cái váy Nguyệt Hoa thêu hoa lan này như thế nào?"

Hương ma ma vừa thấy, quả nhiên là váy Nguyệt Hoa càng thích hợp, nhẹ giọng nói: "Cái này cũng không tệ , tiểu thư liền chọn cái mà mình thích thì được rồi."

"Vậy thì khó rồi, cả hai kiện đều không tệ." Tô Giáng Thần cười nói: "Vẫn là ma ma quyết định thì tốt hơn."

Hương ma ma nghe vậy, thập phần cao hứng, cầm lấy váy Nguyệt Hoa khoa tay múa chân nói: "Hồng hải đường phối với màu này có vẻ hợp hơn. Tiểu thư mặc cái này đi."

Chọn xong quần áo, Hương ma ma phái Phi Thúy đi bưng nước rửa mặt , sau đó thừa dịp trong phòng không ai, mẹ liền nói với Tô Giáng Thần : "Tiểu thư, đám nha hoàn này, người nhưng đừng dung túng quá . Lúc lão nô vừa mới đến , đưa nào đưa này đều ngủ giống như lợn chết ấy, đây đâu phải là kẻ hầu hạ , đêm khuya, tiểu thư nếu như cần người thân cận hầu hạ, một nửa người cũng tìm không thấy . Lão nô thấy liền đau lòng. Không bằng người liền làm theo ý tứ của phụ nhân , tìm cái lí do đem toàn bộ đánh phát ra, ngày sau lại tuyển vài người thông minh , có như vậy mới làm cho lão gia cùng phu

nhân đều yên tâm "

Xem ra, mẫu thân đã quyết định muốn Phi Thúy các nàng đi rồi, Tô Giáng Thần hé môi nói: "Việc này, ta làm sao biết được, còn không phải toàn dựa vào phu nhân cùng ma ma quan tâm, về phần thông minh lanh lợi, ta thật nhìn không ra, chẳng bằng ma ma giúp ta xem thử, thế nào?"

"Tiểu thư cứ yên tâm đi, phu nhân thế nhưng ngày ngày đều đem việc này để ở trong lòng, sợ tiểu thư mất hứng, làm tổn hại hòa khí giữa hai mẹ con, vì đám hạ nhân này, thật không đáng. Ma ma lắm miệng, thừa chuyện trước mặt tiểu thư, tiểu thư không giận ma ma, ma ma liền a di đà Phật." Hương ma ma vừa nói hai tay vừa tạo thành chữ thập, Tô Giáng Thần bĩu môi, xoay người đi đến trước gương trang điểm.

Ngay lúc Tô Giáng Thần từ trong gương nhìn thấy một đôi giày thêu ở bên ngoài rèm cửa, trong đầu bỗng nhiên nảy ra kế, vì thế nàng bất động thanh sắc đối với Hương ma ma nói: "Những người khác cũng thôi đi, bất quá Phi Thúy luôn luôn trung thành, hầu hạ cũng không tệ, ma ma, người nên thay nàng ở trước mặt phu nhân nói giúp vài câu mới được. Hơn nữa, Phi Thúy là gia sinh tử (* người giúp việc có bố mẹ đều là người hầu trong phủ), những người khác không thể so được, không xem mặt tăng cũng phải nể mặt Phật a."

Lời nói của Tô Giáng Thần, ý rõ ràng là vì Phi Thúy biện hộ, kỳ thật, cũng là đập đúng vào cái chân đau của Hương ma ma, Hương ma ma là nô tỳ tới từ Tổng phủ, tự nhiên không thể so với gia sinh tử của Tô gia, cũng bởi vì vậy, có đoạn thời gian ngụ ở Tổng phủ ngày tháng vô cùng khó khăn, ngày nay Tổng thị cầm quyền, Tô lão phu nhân đã sớm qua đời, mẹ ta mới dựa vào sự tín nhiệm của Tổng thị, trở thành ma ma quản sự đứng hàng số một số hai trong phủ, nhưng như thế không có nghĩa là mẹ đã quên si nhục ngày xưa, đối với gia sinh tử của Tô gia, mẹ càng thêm thống hận, hận không thể đuổi hết toàn bộ đi, lại ra bên ngoài mua trở về nhà hoàn mới, nhưng Tổng thị không đồng ý, Tô lão gia cũng không vui, bởi vậy chỉ có thể ở sau lưng giờ trò.

Lời này của Tô Giáng Thần không thể nghi ngờ là kích thích đúng vào dây thần kinh mẫn cảm nhất của mẹ ta, vì thế mẹ ta liền cao giọng nói: "Gia sinh tử lại làm sao? Hầu hạ chủ tử không tốt, cho dù là gia sinh tử cũng phải giống nhau cút ra ngoài. Hơn nữa, lão nô thấy Phi Thúy này đúng là cái dạng hồ ly tinh, chớ lớn hơn một chút nữa không biết còn loạn như thế nào nữa. Tiểu thư, người cũng không thể lụy một tai họa như vậy bên người, lão nô nghĩ, chắc chắn là Phi Thúy này ý vào thân phận gia sinh tử của mình, dùng túng cho đám người phía dưới, bằng không, bảy tám đứa nô tỳ cũng chiếu cô không tốt một mình tiểu thư người, lão nô cũng không tin. Nhớ trước đây, lúc lão nô còn trẻ, đi theo ngoại tổ mẫu của tiểu thư, đúng là một khắc cũng không dám ngủ gật, rất sợ hầu hạ không chu toàn, chộc chủ tử bất mãn."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Minh Tranh Âm Đấu (3)

Hương ma ma ở một bên sửa sang lại giường, vẫn không phát giác ra tình trạng bên ngoài cánh cửa, Tô Giáng Thần khẽ cong khóe miệng, nói với Hương ma ma: "Ma ma, Phi Thúy đi bụng nước, như thế nào đến bây giờ còn không có trở về? Có cần phái nha hoàn đi xem thử không?"

Hương ma ma nhất thời ngừng tay, trên mặt càng tỏ ra bất mãn, "Để cho nàng ta đi bụng nước, mà cũng lè mề không xong. Ngày thường, nàng ta hầu hạ tiểu thư không biết còn tệ đến mức nào nữa, cũng may là tiểu thư từ tâm, nếu đổi là lão thái thái, sớm đã đem nha đầu lười biếng này tha ra ngoài đánh chết." Vừa lúc muốn đi ra ngoài, lại nghe thấy từ bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến. Tiếp theo, Phi Thúy liền nâng mình bước vào phòng trong, trong tay còn bụng một cái bồn nước.

Hương ma ma trầm mặt nhìn Phi Thúy đi đến, trong mắt là nghiêm khắc, lạnh lùng. Phi Thúy tựa hồ không như không nhìn thấy sự bất mãn của Hương ma ma, tay chân lanh lẹ hầu hạ Tô Giáng Thần rửa mặt.

Đội Tô Giáng Thần rửa mặt xong xuôi, Phi Thúy đang chuẩn bị giúp Tô Giáng Thần chải đầu, Hương ma ma đoạt lấy lược, khó chịu nói: "Tóc của tiểu thư vẫn như mọi khi do ta chải là được rồi, người đi xem đồ ăn sáng đã làm đến đâu rồi, tiểu thư cao quý, không thể để đói được."

Phi Thúy âm thầm cắn răng, lúc này, làm sao có đồ ăn sáng, bà tử phòng bếp vừa mới thức dậy, còn chưa bắt đầu nấu nước nóng, nàng đi nơi nào kiếm đồ ăn sáng, rõ ràng là cái mẹ chủ chứa (* người phụ nữ lớn tuổi dùng lời nói mưu đồ lợi ích) này mượn cơ hội làm khó dễ. Tốt, là mẹ khơi chuyện trước, vậy thì đừng trách tôi. Vừa nghĩ vừa bước nhanh về hướng phòng bếp, cũng may là hôm nay chị dâu nàng trực, có lẽ có thể dàn xếp được, sớm một chút đem đồ ăn sáng lại, để xem mẹ ta còn có thể nói gì.

Nói đến cũng khéo, Phi Thúy vừa đến phòng bếp, liền phát hiện tất cả bà tử phòng bếp đều đang bận rộn làm đồ ăn sáng, nàng lặng lẽ đi đến bên người chị dâu, nhỏ giọng hỏi: "Chị dâu, hôm nay là ngày gì vậy?" Nàng vừa rồi còn đang cảm thấy kỳ quái vì sao Hương ma ma mới sáng sớm liền đến phòng tiểu thư, cùng nàng tranh việc, nay xem ra, hẳn là phu nhân phân phó không sai.

Chị dâu này gương mặt nhìn nàng, sau đó nhỏ giọng nói: "Lão gia sắp trở lại."

Phi Thúy vừa nghe lời này, tim đập rộn ràng, hai má bắt tri bắt giác ửng đỏ.

"Người nhanh chóng đi bụng đồ ăn sáng, vào lúc này, đừng để mấy mẹ già kia tìm lí do đuổi người đi." Giọng nói của chị dâu rất thấp, không cần thận nghe, thật đúng là nghe không rõ ràng lắm.

Phi Thúy vừa nghe, lúc này mới nhớ tới chuyện Hương ma ma, vốn định mở miệng nói đại khái, nhưng khi nhìn người đi lại trong phòng bếp, nàng vẫn là đem ý nghĩ của mình nuốt vào trong bụng, suy nghĩ tìm một cơ hội cùng chị dâu nói chuyện, vì thế nàng nói với chị dâu: "Thời gian trước, muội rảnh rồi nên có thêu một số thứ, chị dâu nếu rảnh, nhớ tới lấy."

Chị dâu của Phi Thúy nghe vậy, có chút kinh ngạc, nhưng lập tức lĩnh ngộ ra ngay, gật gật đầu, sau đó làm bộ không vui nói: "Người còn thất thần ở đây làm gì, còn không mau đi bưng đồ ăn sáng cho tiểu thư."

Phi Thúy thấp giọng xưng vâng, sau đó nhanh chóng cầm lấy hộp thức ăn, đựng đầy mấy món mà Tô Giáng Thần bình thường thích, vội vàng rời đi.

Trở lại trong phòng, Phi Thúy liền nhìn thấy Tô Giáng Thần đã trang điểm sửa soạn xong xuôi, còn Hương ma ma thì chỉ quét mắt nhìn nàng một cái, sau đó không nhanh không chậm nói: "Canh giờ cũng không sai biệt lắm, tiểu thư, chúng ta đi thôi."

Phi Thúy nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu. Hương ma ma lạnh lùng nhìn Phi Thúy, sau đó nhỏ giọng nhẹ nhàng nói với Tô Giáng Thần: "Phu nhân sáng sớm liền phân phó lão nô sớm một chút đưa tiểu thư qua. Nếu không đi qua, chỉ sợ phu nhân lại phái người đến thúc giục."

Tô Giáng Thần mỉm cười, nàng biết đây là một trong những quỷ kế của Hương ma ma, còn không phải là vì muốn chèn ép Phi Thúy. Nhìn khuôn mặt Phi Thúy kinh ngạc giao hoàn, Tô Giáng Thần gật đầu nói: "Vậy thì ma ma mau đưa ta qua."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kiêm Thính Tắc Minh Thiên Tín Tắc Âm

Hương ma ma lập tức cười tươi giống như một đóa hoa cúc, hoàn toàn không có chú ý lãnh ý trong mắt Tô Giáng Thần. Mà đứng ở một bên Phi Thúy cúi đầu im lặng, bàn tay nắm chặt giấu ở trong tay áo, ở sau trong đôi mắt là một mảnh hàn quang.

Còn chưa bước vào đại sảnh, Tô Giáng Thần liền mơ hồ nghe được tiếng trò chuyện cười đùa, nàng sừng sốt, xem tình hình này, chỉ sợ không chỉ có một mình Tổng thị ở đại sảnh.

Vừa tiến đại sảnh, Tô Giáng Thần liền nhìn thấy vài vị di nương vây quanh Tổng thị, vừa nói vừa cười, nhìn thấy nàng đến, liền thu lại ý cười trên mặt, bày ra bộ dáng trường ngồi ở trên ghế cao đã được xếp sẵn, còn Tổng thị thì an vị ở ghế trên, nhìn thấy Tô Giáng Thần trong ánh mắt tràn ngập từ ái.

Tô Giáng Thần đầu tiên là thỉnh an Tổng thị, sau đó, ẩn theo tiền lệ hành nửa lễ đối với các vị di nương, các vị di nương này nào dám ở Tổng thị trước mặt lên mặt, ngay khi Giáng Thần chuẩn bị hành lễ, liền vội đến đỡ, coi như đã hành lễ. Tô Giáng Thần cũng đoán được ý tứ của di nương, nên cũng thuận theo thế mà hành lễ.

Tổng thị đem Tô Giáng Thần kéo đến bên người, ôn hòa hỏi: "Tối hôm qua có ngủ ngon giấc không?"

Tô Giáng Thần cười trả lời: "Ngủ rất ngon ạ, nương, người tối hôm qua ngủ ngon không?"

Tổng thị sờ sờ tóc nữ nhi, mỉm cười không có trả lời. Tô Giáng Thần nghi hoặc nhìn Tổng thị, thấy vẻ mặt nàng có điểm cổ quái, cũng không có tiếp tục hỏi thêm nữa.

Ngược lại là Yên di nương đột nhiên đối với nàng cười nói: "Tiểu thư mới sáng sớm đã tới, chỉ sợ còn không có ăn cái gì đi."

Một câu này đã nhắc nhở Tổng thị, Tổng thị nói: "Hương ma ma không có hầu hạ người dùng bữa sao?" Nàng rõ ràng phân phó Hương ma ma, phải hầu hạ Tô Giáng Thần dùng bữa thật tốt, vừa nghĩ, trong lòng nàng liền tức, Hương ma ma này, thật sự là đáng giận.

Hương ma ma vừa thấy đề tài chuyện tới chuyện này, liền vội bước lên phía trước nói: "Phu nhân, nô tỳ vốn định hầu hạ tiểu thư dùng bữa trước, nhưng mà..." Dùng một chút, tỏ ra một tia do dự, sau đó lại làm ra bộ dáng cố gắng ngoan tâm (* cứng lòng), nói với Tổng thị: "Phi Thúy trong phòng tiểu thư cứ chậm chạp, ngu ngơ hết cả nửa ngày cũng không có đem đồ ăn sáng đưa tới, nô tỳ lo lắng trễ giờ mà phu nhân đã định, liền cùng với tiểu thư lại đây trước. Phu nhân, là nô tỳ làm việc không chu toàn, thỉnh phu nhân trách phạt."

Tổng thị nghe xong, thần sắc tối đi, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, trên mặt lại vẫn như cũ giữ vẻ ôn hòa tươi cười, nói với Hương ma ma: "Một đám nha đầu, làm sao giống như bà tử các người từng trải được việc. Nói cho cùng, vẫn phải do các ma ma lớn tuổi như người hảo hảo dạy dỗ một phen mới được." Tổng thị vừa nói như vậy, Hương ma ma liền đồng ý phụ họa nói: "Phu nhân nói đúng, quay đầu nô tỳ liền hảo hảo quản giáo nha đầu đó, miễn cho sau này lại sinh chuyện."

Tổng thị gật gật đầu, kéo tay nữ nhi nói: "Đi ăn trước một chút gì lót dạ, đợi lát nữa, nương lại phân phó phòng bếp làm cho con mấy món ngon miệng, được không?"

Tô Giáng Thần gật gù đầu, nói: "Vậ nữ nhi đi xuống trước ăn một chút."

Tổng thị đưa mắt với Ninh ma ma bên người, Ninh ma ma liền bước lên phía trước kéo tay Tô Giáng Thần, nói: "Tiểu thư liền cùng nô tỳ đi xuống ăn một chút gì đi."

Hương ma ma sùng sốt, tro mắt nhìn Tô Giáng Thần được Ninh ma ma mang đi, trong lòng không khỏi ảo não, vốn định nhân cơ hội này ở trước mặt Tô Giáng Thần xúi giục vài câu, làm cho Tổng thị hoàn toàn ghét bỏ phi thúy, rồi lây sang ghét cả nhà Phi Thúy, ai biết đang nửa đường, Ninh ma ma lại nhảy ra chặn ngang.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lại Thêm Một Vị Di Nương

Ninh ma ma dẫn Tô Giáng Thần đi ăn một chút đồ, ở trên đường trở về, Ninh ma ma ý vị thâm sâu nói với Tô Giáng Thần: "Tiểu thư, người có từng nghe qua, kiểm nghe tắc minh thiên tín tắc ám, những lời này?"

Tô Giáng Thần ngẩn người, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nói: "Chưa từng."

"Ý của câu này, chính là nói, nếu muốn biết sự tình chân tướng, luôn luôn không thể chỉ nghe lời nói của một bên, có một số việc, không đơn giản như vẻ mặt bên ngoài, còn phải xem cả bề mặt bên trong của sự vật. Thế nhân dễ dàng bị vẻ ngoài mê hoặc, đó là bởi vì chỉ tin một bên chỉ nghe một phía, nếu như làm được tin cả hai bên nghe từ hai phía, có vài thứ, cho dù chính mình nhìn không thấy, cũng có thể suy đoán được." Ninh ma ma thấy chính mình đã nói xa chủ đề, liền vội vàng chuyển về chủ đề chính, "Có một số người, mà lời của họ nghe ra tựa hồ là vì mình tốt, nhưng kỳ thật, đều là vì chính họ tính toán. Tiểu thư tuổi còn nhỏ, không rõ cũng là chuyện thường, chỉ là tiểu thư phải nhớ kỹ, lời của người khác nói, chưa chắc đều là thật sự."

Tô Giáng Thần tâm tư khẽ chấn động, đã hiểu ý tứ trong lời nói của Ninh ma ma, cũng không đợi nàng hỏi ra nghi vấn của bản thân, đã bị Ninh ma ma đưa đến trước mặt Tổng thị trước mặt.

Tổng thị nắm tay nữ nhi, đi về hướng cửa Thủy Hoa, Tô Giáng Thần muốn hỏi, lại nhìn thấy nụ cười của mẫu thân, tất cả nghi vấn bỗng dưng đều tan biến mất. Chỉ có phụ thân, chỉ có phụ thân mới có thể làm cho mẫu thân khản trương như thế, cũng chỉ có phụ thân trở về, mới có thể làm cho thái độ của mẫu thân trở nên khác thường, sáng sớm liền trang điểm chỉnh tề chờ đợi.

Quả nhiên như Tô Giáng Thần sở liệu, không bao lâu sau, liền nhìn nhìn Tô Duệ mang theo gã sai vặt hướng về cửa Thủy Hoa đi tới, nhưng khiến Tô Giáng Thần cảm thấy kỳ quái là, đi theo đằng sau Tô Duệ là một cỗ kiệu nhỏ, mí mắt Tô Giáng Thần khẽ giật không ngừng, nàng dự cảm thấy có chuyện không ổn.

Quả nhiên, Tô Duệ cùng với thê tử và mấy vị di nương hàn huyên vài câu, liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Thời gian ta ở bên ngoài cũng không ngắn, bên người cũng có người hầu hạ thỏa đáng. Ở kinh thành, ta gặp được một người đồng hương, thấy ta lẻ loi một mình, liền làm chủ giúp ta nạp một phòng thiếp thất. Nay ta trở về, nàng cũng sẽ theo ta trở về." Sau đó, hần gương giọng nói: "Tú Cần, đi ra bái kiến phu nhân."

Tô Giáng Thần ngẩng đầu nhìn Tổng thị, chỉ thấy mặt nàng biến sắc trắng bệch, vui sướng vì hội tụ, lại vì người thiếp mới này mà biến mất không còn một mảnh. Tô Giáng Thần nắm chặt bàn tay, mím môi, cắn chặt răng, tình hình này, cũng giống như ngày đó Tổng Tử Tuấn mang theo ngoại thất (* thiếp thất nuôi ở bên ngoài) trở về, trong lòng nàng chỉ còn khiếp sợ cùng căm phẫn, thống khổ cùng xấu hổ đan xem, trong nháy mắt liền nổi lên trong lòng, muốn không chế cũng không khống chế nổi. Cũng bởi vì vậy, nàng mới tính toán đem Triệu Uyển Uyển đưa cho Tử Tuấn làm thiếp thất, dùng để chèn ép kẻ ngoại thất kia, kết quả, trừ bỏ sói đói, lại rước về mãnh hổ, thật đúng là báo ứng.

Cái vị di nương kêu là Tú Cần kia từ trên cỗ kiệu nhỏ chậm rãi bước ra, nhìn thấy Tổng thị không nhanh không chậm hành lễ, lễ số vừa đầy đủ lại thể hiện ra có giáo dưỡng. Xem ra vị di nương này cũng không phải là nữ tử bình thường.

Tô Duệ cũng rất nhanh giải đáp nghi hoặc của mọi người, "Tú Cần xuất thân từ đại hộ nhân gia, sau khi gia đạo sa sút, sống nhờ ở nhà đồng hương của ta. Sau lại, đồng hương của ta phải đi xa nhậm chức, Tú Cần không phải là gia quyến của hần, nên cũng không tiện mang theo, liền làm mai cho ta, đồng ý cuộc hôn nhân này."

Ánh mắt Tổng thị từ trên mặt Tô Duệ chuyển qua trên bụng Tú Cần, sau đó hỏi: "Đứa nhỏ đã mấy tháng rồi?"

Tô Duệ nghe vậy, có điểm đỏ mặt ngượng ngùng, sau đó nhẹ giọng nói: "Ba tháng."

"Thật thật là song hỷ lâm môn." Tổng thị thay đổi lạnh nhạt vừa rồi, cười nói: "Lão gia, nếu cái thai này là nam nhi, thì Tô gia có hậu rồi."

Chương 16: Đề Phòng Hậu Họa

Tô Duệ nghe vậy, cũng thấp phần vui mừng đáp: "Đúng vậy, ta cũng nghĩ như vậy, đứa nhỏ nếu như được sinh hạ, chính là trưởng tử của Tô gia, thật là đại hi sự."

Trong mắt Tống thị xẹt qua một tia trào phúng khó mà phát giác được, nhưng vẫn đối với Tô Duệ tươi cười như cũ, "Lão gia, phụ nữ mang thai không thể đứng lâu, còn không nhanh để muội muội vào nhà nghỉ tạm."

Tô Duệ thấy Tống thị rộng lượng như thế, bất an trong lòng lập tức tiêu tan, nói: "Phải, phải, vẫn là phu nhân nói có lý. Tú Cần, người trước tiên đến Tây Khóa viện nghỉ tạm, chờ thêm vài ngày, phu nhân thu dọn xong phòng ốc sẽ để cho nàng chuyển vào ở, như thế nào?"

Tống thị và các di nương nhìn thấy Tô Duệ dùng giọng điệu thương lượng cùng Tú Cần nói chuyện, không khỏi giật mình, thái độ của Tô Duệ hình như cũng quá mềm mại rồi.

Tú Cần khẽ nhún người hành lễ với Tô Duệ và Tống thị, sau đó nói: "Tạ ơn ân điển của lão gia cùng phu nhân."

Tống thị cất tiếng nói: "Hương ma ma, người còn không mau đi nương vào phòng nghỉ ngơi."

"Không được." Tú Cần cất tiếng cự tuyệt, rồi chợt như ý thức được thân phận của Tống thị, liền vội vàng giải thích nói: "Hảo ý của phu nhân, Tú Cần tâm lĩnh, nhưng Tú Cần đã quen do Tống ma ma hầu hạ rồi, nếu nhiên đột nhiên thay đổi người, sợ là không quen."

"Đúng vậy, Tống ma ma cũng là một người chu đáo, trên đường đi đều là do bà ấy chăm sóc cho Tú Cần. Với lại, bên cạnh nàng cũng không có mấy người hầu hạ, nếu như đem Hương ma ma cho Tú Cần, chỉ sợ nàng cũng không quen." Tô Duệ nói đệm vào.

"Cha, vậy tại sao Giáng Thần không có ma ma hầu hạ?" Tô Giáng Thần ở bên nói chen vào: "Di nương bên người có Tống ma ma, nương bên người có Hương ma ma với Ninh ma ma, nhưng bên người Giáng Thần chẳng có ai cả."

Câu nói của Tô Giáng Thần, làm cho tầm mắt Tô Duệ chuyển dời đến trên người nàng, trong lòng hần nhất thời dâng lên áy náy, vừa rồi chỉ để ý đến Tú Cần và Tống thị, đem nữ nhi duy nhất lạnh lẽo ở một bên, lại nhìn kỹ thân cao của nữ nhi, tựa hồ so với trước kia cao hơn rất nhiều, lòng áy náy càng sâu. Sờ sờ tóc nữ nhi, Tô Duệ nói: "Con bên người cũng có ma ma hầu hạ, nhưng con quên rồi sao, năm ấy khi con năm tuổi, ma ma bệnh nặng qua đời, sau này lại phái ma ma khác hầu hạ con, nhưng con đều không thích, chuyện này, còn nhớ đến trước mặt bà nội."

Ánh mắt Tô Giáng Thần chợt lóe, đối với ma ma kia, nàng kỳ thật không có ấn tượng gì nhiều, duy nhất nhớ kỹ, chính là vì cái chết của ma ma này, nàng đại náo một hồi, sau đó, ở bên người nàng hầu hạ chỉ còn lại nhóm người Phi Thúy.

"Vậy, con muốn một ma ma, cũng không thể được?" Tô Giáng Thần nhìn mặt phụ thân nói.

"Có thể, đương nhiên có thể, chính là, con nói cho phụ thân hay, con muốn ma ma làm gì? Có phải người ở trong phòng hầu hạ không tốt? Hay là, nhất thời cao hứng muốn một ma ma?" Tô Duệ nhìn khuôn mặt trắng trẻo hồng hào của nữ nhi, niềm vui sướng tràn ngập trong nháy mắt lại đặc biệt rõ ràng.

Tô Giáng Thần khoe ra nụ cười nói: "Nữ nhi tuổi còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, nếu như bên người có một ma ma để chi bảo một chút, nữ nhi cũng không dễ dàng làm sai, cha, người nói có đúng hay không?"

Trước kia, nàng đối với nha hoàn ở bên người áp dụng thái độ phóng túng, nhất là mấy người thiếp thân nha hoàn, đối với các nàng giống như chị em ruột, nhưng kết quả là gì, một kẻ vì bò lên giường của Tống Từ Tuấn, không tiếc phản bội nàng, một kẻ vì tiền tài trở thành tai mắt của Triệu Uyển Uyển, một kẻ, về ngoài dịu dàng mê người, trên thực tế tâm địa ác độc, nàng bắt quả chỉ là nói nàng ta vài câu, cư nhiên ngăm hạ được nàng, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, có lẽ nàng cũng không gượng được đến lúc đứa nhỏ ra đời thì đã ra đi rồi. Còn lại một kẻ, đối với nàng trung thành, tận tâm, nhưng nàng lại nghe theo lời gièm pha, cư nhiên phái người đem bán cho nha tử (* người buôn bán nô lệ). Nghe nói, nha đầu kia bị bán vào thanh lâu, nhất thời nghĩ quẩn, nhảy lầu tự sát mà chết. Lần đó, từ chỗ các nha hoàn khác nghe được tin tức này, Tô Giáng Thần niệm Hưởng Sinh chú (*kinh siêu độ vong hồn) đúng ba ngày, nhưng hiện tại nàng biết, cho dù là niệm hưởng sinh chú ba trăm ngày, cũng không sánh được với mạng người trần quý.

Chương 17: Bất Mãn

"Con gái thật sự đã trưởng thành rồi." Tô Duệ xúc động nói, "Phu nhân nàng dạy dỗ con tốt lắm."

Tổng thị hé miệng cười, đôi mắt ôn nhu, thoáng chốc làm cho Tô Duệ động lòng.

"Ai u." Tiếng kinh hô của Tú Cần đánh gãy thời khắc ấm áp êm đềm này.

Trong mắt của Tô Giáng Thần lướt qua một tia chán ghét, di nương này rõ ràng là mượn cơ hội làm bộ làm tịch, cũng giống như Triệu Uyển Uyển, còn có ngoại thất của Tổng Từ Tuấn năm đó, động một chút tại trước mặt nam nhân giả vờ nhu nhược, giả vờ đáng thương, nói đến cùng, bụng dạ khó lường chính là cái loại nữ nhân nhìn như vô hại, nhưng trên thực tế tâm lại như rắn rết này.

Tô Duệ nghe thấy thanh âm này, không để ý gì Tổng thị cùng nữ nhi, vội vàng chạy đến bên người Tú Cần hỏi đồng hỏi tây, thấy Tú Cần kiểm soát nói là do đứng lâu, lòng hần nóng như lửa đốt liền dìu Tú Cần tiến vào trong phủ. Trước lúc đi, Tô Duệ còn cố ý đối với Tổng thị phân phó: "Tú Cần đi theo ta đường dài phong trần mệt mỏi, chắc là mệt mỏi quá rồi, gia yến đêm nay, nàng ta sẽ không tham gia. Về phần lễ nghi thính an, tạm thời cũng miễn." Nói xong, liền vội vàng dìu Tú Cần đi về hướng Tây Khóa viện.

Tổng thị nhìn theo bóng dáng trượng phu khuất xa, xoắn chặt khăn tay, nghiêng răng, trên mặt lại vẫn bình tĩnh như trước.

Lúc Tô Giáng Thần đi qua bên người Tổng thị, nhẹ nhàng nắm lấy tay mẫu thân, thấp giọng nói: "Nương, người yên tâm, người còn có con mà."

Chỉ một câu đơn giản như vậy, làm cho không cam cùng bất mãn trong lòng Tổng thị đều hóa thành hư ảo. "Đúng, nương còn có con, ngày sau còn có con." Quay đầu nhìn mấy người di nương ở phía sau, Tổng thị nói: "Các người nhìn đi, chỉ một di nương vừa bước vào cửa thôi cũng so với các người không hề thua kém, các người nếu không cố hết sức, ngày sau sẽ có người dẫm lên người các người mà bước đi."

Sắc mặt của các di nương nhất thời trắng nhợt, các nàng đều rõ, một di nương không có con cái, vậy thì so với nô tài khác biệt kỳ thật cũng không lớn lắm, chỉ là thanh danh dễ nghe hơn một chút mà thôi.

"Ba" một tiếng, tách trà vỡ tan, Ninh ma ma thấy sắc mặt Tổng thị không tốt, vội vàng đem nha hoàn trong phòng hết thảy đều đuổi ra ngoài, sau đó nói: "Phu nhân, người đây là tức giận vì cái gì?"

"Cái con tiện nhân kia, cái con tiện nhân kia thật quá đáng." Bàn tay Tổng thị run rẩy chỉ vào hướng Tây Khóa viện nói: "Mấy năm nay, gặp qua tiện nhân không an phận, nhưng chưa từng gặp qua con tiện nhân nào không biết tốt xấu như vậy, cung cho ả ăn ngon mặc đẹp còn không đủ, cứ nhiên thời điểm lão gia ở nhà, lấy cơ thân mình không khoẻ đem lão gia gọi đi mất. Phi, một con tiện nhân nhỏ nhoi, có thể sinh ra cái thứ gì tốt, bất quá cũng chỉ là hàng thứ phẩm."

"Phu nhân." Ninh ma ma cao giọng hô một tiếng, sau đó liếc nhìn về phía cửa, "Nếu không phải nô tỳ sớm đem người đuổi đi, lời nói của phu nhân hôm nay, nếu rơi vào tai lão gia, bị lạnh nhạt là việc nhỏ, chỉ sợ ồn ào gia trạch không yên, cũng là chuyện tình sớm hay muộn."

Tổng thị cắn môi, không cam lòng nói: "Chẳng lẽ ta đường đường là vợ cả, còn không sánh được với một ả tiểu thiếp ti tiện."

Ninh ma ma cầm một tách trà, đưa vào trong tay Tổng thị, Tổng thị đưa tay đón lấy, lại phát hiện tách trà nóng đến phỏng tay, không khỏi buông tay, kết quả, tách trà rơi xuống loảng xoảng một tiếng, nước trà bắn tung tóe đầy trên mặt đất, đến trên váy của Tổng thị cũng dính lấy một chút nước, nóng phỏng đến mức Tổng thị nhịn không được đứng thẳng dậy.

"Người làm việc như thế nào thế hả?" Tổng thị tức giận chất vấn, đến khi nhận thấy người đứng trước mặt chính mình chính là bà vú Ninh ma ma, thanh âm liền nhỏ lại: "Ma ma, trà nóng phỏng tay, người nên đặt ở một bên cho nguội a."

"Hóa ra phu nhân cũng biết trà nóng phỏng tay, nên đặt ở một bên cho nguội bớt." Ngữ điệu của Ninh ma ma chứa đựng huyền cơ nói: "Nô tỳ còn tưởng rằng, phu nhân không sợ khoai lang nóng phỏng tay đâu, xem thái độ vừa rồi, dường như chỉ hận không thể đem củ khoai lang nóng phỏng tay này đặt vào lòng bàn tay nắm nghiền."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Âm Thầm Tính Kế

Tổng thị sau khi nghe Ninh ma ma nói chuyện, khí thế đột nhiên hạ xuống hẳn, nàng nói: "Ta đây chẳng phải là nhất thời giận quá hồ đồ sao?"

"Phu nhân có thể nhất thời hồ đồ, nhưng có người sẽ không hồ đồ. Nhất là lão gia, hẳn cũng sẽ không nghĩ là người nhất thời hồ đồ, coi như là nhất thời, cho đến lúc này, phu nhân, người lấy cái gì để hồ đồ?" Ninh ma ma nhìn Tổng thị từng chữ từng chữ nói, nhấn mạnh từng âm nói, "Còn có tiểu thư, nếu như thanh danh của phu nhân bị đồn ra ngoài là không hiển thực, người đầu tiên bị thương tổn chính là tiểu thư, về sau, còn ai dám tới cửa hỏi cưới tiểu thư, còn ai dám để mắt đến tiểu thư? Lão gia hiện tại không có con trai, kính trọng phu nhân, tức nhiên cũng yêu thương tiểu thư, nhưng nếu như có người sinh ra con trai, phu nhân lại mất đi tâm của lão gia, tiểu thư ngày sau sẽ như thế nào? Lúc phu nhân còn ở Tổng phủ, chắc cũng đã nhìn thấy không ít ví dụ đi?"

Tổng thị nhin không được khẽ rùng mình, nàng đương nhiên biết rõ, mấy người muội thứ nữ của nàng, lúc được sủng ái thì diều võ dương oai, kết quả, khi đi nương của các nàng dần dần mất đi sủng ái, đến các nàng cũng dần dần mất đi ân sủng ngày xưa, có chút có tâm kế, còn có thể ở trong mắt của phụ thân chiếm được một chút địa vị, nhưng chung quy đều chịu không nổi sự áp chế của mẹ cả, đến cuối cùng, có người nào có được kết quả tốt chứ? Toàn bộ đều chỉ là vật hi sinh cho lợi ích của Tổng phủ.

"Phu nhân nhìn thấy đều là kết cục bất hạnh của thứ nữ, nhưng nô tỳ tuổi đã lớn, cũng nhìn thấy không ít đích nữ bị phụ thân ghét bỏ, nếu không phải là gả qua loa cho xong việc, thì chính là đem đích nữ đưa cho quan lớn quyền quý làm thiếp thất. Làm thiếp thất, vận khí tốt, gặp được một người mẹ cả từ tâm, còn có thể có bữa cơm ăn, nhưng nếu vận mệnh không tốt, vậy thì mệnh liền giống như cỏ dại, không đáng một đồng."

Ánh mắt của Ninh ma ma xa xăm, như nhớ tới chuyện tình trước kia, "Nô tỳ từng tận mắt nhìn thấy một đích nữ bị người đưa đi làm thiếp, sau lại bị chủ mẫu người ta đồ kị, thừa dịp nàng sinh đứa nhỏ, thân mình không tiện, liền tìm cơ đem bán vào thanh lâu, nữ tử kia đâu chịu bị người hạ nhục, chỉ đành lấy một sợi dây thừng treo cổ, sau khi nàng chết, bọn họ tìm đại một tấm chiếu bọc thi thể nàng ta lại, rồi ném vào trong bãi tha ma liền xem như xong việc."

Tổng thị nghe vậy, giận dữ nói: "Mệnh nữ nhân chính là khổ, nhưng cái bụng của ta đại không ra gì, không thể sinh nữ nhi thành một nam nhi, con ta nếu là nam nhi, người làm nương như ta đây, cũng không cần lo lắng như vậy."

"Phu nhân, nô tỳ nói nhiều như vậy, chính là hi vọng người hiểu được, mệnh của tiểu thư, đều nằm ở trong tay phu nhân, phu nhân sống tốt, tiểu thư ngày sau mới có thể tốt." Ninh ma ma nhỏ giọng chậm rãi nói: "Phàm việc gì người cũng nên nhẫn nại, ả tiện nhân kia, hiện tại còn không biết mang thai là nam hay nữ. Nếu là nam, phu nhân đỡ khéo lão gia, làm cho lão gia cam tâm tình nguyện đem đứa nhỏ ôm đến bên người phu nhân, lại tìm cơ hội, giết chết cái ả tiện nhân kia, vậy đứa nhỏ chính là con của phu nhân. Nếu là nữ, phu nhân cũng không sợ nàng làm gì, một nữ oa nhi, có thể làm cái gì? Chẳng lẽ còn có thể vượt qua tiểu thư sao?"

"Ta chỉ là lo lắng, tâm của lão gia đặt ở trên người nàng ta, ngày sau một lần mang thai không được, còn có lần thứ hai, lần thứ ba." Tổng thị lo lắng nói: "Ta chính là cảm thấy, lão gia đối với nàng ta không phải bình thường."

Ninh ma ma nở nụ cười, nhưng vẻ tươi cười này xem ở trong mắt Tổng thị lại mang theo vài phần ý vị dửng dưng, "Phu nhân, không có lần thứ hai hay lần thứ ba, nô tỳ sẽ không để cho nàng ta có cơ hội này, cho dù Tổng ma ma có bán sự, chẳng lẽ có thể so với nô tỳ sao? Hơn nữa, nam nhân ấy mà, có mới nới cũ, thừa dịp trong khoảng thời gian này nàng ta không thể hầu hạ lão gia, người an bài thêm vài vị đi nương thông phòng, chẳng lẽ còn không có thể phân bớt sủng ái của nàng ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Xảy Ra Việc Khác Thường

"Tốt lắm, chuyện này ta hội an lập, liền tạm thời không nói đến. Chỉ là ta còn có điều nghi vấn, chính là cảm thấy bụng của nàng ta hình như có chút lớn không bình thường, mang thai ba tháng, nhìn qua sao lại có vẻ giống như năm sáu tháng." Tổng thị đem nghi vấn trong lòng nói ra, "Ma ma cảm thấy ta nói có đúng hay không?"

"Người hoài nghi nàng ta..." Ninh ma ma trầm tư nói: "Nô tỳ nhưng lại có lưu ý đến, nếu như phu nhân đã nói như vậy, vậy thì những người khác..." Nói xong, Ninh ma ma ghé bên tai Tổng thị thì thầm.

Tô Giáng Thần trở lại trong phòng, Phi Thúy vội bước lên phía trước hầu hạ, thấy thần sắc của nàng so với mọi khi không có gì khác, trong lòng nhất thời có điểm bồn chồn, không phải nghe nói vừa đến thêm một Tú Cần đi nương sao? Nhìn bộ dáng này của tiểu thư, tựa hồ không thêm để ý, hay là tiểu nha vừa rồi đồn sai rồi, vị Tú Cần đi nương kia cũng không có bất cứ điểm nào không quy củ, chọc phu nhân và tiểu thư không vui. Nhưng Phi Thúy nàng thật không cam lòng, tiền mua tin tức, chẳng lẽ cứ như vậy thất bại? Vì thế nàng dò hỏi một câu: "Tiểu thư trong lòng người có phải hay không có chỗ nào không thoải mái?"

Tô Giáng Thần dường như có chút suy nghĩ liếc mắt nhìn Phi Thúy, thần nhiên nói: "Trong lòng ta nào có cái gì không thoải mái?" Đối với sự khác thường của Phi Thúy, Tô Giáng Thần không thêm để ý, chuyện mà nàng để ý, chính là sự đột nhiên xuất hiện của Tú Cần đi nương.

Nàng rõ ràng nhớ rõ, lần trở về này của phụ thân, là không hề mang về bất cứ đi nương nào, vì sao nàng lần này trọng sinh, sự tình liền trở nên không

giống với trước kia, Yên di nương không chết, đó là bởi vì chính mình ngăn trở, từ đầu chạy đến một Tú Cẩn di nương, còn to bụng, thật làm cho nàng khó hiểu, chẳng lẽ một lần trọng sinh, thì tất cả chuyện tình đều không giống như cũ nữa sao?

"Tiểu thư, giờ đã không còn sớm, người cũng nên sớm một chút tắm rửa nghỉ ngơi." Phi Thúy thấy không thể hỏi ra được đáp án, liền giống như trước đây dỗ Tô Giáng Thần sớm một chút đi ngủ, sau đó thừa dịp đêm chưa khuya, lại đi đến nơi khác dò hỏi, nhất định có thể tìm ra chút manh mối.

Tô Giáng Thần nghe vậy, quay mặt nhìn ra bóng đêm bên ngoài, mắt nhắm trong lòng càng thêm nặng nề. Ngày xưa, phụ thân về nhà, nhất định cùng với mẫu thân và nàng chơi đùa, bằng không chính là hỏi han việc học của nàng, thế nhưng hôm nay, chẳng những hoàn toàn coi thường sự tồn tại của nàng, liền đến những việc thường làm trước kia cũng không làm nữa rồi.

"Phi Thúy, người nói, nếu ta là nam nhi thì tốt biết bao nhiêu." Tô Giáng Thần đột nhiên nói với Phi Thúy một câu như vậy, sau đó lại im lặng. Phi Thúy nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, rồi rất nhanh phục hồi lại tinh thần, vốn dĩ còn tưởng rằng muốn đi ra ngoài hỏi thăm một chút, hiện tại xem ra, thật sự là không cần thiết, tin tức của tiểu nha hoàn nhất định là thật, cái vị Tú Cẩn di nương kia quả nhiên là đã chộc cho phu nhân và tiểu thư đều không vui.

"Tiểu thư, nương của nô tỳ từng nói qua, nam nhân có bản sự của nam nhân, nữ tử, cũng có chỗ tốt của nữ tử." Phi Thúy trấn an nói: "Tiểu thư tuy rằng không phải là nam nhi, nhưng là chủ tử chân chính của phủ này, nói một câu và miệng, mệnh của tiểu thư, đó chính là mệnh Phụng Hoàng, ngày sau, tức hưởng không hết vinh hoa phú quý, so với này nam tử tầm thường, chỉ sợ cũng tốt hơn rất nhiều."

"Phụng Hoàng?" Tô Giáng Thần nở nụ cười, "Thật là nên và miệng, mệnh Phụng Hoàng, cũng không phải là nữ tử tầm thường nên có. Trong văn kịch không phải cũng có nói sao, chỉ có hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ mới có cái mệnh Phụng Hoàng mệnh kia. Ta chỉ là con gái của một thương nhân tầm thường, làm sao gánh nổi hai chữ Phụng Hoàng này, lời này đừng nói lần thứ hai, nếu như bị tai vách mạch rừng, chỉ sợ người ta cười đến rụng răng."

"Vâng, là nô tỳ lẩm miệng, nên đánh nên đánh." Phi Thúy cười rồi nhẹ nhàng đánh chính mình vài cái tát, bộ dạng đúng là thập phần buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đề Bạt

"Được rồi, được rồi, nói đùa với người thôi, người cũng cho là thật sao." Tô Giáng Thần thấy bộ dáng cố làm ra vẻ của nàng ta, không khỏi lộ ra ý cười, nói: "Trong những nha hoàn ở đây, người cũng xem là nhất đẳng. Sự sự đều thoả đáng hơn người, ngày nào đó, nếu như thiếu người, ta thật đúng là không biết như thế nào cho phải?"

Phi Thúy nghe vậy, nhất thời cứng người, cố nặn ra nụ cười nói: "Tiểu thư nói gì vậy, những nha hoàn trong phòng này người nào đều chẳng xuất sắc hơn nô tỳ, nô tỳ trừ việc chộc cho người vui cười ra, cũng không có bản lĩnh nào khác."

Tô Giáng Thần nghe vậy, cười nhẹ, ôn nhu nhìn Phi Thúy nói: "Người nào có bản lĩnh, người nào trộm gian dùng mẹo, ta mặc dù không thể nói là rành mạch, nhưng trong lòng cũng là có tính toán. Yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho người thua thiệt. Hiện tại canh giờ không còn sớm, người nhanh đi kêu nha hoàn trực đêm tới hầu hạ ta tắm rửa."

Phi Thúy muốn nói lại thôi, nhìn thấy ánh mắt không thể phản bác lại của Tô Giáng Thần, lập tức hành lễ lui xuống, nhưng bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng, vẫn lọt vào mắt của Tô Giáng Thần, trong mắt của Tô Giáng Thần lóe lên tia lạnh lùng, đối với sự khác thường của Phi Thúy, nàng miễn cưỡng nhận thấy có liên quan với lời nói của chính mình.

Nhìn mấy món điểm tâm nhỏ tinh xảo được bày ra trên bàn, nàng khẽ cầm một khối ném thử, lại phát hiện những món điểm tâm này tựa hồ cũng mất đi hương vị ngọt ngào ngày xưa, ăn mấy miếng, liền cảm thấy ngấy. Vừa đúng lúc đó, nha hoàn trực đêm Hồ Phách tiến vào, muốn hầu hạ Tô Giáng Thần tắm rửa.

Đối với Hồ Phách bình thường không nói một lời này, Tô Giáng Thần hôm nay nhưng lại để ý đến, chỉ nhớ trước kia, Hồ Phách này bởi vì không nói một lời, thập phần không làm cho nàng yêu thích, lúc mẫu thân muốn thay người, nàng ta là kẻ đầu tiên bị điều đi. Sau lại nghe người ta nói, người nhà Hồ Phách biết Hồ Phách là bị mẫu thân đuổi ra ngoài, sợ rằng Hồ Phách có thể liên lụy đến các nàng, liền tùy tiện tìm một bà mối, đem nàng gả đi, ai ngờ, phu quân của Hồ Phách lại là một gã côn đồ ham mê bài bạc, mẹ chồng của nàng cũng là độc phụ có tiếng trong vòng mui dấm bát hương, Hồ Phách ở nhà chồng nhận đủ khi dễ, lúc sinh tiểu hài tử vì không vượt qua nổi nên qua đời.

Tô Giáng Thần ánh mắt dừng lại trên những ngón tay thon thon của Hồ Phách, ai có thể nghĩ đến, một nữ tử mềm mại như vậy, thành thân không quá nửa năm, đã bị nhà chồng bức tử.

Ở trong lòng thờ dài một hồi, Tô Giáng Thần nói với Hồ Phách: "Người hầu hạ ta đã bao lâu?"

"Nô tỳ hầu hạ tiểu thư đã năm năm rồi." Hồ Phách thật cẩn thận trả lời, đối với vấn đề tiểu thư đột nhiên hỏi, nàng có bản năng sợ hãi.

"Năm năm ? !" Tô Giáng Thần kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng chỉ hai ba năm công phu, ai mà biết, dĩ nhiên là năm năm, "Người với Phi Thúy là cùng nhau đến hầu hạ ta sao?"

Hồ Phách gật gù đầu, sau đó bắt đầu giúp Tô Giáng Thần chà lưng . "Năm năm , người cùng ta nói chuyện, không vượt qua trăm câu, cho dù là nha hoàn mới tới, chỉ sợ so với người cũng nói nhiều hơn."

Hồ Phách dừng một chút, sau đó nhẹ giọng nói: "Nương của nô tỳ nói nô tỳ ăn nói vụng về, nói nhiều sai nhiều, kêu nô tỳ ở trước mặt tiểu thư, không cần lăm lăm." "

Tô Giáng Thần ánh mắt chợt lóe, ăn nói vụng về? Trong đại trạch khó kiếm nhất chính là loại người không gây chuyện thị phi này, một nha hoàn không lăm lăm nhiều chuyện, ở kiếp trước, nàng đã chịu nhiều thiệt thòi do đám nha hoàn miệng lưỡi xảo quyệt , bên ngoài thì tỏ ra trung thành , tận tâm, thế nhưng chỗ nào cũng đều ngầm tính kế chủ tử .

"Hồ Phách, từ hôm nay trở đi, tiền tiêu dùng hàng tháng của người liền lĩnh giống như Phi Thúy ." Tô Giáng Thần hạ quyết tâm , nhất định phải lưu lại Hồ Phách.

"Tiểu thư?" Hồ Phách kinh ngạc nói, "Hồ Phách tay chân vụng về , làm sao lại dám so với Phi Thúy ?" Tiền tiêu hàng tháng của Phi Thúy nhưng là một lượng bạc, Hồ Phách chưa bao giờ dám nghĩ tới tiền tiêu hàng tháng của chính mình sẽ được tăng cao như vậy, dù sao, so với thân phận là gia sinh tử như Phi Thúy , nàng chỉ là một nha hoàn không nơi hậu thuẫn, dựa vào cái gì lại lĩnh tiền tiêu hàng tháng cao như vậy, nếu như để các nha hoàn có bối cảnh khác biết được, còn không thóa mạ chính mình đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mượn Cơ Hội Dạy Dỗ

"Không sợ tay chân vụng về , chỉ sợ tâm cao khí ngạo . Hồ Phách, người đi theo ta, ta là nhất định sẽ không bạc đãi người ." Tô Giáng Thần đứng dậy, Hồ Phách vội giúp nàng lau khô người, sau đó giúp nàng mặc áo . "Về sau, người cùng Phi Thúy giống nhau, đều là nha hoàn nhất đẳng , cư xử với người ngoài , cũng phải có dáng vẻ của nha hoàn nhất đẳng , nếu như những bên dưới không phục, người cứ việc đem thủ đoạn ra, đừng sợ, mọi sự đều có ta lo."

Hồ Phách vừa nghe vừa giúp Tô Giáng Thần làm khô tóc, sau đó hầu hạ Tô Giáng Thần đi tới gian tiểu tháp bên ngoài, lúc này, Linh Lung một nha hoàn trực đêm khác đi vào, bụng thức ăn khuya đến nói: "Phu nhân phân phó người nấu ngân nhĩ tổ yến cho tiểu thư, tiểu thư nhân lúc nóng uống đi."

Hồ Phách đang chuẩn bị đi bụng ăn khuya, thấy ánh mắt khinh thường của Linh Lung đảo qua chính mình, nàng lập tức lui về sau mấy bước, cúi đầu.

Tô Giáng Thần đã sớm đem một màn này xem ở trong mắt, nàng biết, giữa các nha hoàn , có luật bất thành văn, chính là chỉ có nhất đẳng nha hoàn mới có quyền lợi thay chủ tử thu xếp thức ăn khuya, nếu như thức ăn khuya còn thừa , tự nhiên là thuộc về nhất đẳng nha hoàn , còn những nha hoàn khác, làm công việc vất vả nhất, lại hà tất có thể nằm được một ngủm. Đêm nay trong hai nha hoàn trực đêm, Hồ Phách và Linh Lung đều đồng cấp bậc , như vậy ăn theo lệ thường, nên lấy lý lịch đến sắp xếp thứ tự , thế nhưng Linh Lung này? Tô Giáng Thần ánh mắt tới lại, một nha hoàn kiêu ngạo như vậy , nàng thật không dám lưu, một ngày nào đó nếu trong lòng nàng ta không thoải mái , không chừng lại hạ cho nàng một đòn .

"Hồ Phách, thất thần làm cái gì, còn không mau bụng thức ăn khuya lại đây cho ta, ta hơi buồn ngủ , ngày mai còn phải dậy sớm đi thỉnh an." Nói xong, Tô Giáng Thần ngáp một cái, biểu tình thập phần buồn ngủ.

Hồ Phách nhớ tới những lời vừa rồi kia , là gan bỗng nhiên to ra tiến lên lấy thức ăn khuya, ánh mắt Linh Lung sắc bén hận không thể đâm chọc người nàng thành một cái tổ ong, nhưng lại không thể ở trước mặt Tô Giáng Thần bộc phát , chỉ đành tức giận bưng bưng đem thực hộp nhét vào trong lòng Hồ Phách , quay đầu rời khỏi phòng.

Tô Giáng Thần thấy hành vi này của nàng ta, lập tức giận, nói: "Thật đúng là không coi ai ra gì."

"Tiểu thư." Hồ Phách sợ hãi hô lên một tiếng, "Không bằng, nô tỳ đi gọi Linh Lung trở về."

"Làm càn." Tô Giáng Thần nghiêm mặt, "Trong mắt người cũng không có chủ tử là ta sao?"

"Tiểu thư." Hồ Phách không biết chính mình làm sai chỗ nào, vội vàng quỳ xuống nói: "Nô tỳ không dám, là nô tỳ không hiểu chuyện, mới chọc Linh Lung trong lòng không thoải mái."

"Nàng ta không thoải mái, là có thể tỏ thái độ cho ta xem sao?" Toàn bộ hận cũ thù mới trong lòng Tô Giáng Thần trào dâng, cắn hận nói: "Loại nha hoàn coi khinh chủ nhân này, cho dù đánh chết cũng không đủ."

Hồ Phách thấy Tô Giáng Thần nói như thế ,sắc mặt nhất thời trắng bệch, nàng và Linh Lung giống nhau, đều là tử khê (*) bán vào, chủ tử có quyền xử trí , sống hay là tử, đều chỉ ở trong một câu nói của chủ tử.

(* người ở đã kí khế ước sinh tử , bán mạng của mình cho chủ nhân)

"Người đừng sợ, ta cũng chẳng phải là loại người không phân biệt được thiện ác , vừa rồi do buồn bực , mới nói như vậy, ngươi cũng đừng để ở trong lòng." Tô Giáng Thần thấy sắc mặt Hồ Phách không tốt, liền biết những lời vừa nói e rằng đã dọa sợ nàng ta rồi, mở miệng trấn an nói: "Chỉ cần ngươi thực lòng hầu hạ ta, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi . Hồ Phách, ngươi nên kiên cường một chút, nếu không ,đến một tiểu nha hoàn cũng dám trút giận lên đầu ngươi , thật là đáng giận."

Hồ Phách thấp giọng đồng ý, nhưng Tô Giáng Thần nhìn bộ dạng nhu nhược cam chịu kia của nàng ta, đột nhiên nhớ tới kiếp trước của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trái Tim Thất Khiếu Linh Lung (1)

Kiếp trước bản thân nàng cũng nhu nhược , cam chịu như vậy, người ta áp bức hết lần này lại đến lần khác, chính mình lại nường nhịn hết lần này đến lượt khác, đem kẻ thù trở thành người thân của chính mình , đem tử địch trở thành tỷ muội của chính mình , kết quả thì sao? Nghĩ đến khuôn mặt Hiền nhi bị đông lạnh đến phát tím, nghĩ đến thời điểm nàng không nơi cầu xin giúp đỡ , trong lòng nàng lại đột nhiên sinh ra một cỗ oán hận sâu đậm, đều là do đám nô tỳ phản bộ chủ tử này “ban cho”, đều là do đám di nương không biết xấu hổ “ban cho”, đều là do bậc trưởng bối ra vẻ đạo mạo này làm hại, đời này, nàng quyết sẽ không để cho những kẻ này sống tốt , tuyệt không.

Bàn tay bất tri bất giác nắm chặt , trong mắt hiện lên quang mang điên cuồng , nơi đó có tuyệt vọng, có đau lòng, còn có một tia bi thương không dễ phát hiện . Ai không muốn làm người tốt, nếu như cái giá của việc làm người tốt , là có kết quả như thế, vậy thì, nàng tình nguyện làm quỷ La sát ở dưới A Tỳ địa ngục .

"Người không vì mình trời tru đất diệt." Tô Giáng Thần thấp giọng lẩm bẩm nói, "Triệu Uyển Uyển, ngươi nói thật sự là rất đúng , rất đúng."

Ngày thứ hai, Tô Giáng Thần thức dậy rất sớm, khi nàng qua bên Tổng thị, phát hiện các di nương khác đều đã có mặt, nhưng nhìn sắc mặt của Tổng thị và các di nương, liền biết tối hôm qua đều nghỉ ngơi không tốt, dù sao có thêm một kinh dịch, ai còn có thể an tâm ngủ?

"Tiểu thư đến rồi, đã dùng điểm tâm sáng chưa ?" Yên di nương thân thiện chào hỏi nói.

Tô Giáng Thần đối với sự thân thiện của nàng ta có chút phản cảm, nhưng nghĩ đến Yên di nương cũng không thể làm ra cử động gì vượt mức, cũng không dám ở đây làm khó nàng, theo quy củ ngày thường, đầu tiên là hành lễ, sau đó quy củ đáp: "Đã dùng một chút điểm tâm sáng, liền lại đây thỉnh an nương."

Tổng thị kéo tay nữ nhi qua, vuốt ve khuôn mặt non nớt của nữ nhi nói: "Về sau, đừng dậy sớm như vậy, lúc nên ngủ thì nên ngủ, nương chẳng lẽ còn không thể bỏ qua cho con một chút quy củ này hay sao."

"Nương." Tô Giáng Thần ngọt ngào cười nói: "Là nữ nhi một ngày nhìn không thấy nương liền nhớ, trong lòng cũng không thoải mái. Với lại, phụ thân đã trở lại, nữ nhi nếu như còn ở trên giường tham ngủ, chỉ sợ phụ thân lại nghĩ tiểu nữ nhi là một con heo nhỏ lười mắt. "

"Nga? Ai là con heo nhỏ lười?" Thanh âm của Tô Duệ ngoài ý muốn vang lên , khiến cho vẻ mặt các di nương và Tổng thị trong đại sảnh đều phấn chấn hẳn lên, nhưng khi nhìn thấy Tú Cẩn di nương đi sau lưng Tô Duệ, sắc mặt mọi người lại lập tức u ám hẳn.

"Nữ nhi xin thỉnh an phụ thân." Tô Giáng Thần đầu tiên là hành lễ với Tô Duệ , sau đó, lại nói với Tú Cẩn di nương: "Giáng Thần thỉnh an Lục di nương , Lục di nương vạn phúc."

Một tiếng Lục di nương này, chẳng những đem lực chú ý của Tổng thị hấp dẫn, cũng rước lấy ánh mắt khác thường của Tô Duệ .

"Giáng Thần, ai cho ngươi kêu Tú Cẩn di nương như vậy ?" Ánh mắt Tô Duệ ở trên người Tô Giáng Thần dừng lại trong chốc lát, sau lại chuyển tới trên người Tổng thị. Tổng thị thấy ánh mắt bất thiện của Tô Duệ, trong lòng không vui, lại không dám biểu lộ ra , liền nổi giận nói: "Tiểu hài tử, đừng gọi bậy."

Chỉ một câu như vậy, lại làm cho mắt Tô Giáng Thần trào lên lệ quang, Tô Giáng Thần nhìn Tô Duệ , lại nhìn Tổng thị, vào thời điểm mọi người còn chưa kịp trở tay, oa một tiếng khóc lớn lên.

"Đừng khóc, nữ nhi đừng khóc." Tô Duệ hốt hoảng, nữ nhi từ xưa đến nay vốn là khối thịt trong tim của hắn, mấy năm nay, lại không có đứa con nào khác, làm cho hắn đem đại bộ phận tình cảm đều đặt ở trên người nữ nhi, cho dù hiện tại có hơi lạnh nhạt, nhưng Tô Giáng Thần dù sao cũng là đứa con

đầu tiên của hắn, cũng là đứa nhỏ đầu tiên làm cho hắn cảm thấy tư vị làm phụ thân. Trong mắt một người có con nối dòng ít ỏi như Tô Duệ, nữ nhi này chính là trong bảo bối trong lòng bàn tay, ai cũng không thể vượt qua. Đương nhiên, tiền đề chính là là xây dựng ở tình huống không có đứa con nào khác tranh thủ tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trái Tim Thất Khiếu Linh Lung (2)

Tô Duệ đổ nửa ngày, cũng không thấy tiếng khóc nữ nhi giảm bớt, ngược lại càng lúc càng lớn hơn, đến cuối cùng, Tô Giáng Thần vừa khóc vừa nức, bộ dạng này, muốn đáng thương bao nhiêu có bấy nhiêu đáng thương. Tô Duệ thấy thế, càng đau lòng, đem nữ nhi ôm vào trong lòng, dùng tay nhẹ nhàng vuốt lưng, nhẹ giọng dỗ dành.

"Lão gia, vẫn là dễ thiếp đi." Tổng thị nhìn Tô Duệ có chút mệt mỏi, liền muốn đón lấy đỡ nữ nhi, ai biết Giáng Thần vòng tay gắt gao ôm cổ phụ thân nói: "Không cần, con chỉ muốn phụ thân, chỉ muốn phụ thân."

"Tốt, tốt." Tô Duệ nở nụ cười, "Đứa nhỏ này, từ nhỏ liền bám ta, nàng cũng không phải không biết."

"Đó cũng là bởi vì lão gia yêu thương nàng, nuông chiều nàng." Tổng thị nở nụ cười, ánh mắt không tự giác liền nhìn về phía bụng Tú Cẩn di nương, chỉ cần không phải con trai, ai cũng không thể vượt qua con gái của nàng.

"Ta không nuông chiều nữ nhi, còn nuông chiều ai?" Tô Duệ thấy Tô Giáng Thần mặt mày dần ra, lộ ra nụ cười, liền nhẹ giọng hỏi "Nữ nhi, là ai cho người kêu Tú Cẩn di nương là Lục di nương."

"Trước kia tổ mẫu đã từng nói với nữ nhi, trưởng ấu hữu tự (*lớn bé có thứ tự). Người nói, con là đại tỷ, về sau còn có Nhị đệ Tam đệ tứ tỷ ngũ tỷ, cho nên nữ nhi nhất định phải gương mẫu, không thể rối loạn trưởng ấu thứ tự, càng không thể bởi vì con là đại tỷ, mà có thể khi dễ các huynh đệ tí muội khác, còn phải chiều cổ thật tốt huynh đệ tí muội."

Tô Giáng Thần mỗi câu đều có lý, "Trong nhà không phải có năm di nương sao? Mới tới di nương không phải là thứ sáu cái sao? Chẳng lẽ ần theo trình tự kêu, cũng là sai sao?"

Tô Giáng Thần chớp mắt to nhìn Tô Duệ, Tô Duệ nhìn trong mắt nữ nhi lóe lên quang mang thiên chân vô tà, tâm không khỏi mềm. Hắn như thế nào đã quên, nữ nhi của mình vẫn là tiểu hài tử tám tuổi, một đứa nhỏ mới tám tuổi làm sao hiểu được sự phức tạp vòng vèo trong lời nói của người lớn, huống chi, chuyện lần này cũng không phải Tổng thị xúi giục mà ra, chỉ là một tiểu hài tử tám tuổi dựa theo quy củ do tổ mẫu dạy để gọi thứ mẫu của mình, cũng không coi là cái gì đại sai.

"Lão gia." Tú Cẩn di nương khẩn trương hô lên một câu, nàng sợ Tô Duệ trước mắt thật sự đem thân phận của chính mình định xuống hắn, phải biết rằng, nếu như di nương trong nhà không có phần lớn nhỏ, như vậy, chỉ cần nàng sinh đứa nhỏ, nếu đứa nhỏ còn là một nam hài tử, như vậy, nàng sẽ vượt qua các di nương khác, trở thành nữ chủ nhân thứ hai của Tô phủ, cũng chính là trắc thất của Tô Duệ. Trắc thất cùng di nương đều là thiếp, nhưng trắc thất là chủ tử trong phủ, người của nhà mẹ đẻ cũng coi như là thân thích, ngày sau nếu như chính thất qua đời, trắc thất còn có cơ hội phủ chính, di nương thì không có.

Ánh mắt Tô Duệ lấp lánh, chính lúc muốn nói gì, Yên di nương bên cạnh đột nhiên nói: "Tiểu thư nói cũng đúng, ngày thường đều gọi là Yên di nương, Phương di nương, dễ bị rối loạn thứ bậc. Chẳng bằng lấy thứ tự lớn bé để sắp xếp lại tốt hơn, vừa có thể chương hiển Tô phủ phong phạm, lại có thể biểu hiện Tô phủ quy củ. Lão gia, người nói có đúng hay không?"

Yên di nương mặc một kiện áo khoác như ý màu đỏ tươi, hạ thân mặc một kiện váy dài hoa hồ điệp, cả người vừa tinh thần, lại quyến rũ động lòng người, Tô Duệ nhìn thấy không khỏi tâm động, nhìn không được đồng ý nói: "Vẫn là Yên nhi nói có đạo lý."

Yên di nương nhẹ nhàng gót sen, đứng ở trước mặt Tổng thị, cười nói: "Phu nhân, người xem, lão gia cũng đã đồng ý, việc này, còn phải phiền toái phu nhân một chuyện."

Tổng thị nghe xong việc này, vốn đã vui mừng, lẽ nào lại không thuận nước đẩy thuyền, cười đáp: "Lời hay đều bị lão gia và ngũ di nương nói hết rồi, ta và các di nương khác, nào có lời gì hay hơn để nói. Như vậy đi, liền ần theo tập tục ngày xưa, lấy vào cửa trước làm lớn, vào cửa sau làm nhỏ, trưởng ấu hữu tự, mới có thể hòa thuận chung sống, gia đình hòa thuận mới có thể vạn sự hưng. Lão gia, người nói, có phải hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vô Quy Củ, Bất Thành La Bàn (*không Quy Củ , Không Nên Thề Thốt)

Tô Duệ xấu hổ gật gật đầu, vốn dĩ hắn đã đáp ứng Tú Cần, sau khi nàng sinh dưỡng , cất nhắc nàng làm trắc thất, hiện tại xem ra, chỉ sợ hi vọng không lớn.

Nhìn Tống thị và Yên di nương tiểu ngữ yên yên (* cười nói vui vẻ) trước mắt, Tô Duệ cũng không biết làm thế nào để bày tỏ lập trường của chính mình, nếu như lúc này đổi ý, vậy uy tín và địa vị của mình ở trong lòng thiếp thất, chỉ sợ là xuống dốc không phanh. Lại quay đầu nhìn Tú Cần di nương tỏ vẻ không hề cam lòng, Tô Duệ cảm thấy áy náy, lúc trước nàng đáp ứng gã , chính là vì hắn đã đáp ứng cho nàng thân phận trắc thất nay chỉ sợ phải nuốt lời rồi.

Tống thị ngồi ngay ngắn ở trên ghế quý phi, một tiểu nha hoàn cầm mỹ nhân chùy ở ở trên đùi nàng nhẹ nhàng gõ , rèm cửa vừa kéo, đại nha hoàn Bích Hương của Tống thị tức giận vội vàng đi đến, đối với Tống thị hành lễ, sau đó nói: "Phu nhân, Lục di nương này thật sự là quá đáng."

Tống thị nhíu mày khẽ hé, thân nhiên nói: "Lại làm sao vậy?"

Có lẽ là cái Lục di nương kia trong lòng không phục, đã nhiều ngày nay luôn tìm chuyện, Tống thị thấy nàng ta cũng gây không nổi sóng gió gì, liền mở một con mắt nhắm một con mắt, tùy ý nàng ta muốn làm gì thì làm, mà Tô Duệ biết rõ là Lục di nương không đúng, cũng không mở miệng ngăn cản, chắc là chột dạ đi.

Nghĩ vậy, Tống thị cười lạnh, nhớ ngày đó, hắn đối với nàng cũng là thề non hẹn biển , thề mà mới qua vài năm thoải mái , liền đồng một vị di nương, tây một ả thông phòng . Chẳng lẽ cái ả Tú Cần kia thực sự cho rằng chính mình cả đời đều được sủng ái như vậy, cũng sẽ bị chán ghét sao?

"Lục di nương từ buổi sáng , liền phân phó phòng bếp hầm món này, nấu món kia . Bà tử trong phòng bếp bận đến chân không chạm đất, nàng ta còn chê bà tử phòng bếp làm việc chậm, phải người ở trong phòng bếp làm loạn. Nô tỳ nghĩ , phu nhân đã nhiều ngày thân kinh đầu có chút không đủ, muốn nấu chút đông trùng hạ thảo để tắm bổ cho phu nhân , đi phòng thu chỉ lĩnh đông trùng hạ thảo, nhưng người phòng thu chỉ lại nói, đều bị Lục di nương lĩnh đi hết rồi, còn nói là ý tứ của lão gia ." Bích Hương càng nói càng tức, "Nô tỳ nghĩ rằng, một phụ nữ có thai cũng ăn không hết nhiều đông trùng hạ thảo như vậy, liền cùng với nha hoàn của Lục di nương nói chuyện, lĩnh trước một ít để nấu canh cho phu nhân uống, nhưng nha hoàn đáng giận này lại còn nói, thà rằng đem đông trùng hạ thảo ném đi, cũng không đưa cho loại người người hạ đẳng như nô tỳ . Phu nhân, người nói đáng giận hay không?"

"Ồ nháo." Bích Hương vừa dứt lời , chỉ nghe từ phía sau truyền đến một câu này của Ninh ma ma, nàng lập tức quy củ đứng ở một bên , cũng không dám nói gì thêm.

Ninh ma ma buông mình, đối với Tống thị phúc phúc thân (* hành lễ), nói: "Đều là nô tỳ quân giáo không nghiêm, thỉnh phu nhân trách phạt."

Tống thị khẽ nâng tay, nói: "Ma ma chỉ có một đôi mắt, một đôi tay, sao có thể mọi chuyện đều lo lắng chu toàn."

Ninh ma ma lại phúc phúc thân mình, sau đó nói với Bích Hương : "Còn không lui ra?" Khi Bích Hương đi tới cửa , thanh âm của Ninh ma ma lại cất lên: "Từ hôm nay trở đi, người phải đi phòng thêu thùa giúp việc, không được sự cho phép của ta , người không được đi lại lung tung."

Bích Hương nghe vậy, suýt nữa lao đảo một cái, làm sao có thể biến thành như vậy? Nhưng nếu không cam, cũng không dám nghịch lại Ninh ma ma, thấp giọng đáp ứng , rồi sau đó lui đi ra ngoài.

Ninh ma ma liếc nhìn tiểu nha hoàn kia một cái, sau đó không nhanh không chậm nói: "Người đi kêu Bích Hà, Bích Xuân, canh ở ngoài cửa , không được cho ngoại nhân tiến vào, biết không?"

"Vâng." Tiểu nha đầu cúi đầu xác nhận, liền lui đi ra ngoài.

"Ma ma sao lại tức giận như vậy, bất quá chỉ là một đứa nha hoàn không biết đại thể, người hà tất vì một kẻ không nên thân như thế tức giận?" Tống thị nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Khả Nghi

"Nô tỳ có thể không tức giận sao , Lục di nương này thật sự là làm quá mức. Nô tỳ vừa rồi đi tuần phòng bếp một vòng trở về, phòng bếp kia hiện tại đúng là gà bay chó sủa , thật khó coi." Ninh ma ma giận dữ nói: "Nếu không phải trong bụng nàng ta còn có một người, phu nhân cần gì phải ném chuột sợ vỡ đồ, khắp nơi bị quân chế."

Tổng thị nhếch môi cười, giữa mắt mày mang theo một chút xuân sắc, "Kỳ thật, ta còn sợ nàng ta không làm những việc này, nàng ta càng gây chuyện, ta càng cao hứng. Từ trên xuống dưới nô bộc nhưng đều dùng mắt để xem. Lục di nương này còn có mặt mũi nói chính mình xuất thân từ đại hộ nhân gia, nữ tử của đại hộ nhân gia lại có thể làm thiếp thất cho người ta, nữ tử của đại hộ nhân gia lại có kiến thức hạn hẹp như thế, ta đoán, cũng chỉ là loại thứ nữ không ra gì hoặc là nữ tử đã làm việc xấu, vi phạm đạo đức, chẳng có gì đáng tự hào." Dừng một chút, nàng tiếp tục nói: "Ta nhưng thật ra muốn xem xem, nàng ta liệu mạng ép buộc bán thân ăn như vậy, đến cuối cùng, có thể hay không sinh ra một đứa con trai."

"Cho dù là một đứa con trai, chỉ sợ cũng là thứ ham ăn, vô dụng." Nói đến đây, hai người nhìn nhau cười. Ninh ma ma tiếp tục nói: "Ngày hôm qua, thực không thể tưởng tượng được chỉ một câu của tiểu thư, liền định xuống thân phận của ả tiện nhân kia, hiện tại nàng ta muốn nhảy nhót kiểu gì, chỉ sợ mấy vị di nương kia đầu tiên không đáp ứng, càng đừng nói cửa ải của phu nhân."

"Nữ nhi lần này thực đã giúp ta một việc lớn, lần này nếu như do ta mở miệng, liền tránh không được cùng lão gia trở lên lạnh nhạt, nếu như từ miệng của nữ nhi, chẳng lẽ có người sẽ làm khó một tiểu hài tử sao? Hơn nữa, đồng ngôn vô kỵ, ai cũng không dám đòi phân thật hư, ta cư nhiên thật không ngờ đến điểm ấy, thật đúng là đầu gỗ mà." Tổng thị cười nói, về mặt trong lúc đó mang theo một tia thỏa mãn, hiển nhiên đối với ả nữ thập phần vừa lòng.

"Phu nhân là thương tiếc tiểu thư, loại chuyện tình xấu xa như bản này, tiểu thư ít dính vào chút nào hay chút ấy." Ninh ma ma đối với Tô Giáng Thần cũng có vài phần yêu thương, "Lúc tiểu thư vừa mới ra đời, tựa như một khối bột mì, ngày nay chẳng những thông minh xinh đẹp, lại còn có thể thay phu nhân phân ưu."

Tổng thị thu liễm ý cười, ánh mắt tối lại, Ninh ma ma cũng không biết câu nói nào của mình xúc phạm vào cảm kị của Tổng thị, dừng lại câu chuyện, nhìn chằm chằm vào miếng gạch nền trước mặt.

"Làm mẫu thân, hận không thể để cho con trẻ cả đời đều không cần hiểu lòng người hiểm ác. Nhưng làm người khó, làm nữ nhân càng thêm khó. Giáng Thần nếu như còn giống như trước đây không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, chỉ sợ về sau lại phải chịu thiệt thòi lớn." Ngữ khí của Tổng thị trở nên thật ngưng trọng, "Ta vốn là tính qua thêm vài năm, chậm rãi dạy nàng biết đạo lý xử sự làm người. Nay nghĩ lại, như thế là sai. Người xem lần này, là Giáng Thần vô tâm chi ngữ, hay là sau lưng có người đang sai sử nàng?"

Ninh ma ma vừa nghe, vẻ mặt nghiêm trọng, hai người vừa rồi đều chỉ xem Tô Giáng Thần là vô tâm chi ngữ, nhưng hôm nay xem ra, dựa vào tuổi tác của Tô Giáng Thần làm sao lại có thể biết được cái đạo lý trường ấu hữu tự này có thể áp chế được Lục di nương? Chẳng lẽ sau lưng thật sự có người nào đó sai sử Tô Giáng Thần? Nếu như đúng như vậy, chỉ sợ tiểu thư bị người lợi dụng, cũng là chuyện tình sớm hay muộn.

"Phu nhân, người xem..." Ninh ma ma khó xử, nếu như quả thật là có người hữu tâm lợi dụng, lần này là giúp đỡ, nhưng còn lần sau? Lần sau phải chăng sẽ lợi dụng Tô Giáng Thần để tính kế phu nhân?

"Lần trước Giáng Thần không phải đã nói sao? Thiếu một ma ma ở bên người, ta vốn định đem người cho nàng, nhưng bên người ta cố tình lại không thiếu được sự giúp đỡ của người, về phần Hương ma ma con người này, tâm thuật bất chính, ta làm sao có thể đem nữ nhi phó thác cho nàng, càng nghĩ, Ninh ma ma, người có người tỉ muội đồng hương, hoặc là người đáng tin nào không, hãy để cử một hai người, cũng bớt cho ta giống như một kẻ mù, hai mắt một vùng tối đen, tìm một kẻ dụng tâm ác độc ở bên người nữ nhi hầu hạ." Tổng thị nhìn Ninh ma ma, dường như nhìn ra suy nghĩ của Ninh ma ma, tiếp tục nói: "Ta cũng nghĩ qua, trở về Tổng phủ lại muốn một ma ma lại đây, nhưng người đã rời Tổng phủ nhiều năm, phẩm tính làm người của những ma ma này đều không rõ ràng lắm, nếu như tìm một kẻ tâm thuật bất chính, đuổi cũng đuổi không đi, cung phụng cũng không được a."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Lập Uy (1)

"Việc này, hãy thứ nô tỳ hào hào cân nhắc cân nhắc, nếu như có người thích hợp, nô tỳ nhất định sẽ nói bẩm báo với phu nhân." Ninh ma ma hỏi tiếp: "Nha hoàn trong phòng tiểu thư, lần này, trước tiên muốn điều đi những ai?"

"Ta đã chọn vài người, những người này, đều là gia sinh tử, tốt nhất đuổi đi." Nói xong, Tổng thị đem một xấp giấy giao cho Ninh ma ma nói: "Những nha hoàn này đều đã nuôi lớn như vậy, bán đi cũng đáng không ít tiền. Nhưng ta không muốn làm cái loại chuyện tình tổn hại âm đức này, nếu hầu hạ tiểu thư không tốt, niệm tình đã từng với nữ nhi của ta một hồi chủ tớ, ta nghĩ, để cho các nàng trở về nhà của mình đi, coi như là một việc công đức."

"Phu nhân thật là từ tâm." Ninh ma ma tiếp nhận những khế ước bán mình, nhanh chóng nhìn lướt qua, liền nhìn thấy khế ước bán mình trên cùng lại rõ ràng chính là Hồ Phách. Hồ Phách là một nha đầu rất kiên định, làm việc ôn hòa, lại quá mức chất phác, ngày thường, tiểu thư đối với nàng ta có nhiều bất mãn, Ninh ma ma mặc dù cảm thấy để một nha hoàn như vậy ở bên người tương đối thỏa đáng, nhưng nghĩ đến tiểu thư không vui, cũng không dám lên tiếng cầu tình.

Ninh mẹ cảm những khổ ước bản mình này, ly khai viện của Tống thị , trong lòng âm thầm tính toán cân nhắc làm cách nào để mở miệng với những nha hoàn này, nhất là đối với Hồ Phách, người kiên định chất phác , thường thường so với những người khác càng khó thuyết phục.

"Ma ma, xảy ra chuyện lớn rồi, trong viện của tiểu thư xảy ra chuyện lớn rồi." Một tiểu nha hoàn đột nhiên hoang mang hốt hoảng chạy đến trước mặt Ninh ma ma, lôi kéo ống tay áo của Ninh ma ma, nói: "Ma ma, người nhanh đi xem đi."

Ninh mẹ bị dọa đến ngơ ngác , tiểu thư là khối thịt trong tim, là hạt ngọc trong mắt Tống thị , nếu như xảy ra chuyện Tống thị đâu cần biết đạo lý gì, chỉ sợ nếu như phát lộ xuống, rất nhiều người sẽ gặp tai ương, mà hiện tại, trong phủ lại thêm một Lục di nương đang như hổ đói rình mồi , vậy càng không thể vào lúc này đi sai bước nào. Vì thế Ninh ma ma đi theo tiểu nha hoàn một đường chạy đến trong viện của Tô Giáng Thần .

Ninh ma ma chân còn chưa có bước vào trong viện, liền nghe thấy giọng nói của Tô Giáng Thần cất cao : "Đánh , tiếp tục đánh ,đám nô tài các ngươi , trong mắt còn có sự tồn tại của chủ tử là ta hay không?"

Tim của Ninh ma ma nhảy dựng, xem ra lần này là nháo lớn chuyện rồi, với tính tình dịu dàng ngoan hiền của tiểu thư cũng có thể phát hỏa lớn như vậy, chỉ sợ mấy đứa nha hoàn này lại gây ra chuyện không nhỏ rồi .

Trong lòng nghĩ như vậy , Ninh ma ma cước bộ càng thêm không dám chậm, đi nhanh vào trong viện , vừa đi vào, chỉ nhìn thấy Tô Giáng Thần ngồi ngay ngắn ở trên ghế quý phi , nhỏ nhỏ thân mình ở trên ghế quý phi hiện ra càng nhỏ gầy, nhưng lại có một cỗ uy nghiêm lộ ra , nhìn nằng, liền như phảng phất nhìn thấy một Tống thị khác.

"Tiểu thư." Ninh ma ma tiến lên phúc phúc thân mình, hướng Tô Giáng Thần đứng dẫn hành lễ, sau đó sắc mặt nghiêm khắc, ánh mắt từ trên mặt nha hoàn xếp hàng đầu tiên đảo qua, ánh mắt đảo qua đến đâu, thân mình của nha hoàn liền không tự chủ được co rúm lại.

"Tiểu thư, đã xảy ra việc gì? Có chuyện gì đáng để tiểu thư nổi giận như thế ?" Ninh ma ma đến, quả thật đã giảm bớt oán khí trong lòng Tô Giáng Thần , nằng ngược mặt nói với Ninh ma ma : "Ma ma, người không ở đây, đám nha hoàn này toàn bộ đều muốn lật trời . Ta bất quá là đề bạt Hồ Phách làm nhất đẳng nha hoàn, cái thứ không ra gì này, liền liền thù nhắm vào Hồ Phách, căn bản không có đem ta chủ tử này đề vào mắt. Ma ma, người nói, trước mặt ta cũng có thể đánh nhau, ngày sau, không chừng còn muốn giở trò quỷ quái gì nữa."

Ninh ma ma vừa nghe, ánh mắt giống như tia chớp bắn về phía đám nha hoàn trước mặt, sau đó trầm giọng hỏi: "Tiểu thư nói là sự thật?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lập Uy (2)

Đứng giữa đám nha hoàn Linh Lung đứng ra, quỳ xuống nói: "Nô tỳ cho dù có ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám khinh thị chủ tử. Chính là Hồ Phách thật sự là đáng giận , sau lưng nói xấu, giở trò ngáng chân, nô tỳ thật nuốt không xuống con giận này, hôm nay mới nói năng ta vài câu, ai biết, năng ta thị phi chẳng phân biệt được, dám nói nô tỳ đập vỡ bình hoa trong tay năng ta, rõ ràng là chính năng ta lỡ tay đánh rơi , lại vu oan cho nô tỳ, nô tỳ không phục, liền cùng năng lý luận vài câu, các tỳ muội ở đây đều tận mắt nhìn thấy. Tiểu thư nếu như không tin, có thể hỏi những người khác, có phải là thật hay không?"

Ninh ma ma nhìn Hồ Phách, chỉ thấy đứng giữa mọi người , bộ dáng Hồ Phách chặt vật nhất, khuôn mặt sưng phù của năng, liền biết ăn không ít cái tát tai, còn có đầu tóc rối tung, xiêm y loang lổ vết máu , đều nói lên hoàn cảnh chật vật của năng.

Ai, xem ra Hồ Phách này là bị cô lập , hiện tại tiểu thư đề bạt năng, đối với người khác mà nói là chuyện tốt,nhưng đối với năng mà nói, chỉ sợ là đòi mạng. Ninh ma ma kiến thức rộng rãi, trong đó là chính là vừa nhìn liền biết sự tình, nhưng năng không muốn ra mặt xử trí chuyện này, năng muốn xem xem, tiểu thư muốn xử trí chuyện này như thế nào, phải biết rằng, làm chủ tử, nếu không thể uy sợ hạ nhân, chỉ sợ ngày sau cũng sẽ bị nô tài ức hiếp .

Tô Giáng Thần nheo lại ánh mắt, khước miệng hàm chứa một chút đùa cợt, "Ồ, vậy chiếu theo người nói , là ta chẳng phân biệt được thị phi trắng đen, là ta có mắt không trông, đem tiểu nhân làm quân tử mà đối đãi có phải hay không?"

Mí mắt Ninh ma ma khẽ giật, tiểu thư phản ứng thật sự là có chút không tầm thường, tư thế giống như mưa núi sắp đến gió ngập trời. Ninh ma ma nhanh chóng giương mắt nhìn Tô Giáng Thần, chỉ thấy tiểu thư mí mắt buông xuống , nhìn không thấu ánh sáng trong mắt năng , nhưng Ninh ma ma lại phát hiện, ngón tay của tiểu thư ở trên tay vịn ghế quý phi đang nắm chặt , thần tình này, khí thế này, rõ ràng là khí thế của Tô Duệ , thời điểm mỗi lần Tô Duệ phát giận , cũng như thế này. Tiểu thư giống y như phụ thân của năng, Ninh ma ma mặt mày tự nhiên dãn ra , không sợ năng cường hãn, chỉ sợ năng không đủ cường hãn.

"Tiểu thư, nô tỳ không có ý tứ này." Linh Lung tựa hồ cũng nhận thấy được không bình thường, thái độ mềm xuống, nói: "Nô tỳ là nhất thời mờ heo che tim, mới muốn ra tay giáo huấn Hồ Phách, nô tỳ sai rồi, nô tỳ nên đem sự tình bẩm với tiểu thư, do tiểu thư đến trừng phạt mới phải. Nô tỳ biết sai rồi, thỉnh tiểu thư tha thứ ."

"Ninh ma ma, người nói, Linh Lung nên xử phạt như thế nào mới phải?" Tô Giáng Thần nhìn Ninh ma ma, vẻ mặt kia, hoàn toàn không giống với một tiểu hài tử tám tuổi, tư thế kia, hoàn toàn là tư thế của chủ mẫu.

"Tiểu thư, theo quy định, hẳn là phải vả vào mặt Linh Lung một trăm cái, về phần Hồ Phách, lỡ tay đánh rơi bình hoa, cũng khó thoát tội, phải đánh mười côn mới phải." Ninh ma ma vừa nói vừa đánh giá Tô Giáng Thần.

Linh Lung phủ trên mặt đất, khoe miệng khẽ cười lạnh, nàng bắt quả là bị vả mặt một trăm cái, dường như một đoạn thời gian liền không có chuyện gì, nhưng Hồ Phách lại không giống vậy, ở trước mặt mọi người bị đánh côn, ngày sau ở trước mặt tiểu nha hoàn cũng không vùng nổi mình, với lại nếu Tống thị biết chuyện, có thể lưu lại Hồ Phách hay không vẫn là vấn đề. Tính đi tính lại, hôm nay nàng vẫn là không lỗ vốn, chẳng những có được tiếng bảo vệ tiểu thư, còn có thể đem Hồ Phách cái đinh trong mắt này nhổ bỏ, thật sự là đại khoái nhân tâm.

"Linh Lung trong mắt không có chủ tử, thật sự là đáng giận, Ngọc Hoàn, người vả vào mặt nàng ta một trăm lần, cảnh cáo răn đe." Ngọc Hoàn bị điểm danh ngăn người, nàng với linh lung quan hệ tốt nhất, như thế nào lại do nàng ta đến chấp hành?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lập Uy (3)

"Về phần những nha hoàn tham gia đánh nhau khác." Tô Giáng Thần dừng một chút, sau đó nói với Ninh ma ma: "Trong phủ gần đây không phải thiếu rất nhiều thô sử nha hoàn sao, ta xem các nàng đánh nhau thân thủ cũng không tệ lắm, phải đi làm thô sử nha hoàn vừa hay, người nói có đúng hay không? Ma ma."

Ánh mắt Ninh ma ma chợt lóe, nhiều người như vậy đều bị trừng phạt, duy chỉ mỗi Hồ Phách là không hề nhắc đến, tiểu thư đây là... ?

Bất gặp ánh mắt nghi hoặc của Ninh ma ma, Tô Giáng Thần chỉ cười, mà Phi Thúy ở bên cạnh nhìn thấy, hiểu ý của Tô Giáng Thần, liền đỡ Hồ Phách dậy, vừa giúp nàng sửa sang lại xiêm y, vừa nói: "Muội muội chịu khổ rồi, vừa rồi tỷ tỷ tận mắt nhìn thấy, là Linh Lung ra tay đánh vỡ bình hoa trong tay muội, cùng muội không có nửa điểm quan hệ, mau đi rửa mặt, bôi thuốc mỡ đi."

Những nha hoàn khác nghe thấy, toàn bộ đều ngẩng đầu lên nhìn tiểu chủ tử trước mặt, chỉ thấy Tô Giáng Thần khẽ nhếch khóe môi cười lạnh, nụ cười như đang châm chọc các nàng tự cho là thông minh. Đúng vậy, Tô Giáng Thần không hề nhìn thấy ai đánh rơi bình hoa, nhưng trong đại trạch môn này, lời của chủ tử nói, đúng chính là đúng, chủ tử nói sai thì phải chính là sai. Chẳng lẽ còn có ai dám cùng nàng tranh biện thì phi đúng sai sao? Vậy không phải là chính mình muốn chết sao? Với lại, những nha hoàn này đều rõ ràng, bản thân là bị Linh Lung xúi giục tới gây sự, nếu thật muốn truy cứu đến cùng, chỉ sợ đến lúc đó người bị đánh côn chính là chính mình, chứ không phải là Hồ Phách kia. Vừa nghĩ đến đây, những nha hoàn này hận Linh Lung muốn chết, nếu không phải do ả họa thủy này ở giữa châm ngòi, các nàng cũng không đến mức cùng Hồ Phách gây gỗ, thế cho nên mới gây ra đại họa này.

Ninh ma ma nhìn theo Tô Giáng Thần đi xa, cười lạnh tiến lên nói: "Một đám tiện tì, không biết sống chết, chủ tử là người mà lũ nha hoàn các người có thể cầm nắm sao?"

"A." Hét thảm một tiếng, Linh Lung hôn mê nằm trên mặt đất, có lẽ là do Ngọc Hoàn kia động thủ quá ngoan độc, đem nàng đánh ngất đi, Ninh ma ma đi qua quét mắt nhìn nàng ta một cái, chỉ thấy hai má nàng ta sưng phù ửng đỏ, tóc rối tung, hoàn toàn không giống con người.

Ngọc Hoàn khần trương nhìn Ninh ma ma, hi vọng Ninh ma ma có thể buông tha cho nàng một lần, ai biết Ninh ma ma ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đối với hảo tỷ muội của mình cũng có thể hạ thủ ngoan độc như thế, có thể thấy cũng không phải là cái thứ tốt đẹp gì. Nếu tiểu thư đã lên tiếng, ta cũng không làm khó dễ người, đi theo ta trở về làm thô sử nha hoàn, nhìn lực đạo của tay người, làm thô sử nha hoàn vừa khéo."

Ngọc Hoàn vừa nghe, thiếu chút nữa hôn mê ngất đi.

Chiều tối, Tống thị nghe về việc này, liền nói với Ninh ma ma: "Tiểu thư tựa hồ không giống với trước kia."

"Phu nhân, nô tỳ nhìn tác phong của tiểu thư, cực kỳ giống lão gia và phu nhân, ngày sau tất nhiên sẽ không phải chịu khổ." Ninh ma ma trấn an Tống thị nói: "Phu nhân không có tận mắt nhìn thấy nàng xử trí đám nha hoàn, nếu như thấy được, liền tin tưởng nô tỳ, nửa câu hư ngôn cũng không có."

"Vậy chuyện của Hồ Phách kia?" Tống thị hỏi ngay vấn đề mấu chốt, chính là đuổi Hồ Phách đi hay là vẫn lưu lại?

"Nô tỳ có lời, không biết có nên nói hay không?" Ninh ma ma thật cẩn thận nhìn Tống thị, thấy sắc mặt nàng trầm ổn, vì thế liền tiếp tục nói: "Nô tỳ trước đây đã cảm thấy Hồ Phách này là người kiên định chất phác, tuy rằng chiếm không được sự yêu thích của chủ tử, nhưng người như thế thường thường là thành thật nhất, tuyệt sẽ không giống với những kẻ tiểu nhân khác khẩu phật tâm xà, bên ngoài thì một vẻ, nhưng bên trong lại là một vẻ khác. Bên người tiểu thư, khuyết thiếu chính là một người thành thật như thế, nô tỳ thấy Hồ Phách này không tệ."

"Nhưng nàng ta ở trong phủ lẻ loi một mình, ngày sau đi theo bên người Giáng Thần, rất khó áp chế đám nha hoàn phía dưới." Tống thị làm sao không biết điểm tốt của Hồ Phách, chính là một kẻ không có thủ đoạn khéo đưa đẩy, bản lĩnh khéo léo, làm sao có thể đứng vững ở vị trí đại nha hoàn?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Không Biết Cao Thấp

"Phu nhân, người thật là đã lo lắng quá mức. Qua lần này, toàn bộ nha hoàn trong phòng tiểu thư đều bị đuổi đi, Hồ Phách chính là tư cách lão làng trong phòng tiểu thư, những tiểu nha hoàn mới tới, người nào không kính ba phần, với lại, một nha hoàn thành thật chất phác, không dễ dàng thân cận, cũng không dễ dàng sinh ra dị tâm, đặt ở bên người tiểu thư, vừa có thể chiếu cố tốt tiểu thư, lại vừa có thể giám sát tốt những nha hoàn khác trong phòng." Nói xong, Ninh ma ma hạ giọng nói: "Khiếm khuyết của Hồ Phách chính là thủ đoạn và khí thế, nô tỳ nghĩ nên hảo hảo dạy dỗ một phen, ngày sau nhất định có thể không chế được mọi trường hợp, như vậy, trong phòng tiểu thư coi như là có người của chính mình."

Tống thị cả kinh, ánh mắt kinh ngạc nhìn Ninh ma ma, Ninh ma ma cũng không né tránh, nhìn thẳng vào mắt Tống thị nói: "Phu nhân mấy năm nay đều không sắp xếp tay chân ở bên người tiểu thư, chỉ phái người hảo hảo chiếu cố tiểu thư, đó là bởi vì duyên cớ cốt nhục thân tình. Nhưng nô tỳ lo lắng, tiểu thư càng ngày càng lớn, một ngày so với một ngày càng có chủ kiến. Nếu như có kẻ dụng tâm ở bên trong châm ngòi vài câu, chỉ sợ cũng sẽ sinh ra thị phi phi phi. Với lại, lão gia bây giờ còn không có con trai nối dõi. Nhưng ngày sau, cũng khó nói rằng không phải do tiểu thư kế thừa gia nghiệp này."

Giọng nói của Ninh ma ma nhỏ dần, "Người ở bên người tiểu thư sẽ càng ngày càng phức tạp, đây là cục diện phu nhân không thể không chế nổi, đến lúc đó lại hoảng tay hoảng chân, không bằng từ bây giờ bắt đầu an bài người vào, để tránh bại lộ."

Tống thị im lặng, dường như là âm thầm đồng ý với lời nói của Ninh ma ma, Ninh ma ma thấy nàng thần sắc hoảng hốt, cũng chậm chậm rời khỏi phòng, không có quấy rầy nàng trầm tư suy nghĩ.

"Lục di nương, người sao phải khổ vậy chứ?" Tống ma ma tận tình khuyên nhủ: "Hiện tại người giận dữ như vậy, lão gia nhìn cũng không thống khoái."

"Không thống khoái?" Tú Cần hừ lạnh một tiếng, "Lúc trước là ai luôn miệng nói cho ta danh phận trắc thất, là ai luôn miệng nói, nếu như ta mang thai đứa nhỏ, sẽ để cho ta và phu nhân cùng nhau chường quản việc nhà. Bây giờ thì hay rồi, vừa trở về mới vài ngày, liền đem ta biến thành di nương. Đứa con do di nương sinh, còn không phải do phu nhân nuôi dưỡng, có quan hệ gì với ta nữa đâu, ta cần gì phải vì hấn mà may áo cưới chứ(* làm việc vô ích)."

"Ai." Tống ma ma thở dài nói: "Nô tỳ lúc trước đã khuyên người, làm thấp thất làm sao so được với làm chính thất, người lại tự mình cho là đúng, ngày nay đàm lao thì phải theo lao, người nếu như đến lão gia cũng chọc giận, những ngày về sau chỉ sợ cũng khó qua."

Tú Cần vuốt vuốt bụng, cười nói: "Cũng không nhất định, nam nhân đều là thứ dễ tiện. Mẹ ta từng kể, người càng xem nam nhân như báu vật, hấn lại càng xem người như cỏ dại, người đem hấn trở thành cỏ dại, hấn còn nóng lòng nhào vào, ta cũng không tin, ta đến một nam nhân cũng không thu phục được."

"Đó là nam nhân tham cái mới mẻ, nếu như đã nhàm chán, cho dù có là thiên tiên, chỉ sợ cũng giữ không được trái tim của nam nhân." Tống ma ma tiếp tục khuyên nhủ: "Người cũng đừng tin tưởng vào bộ dạng kia của phu nhân, mọi việc đều phải tùy cơ ứng biến, bất đồng nam tử, thì phải sử dụng bất đồng phương pháp níu giữ. Ta xem lão gia, coi trọng nhất chính là con nối dòng, người nếu như vì hấn khai chi tán diệp, hấn nha, chính là con rối gỗ trong tay người, muốn nắm như thế nào, liền nắm như thế ấy. Nhưng nếu như người dùng sức ép buộc, đối với đứa nhỏ trong bụng, cũng không phải là chuyện tốt. Chỗ dựa duy nhất của người hiện tại chính là đứa nhỏ trong bụng này."

Tú Cần liếc mắt nhìn Tống ma ma, sau đó chậm rãi nói: "Nếu không phải ta có vài phần thủ đoạn và tư sắc, đứa nhỏ này làm sao có được, nói cho cùng, còn không phải là do bản thân ta không chịu thua kém."

Tống ma ma không nói gì, thần nhiên nở nụ cười, nàng biết, Tú Cần vẫn đem chính mình trở thành thiên kim đại nhân gia, còn đem chính mình đặt ở vị trí chính thất, mà không nhận ra vị trí trước mắt của bản thân. Một người, không sợ ở vị trí thấp, chỉ sợ không nhận thức rõ vị trí của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lòng Người Hiểm Ác

Tổng thị xử lý xong sự vụ hằng ngày, liền đi về sân viện của chính mình, nửa đường đụng phải Bích Thủy vội vàng đi lại.

"Làm sao vậy?" Tổng thị mở miệng hỏi.

Bích Thủy phúc phúc thân mình, sau đó đến gần bên người Tổng thị, khẽ sát tai Tổng thị nói mấy câu, Tổng thị nghe xong, sắc mặt trầm xuống hẳn, nha hoàn bên người thấy thế, vội trộm nhìn qua vài lần.

Tổng thị bước nhanh về sân viện của chính mình, Bích Thủy đi theo ở phía sau, còn các nha hoàn khác cũng như thường lệ đi theo phía sau.

Tiến vào sân, chỉ nhìn thấy hai bà tử đang đứng trong viện, hai bà tử kia vừa thấy Tổng thị, lập tức tiến lên nịnh bợ nói: "Phu nhân, Lục di nương phân phó nô tỳ đến tặng phu nhân một ít đồ."

Một nha hoàn bên người Tổng thị trách mắng: "Thứ đồ không kiến thức, phu nhân còn không chưa hỏi người, người lại khoa môi múa mép cái gì?"

Tổng thị làm bộ không hề giận nhìn về phía nha hoàn kia, tiếp theo, quay sang nói với hai bà tử: "Tâm ý của Lục di nương, ta đã biết. Nàng ta bây giờ đang mang thai, chính là thời điểm vất vả, cần gì phải để ý những lễ tiết này. Người trở về nói với Lục di nương, nếu như thiếu cái gì, cứ việc hỏi phòng thu chi để lấy, phòng thu chi không có, cứ việc tìm quản gia đòi, nếu như quản gia cũng không có, cứ việc nói với ta nói. Chỉ cần ta có thể làm được, cũng tuyệt không chối từ."

"Phu nhân thật đúng là lòng dạ bồ tát." Hai bà tử nịnh nọt cười, ánh mắt trông mong nhìn Tổng thị, Tổng thị cười nhẹ, nói một từ: "Thường."

Nha hoàn bên người lập tức lấy ra một xâu tiền cho hai bà tử, hai bà tử hí hửng cầm tiền rời đi, hoàn toàn không hề nhìn thấy lãnh ý trong mắt Tổng thị.

Bích Thủy đem những thứ Lục di nương đưa tới sửa sang lại một chút, sau đó bày ra trước mặt Tổng thị, Tổng thị thấy mấy thứ này tất cả đều là tổ yến, vây cá và đông trùng hạ thảo, linh tinh, lập tức cảm thấy tức giận trong lòng, đây rõ ràng là khiêu khích chứ đâu phải là tặng lễ lấy lòng?

Vẫy vẫy tay, Tổng thị coi như là đã xem qua, Bích Thủy liền phân phó nha hoàn đem mấy thứ này thu lại cất vào trong kho phòng.

Bích Thủy xoay người, thấy Tổng thị sắc mặt tái nhợt, quan tâm hỏi: "Phu nhân, trong người không thoải mái sao?"

Tổng thị khoát tay, nói: "Trong lòng có chút hoang, không có gì trở ngại."

Bích Thủy là một nha hoàn lanh lợi, biết Tổng thị là bị Lục di nương chọc tức, liền trấn an vài câu nói: "Phu nhân, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, chẳng đáng vì một kẻ không liên quan mà sinh hờn dỗi."

Tổng thị đưa mắt nhìn Bích Thủy, sau đó nói: "Ta buổi sáng phân phó người đi sang phòng tiểu thư xem thử, tình hình rốt cuộc như thế nào?"

"Những nha hoàn vừa mới đưa qua, đều không thích hợp, nô tỳ thấy ý tứ của tiểu thư, tựa hồ cũng không vừa lòng lắm." Bích Thủy dựa theo tình hình thực tế nói, "Trước mắt có Phi Thúy và Hồ Phách chăm sóc, nhất thời cũng không xảy ra chuyện lộn xộn gì, chính là bỗng chốc thiếu nhiều người hầu hạ như vậy, nô tỳ lo lắng, tiểu thư sẽ không quen."

"Tạm thời chịu khó vậy, một lúc liền điều đi nhiều nha hoàn như vậy, trong phủ ngoài phủ lại nhiều việc, ta làm sao lo hết được. Hơn nữa, trước mắt ta cũng không dám tìm người lung tung đi qua, miễn cho ngày sau lại lộn xộn. Ai, thật là đau đầu." Tổng thị ầm ầm vào huyệt Thái dương, vẻ mặt mệt mỏi.

"Nô tỳ hôm nay đi qua, nghe Phi Thúy nói, mấy vị di nương đều phái người lại, nói là muốn chiếu cố tiểu thư, tiểu thư cũng không có phản đối, tạm thời cũng đem người vào ở trong sân." Bích Thủy tạm dừng, nhìn sắc mặt Tổng thị khó coi, suy nghĩ làm sao mở miệng nói tiếng: "Nô tỳ đã tính toán một phen, so với việc đông một người, tây một người, chẳng bằng đem tiểu thư đón vào trong viện, phu nhân vừa có thể cận kề chiếu cố, lại có thể lúc nào cũng coi chừng được."

Tổng thị nhú mày, lời trong lời ngoài này, đều mang theo một chút dự cảm báo điềm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Dục Cầm Cố Tung

(*Kế 16 trong binh pháp Tôn Tử :Muốn bắt mà lại thả ra)

Bích Thủy nhìn Tổng thị nhăn mày, khỏe mắt lướt nhìn ra bên ngoài, thấy mọi người đều không để ý tình hình trong phòng, cúi đầu nói một câu: "Có người nói, tiểu thư phúc thọ không dài."

Tổng thị khiếp sợ nhìn Bích Thủy, Bích Thủy cúi đầu, mím miệng.

Nhưng đầu óc Tổng thị trống rỗng, trong đầu không ngừng kêu ông ông, phúc thọ không dài, phúc thọ không dài, đây rõ ràng là nguyên rủa nữ nhi của nàng, nếu như có người nhân cơ hội này xuống tay, đến lúc đó, là quy tội cho phúc thọ không dài, hay là nói ác nhân tác quái?

Tổng thị không tự chủ được xoắn mạnh khăn tay, "Tin này từ đâu đến?"

Bích Thủy cúi đầu đáp: "Tây Khóa viện, người ở nơi đó hỗn tạp nhất."

Đúng vậy, Tây Khóa viện, chính mình phái người ở bên trong canh chừng, chẳng lẽ lại không có người sắp xếp nhân thủ vào sao, nếu như lúc này có người ở bên cạnh nữ nhi động tay động chân, sau đó giả họa cho người ở Tây Khóa viện, đến lúc ấy, lão gia là cần đưa bé còn trong bụng kia, hay là cần công đạo một chút ý nghĩa cũng không có đây? Đến cuối cùng, chuyện này sẽ bị vớt sang một bên, còn nữ nhi lại trở thành vật hi sinh cho cuộc đấu đá giữa bản thân nàng và người khác.

"Người đi sang viện của tiểu thư nói, nói ta không khỏe, ngày mai, tiểu thư không cần lại đây thỉnh an." Tổng thị đột nhiên nói với Bích Thủy, sau đó ôm trán kêu lên: "Ai u, đầu ta đau quá, Bích Thủy, người còn không đi thỉnh đại phu đến?"

Tin tức Tổng thị sinh bệnh, rất nhanh liền truyền khắp Tô phủ.

Tô Giáng Thần vội vàng đòi đi thăm mẫu thân, Phi Thúy lại ngăn cản, "Tiểu thư, phu nhân trong người không khỏe, đang cần phải tĩnh dưỡng, người bây giờ đi qua, chẳng phải sẽ quấy rầy phu nhân tĩnh dưỡng sao?"

Tô Giáng Thần làm sao nghe vào, chỉ nói: "Ta tự có chừng mực, người tránh ra."

"Tiểu thư." Phi Thúy không cam lòng, còn khuyên nhủ: "Phu nhân bên người nhiều người hầu hạ như vậy, thiếu tiểu thư một người cũng không sao."

Lời vừa thốt ra, Tô Giáng Thần ngẩng mạnh đầu nhìn nàng, ánh mắt giống như một thanh kiếm sắc bén, nháy mắt chặt đứt câu nói tiếp theo của nàng.

"Người sai rồi, bên người phu nhân cần nhất một người chính là ta." Nói xong, đẩy Phi Thúy ra đi thẳng về phía viện của mẫu thân.

"Nương." Nghe được tiếng gọi ôn nhu của Tô Giáng Thần, Tổng thị mở mắt nói: "Sao con lại tới đây, không phải không cho con tới sao?"

"Nương sinh bệnh, nữ nhi làm sao yên tâm được?" Sờ sờ trán Tổng thị, thấy trán của nàng không nóng, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Nương, người phải tĩnh dưỡng thật tốt, nữ nhi đêm nay muốn ở trong này cùng người, có được không?"

Ở kiếp trước, nàng đến nhìn Tổng thị một lần cuối cùng cũng không được, đơn giản là vì ngày ấy chính là ngày nàng cùng Tổng Từ Tuấn thành thân, vì không muốn chậm trễ việc nàng thành thân, cũng sợ nàng ngày sau không có chỗ dựa, Tổng thị lúc ấy gắng gượng thân mình đến Tô phủ, muốn người Tô phủ đáp ứng thành thân trước thời gian, mà hết thấy, kỳ thật đều đúng với ý của người trong Tô phủ. Đáng thương thay cho mẫu thân nàng bị đưa về nông thôn, không qua nổi một ngày, liền từ biệt nhân thế, hiện tại nàng đã được trọng sinh, liền quyết tâm sẽ không để cho mẫu thân phải nhẫn nhịn chịu đựng cô khổ vô y (* khổ cực không nơi nương tựa), cũng quyết sẽ không ở lúc mẫu thân ốm đau mà bỏ lại nàng một mình.

"Hảo hài tử, tấm lòng hiếu thảo của con, nương biết, nhưng con ở lại trong phòng mẫu thân cũng không thuận tiện." Tổng thị dừng một chút, thấy sắc mặt lo lắng của nữ nhi, cười cười vuốt đầu nữ nhi nói: "Bích Thủy đã an bài phòng cho, con đi theo Bích Thủy xem thử xem, được không?"

Tô Giáng Thần kinh ngạc, vì sao trong nháy mắt, Tổng thị liền thay đổi thái độ, trong lòng nàng bắt đầu nghi ngờ, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài, ngược lại tính tình trẻ con gật gật đầu nói: "Nương, con đây có phải cũng coi là chăm sóc người bệnh?"

Tổng thị nghe vậy, nhoen miệng cười nói: "Người đứa nhỏ này, rõ ràng là tới tranh công."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dích Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Ngắm Ngâm Hại Người

"Tranh công? Muốn công gì?" Tô Duệ ở ngoài cửa nghe câu này, thuận miệng chen vào một câu: "Hai mẹ con, ở sau lưng ta tranh công gì hả?"

"Cha." Tô Giáng Thần chạy lại ôm chân Tô Duệ nói: "Ôm một cái."

Tô Duệ cười ôm lấy Tô Giáng Thần, nói với Tổng thị : "Nữ nhi đã lớn như vậy , còn làm nũng ." Xoay mặt nhìn Tổng thị một cái ,nói: "Việc trong phủ ngoài phủ nhiều quá, chắc đã làm nằng mệt mỏi lắm rồi."

Tổng thị đang chuẩn bị đứng dậy, Tô Duệ chạy nhanh ngồi vào bên cạnh mép giường , một bàn tay ôm đặt Tô Giáng Thần ở trên đùi của mình, tay kia thì ngăn Tổng thị đứng dậy , "Nàng cứ nằm đi, lão phu lão thể , làm sao lại khách khí như vậy?"

Tổng thị mỉm cười, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng nói: "Lão gia tiến vào, cũng không cho người thông truyền một tiếng, làm hại thiếp thân trở tay không kịp, đã làm cho lão gia chê cười."

Tô Duệ cười vuốt hai má của nữ nhi nói: "Nữ nhi hấp tấp chạy tới , là tới tranh công gì ?"

Tô Giáng Thần nhìn Tổng thị , sau đó lại nhìn Tô Duệ nói: "Con nói ra, phụ thân có phải hay không có thưởng?"

"Ha ha, đứa nhỏ này." Tô Duệ sờ tóc nữ nhi, "Từ bao giờ lại trở nên cổ quái tinh linh như thế hả ?"

Tổng thị nghe vậy, bĩu môi nói: "Còn không phải bị đám nha hoàn, bà tử dung túng hồng rồi, thiếp xem , càng lớn càng không ra gì."

"Trẻ con hoạt bát một chút cũng tốt." Tô Duệ không cho là đúng, "Hơn nữa, nó tuổi còn nhỏ, từ từ dạy cũng được, nàng không cần phải nóng vội."

Vừa nói xong, Tổng thị lộ ra tươi cười nói: "Vâng, lão gia nói phải."

Tô Duệ lại sờ tóc nữ nhi , nói tiếp: "Trong phủ từ trên xuống dưới, trên trăm người, đều toàn dựa vào một mình nàng lo liệu , thật sự là làm khó nàng rồi." Dừng một chút, Tô Duệ lại tiếp tục nói: "Ta nghĩ, cảm thấy có một số việc, cũng không nhất định do nàng tự thân xuất mã, không bằng liền phân một chút việc cho di nương, miễn cho suốt ngày gây chuyện thị phi, khiến cho nàng ngột ngạt, nàng nói được không?"

Tổng thị nghe vậy, đôi mắt căng thẳng, tầm mắt không tự chủ được hạ xuống , tâm tình vốn dĩ vui sướng cũng lập tức trở nên trầm trọng, vốn tưởng rằng Tô Duệ là quan tâm đến sức khỏe của mình, ai có ngờ, hần cư nhiên đã có chủ ý đến quyền quản gia trong phủ. Đương nhiên, hần cũng sẽ không dễ dàng đoạt đi quyền quản gia của nàng, chỉ là nâng đỡ di nương tước bớt quyền lợi của nàng mà thôi. Đến tột cùng là ai ở trước mặt hần nói điều gì?

Còn Tô Duệ cũng không gấp, ở một bên vui đùa cùng nữ nhi.

"Lão gia nói như vậy, thiếp thân còn có thể nói gì khác. Việc này, lão gia người xem, an bài như thế nào mới thỏa đáng?" Tổng thị đem vấn đề ném trở về, nếu đã muốn nâng đỡ di nương, như vậy chọn di nương nào ra giúp đỡ, nhưng lại là cả đại đại học vấn ở bên trong. Tổng thị biết việc này nếu như nghịch lại Tô Duệ, chỉ tạo cơ hội cho người khác xúi giục ly gián , chỉ bằng sáng khoái đáp ứng, lại từ tính toán.

Tô Duệ thấy Tổng thị mặt mày vẫn tươi cười như cũ , tâm tình tốt hẳn, nói: "Việc này, nàng xem rồi làm. Trong phủ mọi việc lớn nhỏ, nàng là rõ ràng nhất, ta làm sao dám nhúng tay?"

"Cha, còn con thì sao?" Tô Giáng Thần đương mặt hỏi: "Di nương đều có thể giúp nương, vì sao Giáng Thần không thể?"

"Con còn nhỏ." Tô Duệ điểm vào mũi của nữ nhi nói: "Chờ con lớn, con mới có thể lo liệu sự vụ trong phủ , đến lúc đó, cha sẽ để cho nương đích thân dạy con, như thế nào?"

Tổng thị nghe vậy, không thoải mái trong lòng cũng giảm bớt không ít, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ngươi một tiểu nha đầu , không gây chuyện cho nương , nương đã phải niệm vài tiếng a di đà Phật rồi, chờ mong con giúp ta, thật đúng là trời sắp sập rồi ."

Tô Giáng Thần nghe vậy, không thuận theo, miệng còn nói: "Cha, nương, các người rõ ràng là khi dễ con nhỏ tuổi. Trong phủ di nương đều có thể làm, vì sao con là chủ tử chân chính lại không thể làm?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thuận Nước Đẩy Thuyền

Một câu "chủ tử chân chính " này, nhưng thật đã làm cho Tô Duệ và Tổng thị sững sốt, ở thời đại này, di nương chỉ là một nửa chủ tử, bán nô bán tỳ , thân phận thấp phàm thấp, để cho các nàng đi hỗ trợ lo liệu việc nhà, thật sự cũng có chút không thích hợp.

Tô Duệ ngồi vào một bên giường gấm , nói: "Phụ nhân, xem ra là ta suy nghĩ không chu toàn , di nương dù sao cũng chỉ là di nương, đi theo nàng ra ngoài phụ giúp, xác thực không được thể diện cho lắm."

"Nữ nhi tuổi còn nhỏ, tự nhiên không biết lợi hại trong đó." Tổng thị biết, Tô Duệ là bị người dụ hoặc mới có thể nghĩ đến việc tước giảm quyền lợi của

nàng, một khi chưa tóm được kẻ này , nàng quyết sẽ không để cho Tô Duệ lui bước , "Thiếp nghĩ , chuyện xuất đầu lộ diện không thích hợp di nương ra tay quan tâm, cùng quân sự thương nghị cửa hàng thôn bên ngoài cũng không thích hợp đi nương đến làm, nhưng thật ra ở trong phủ, giúp đỡ quân lý đám hạ nhân, cũng không cần đắn đo quá nhiều." Nhân cơ hội này, nhìn rõ trong phủ ai là tường thủ thảo(*), nhìn rõ ai là kẻ tiểu nhân chân chính, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, nàng không ngại loại trừ .

(*): chỉ người không có chủ kiến , thuận theo chiều gió .

"Vây Giáng Thần thì sao." Tô Giáng Thần lại chạy đến trước mặt Tô Duệ nói: "Có công tác gì tốt, phụ thân cứ việc phân phó."

Lời nói này dẫn tới Tô Duệ cười ha ha, còn Tổng thị thì vừa tức lại không biết như thế nào cho phải, đứa nhỏ này hôm nay thật sự là tận sức cùng nàng hát sai nhịp.

"Nữ nhi đã muốn giúp một tay, vậy thì phu nhân cũng suy nghĩ xem, có công tác gì để con nó vừa làm được lại vừa không dễ dàng có sai sót ?" Tô Duệ nhìn hai má của nữ nhi, trong mắt tràn ngập từ ái."Nữ nhi tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng là chủ tử trong phủ , việc này nói ra ngoài, cũng không sợ người ta bàn tán gì, không chừng còn có người khen môn phong của Tô gia hào."

"Lão gia và nữ nhi, thật đúng là khắc tinh của thiếp mà." Tổng thị oán trách nói: "Hai cha con các người , không ngờ lại liên thủ với nhau đến khó dễ ta."

"Nương." Tô Giáng Thần chạy đến bên giường, ngược mặt nói: "Nữ nhi đây là vì người phân ưu , vì người phân ưu."

Lời này vừa thốt ra, Tổng thị cũng nhin không được phì cười, "Con thật là quá đáng yêu mà!"

Tô Duệ cũng thuận theo câu chuyện nói tiếp: "Nếu như nàng cũng thấy được , không bằng cứ như vậy an bài , tìm một công việc thỏa đáng, để cho nữ nhi đùa giỡn vài ngày, có lẽ không bao lâu sau liền chán ngấy ."

"Xin lão gia để thiếp hảo hảo cân nhắc một phen . Trong khoảng thời gian ngắn, thiếp làm sao nghĩ ra được . Với lại, phân phó đầy tớ làm việc, cũng không thể qua loa." Tổng thị lời trong lời ngoài nói: "Nếu như tìm người đi qua nhìn, làm việc không ổn thỏa, chẳng những liên lụy đến nô tài ở dưới, mà còn sợ rằng sẽ sinh ra rất nhiều thị thị phi phi .Theo ý của thiếp , giúp đỡ trông nom sự vụ thông thường, nhìn qua chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm không tốt, khó mà bảo đảm sẽ không có người tìm cơ hội gây chuyện ."

"Mọi chuyện trong phủ này, trước này đều do nàng chủ trì, ta tự nhiên cũng không có gì để nói ." Tô Duệ thấy lời nói của Tổng thị có lý, cũng không kiên trì cách suy nghĩ của chính mình trước đó, "Việc gì dễ làm, nàng cứ việc sai sử di nương thay nàng làm. Nàng cũng nên nhân cơ hội này tĩnh dưỡng thân mình thật tốt, chỉ mong ngày sau, nàng có thể sinh cho Tô phủ chúng ta một trưởng nam khỏe mạnh , đây mới là đại sự."

Tổng thị vừa nghe, lòng mềm đi vài phần, vốn tưởng rằng hán một long tước quyền, là bị người khác xúi giục ly gián, bây giờ nghĩ lại, một nửa cũng là vì nàng mà suy nghĩ, giọng điệu cũng ôn nhu vài phần: "Thiếp thân cũng hi vọng là như thế, chính là cái bụng này thật không ra gì, đã mấy năm rồi mà cũng không có tin gì, thiếp thân cũng nóng lòng a."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tuyệt Không Thỏa Hiệp

Tô Duệ nhìn nữ nhi ở bên cạnh, cũng không nói gì thêm, ám thị nói : "Mấy ngày nay, ta có chút thời gian rảnh rồi, nàng hãy đem những việc trên tay nếu có thể sớm ngày xử trí , liền sớm ngày xử trí, nếu như không thể, an bài một người thoả đáng là được rồi." Ngừng một lát, Tô Duệ lại nói: "Tâm tư của nàng cũng không nên lúc nào cũng đặt ở vấn đề này, con nổi dỗi mới là đại sự hàng đầu. Về phần những người bên cạnh,những chuyện xung quanh, nàng cũng đừng để ở trong lòng. Nàng đường đường là phu nhân, chẳng lẽ trong phủ này còn có người có thể hơn nàng sao, nữ nhi cũng tốt, con trai sau này cũng tốt, từ trong bụng nàng đi ra, thân phận này, chính là tôn quý . Cùng với những thứ thượng vàng hạ cám hao phí tâm tư , không bằng hảo hảo đem tâm tư đặt vào đây. Ta nghe một tăng nhân vân du nói, phụ cận có một ngôi miếu, cầu tử rất linh nghiệm, có thời gian, nàng mang theo nữ nhi đi đến đó bái lạy cầu tử ."

Tổng thị cũng gật đầu phụ họa, hai vợ chồng ở một bên bắt đầu nói đến việc nhà, Tô Giáng Thần nghe hiểu được, lại không muốn phá vỡ cuộc tương hội khó có được như vậy của cha mẹ, chỉ có thể leo lên giường, ngã vào trong lòng mẫu thân đánh một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau, Tô Giáng Thần vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy Hồ Phách và Phi Thúy đứng ở bên giường, nhìn thấy hai nha hoàn này, Tô Giáng Thần trong lòng một chút cũng không kinh ngạc, đối với sự hiểu biết của nàng về Tổng thị , nàng cũng sớm đoán được hai cái nha hoàn này sớm muộn cũng sẽ được đón sang đây . Chỉ là, nàng lần này ở chỗ này bao lâu?

Đánh giá về mặt hưng phấn của Phi Thúy , thờ ơ của Hồ Phách, khỏe miệng Tô Giáng Thần khẽ câu lên : "Phi Thúy, ngươi có đem đồ thêu của ta mang lại đây không?"

Trùng sinh kiếp này, Tô Giáng Thần hạ quyết tâm khổ công luyện tập, nài nỉ, nếu như lại không may, lại gặp phải Triệu Uyển Uyển, lại thua ở trong tay nàng ta, chỉ cần nàng có một hai cái bản lĩnh có thể nuôi sống chính mình, cũng không sợ sẽ bị đông chết hoặc là đói chết ở đầu đường, hơn nữa, sau khi làm thê tử của người ta, nàng mới biết được, những điều mà nữ nhân phải biết làm thật sự là quá nhiều, nếu như đến một hai việc cũng không biết, chỉ có thể bị người ta nắm nắn ở trong tay. Kiếp trước bị thua thiệt, kiếp này nàng tuyệt sẽ không ở nơi này vấp ngã. Triệu Uyển Uyển có cảm kỳ thư họa, một bụng tài học kinh luân, đó là thiên phú của nàng ta, đó là bản lĩnh của nàng ta, Tô Giáng Thần nàng tự nhận chính mình không thể sánh bằng, nhưng trải qua kiếp trước, nàng phát hiện, cảm kỳ thư họa, tài học thi thư có lẽ có thể được sung ái nhất thời, nhưng vĩnh viễn vẫn không quan trọng bằng việc nắm giữ kỹ năng sống. Kiếp trước, nàng nếu như có thể kinh doanh tốt cửa hàng, nếu như có thể ở phương diện thù thù có chút thành tựu, hoặc là, ngay từ đầu liền hiểu được vì tương lai của chính mình hảo hảo mưu họa một phen, như vậy dù cho Triệu Uyển Uyển có lợi hại hơn nữa, chính mình cũng không đến mức thất bại thảm như thế, thảm đến đứa con mang thai 10 tháng cũng phải đi theo nàng chịu khổ chịu tội, cuối cùng lại ly khai nhân thế sớm như vậy.

Phi Thúy thật không ngờ Tô Giáng Thần trong lúc này đột nhiên lại hỏi đến chuyện này, liền đáp ứng nói: "Nô tỳ nghĩ rằng đây là viện của phu nhân, tiểu thư còn phải chăm sóc cho phu nhân, nên không có mang lại đây." Nói xong, cúi đầu, nhìn không rõ nét mặt.

Nhưng Tô Giáng Thần nghe xong, trên mặt nhanh chóng hiện lên một tia chán ghét, nàng ghét nhất chính là loại nô tỳ tìm cơ qua loa tắc trách, không đem lại cũng không phải là việc gì lớn, nói thẳng ra, nàng cũng sẽ không trách phạt. Thế nhưng nếu như cố tình nói một đồng lý do, chẳng khác nào là nói chủ tử nàng đây là làm chuyện, lúc chăm sóc bệnh, còn muốn thiếu thừa may vá, nghĩ đến đây, mặt Tô Giáng Thần nhất thời trầm xuống, chẳng lẽ kiếp này, nàng lại phải bị bọn nô tỳ này nắm nắn ở trong tay sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Phí Tâm An Bài

"Người đi ra ngoài đứng cho ta, không có ta cho phép, người không được người rời đi, cũng không cho người tiến vào." Tô Giáng Thần thanh âm đột nhiên lạnh lùng nói với Phi Thúy.

Phi Thúy kinh hãi, đây là làm sao vậy? Thấy sắc mặt Tô Giáng Thần càng ngày càng kém, lại liên tưởng đến Hương ma ma châm ngòi, Phi Thúy lúc này thật sự hận chết cái mẹ già kia, nếu không phải mẹ ta ở bên trong châm ngòi, luôn luôn đối với chính mình khoan dung như tiểu thư, làm sao có thể chỉ trong chớp mắt thái độ lại thay đổi nhanh như vậy.

Phi Thúy từ từ đi ra ngoài, lọt vào trong mắt Tô Giáng Thần, càng thêm căm tức, đây là cái dạng nô tài gì, so với tiểu thư như nàng còn có vẻ cao quý hơn, phản cảm trong lòng đối với Phi Thúy lại càng gia tăng, có lẽ là Hồ Phách bên cạnh cũng cảm giác được lửa giận của Tô Giáng Thần, nguyên bản muốn cầu tình nàng, vài lần muốn mở miệng, cuối cùng vẫn là nuốt xuống, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Còn trong phòng Tống thị, Ninh ma ma nghiêng thân mình ngồi ở trên ghế con, lẳng lặng lắng nghe Tống thị nói.

Đợi khi Tống thị nói xong, Ninh ma ma về mặt ngưng trọng nói: "Phu nhân, nói một câu khó nghe, đây đều là mầm tai họa do người tâm địa hiền lành đưa tới, nếu như sớm thu thập những nô tài không an phận này, đem những đứa chuyên dụ dỗ dọn dẹp dọn dẹp, có lẽ nhiều việc phiền lòng như vậy. Nếu như lão gia phân phó xuống dưới như thế, nói như thế nào, chúng ta hiện tại cũng phải làm ra bộ dáng cho ngài ấy nhìn, về phần là ai ở trước mặt lão gia xúi giục, trước mắt cũng không phải là thời điểm để phu nhân so đo, thời điểm nên đi ra nhảy nhót, những người này tự nhiên sẽ ngoan ngoãn đi ra nhảy nhót, phu nhân chỉ cần mở rộng tấm lòng, hảo hảo dưỡng hảo thân mình, làm theo ý tứ lão gia, sớm ngày sinh hạ trưởng nam mới là trọng yếu."

Có một số lời, người khác nói, Tống thị có lẽ còn nghe không vào, nhưng lời Ninh ma ma vừa nói, Tống thị chẳng những nghe lọt tai, còn nói: "Những gì ma ma nghĩ cũng là suy nghĩ trong lòng ta, ta hiện tại không yên lòng, chính là an bài công việc của những người này như thế nào, một khi an bài không tốt, xảy ra nhiều loạn không cần nói, nếu như lại làm ra điều thị phi gì, lão gia trong lòng định sẽ không vui."

Ninh ma ma mỉm cười nói: "Chuyện nào có đáng gì. Việc trong trang viện này, di nương không tiện nhúng tay, việc trong cửa hàng quan hệ đến vấn đề sinh kế trong phủ, cũng không phải là việc mà di nương có thể hỏi đến. Về phần thu hoạch điền địa, vốn luôn do quân sự bà tử quản, không có đạo lý lại để cho di nương đặt tay vào. Còn lại, đơn giản chính là chuyện tình trong phủ. Cung phụng từ đường, đó là đại sự, di nương tuy là chủ tử, lại không được coi là chủ tử chân chính, tự nhiên cũng không thể dính vào sự vụ này." Híp mắt, Ninh ma ma chậm rãi nói: "Việc chọn mua luôn luôn là do thị tì bởi phòng của phu nhân quản lý, tự nhiên không cần an bài thêm nhân thủ. Tính đi tính lại, phòng thù thù và phòng bếp, nhưng thật ra đều cần nhân thủ hỗ trợ, phòng bếp quân sự, là người cũ do Thái phu nhân lưu lại, lão gia tín nhiệm gia sinh tử, phu nhân không phải vẫn muốn nhúng tay vào sao, nô tỳ cảm thấy, đây là một thời cơ tốt, để cho di nương ra tay, không có việc gì, mọi người đều tốt, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, cũng không thể đổ lên đầu phu nhân. Quân sự ma ma của phòng thù thù đi đứng không tiện, vẫn muốn tìm thời cơ để nàng ta ra ngoài, phu nhân hãy thừa dịp cơ hội này đem nàng ta đi ra ngoài, thưởng cho nàng ta thể diện, còn có thể đem những di nương không an phận bắt đến trong phòng thù thù. Còn lại, chính là khó phòng và phòng thu chi hai nơi trọng địa, di nương chính là muốn đặt một chân vào, lão gia cũng sẽ không đồng ý."

"Ma ma suy nghĩ thật là chu đáo, bất quá, phòng bếp và phòng thù thù, cùng lắm liền an bài hai vị di nương vào, ta xem, các vị di nương khác trong

lòng tất nhiên sẽ không phục, chẳng bằng, từ hôm nay từ đi, tiền lương hàng tháng vậy phục bốn mùa của đám nha hoàn cũng đều do các nàng phụ trách. Những việc này, nhìn thì béo bở, nhưng xương xẩu ở bên trong cũng không ít." Tổng thị về mặt thư thái nói: "Ta muốn xem thử thủ đoạn của đám đi nương này."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dích Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Mỗi Người Một Tâm Tư

Ninh ma ma đứng dậy, giúp Tổng thị rót thêm nước trà, sau đó nói: "Phu nhân, làm bất cứ chuyện gì, đều không cần quá nóng vội, nóng vội ăn không được đậu hủ nóng. Chúng ta có cả khối thời gian cùng các nàng chậm rãi đùa giỡn, đợi các nàng thất sủng, không có nơi để dựa vào, phu nhân muốn giãy vò như thế nào, còn không phải giống như nhồi nắn một khối bột mì sao."

"Tiểu thư, thỉnh chậm một chút, phu nhân đang cùng ma ma nói chuyện." Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Bích Thủy, cũng đánh gãy cuộc trò chuyện của Tổng thị và Ninh ma ma, Tổng thị và Ninh ma ma liếc mắt nhìn nhau, Ninh ma ma thối lui về một bên lặng lẽ đứng.

Tô Giáng Thần xóc rèm cửa, đi về phía Tổng thị nói: "Nữ nhi đến thỉnh an nương đây."

"Con của ta, vì sao không ngủ thêm chút nữa?" Tổng thị đứng dậy ôm nữ nhi, hôn lên hai má nữ nhi nói, "Nhìn khí sắc của con không tệ, hôm qua ngủ có quen không?"

Tô Giáng Thần ôm cổ Tổng thị nói: "Uh, ngủ ngon lắm ạ, nương, còn người thì sao?"

Tổng thị trên mặt ý cười càng đậm, "Con ngủ ngon, vậy là tốt rồi. Bích Thủy, còn không sớm chút bày đồ ăn sáng?"

Bên ngoài rèm cửa Bích Thủy ứng một tiếng, liền vội vã an bài tiểu nha hoàn đi bày đồ ăn sáng. Ninh ma ma tiến lên nói: "Phu nhân, nô tỳ còn có chuyện muốn đi trước, không thể hầu hạ phu nhân dùng đồ ăn sáng."

"Người đi đi." Tổng thị nhìn Ninh ma ma nói: "Những lời người nói, ta sẽ có tính toán."

Ninh ma ma mỉm cười, quỳ gối cáo lui.

Tô Giáng Thần cùng Tổng thị dùng xong rồi đồ ăn sáng, thời điểm đang chuẩn bị đến hoa viên đi dạo, liền nghe được thanh âm của Tô Duệ.

Tô Giáng Thần đầu tiên là nghe được Tô Duệ nói: "Nha đầu là người phong nào, đang êm đẹp đứng ở cửa làm cái gì?"

Ngay sau đó là thanh âm của Phi Thúy: "Lão gia vạn phúc, nô tỳ là nha hoàn trong phòng tiểu thư, nô tỳ đã làm sai chuyện nên tiểu thư phạt nô tỳ đứng ở đây."

Tô Duệ nghe xong, cảm thấy thú vị, nói: "Người đã làm sai việc gì?"

Phi Thúy e thẹn nói: "Khởi bẩm lão gia, nô tỳ đã quên đem đồ thêu của tiểu thư lại đây, tiểu thư nhất thời giận, liền phạt nô tỳ..."

"Ta còn tưởng rằng là chuyện tình." Tô Duệ thân nhiên cười nói: "Người đi đến trong viện của tiểu thư đem đồ thêu lấy lại đây là được, đần độn đứng ở chỗ này, giống cái gì?" Phi Thúy nghe vậy, mừng rỡ, liền vội vàng hành lễ với Tô Duệ rồi lui ra, sau đó đi đến sân viện của Tô Giáng Thần lấy đồ thêu thừa lại.

Còn Tô Duệ liền hướng về phòng của Tổng thị đi tới, vén rèm lên, chỉ thấy Tổng thị chính đang lau miệng cho nữ nhi, nên nói: "Xem ra ta vẫn là đến muộn một bước, vốn dĩ nghĩ hôm nay là ngày lành hiếm có, đang muốn cùng nữ nhi dùng đồ ăn sáng."

Tổng thị vội vàng đứng dậy phân phó nha hoàn đi bưng đồ ăn sáng, sau đó cười lạnh nói: "Lão gia, đều do thiếp thân nhất thời hồ đồ, lại đem chuyện này quên mất." Nói xong, dâng lên tách trà nói: "Xin lão gia hãy tha thứ cho thiếp thân tắc trách."

Tô Duệ cười tiếp nhận tách trà nói: "Không phải lỗi của nàng, đều là ta tối hôm qua đi vội vàng, quên phân phó." Nói xong, lại quay sang nói với Tô Giáng Thần: "Tiểu nha hoàn ở ngoài cửa kia, rốt cuộc làm sao chọc nữ nhi không vui? Sáng sớm lạnh lẽo như thế, lại bắt tiểu cô nương nhà người ta đứng ở cửa hứng gió lạnh, con từ bao giờ lại trở nên "bất cận nhân tình" (*) như vậy?"

(*) :không hợp với lẽ thường tình.

Tổng thị ở một bên nghe xong, mặt không biểu tình, Phi Thúy kia nàng gặp qua, tuy nói tuổi hơi nhỏ, nhưng thân hình lại phát triển vô cùng tốt, dung mạo tú lệ, trong đám nha hoàn cũng coi như là nổi bật.

"Cha, vậy người nói, nếu như hạ nhân đã làm sai chuyện ? Nên phạt như thế nào ?" Tô Giáng Thần không đáp hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Không Phải Là Đèn Cạn Dầu .(*: Kẻ Không Dễ Bị Bắt Nạt)

Tô Duệ cười nói: "Tất nhiên là phạt án theo quy củ phạt ."

"Án theo quy củ phạt?" Tô Giáng Thần nhú mày nói: "Nếu là trong mắt nô tỳ không có chủ tử, vậy nên xử trí như thế nào?"

Tô Duệ vừa nghe, thay đổi sắc mặt, nói: "Là ai dám lớn mật như thế?"

"Đúng thế, nữ nhi, có phải là Phi Thúy kia hay không ?" Tống thị cũng vội vàng hỏi .

Tô Giáng Thần gục đầu xuống nói: "Nữ nhi tuổi còn nhỏ, lời nói không giá trị, đây là chuyện không có biện pháp . Với nô tỳ nào đều không phải là vấn đề , chỉ có thể nói là nữ nhi vô năng."

"Lớn mật." Tô Duệ vỗ mạnh mặt bàn nói: "Người là chủ tử chân chính của Tô phủ , cha mẹ đều luyện tiết không để cho con một chút ủy khuất, đứa nô tỳ nào nếu như cho con một chút sắc mặt không tốt, thì chính là khi chủ (* : coi thường chủ nhân), vậy thì nên loạn côn đánh chết."

Tô Giáng Thần cả người run lên, trốn vào sau lưng Tống thị nói: "Nương, con sợ."

Tống thị ôm nữ nhi dụ dỗ nói: "Nữ nhi ngoan, nói cho nương nghe, là đứa nô tỳ nào lớn mật như thế, để cho con ủy khuất?"

Tô Giáng Thần mân miệng không nói lời nào, Tống thị không có cách nào, gọi Hồ Phách tới, Hồ Phách nói chuyện thẳng thắn, cũng không thêm mắm thêm muối, cũng không một chút nói khéo đưa đẩy , lọt vào trong tai Tống thị và Tô Duệ , hành vi cử chỉ của Phi Thúy rõ ràng là không tôn trọng Tô Giáng Thần.

"Lão gia, người xem?" Tống thị thật cẩn thận hỏi, Phi Thúy này, về ngoài là không hề phạm lỗi , nhưng trong lòng xem thường chủ tử của chính mình, cũng là thật sự . Tiểu hài tử rất miễn cảm, nữ nhi nhất thời bán hồi sẽ nhìn không thấu, nhưng ở một chỗ lâu như vậy, chẳng lẽ còn không thể nhìn ra một ít manh mối sao?

"Mấy ngày trước đây, nàng không phải nói muốn đổi nha hoàn trong phòng nữ nhi sao, tìm lấy cái có, đem Phi Thúy điều đi là được." Tô Duệ trong lòng tuy rằng tức giận, nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt ngập nước kia, trong lòng liền nhịn không được nữa, một nha hoàn trẻ trung mềm mại như vậy, lúc này chính là thời gian tươi đẹp nhất, nếu như sau khi hưởng thụ xong rồi lại đuổi đi cũng không muộn, nhưng vì ở trước mặt Tống thị, Tô Duệ chỉ có thể hàm hồ đáp.

Tống thị là loại người nào, trọng phụ của chính mình trong lòng đánh chủ ý gì, nàng lại có thể không rõ ràng sao, nàng âm thầm hừ lạnh một tiếng, đang nghĩ xem làm cách nào đem nha hoàn này đuổi đi thật xa , đột nhiên nhớ đến lời của Ninh ma ma nói. Khóe môi khẽ cong, Tống thị nói: "Lão gia trong thư phòng không phải thiếu hai nha hoàn hầu hạ , thiếp xem Phi Thúy này cũng rất thông minh , không bằng liền an bài đến thư phòng mài mực cho lão gia ?"

Tô Duệ nghe xong lời của Tống thị , không hiểu được ý đồ của Tống thị, liền tục xoa tay nói: "Trong thư phòng của ta đã có gã sai vặt hầu hạ, không cần an bài thêm nha hoàn ."

Tống thị hé miệng cười, trong mắt lại là hàn quang lấp lóe.

Mấy ngày sau, Tống thị đem Phi Thúy gọi tới, khích lệ nàng ta một phen, sau đó đem nàng ta an bài đến bên người Ninh ma ma , Phi Thúy nghe vậy, thập phần vui mừng, thoải mái dập đầu mấy cái thật vang với Tống thị rồi mới đi theo Ninh ma ma đi ra ngoài làm việc.

Ở một góc hẻo lánh của Tô phủ , Phi Thúy đỏ mặt nói: "May là tẩu tử giúp đỡ đưa ra chủ ý, bằng không làm thế nào có cơ hội đến trong viện của phu nhân ."

"Người cho là đến trong viện của phu nhân , liền mọi sự đại cát ?" Tẩu tử của Phi Thúy liếc mắt nàng một cái nói: "Nơi này trong trong ngoài ngoài có biết bao nhiêu nha hoàn chăm chăm nhìn vào, người cho là đến trước mặt phu nhân , liền nhất định có cơ hội hầu hạ lão gia sao? Ta nói cho người, đường này còn rất dài." Đưa mắt nhìn xung quanh một cái, lại tiếp tục nói: "Lần này thuận lợi như vậy, nhưng thật đã vượt qua dự đoán của ta, ta còn tưởng rằng phải phí một phen trắc trở , nghĩ đến cũng là người có phúc khí . Bây giờ không còn sớm , người chạy nhanh trở về, đừng để hai mẹ chủ chứa già kia đợi"

lâu lại tìm ra cơ hội đem người trực xuất ra ngoài."

Phi Thúy nghe vậy, cúi chào tấu tử , xong liền vội vàng đi về hướng sân viện của Tổng thị .

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tương Thỉnh Không Bằng Ngẫu Ngộ

Trong lương đình , Tô Giáng Thần ngồi ở bên cạnh bàn đá vui đầu khổ tư thế cục bàn cờ cục , Hồ Phách bưng một cái khay gỗ đi đến, đầu tiên là đem ấm trà trên khay lấy ra, rót một tách trà đưa cho Tô Giáng Thần, Tô Giáng Thần tiếp nhận, sau đó hỏi: "Chuyện của Phi Thúy thế nào rồi?"

Hồ Phách đáp: "Phu nhân đem nàng ta phân đến bên người Ninh ma ma ." Hồ phách trong lòng có điểm kỳ quái, sau ngày hôm đó, tiểu thư không hề trừng phạt Phi Thúy, lão gia cũng không có hỏi đến, càng làm cho người ta kinh ngạc là, phu nhân cư nhiên đem Phi Thúy thu lại bên người .

Tô Giáng Thần xoay chuyển ly trà trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ được phản ánh trong tách nước trà , trong lòng cảm khái vạn phần, không thể tưởng được, sau một hồi trọng sinh, nàng mới nhìn rõ được vẻ bên ngoài của con người, trước kia, nàng không thể nào hiểu nổi, nàng đối xử với Phi Thúy tốt như thế, nhưng thời điểm cuối cùng nàng ta tình nguyện gả cho một tên quân sự, cũng không muốn làm nha hoàn thân cận bên người nàng. Đến nay, nàng mới hiểu được, ngay từ đầu, Phi Thúy đã ôm tâm tư muốn làm di nương , nhưng một chút tâm tư này, ở trong hoàn cảnh lúc đó là không thể tồn tại . Tổng thị đầu tiên là phái nàng ta đi thôn trang, sau đó, Tô Giáng Thần nghĩ biện pháp làm cho Phi Thúy trở về, người nhà Phi Thúy sợ nàng ta trở về lại tiếp tục làm nhất đẳng nha hoàn cho nàng, về sau sẽ thoát không nổi thân mình, đã không thể làm di nương, lại sợ hầu hạ thời gian lâu, lớn tuổi sẽ không tìm được hôn phối tốt, vì thế, người nhà Phi Thúy lập tức liền định cho nàng ta một cuộc hôn nhân, sau lại đến trước mặt Tổng thị , muốn Tổng thị thưởng cho chút thể diện. Lúc này Tổng thị đương nhiên vui vẻ thuận nước giong thuyền, Phi Thúy liền thuận lợi trở thành nương tử của quân sự đứng đầu. Hiện tại, nàng đã như ý nguyện ly khai sân viện của nàng, còn có được đến trong viện của mẫu thân , cơ hội tiếp cận phụ thân của nàng có thể nói là đại đại gia tăng, hết thảy những điều nàng đối với nàng mà nói đến tột cùng là phúc hay là họa?

Nhiều mảy, Tô Giáng Thần buông ly trà nói: "Hôm nay, mẫu thân nói với người nói điều gì hay không?" Hiện tại, Tổng thị đối với Hồ Phách ngày càng thân cận, thường xuyên kêu Hồ Phách đi qua nói vài câu, đơn giản chính là hỏi một ít chuyện của chính mình , Tô Giáng Thần ần ần cảm thấy, đây là Tổng thị đang hoài nghi một điều gì đó, lại không dám trực tiếp hỏi chính mình, chỉ có thể nói bóng nói gió.

"Phu nhân không hỏi cái gì, chính là phân phó nô tỳ tận tâm hết sức chiếu cố tốt tiểu thư." Hồ Phách vụng trộm dò xét Tô Giáng Thần , thấy sắc mặt của nàng vẫn như bình thường, trong lòng mới hơi yên ổn xuống . Theo lý thuyết, chính nàng so với tiểu thư còn lớn hơn một chút, không nên như thế sợ nàng mới phải, cũng không biết vì sao, Hồ Phách chính là cảm thấy Tô Giáng Thần và Tổng thị giống nhau, đều dễ dàng có thể quyết định sinh tử của nàng, hơn nữa nàng làm người có bốn phận, đối với thân phận chủ tử của Tô Giáng Thần vốn rất kính trọng, nên ở trước mặt Tô Giáng Thần càng thêm cẩn thận .

Tô Giáng Thần cũng không tiếp tục truy vấn , đang chuẩn bị thu thập ván cờ trở về phòng , liền nghe được thanh âm của Yên di nương thanh âm: "Hóa ra tiểu thư cũng ở trong này à."

Tô Giáng Thần ngẩng đầu, hành bán lễ đối với Yên di nương , sau đó nói: "Ngũ di nương vạn phúc."

Yên di nương từng bước tiến lên nói: "Vốn vẫn muốn tìm một cơ hội cùng với tiểu thư nói một tiếng cảm ơn, nhưng tiểu thư lại không có thời gian , nên ta cũng không dám tùy tiện tới cửa . Hôm nay thật đúng là xảo hợp, liền ngay ở trong này gặp được tiểu thư người."

Tô Giáng Thần khóe miệng hơi hơi giơ lên, lạnh nhạt nói: "Ngũ di nương nói gì vậy, Giáng Thần chưa hề thay di nương làm việc gì, làm thế nào đảm đương nổi lời cảm tạ của Ngũ di nương?" Con người hơi chuyển động, Tô Giáng Thần lại nói: "Ta đang chuẩn bị đi về, di nương nếu đã đến đây, liền ở trong này nghỉ ngơi một chút."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Phong Ba Độc Xà (1)

Tô Giáng Thần nói xong, liền xoay người đi, Yên di nương vội vươn một bàn tay lại , bắt lấy một cánh tay của Tô Giáng Thần , Yên di nương cười nói:

"Tiểu thư lần trước đã nói giúp ta , ta vẫn chưa có hảo hảo cảm ơn tiểu thư, tiểu thư sao lại nói không hề giúp qua ta . Với lại, hiện tại sắc trời còn sớm, tiểu thư trở về sớm như vậy , chỉ sợ cũng buồn hoảng, không bằng cùng nhau ngồi xuống, nói vài câu việc nhà cũng là tốt."

Tô Giáng Thần lông mi khẽ hạ, che giấu ánh mắt của nàng, ngũ di nương nhìn bộ dạng Tô Giáng Thần, kim lòng không đành nói: "Tiểu thư, ta chỉ là rất buồn chán, muốn tìm người trò chuyện mà thôi."

Tô Giáng Thần giương mắt nhìn Yên di nương , đúng lúc muốn mở miệng nói chuyện , tiếng kêu sợ hãi của tiểu Đào đột nhiên vang lên: "A, có rắn!"

Tô Giáng Thần nghe vậy, lập tức nhìn theo hướng chỉ của tiểu Đào , liền nhìn thấy một con rắn nhỏ màu xanh đang trườn bò uốn lượn ở trong lương đình .

Tô Giáng Thần chỉ cảm thấy toàn thân máu chảy ngược, thân mình nhện không được mềm nhũn, Yên di nương thấy thế, lập tức đỡ Tô Giáng Thần nói: "Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi."

Lời kia vừa thốt ra, liền phát hiện con rắn kia nhưng lại đang trườn bò về hướng các nàng , Yên di nương vội kéo Tô Giáng Thần chạy về hướng ngoài đình , Hồ Phách và tiểu Đào đứng khá xa, muốn chạy lại không dám chạy, chỉ có thể nửa đi nửa chạy chờ Tô Giáng Thần và Yên di nương.

Tô Giáng Thần chân vẫn như nhũn ra, người thì nhỏ, chân lại ngắn, căn bản chạy không được mấy bước, Yên di nương trở lại muốn ôm Tô Giáng Thần đi, ngay lúc đó ở phía sau, con rắn kia như tia chớp phóng đến, hung tợn hướng tới cánh tay Yên di nương cắn một ngụm, Yên di nương đau đớn kêu một tiếng, sau đó đem Tô Giáng Thần đang hộ trong ngực đẩy ra ngoài. Con rắn cắn Yên di nương xong liền vội vàng nhả ra, nhanh chóng bò đi trên mặt đất , không mất bao lâu, liền biến mất ở lương đình .

Tô Giáng Thần nhìn thấy con rắn đã bò đi liền vội vàng chạy tới xem xét thương thế của Yên di nương , chỉ thấy trên cánh tay Yên di nương cánh tay hiện rõ vết nanh rắn, dần dần sưng đỏ lên, còn có một chút máu theo từ dấu răng chảy ra, mang theo một chút màu đen, thấy thế Tô Giáng Thần càng thêm kinh hãi.

Nàng nắm chặt nắm tay, cố gắng làm cho chính mình trấn định lại, tiếp theo, nàng bắt buộc chính mình nhớ lại ngày đó Triệu Uyển Uyển đã xử trí như thế nào . Nhớ năm đó, ngoại thất của Tổng Tử Tuấn vì tranh sủng, cư nhiên ở trong tủ quần áo của nàng thả rắn độc , thời điểm một tiểu nha hoàn lấy quần áo liền bị cắn thương, đúng lúc Triệu Uyển Uyển cũng có mặt, cứu thoát nha đầu kia một mạng.

Tô Giáng Thần nhớ rõ, Triệu Uyển Uyển đầu tiên là dùng mảnh vải buộc chặt cánh tay, mảnh vải kia là hướng tới vị trí của tim mà buộc , tiếp theo, nàng ta dùng miệng giúp nha hoàn kia hút chất độc ra, sau đó, còn dùng nước sạch tẩy miệng vết thương.

Tô Giáng Thần lập tức đem khăn tay của chính mình buộc chặt yên cánh tay của Yên di nương , sau đó lúc chuẩn bị hút chất độc ra, tiểu Đào ngăn nàng lại nói: "Tiểu thư, chuyện này người không thể làm." Nói xong, tiểu Đào liền tự mình hướng tới miệng vết thương của Yên di nương sắp tới.

Còn nha đầu Hồ Phách này , đã sớm ở này khi Yên di nương bị cắn , nhìn Tô Giáng Thần không có nguy hiểm gì, liền vội vàng chạy đi báo tin.

Rất nhanh , Tổng thị và Ninh ma ma liền mang đến nhất đám người, Tổng thị gần nhất, liền ôm chặt lấy nữ nhi của chính mình nói: "Con của ta, để cho con bị sợ hãi rồi." Nói xong, nàng ôm lấy Tô Giáng Thần, sau đó hướng về Ninh ma ma nói: "Trước tiên đem di nương an trí thỏa đáng, sau đó lại phái người tìm cho ra con rắn kia, phải ở trước khi mặt trời lặn tìm ra đánh chết. Về phần người trong người ngoài, nếu như đáng nghi , cứ việc bắt giữ, xảy ra chuyện gì, ta sẽ chịu trách nhiệm."

Ninh ma ma vội vàng lên tiếng trả lời vâng, còn Tô Giáng Thần nằm trong lòng mẫu thân , nguyên bản xao động bất an mới từ từ bình tĩnh lại một chút , ôm cổ mẫu thân , Tô Giáng Thần thấp giọng nói: "Yên di nương, không có việc gì chứ ạ?"

Tổng thị vỗ vỗ lưng nữ nhi , trấn an nói: "Con đừng lo lắng, đã tìm đại phu tốt nhất xem chẩn, Yên di nương nhất định sẽ không có chuyện gì." Vừa nói vừa ôm nữ nhi đi về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Phong Ba Độc Xà (2)

Lúc nửa đêm, Tô Duệ vừa mới từ bên ngoài xã giao trở về, lại ở nửa đường bị một bà tử ngăn lại. Nghe xong lời kể của bà tử , Tô Duệ sắc mặt đại biến, vội vã chạy tới trong sân Tổng thị . Còn chưa có đi vào sân, liền phát hiện trong viện đèn đuốc sáng trưng, nha hoàn bà tử đều đứng ở một bên hầu hạ.

Tô Duệ hướng về trong phòng Tổng thị đi đến, nha hoàn lập tức tiến lên kéo mảnh, Tô Duệ đi vào, liền thấy Tổng thị ôm nữ nhi ngồi ở bên giường ngủ người.

"Ta nghe nói nữ nhi hôm nay thiếu chút nữa bị rắn cắn , đây là có chuyện gì?" Tô Duệ thập phần lo lắng nói: "Nhiều người như vậy trông nom một mình

nữ nhi, lại có đề xảy ra một sai lầm lớn như vậy, người là đây là chủ mẫu thư kiêu gì thế hả?"

Tổng thị thật cẩn thận đem nữ nhi đặt xuống giường, đắp thêm chăn, nhét xong góc chăn, sau đó nói với Tô Duệ : "Lão gia nhẹ giọng một chút, hôm nay, nữ nhi đã rất sợ hãi, làm thế nào cũng không chịu ngủ, thiếp thân vừa mới dỗ nàng đi vào giấc ngủ, người nếu như đánh thức nàng, chỉ sợ lại dầy vò đến nửa đêm."

Tô Duệ nghe xong lời nói của Tổng thị , lại nhìn nữ nhi trong lòng còn có chút không tự nhiên, vừa rồi nhất thời sốt ruột, giọng điệu của hắn có hơi nặng .

Tô Duệ và Tổng thị đi ra gian ngoài, hai người ngồi ở trên ghế gấm, Tô Duệ nói: "Đây là có chuyện gì? Đang hảo hao ở trong vườn, làm sao có thể xuất hiện rắn?"

Tô Duệ đã sống ở đây mấy chục năm, đều chưa từng nghe người ta nói có xà, hôm nay nghe được nữ nhi thiếu chút nữa bị rắn cắn , vừa mới bắt đầu là lo lắng cho nữ nhi, tiếp theo liền giật chột đánh mềo Tổng thị quản gia bất lợi, nay tỉnh táo lại, liền cảm thấy sự tình có điểm kỳ quái.

Tổng thị cảm khẩn tay, chạm ở khóe mắt , sau đó nói: "Thiếp thân cũng không biết là chuyện gì xảy ra, hỏi nữ nhi, nữ nhi lại vừa bị dọa sợ, cái gì cũng không chịu nói, hỏi hai đứa nha hoàn, chỉ nghe nói con rắn kia là đột nhiên xuất hiện ở trong lương đình . Về phần Yên di nương, đã được uống thuốc, đang ngủ ở phòng kế bên, thiếp thân cũng không nhớ vì chuyện này mà đánh thức nàng, nên chờ lão gia trở về, lại cẩn thận lưu lại mấy nha hoàn ở lại trong vườn quan sát."

Tô Duệ có điểm kỳ quái, liếc mắt nhìn Tổng thị một cái, chỉ thấy dưới ánh nến , Tổng thị ánh mắt sưng đỏ, sắc mặt tiêu tụy. Tâm hắn cũng mềm xuống, đem thế tử kéo vào trong lòng, nói: "Việc này, nàng xử trí là được, làm gì phải đợi ta giải quyết?" Chẳng lẽ Tổng thị lại cho rằng chính mình không tin nhiệm nàng sao?

Tổng thị nhìn ra nghi hoặc cùng không lý giải được của Tô Duệ, hốc mắt đỏ lên, nước mắt đột nhiên rơi xuống, Tô Duệ trước nay chỉ nhìn thấy một Tổng thị kiên cường , một Tổng thị hiền lành , một Tổng thị ôn nhu , nhưng đây lại lần đầu nhìn thấy một Tổng thị có bộ dạng như thế ủy khuất , ôm bà vai Tổng thị nói: "Ài, nàng thật là , đang êm đẹp khóc cái gì?"

Tổng thị nghe vậy, ngẩng đầu liếc nhìn Tô Duệ một cái, ngay sau đó lại cúi đầu, nước mắt từng dòng từng dòng chảy xuống, một giọt nước mắt rơi xuống đúng vào mu bàn tay của Tô Duệ , nóng bỏng làm cho hắn có điểm đau lòng.

Ôm thê tử, Tô Duệ an ủi nói: "Mọi sự có ta, nàng đừng lo lắng."

Tổng thị nức nở nói: "Thiếp thân vốn không nên đem loại chuyện bản thiêu này làm phiền lão gia, nhưng trong phủ này, ai chẳng biết thiếp thân yêu thương nữ nhi, chỉ cần có liên lụy đến nữ nhi, cho dù thiếp thân xử trí công bằng, cũng khó tránh khỏi cũng miệng lưỡi người đời. Trong phủ , từ trên xuống dưới trên trăm người đều đang nhìn, những khúc ngoặc trong đó , lại không phải chỉ cần thiếp thân mở miệng là có thể nói rõ ràng. Lão gia, coi như là người thương yêu nữ nhi cũng tốt, coi như người là vì thiếp thân cũng tốt, việc này, thật đúng là phải để lão gia ra mặt xử trí mới có thể chặn được miệng lưỡi của hạ nhân , hơn nữa, hôm nay có người dám dùng rắn đối phó nữ nhi, ngày mai, còn không biết kẻ tiểu nhân bỉ ổi này lại lấy cái gì đến đối phó nữ nhi, thiếp thân thật sự rất sợ hãi."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Phong Ba Độc Xà (3)

Tô Duệ vỗ về thê tử nói: "Người thật là hồ đồ, có ta ở đây, tiểu nhân bỉ ổi nếu như dám đụng mẩu tử nàng một sợi lông, ta đầu tiên sẽ là người không tha cho hắn. Nữ nhi là chí thân cốt nhục của ta, ta làm sao có thể để kẻ nào hại nàng. Nàng yên tâm đi, việc này, dù thế nào cũng sẽ tra ra manh mối. Ta chắc chắn sẽ trả lại cho mẫu tử các nàng mẫu tử một cái công đạo."

Tổng thị cúi đầu, khàn khàn nói: "Tạ ơn lão gia làm chủ cho mẫu tử chúng ta ."

--

"A, rắn, rắn thật lớn." Thanh âm bén nhọn của Tô Giáng Thần nhảy mắt cắt qua thời khắc yên tĩnh này, Tổng thị và Tô Duệ nghe được thanh âm liền bước nhanh đến bên giường nữ nhi .

Hai người đi vào, chỉ thấy Tô Giáng Thần đang không ngừng vung cánh tay , miệng không ngừng nói: "Tránh ra, tránh ra, không cần cần ta, phụ thân, mẫu thân, các người ở nơi nào, thật đáng sợ! Thật đáng sợ!"

Tô Duệ nhìn thấy bộ dáng này của nữ nhi, trong lòng đau xót, vội vàng ôm lấy nữ nhi, dỗ dành nói: "Nữ nhi đừng sợ, phụ thân và mẫu thân đều ở đây, nữ nhi đừng sợ." Nói xong, còn không ngừng vỗ sau lưng nàng, ý đồ trấn an cảm xúc bất an của nữ nhi.

Tô Giáng Thần từ trong giấc mơ bừng tỉnh, nhìn thấy Tô Duệ, nước mắt lập tức tuôn chảy, run rẩy thanh âm nói: "Một con rắn thật là lớn, thật là đáng sợ! Nó quẩn lấy con, còn nói muốn cắn chết ta, thật đáng sợ!"

Tô Duệ vuốt ve hai má nữ nhi nói: "Nữ nhi đừng sợ, phụ thân ở trong này, con hãy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai thức dậy, liền sẽ không có chuyện gì."

"Thật sự?" Tô Giáng Thần có điểm không tin, khuôn mặt mang theo nước mắt thoát nhìn hết sức mãnh mai, nàng nói: "Con nghe người ta nói, con rắn nhỏ sau khi chết, có thể biến thành ác linh, sẽ bò đến tìm người hại chết nó, có phải hay không?"

"Nữ nhi con đang nói điều gì quái gở vậy." Tổng thị ở bên tiếp lời nói: "Đây đều là do đám hạ nhân bịa chuyện, làm sao tin được. Nữ nhi, con hôm nay bị kinh hách, nên mới mơ thấy ác mộng, đừng để chính mình lại dọa chính mình."

Tô Giáng Thần vội ôm chặt cánh tay Tô Duệ nói: "Phụ thân, con sợ, con cứ nghĩ, con cứ nghĩ sẽ không còn được gặp lại người và mẫu thân. Con rắn kia thật đáng sợ, trong mắt lóe ra ánh sáng màu đỏ, giống như là muốn đem con nuốt vào bụng. Phụ thân, con rất sợ." Nói xong, liền bỏ nhào vào trong lòng Tô Duệ òa khóc.

Tô Duệ ôm chặt nữ nhi, nhếch miệng biểu hiện hẳn cực độ không vui. Tổng thị ở bên nhìn, khóe miệng không khỏi nhếch lên, con ác mộng này của nữ nhi xảy ra thật sự là quá đúng lúc. Lúc trước lão gia có lẽ còn có thể có một tia khoan dung, nay, chỉ cần lão gia biết người nào có liên quan đến việc này, người đó, cho dù không bị ghét bỏ, cũng sợ khó lại có được lão gia yêu thích rồi.

Chuyện này, mặc kệ ai là người ở phía sau màn, mục đích chỉ có một, chính là muốn chính mình và Lục di nương kia đấu đá nhau, Tổng thị rất rõ ràng, nếu như bây giờ động đến Lục di nương, mặc kệ kết quả là gì, nàng cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị chán ghét. Nhìn cái bụng bằng phẳng của chính mình, Tổng thị nhìn không được đau xót, nếu như có một đứa con tra làm chỗ dựa, đừng nói là Lục di nương, chính là cho dù tới thêm nhiều di nương hơn nữa thì đã sao? Ai có thể lung lay được vị trí chính thất của nàng? Ai có thể cùng nàng tranh phong?

Lục di nương tuy rằng không hề động tay, cũng không thể đại biểu không thể làm cho lão gia ghét bỏ nàng ta. Nghĩ đến đây, trong lòng Tổng thị lại có một phen so đo, mặc kệ việc này là do ai làm, cũng mặc kệ có thể tra ra hay không, tóm lại, nhất định phải để cho à Tú Căn tiện nhân kia biết, trừ bỏ đứa nhỏ, nàng ta ở trong mắt Tô Duệ cũng bất quá chỉ là một cái sủng vật mà thôi. Đôi mắt vừa chuyển, Tổng thị biết nàng hiện tại duy nhất có thể làm chính là bắt lấy tâm của lão gia, thừa dịp chính mình còn trẻ, nhanh chóng lại hoài thai một đứa nhỏ, mặc kệ thể nào, nàng đều phải sinh hạ một đứa con trai, vì chỗ dựa của nữ nhi, cũng vì chỗ dựa của chính mình sau này.

Tô Giáng Thần nặng nề ngủ, Tô Duệ cũng không có rời đi, liền nghỉ ngơi ở trong phòng Tổng thị. Hai vợ chồng nằm ở trên một cái giường, lại "đồng sàng dị mộng".

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Phong Ba Độc Xà (4)

Trời vừa tờ mờ sáng, Tô Giáng Thần mở mắt, nhìn cha mẹ đang ở bên cạnh, miệng nàng không tự chủ được lộ ra một chút ý cười, nhẹ nhàng bò xuống giường, Tô Giáng Thần vụng trộm đi ra gian ngoài. Ở ngoài phòng Tổng thị trực đêm chính là Bích Thủy, Bích Thủy vừa nghe được thanh âm có người đi lại, lập tức giật mình tỉnh lại, nhìn thấy là Tô Giáng Thần, vội vàng rón ra rón rén đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, là muốn uống nước sao?"

Tô Giáng Thần nhìn Bích Thủy trước mắt, giơ một ngón tay chặn miệng, Bích Thủy vội vàng cúi hạ thân mình nghe Tô Giáng Thần nói chuyện.

"Nữ nhi? !" Tiếng của Tổng thị đánh gãy Tô Giáng Thần và Bích Thủy, Bích Thủy lập tức nói: "Phu nhân, tiểu thư khát nước, hướng nô tỳ muốn một chén nước uống."

Tổng thị và Tô Duệ đều xuống giường, nhìn Tô Giáng Thần đứng ở gian ngoài, trên người chỉ mặc một kiện áo đơn bạc, không khỏi oán trách nói: "Con cũng thật là, muốn uống nước, kêu một tiếng là được. Con xem con, thân mình như vậy đơn bạc, còn đi lại chung quanh?"

Tô Duệ mở to ánh mắt mơ màng, giọng điệu không rõ nói: "Ai, bất quá chỉ ở trong phòng đi lại vài cái, cũng không có chuyện gì đáng ngại." Nói xong, Tô Duệ quay đầu hướng nội thất đi vào, còn Bích Thủy bưng một chén nước đến trước mặt Tô Giáng Thần nói: "Tiểu thư uống nước."

"Ân." Tô Giáng Thần ngoan ngoãn uống nước, nhưng không hề lưu ý đến sắc mặt của Tổng thị.

Trong đại sảnh, Tô Duệ và Tổng thị ngồi ở ghế trên, mà năm di nương khác cũng ấn thứ tự ngồi xuống, Tổng thị nhấp một ngụm trà, không mở miệng nói chuyện, cũng đối với ánh mắt của trượng phu giả vờ như nhìn không thấy. Trải qua buổi sáng một màn này, Tổng thị trong lòng nhận định Tô Duệ muốn áp chế chuyện này, trong lòng không khỏi lạnh vài phần.

Tô Duệ khụ khụ vài tiếng, sau đó nói: "Đem kia mấy nha hoàn kia dẫn tới."

Tiếng nói vừa dứt, vài bà tử đã đem mấy nha hoàn vừa lôi lại kéo đến trước mặt Tô Duệ, Tô Duệ khẽ nhủ lại ánh mắt, mấy cái nha hoàn này nhìn lạ mắt, phỏng chừng không phải gia sinh tử, trong lòng lo lắng nhất thời giảm một nửa.

"Ngày hôm qua, chính là các nàng ở trong vườn sao?" Tô Duệ hỏi.

"Lão gia." Ninh ma ma ở bên trả lời nói: "Vừa nghe đến tiểu thư xảy ra chuyện, phu nhân lập tức phân phó nô tỳ xem chừng cửa ra vào, mấy nha hoàn này chính là đám người cùng tiểu thư đứng ở trong vườn." Nói xong, Ninh ma ma chỉ vào Hồ Phách nói: "Nha hoàn này, là theo ở bên người tiểu thư, hôm qua chính là nàng ta chạy tới báo tin. ở giữa là tiểu Đào, nha hoàn của Yên di nương, Yên di nương bị rắn cắn, là nàng ta một ngum một ngum đem độc hút ra." Dừng một chút, nàng lại chỉ vào mấy nha hoàn bên cạnh nói: "Còn lại ba đứa nha hoàn, một là thô sử nha hoàn trong phòng bếp, một là tiểu nha hoàn trong tiểu khóa viện, còn có một, nghe nói là đi theo Lục di nương, cùng lúc nhập phủ với người."

Lời này vừa ra, không khí trong đại sảnh liền biến vị. Lòng mày của Tú Cần di nương bỗng chốc đều dựng thẳng, giọng cảm hận nói: "Ma ma, cái gì là đi theo ta, cùng lúc nhập phủ với ta, đi theo ai, đó là lão gia an bài, không thể để người hắt nước bẩn (* đồ tội) vào người ta được."

"Lục di nương oan uổng cho tiểu nhân." Ninh ma ma từ từ rũ mi mắt nói: "Nô tỳ dù có trăm ngàn cái lá gan, cũng không dám hắt nước bẩn lên trên người người. Hơn nữa, nô tỳ bắt quả chỉ là nói nàng ra là nha hoàn do người mua về, chẳng lẽ lời này không đúng sao?"

Tú Cần di nương trên mặt nhất thời một trận hồng, một trận trắng, làm di nương, cũng là nửa nô tài, nào có quyền đi mua nha hoàn, tuy là có nha hoàn hầu hạ, kia cũng là nha hoàn do chính thất phu nhân an bài, hoặc là lão gia... Nghĩ vậy, nàng ủy khuất nhìn phía Tô Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Phong Ba Độc Xà (5)

Tô Duệ cũng biết ý tứ của nàng, chính là để cho hắn vì nàng xuất đầu lộ diện, liếc nhìn Tống thị bên cạnh, Tô Duệ cũng vô pháp đem những lời này nói ra, dù sao, nhiều nữ nhân như vậy nhưng chân chính vì hắn sinh dưỡng cũng chỉ có Tống thị, huống chi, Tống thị vẫn là chính thể nguyên phối, ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn nào có khả năng sẽ vì một ả thiếp thất lại làm cho Tống thị bị mất mặt chứ.

"Lão gia, nô tỳ là oan uổng." Một đứa nha hoàn trong số đó đột nhiên lên tiếng biện bạch, nhất thời xoay chuyển thế cục, nha hoàn kia nghen ngào thanh âm nói: "Nô tỳ mỗi ngày đều vào giờ này đi chọn mua thức ăn, cũng không biết người nào lòng dạ đen tối, nhưng lại đem rắn đặt ở trong giỏ rau xanh của nô tỳ, càng thật không ngờ là con rắn kia cư nhiên bỏ đi ra, còn thiếu chút nữa hại tiểu thư. Việc này cùng nô tỳ thật sự là một điểm quan hệ cũng không có."

Tô Duệ nghe vậy, chau mày, hắn hỏi: "Người dựa vào cái gì chứng minh rắn này là người khác thả?" Nha hoàn này thật sự là không hiểu quy củ, hắn còn không có hỏi, nàng ta đã tự động xen mồm vào.

Ả nha hoàn kia nghe vậy, thân mình khẽ run một hồi, sau đó quỳ dập đầu nói: "Lão gia, nô tỳ thật là oan uổng, thật là oan uổng."

"Ninh ma ma." Tống thị đột nhiên lên tiếng nói: "Nha hoàn này đã ở đây bao lâu rồi?"

"Cũng được ba năm đi." Ninh ma ma đáp: "Nghe nói từ trước đến nay cũng đều chưa có làm ra sai sót gì, trong nhà có một mẹ già, hàng năm triển miên trên giường bệnh, nha hoàn này rất hiếu thuận, lúc bị bán vào, là tự mình đem tự cái bán thân cho người môi giới."

Tô Duệ vừa nghe, nhất thời mềm lòng xuống, sắc mặt có hơi dịu đi nói: "Cẩn thận đem chuyện tình ngày hôm qua của người nói rõ ràng."

Nha hoàn kia vừa nghe, vội vàng đem mọi việc trải qua nói ra, cuối cùng còn nói: "Nô tỳ là nhất thời hồ đồ, nghĩ kiếm chút tiền để gửi cha mẹ xem bệnh, ai biết, cư nhiên xảy ra sai sót như vậy."

Nha hoàn kia là phụ trách đem thức ăn đã được lựa chọn do người cung cấp thức ăn đưa tới đến phòng bếp, một hai lần liền trở nên thông thạo, liền cùng người cung cấp thức ăn có chút quen thuộc, hắn liền tiện thể giúp nàng đem đến một ít bột nước yên chi (*son), nàng lại qua tay bán lại cho các nha hoàn khác, có đôi khi, cũng giúp bọn nha hoàn đem đồ thêu nhờ người cung cấp thức ăn đi bán hộ. Ngày hôm qua, nàng vẫn đứng giờ như mọi ngày đi chọn đồ ăn, thuận tiện cũng đem phần nước yên chi mà các nha hoàn khác yêu cầu, một đường đưa đi qua, sau lại đến phiên Tây Khóa viện, lại xảy ra chuyện.

Nguyên lai, nàng trước kia giúp tiểu nha hoàn tây khóa viện mua bột yên chi căn bản không phải là loại mà tiểu nha hoàn này muốn, chẳng những nhanh

phai màu, còn thường xuyên vón thành một mảng, tiểu nha hoàn ngăn nàng ta lại đòi nói lí lẽ, mới đầu nàng không tin chính mình xảy ra sai lầm như vậy, cứng rắn không chịu thoái nhượng, sau lại thấy canh giờ bị kéo dài quá lâu, thật sự không có biện pháp, đành phải nói với tiểu nha hoàn rằng ngày khác sẽ đưa một hộp khác cho nàng , tiểu nha hoàn này mới bỏ qua. Ai biết, còn không có đi ra hai bước, bụng nàng đột nhiên không thoải mái, vì thế nàng vội trộm chạy đến trong bụi cỏ giải quyết, sau khi đi ra , liền phát hiện giỏ rau của chính mình không thấy đâu cả . Dọc theo một đường lá rau rơi lại, nàng ta đi theo đến trong vườn, phát hiện giỏ rau ở trong một góc hẻo lánh của khu vườn, nàng ta đang chuẩn bị xách giỏ rau đi, lại bị Ninh ma ma bắt lại, sau đó Ninh ma ma còn ở trong giỏ của nàng phát hiện lá rau bị rứt cắn qua , cả người nàng là miệng cũng nói không rõ ràng.

"Vậy các người ở trong vườn làm cái gì?" Tô Duệ xoay mặt hỏi hai cái nha hoàn khác, nói: "Chắc sẽ không thể khéo như vậy, đều bị người ta dụ đến trong vườn đi?"

Trong đó một đứa nha hoàn tuổi còn nhỏ sợ hãi nói: "Là Lục di nương phân phó nô tỳ, đi vào trong vườn hái mấy đóa mẫu đơn." Các di nương khác nghe vậy, đều nhìn về phía Tổng thị, quả nhiên, ở trên mặt Tổng thị nhìn thấy một tia không vui.

Một đứa nha hoàn là do Lục di nương mua đến, cũng tiếp lời nói: "Nô tỳ là đến phòng bếp, bung tổ yến cho Lục di nương ." Nói xong, nước mắt liền rơi xuống . Bộ dáng thập phần ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phong Ba Độc Xà (6)

Tô Duệ rũ mắt xuống, không khỏi trầm than, là ai có thù đoạn như vậy , có thể ở thời điểm hai nha đầu Tây Khóa viện đều ở trong vườn xuống tay ám hại nữ nhi đây? Tầm mắt không tự chủ được liếc về phía Tổng thị, Lục di nương vừa tới trong phủ không lâu, nhất định không thể biết được thô sử nha hoàn trong phòng bếp âm thầm tự làm mua bán, cũng không có khả năng đúng mức vận dụng thiên thời địa lợi, ở thời cơ thích hợp thời cơ làm bị thương nữ nhi, càng không thể ngu dốt như vậy, làm cho nha hoàn trong viện của chính mình ngênh ngang xuất hiện ở trong vườn.

Tổng thị nhận thấy được ánh mắt của Tô Duệ , trong lòng không khỏi trầm than, quý kẻ này, vốn nghĩ muốn làm cho nàng và Lục di nương đánh nhau, nay xem ra, cũng là hướng về phía nàng và lão gia mà đến.

Liên hoàn kế này, người thiết kế ra cực vi thông minh, đầu tiên là làm cho nữ nhi bị thương, thúc đẩy chính mình đánh mất lý trí, tiếp theo đó, sự xuất hiện của nha hoàn đi theo Lục di nương ở trong vườn, làm cho trong lòng nàng đối với Lục di nương nổi lên oán hận chi tâm. Nếu như chính mình liều lĩnh xông tới Tây Khóa viện cùng Lục di nương tranh chấp , vậy thì khó tránh khỏi sẽ có lúc đi sai bước , cái thai của Lục di nương, chỉ sợ cũng không giữ được. Cho dù những tính toán trước đây đều thất bại , do lão gia đến thăm tra xử lí, cuối cùng, lão gia sẽ không hoài nghi Lục di nương, sẽ chỉ cho rằng người có năng lực bố trí trừ bỏ nàng, rất khó có nhân tuyển thứ hai .

Nghĩ đến đây, Tổng thị trong lòng phát lạnh, từ khi nào thì trong Tô phủ lại xuất hiện một kẻ che giấu tâm địa rắn rết như thế?

"Ngũ di nương, sao người lại tới đây?" Nghe được thanh âm của bà tử ngoài cửa, Tô Duệ và Tổng thị đều có điểm ngoài ý muốn.

Yên di nương do Bích Thủy giúp đỡ tiến vào, vừa tiến đến, nàng ta liền đối với Tô Duệ và Tổng thị hành lễ. Nhìn thấy Yên di nương, Tô Duệ trong lòng không biết sao lại hơn một tầng cảm giác thân thiết , ôn hòa nói: "Thương thế của nàng còn không có tốt, nên hảo hảo nghỉ ngơi , chạy đến đây làm cái gì?" Nói xong, quét mắt về phía Tổng thị , trong ánh mắt mang theo một tia không vui.

"Lão gia lo lắng cho thiếp thân, thiếp thân khắc sâu trong tâm khảm." Yên di nương giả vờ một bộ nhu nhược , nhẹ giọng nói: "Thiếp thân hôm nay lại đây, là muốn nói với lão gia về chuyện tình ngày qua."

Tô Duệ thấy Yên di nương nguyên ý đi ra nói, tất nhiên sẽ không ngăn . Hắn cũng muốn xem xem, bên trong rốt cục là giờ trò gì?

Khi Yên di nương đem sự tình từ đầu tới đuôi kể một lần, cuối cùng, cầm khăn tay khẽ lau nước mắt nói: "Tiểu thư khi đó rất là sợ hãi, liền chạy cũng không chạy, đứng ở trong đình . Thiếp thân cũng đề ý gì nhiều, nghĩ ôm lấy tiểu thư cùng nhau chạy là được, ai biết con rắn kia nhưng lại lợi hại như thế , trong nháy mắt, liền nhanh như tia chớp phóng về phía thiếp thân. Bất quá, cảm ơn trời đất, tiểu thư cuối cùng vẫn là không có chuyện gì."

"Ngũ di nương có tâm." Tổng thị nói: "Ta cũng nghe Hồ Phách nói , nếu không phải nhờ người xả thân cứu giúp, tánh mạng của nữ nhi thật là khó nói."

Tô Duệ nghe qua lời nói của hai người , nhất thời có điểm mê mang, Tổng thị cho dù muốn dùng khổ nhục kế, nhưng cũng sẽ không đem một kẻ sách ngoan độc như thế thực hiện ở trên người nữ nhi của chính mình , nguyên lai hẳn là nghĩ, người Tổng thị chân chính muốn thiết kế là Ngũ di nương, nhưng không may là nữ nhi của chính mình lại ở trong đình, nhưng giờ xem ra, người thiết kế từ đầu đến cuối đều là nhằm vào nữ nhi đi .

Mà Bích thủy đi vào cùng Yên di nương , thừa dịp lúc mọi người không chú ý , âm thầm sử một cái ánh mắt cho Ninh ma ma, Ninh ma ma nhú nhú lông mày, thoáng một chút suy tư, nói: "Nếu như thật là có người đem rắn tiến vào, nói vậy nhất định có đồ bất răn, công cụ nhốt rắn, bằng không, chỉ dựa vào tay không nắm một con rắn rêu rao khắp nơi , nào có đạo lý không bị người phát hiện ?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phong Ba Độc Xà (7)

"Ma ma nói phải, rắn này nhưng là thứ mỗi người đều e sợ, người nói nữ tử nội viện, người nào không phải được nuông chiều? Có ai dám đi bắt rắn, có ai dám đi cất giấu rắn?" Tú Cẩn di nương châm chọc nói: "Nói đến cùng, bắt quá cũng chỉ là kiếm cơm nói cho qua." Mũi nhọn nhắm ngay vào Tổng thị. Tú Cẩn di nương tuy rằng đơn thuần nhưng cũng không ngu ngốc, nếu như lúc này còn không mở miệng, chỉ sợ sẽ lục xét Tô phủ rồi, một khi tiến hành lục xét, của cải hồi môn của chính mình làm sao còn giấu được?

Đại di nương cũng chính là Phương di nương nha hoàn bên người trước kia của Tô Duệ lên tiếng nói: "Có lẽ là do năm kia sửa vườn, kinh động đến súc sinh này, ngày thường, mọi người cũng rất ít đi ra vườn, tự nhiên cũng không gặp loại chuyện này, nhưng tiểu thư mấy ngày hôm nay đi dạo thường xuyên, nói không chừng, liên bởi vì vậy, mới đưa súc sinh này đến..."

Nói đến một nửa, Phương di nương dừng lại không nói. Vài vị di nương khác cũng đều phụ họa nói, nói trước kia cũng nghe nói chuyện như vậy phát sinh. "Nữ nhi đang êm đẹp, vì sao ở trong việc của mình lại chạy tới trong vườn làm cái gì?" Tô Duệ thay đổi phương hướng, nói với Tổng thị "Nàng mỗi ngày đều nhắc tới sức khỏe của nữ nhi kém, nữ nhi thân tử cốt nhục (* thân hình yếu đuối), hiện nay lại chạy tới trong vườn hứng gió lạnh, nàng như thế nào một câu cũng không nói?"

Tổng thị nghe vậy, nắm chặt bàn tay giấu ở trong tay áo, mồm miệng không nói. "Việc này cứ như vậy đi." Tô Duệ đột nhiên nói: "Ninh ma ma, tìm vài người dọn dẹp mọi nơi trong vườn, đem bọn súc sinh kia toàn bộ đánh giết. Nếu như lại xảy ra loại chuyện này, đều là do đám nô tài các người làm việc không ra gì. Về phần mấy nha hoàn này, trừ bỏ Hồ Phách hòa tiểu Đào, đều đuổi đến trong thôn trang đi."

"Lão gia." Yên di nương muốn nói lại thôi, nàng lần này đến, hoàn toàn là theo ý của Tô Giáng Thần, nhớ tới đôi mắt sáng ngời kia của Tô Giáng Thần, Yên di nương có điểm do dự, rốt cuộc có nên nghe lời của nàng ta hay không.

"Di nương, chuyện này người nếu như làm theo lời của ta, chuyện khác không dám nói, ít nhất vị trí sau này của người ở Tô phủ cũng không phải người khác có thể lay chuyển, nếu như người không chịu xuất mã làm mặt đen, ta đây không ngại tự thân xuất mã." Lời nói của Tô Giáng Thần ở trong đầu của Yên di nương càng hiện lên rõ ràng. Nghĩ đến đây, Yên di nương đánh bạo tiến lên nói: "Chuyện này, thiếp thân cũng hoài nghi qua là ngoài ý muốn, nhưng vừa rồi trên đường đi, thiếp thân gặp một bà tử đang ở trong bụi cỏ lắm ba lắm bầm, liền tiến lên đi hỏi thăm vài câu, kết quả liền phát hiện cái này."

Yên di nương ra hiệu bảo Bích Thủy lấy ra một thứ gì đó được giấu ở sau người, Bích Thủy lôi ra một cái bao tải, Tô Duệ mở to miệng bao, rõ ràng nhìn thấy một cái lông sắt được người ta thường dùng để nhốt rắn, còn có một chút hùng hoàng linh tinh gì đó.

"Mấy thứ này, đều là những thứ mà rắn kiêng kỵ nhất, nếu không phải có người khống chế rắn, trong vườn đang êm đẹp làm sao có thể cất giấu một con rắn?" Yên di nương nói: "Thiếp thân hỏi qua vị bà tử kia, bà tử kia thường ngày phụ trách quét tước vườn tược, nàng ta nói chưa bao giờ thấy rắn xuất hiện qua, còn nói, cái bao tải này là chôn dưới đất, nếu không phải do bà tử này hôm qua nhỏ cỏ ở đó, chỉ sợ cũng không lưu ý đến cái bao tải này."

"Cho dù là như thế, cũng không thể nói là có người muốn ám hại tiểu thư, không chừng con rắn này là tự mình lén chạy đến, có lẽ, người muốn ám hại cũng không phải là tiểu thư đi, thiếp thân ở tại Tây Khóa viện, cách vườn gần nhất." Tú Cẩn di nương đang muốn tiếp tục nói lại bị Tô Duệ hung hăng trừng mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Phong Ba Độc Xà (8)

Đúng lúc này, Bích Thủy đột nhiên nói: "Lão gia, phu nhân, nô tỳ có chuyện muốn nói."

Tô Duệ ý bảo Bích Thủy nói tiếp, Bích Thủy chỉ vào tiểu nha hoàn Tây Khóa viện nói: "Túi hương của nàng ta mang có chút cổ quái."

Sắc mặt tiểu nha hoàn trắng nhợt, nói: "Túi hương của nô tỳ là do chính nô tỳ tự tay khâu, làm sao có thể có điều cổ quái?"

Bích Thủy chẳng nói năng gì tiến lên giắt mạnh túi hương xuống, sau đó đem túi hương xé ra, một mùi hương nồng lập tức tràn ngập căn phòng. Tú Cẩn đi xuống lập tức lấy khăn tay che lại mũi, các di nương khác cũng đều nhảy ra khỏi chỗ ngồi. Chỉ có Tổng thị hung tợn nhìn chằm chằm tiểu nha hoàn nói: "Nói, người tiểu tiện nhân là bị người nào sai khiến?"

Tô Duệ cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm nha hoàn kia, nàng ta vội vàng quỳ xuống dập đầu nói: "Phu nhân, không phải nô tỳ, không phải nô tỳ."

Tô Duệ tiến lên đạp một cước nói: "Khi không đem mọi chuyện khai ra, đừng trách ta tâm địa ngoan độc."

Nha hoàn kia bị đạp một cước, ngã té trên mặt đất, khóc nói: "Nô tỳ nhất thời bị ma xui quỷ khiến, học người đi đánh bài, ai biết đã nhiều ngày vận may đều không thuận, thua không ít tiền, nô tỳ sợ dám nói với người trong nhà, liền vội trộm tìm Lư Văn gia, nàng ta nói, có một chuyện muốn nô tỳ đi làm, làm xong, chẳng những có tiền, còn cam đoan về sau thuận buồm xuôi gió. Sau đó, nàng ta liền phân phó nô tỳ, nếu như nhìn thấy a Cửu thô sử nha hoàn trong phòng bếp, kêu nô tỳ giờ một trò đùa nhỏ cùng nàng ta, vội trộm đem cái giò rau xanh của nàng ta đi, thuận tiện rải lá rau, làm cho a Cửu dọc theo tung tích tìm ra được, nô tỳ nghĩ, bất quá là một trò đùa nhỏ, cũng không có tổn thất gì nhiều, liền đồng ý, ai biết trong giò rau xanh cứ nhiên có giấu rắn, mà túi hương của nô tỳ cứ nhiên lại có hương nồng, đây là hãm hại, lão gia, đây là có người hãm hại nô tỳ."

"Tìm Lư Văn gia lại đây. Nhanh đi." Tô Duệ tức giận nói, Ninh ma ma tiến lên nói: "Sáng sớm hôm nay, nô tỳ vốn không có gặp qua Lư Văn gia."

Tổng thị cũng phụ họa nói: "Lư Văn gia này, buổi sáng liền nhờ người đưa thẻ bài lại đây, nói là lại phát bệnh."

"Phát bệnh?" Tô Duệ giận dữ nói: "Tiện nhân này, cứ nhiên dám giết hại cốt nhục Tô gia, ta quyết sẽ không buông tha cho nàng ta, người đâu, nhanh đi, đem cái tiện nhân kia bắt đến đây."

"Lão gia, người không thể chỉ nghe lời nói từ một phía của một tiểu nha hoàn liền tin được. Tốt xấu gì Lư Văn gia kia cũng là gia sinh tử, người cũ đi theo lão gia." Phương di nương chậm rãi khuyên nhủ, ai biết lời này chưa nói còn đỡ, vừa nói Tô Duệ liền càng tức giận, hất vó mạnh xuống bàn nói: "Mụ già kia, ý vào lão thái thái ân sủng nên đã không biết trời cao đất rộng gì rồi. Sau khi lão thái thái qua đời, ta niệm tình nàng là thị tì của lão thái thái, liền lưu lại ở trong phủ làm việc, ngày nay lá gan béo rồi, liền đến tiểu chủ tử cũng dám tính kế, cũng dám mưu hại, thật đúng là lật trời mà."

Liền ngay sau đó, một bà tử hoảng hốt rối loạn chạy vọt vào, nói: "Lão gia không tốt rồi, lão gia không tốt rồi."

Tô Duệ vừa nghe lời này, lỗ mũi thiếu chút nữa tức muốn lệch sang một bên, cái gì mà lão gia không tốt, chỉ vào bà tử kia, Tô Duệ nói: "Người cứ nhiên dám lừa ta."

Bà tử nghe xong lời này, đánh một cái giạt mình, quỳ xuống nói: "Lão gia, nô tỳ miệng tiện, nói sai lời, nên đánh." Liền đánh chính mình vài cái bạt tai.

"Được rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đáng giá người như vậy vội vàng vàng?" Tổng thị mở miệng nói, bà tử này bình thường chắc làm làm hồng không biết bao nhiêu việc đi.

"Lão gia, phu nhân, cái Lư Văn gia kia treo cổ rồi." Lời nói của bà tử, giống như một hòn đá ném xuống mặt nước khơi dậy tầng tầng lớp lớp sóng.

Tô Duệ suy sụp ngồi xuống ghế, nói: "Tại sao lại có thể như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lương Tâm Phải Cùng Kết Hợp Với Tâm Nhân

"Người nói Lư Văn gia đã treo cổ chết?" Tô Giáng Thần nhướng mày hỏi, hao phí tâm tư an bài, cô động ngũ di nương đi châm ngòi thổi gió, cứ nhiên là phí bạc một hồi, bàn tay đen tối ở đằng sau chỉ sợ sẽ che giấu càng sâu.

Hồ Phách đứng ở một bên nói: "Đúng vậy, nô tỳ là chính tai nghe được. Lão gia còn vì chuyện này, phát hỏa một hồi."

Tô Giáng Thần nâng ly trà lên, nhàn nhạt uống một ngụm trà, sau đó nói: "Xem ra, việc này cũng chỉ có thể dừng ở đây."

"Tiểu thư, Lư Văn gia vì sao lại muốn hại tiểu thư?" Hồ Phách khó hiểu hỏi: "Nô tỳ nhìn bộ dáng bà ta, cũng không giống như cái loại phụ nhân tâm địa độc ác a."

"Tri nhân tri diện bất tri tâm. Hồ Phách, nhìn người cũng không phải là chỉ nhìn bề ngoài, có lẽ, người đối với người tốt nhất, chính là người ở sau lưng muốn ám toán người." Tô Giáng Thần cảm thán nói: "Phủ này không lớn, nhưng người hơi nhiều một chút liền sinh ra chuyện."

Hồ Phách thấp giọng nói: "Kia cũng không thể che mờ lương tâm của chính mình."

Lương tâm?Đôi mắt Tô Giáng Thần tối sầm lại, kiếp trước nàng làm việc nơi nơi đều dựa vào lương tâm, nhưng kết quả là gì?" Hồ Phách, làm người phải có lương tâm, nhưng cũng không thể không có nửa điểm tâm nhãn. Nếu không một kẻ lương tâm bị che mờ, sẽ cười lên đầu người mà tác oai tác quái."

Hồ phách không nói năng gì, trải qua mấy ngày vừa rồi cũng xác thực dạy cho nàng một điều đố chính là không thể quá yếu đuối, nhu nhược, bằng không chính là tùy tiện một người đều có thể đạp lên vai của nàng mà đi lên.

"Thấp thấp..." Tiếng vó ngựa không ngừng vọng ở bên tai, Tô Giáng Thần lặng lẽ kéo một góc rèm cửa trên xe ngựa lên, tò mò nhìn ra bên ngoài.

Ninh ma ma vốn nhắm mắt dưỡng thần, lại bị một trận gió lạnh thổi tỉnh, thấy đầu Tô Giáng Thần sắp nhòai ra bên ngoài, nàng vội vàng đưa tay kéo Tô Giáng Thần, nói: "Tiểu thư, đây cũng không phải là việc mà một tiểu thư khuê các nên làm."

Tô Giáng Thần mân miệng, rầu rĩ nói: "Từ nhỏ đến lớn, ta còn không có đi qua chợ một lần, nghe Hồ Phách nói, vô cùng náo nhiệt."

"Tiểu thư nói vậy, chợ kia đâu phải là nơi mà người cao quý như tiểu thư người nên đi." Ninh ma ma có điểm giận Hồ Phách thật thà, nói: "Nhưng người đi họp chợ, kia đều là ở nhưng kẻ quê mùa ở nông thôn."

Tô Giáng Thần ngời thẳng mình nói: "Ma ma, ta chỉ là tò mò, rốt cuộc họp chợ là như thế nào?"

Ninh ma ma dường như là nhớ tới điều gì cái gì, vẻ mặt mang theo một tia buồn bã, nàng nói: "Họp chợ, kỳ thật cũng không có gì đáng tò mò. Chính là nông dân, đem những thứ chính mình trồng được hoặc làm ra được đem đến chợ bán. Người chen chúc, gót chân nối tiếp gót chân, cũng không chuyển được mình."

"Vậy những thứ trong phủ thường mua?" Tô Giáng Thần muốn đi chợ nhìn xem, nhưng lời này không thể nói thẳng ra, đánh một vòng, nàng hỏi đến lai lịch các thứ ăn mặc trong phủ.

"Những thứ dùng trong phủ, thức ăn, kia đều là từ cửa hàng có tiếng chọn mua về, làm sao phải đi chợ mua. Với lại, chợ cũng không phải mỗi ngày đều mở, một tháng cũng chỉ có một hai lần như vậy. Những thứ ở chợ, rất thô sơ, làm sao có thể đưa cho lão gia phu nhân dùng?" Ninh ma ma có chút không rõ ý nghĩ của Tô Giáng Thần, đang êm đang lành như thế sao lại hỏi đến chuyện họp chợ chứ?

"Ma ma, người mời giới đến." Mã phu ở ngoài xe ngựa cao giọng hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Mềm Nắn Rắn Buông

Ninh ma ma xốc mành xe lên, giận dữ nói: "Tiểu thư cũng ở trong xe, người hô to gọi nhỏ như vậy, không sợ kinh đến tiểu thư sao?"

Ở bên cạnh gã sai vặt nghe vậy, lập tức kéo mã phu sang một bên nói: "Ma ma, xin người bỏ qua cho, hần là người thô lỗ, làm sao hiểu được quy củ của đại hộ nhân gia."

Ninh ma ma nhìn lướt qua gã sai vặt nói: "Thông minh một chút, đừng để cho hần làm hỏng việc."

Gã sai vặt liền thanh đáp vâng.

Ninh ma ma cũng không tiếp tục dây dưa, nhảy xuống xe ngựa, đem Tô Giáng Thần ôm xuống xe. Thoáng sửa sang lại xiêm y có chút loạn của Tô Giáng Thần, sau đó nắm tay Tô Giáng Thần hướng về phía người mời giới đi đến.

Nha bà (* người buôn người) đã sớm nhận được tin, liền đứng ở cửa đón Tô Giáng Thần và Ninh ma ma vào buồng trong.

Ninh ma ma đem số người muốn mua và yêu cầu tinh tế nói một lần, nha bà kia lập tức liền thu xếp.

Tô Giáng Thần dọc theo đường đi đều ngồi xe ngựa, hồi lâu không có uống nước, miệng có chút khô, nhìn trên bàn có ly trà, liền tự mình rót một ly trà uống.

Nâng chung trà lên uống một ngụm nhỏ, Tô Giáng Thần lập tức liền phun nước trà trong miệng ra, đây là lá trà gì, thực là đáng muốn đòi mạng.

Ninh ma ma thấy thế, trách cứ: "Nước trà của những người này, quý nhân như tiểu thư làm sao có thể uống nổi. Kia đều là để cho những hạ nhân, đám người thô lỗ uống."

Vừa nghĩ đến đây, Ninh ma ma có chút không vui, tiểu thư là thiên kim Tô phủ, nha bà này liền an bài cho các nàng ở trong này xem người, rõ ràng là không đủ coi trọng các nàng.

Nha bà một hồi sau trở lại, liền nhìn thấy vẻ mặt không vui kia của Ninh ma ma, còn vị tiểu cô nương bên người kia lại đang mở lớn đôi mắt to tròn long lanh lướt mắt nhìn chung quanh.

"Ma ma, người ta đều đã cho người mang đến, người cần thận nhìn một cái?" Nha bà thật cẩn thận nhìn Ninh ma ma. Đối với quản sự bà tử của đại hộ nhân gia, các nàng làm người mới giới từ trước đến nay đều không dám đắc tội.

"Xem cái gì mà xem?" Ninh ma ma hung hăng quăng ly trà lên mặt bàn nói: "Đây là đạo đãi khách của các người sao? Lấy loại lá trà không ra gì này để hồ lộng một lão bà tử như ta sao."

Tô Giáng Thần ở một bên hoảng sợ, Ninh ma ma luôn luôn ở trước mặt nàng từ mi thuận nhãn (* hiền lành), cư nhiên cũng có một mặt sắc bén như vậy. Con người a, thật là không thể nhìn vào tướng mạo bên ngoài.

Nha bà vừa thấy thế trận này lập tức vào mặt chính mình một bạt tai nói: "A, đây đều là do ta không phải. Vừa rồi vội vàng chọn người cho ma ma, lại quên mất chuyện này. Đến đây, theo ta đến tây sương phòng bên kia, nước trà, điểm tâm, ta nhưng đã chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi."

Tô Giáng Thần lần đầu tiên nhìn thấy người có thể thay đổi sắc mặt nhanh như thế, vừa rồi đón các nàng tiến vào, thái độ tuy rằng cung kính, cũng không giống hiện tại hèn mọn như thế. Người này thật là mềm nắn rắn buông.

Đến tây sương phòng, Tô Giáng Thần cũng nhìn không được thăm than một tiếng, vừa nhìn liền biết là sương phòng chiêu đãi khách quý, trên tường treo một bức bình phong treo tinh mỹ tuyệt luân, ở góc phòng bố trí đan xen khéo léo vài cái hoa ki tinh xảo, phía trên hoa ki bày bình thanh hoa giá trị không tầm thường, cái bàn chiêu đãi khách nhân đều là dùng gỗ từ đàn điêu khắc thành, trên bàn đặt hai cái ấm trà và mấy món điểm tâm tinh xảo.

Ninh ma ma tựa hồ rất vừa lòng, nói với nha bà: "Lại làm mấy món tiểu điểm tâm đến, tiểu chủ tử của nhà ta chỉ sợ đói bụng rồi."

Nha tử nghe vậy sùng sốt, lập tức tỉnh ngộ, trách không được bà tử này lại tức giận, nguyên lai tiểu cô nương mà mình xem nhẹ này, nàng ta căn bản không phải là cháu gái bà tử mà là thiên kim tiểu thư đại hộ nhân gia. Vừa nghĩ như vậy, nha bà trong lòng có điểm kỳ quái, vì sao cái loại chuyện mua nha hoàn này, một vị tiểu thư nhưng lại cũng đi theo đến.

Nghĩ quy nghĩ, nha bà vẫn lẳng lặng lui xuống, chuẩn bị tốt một chút đồ này nọ lại đây hầu hạ vị kim chủ trước mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Mong Muốn Chuộc Lại Sai Lầm Kiếp Trước

Tô Giáng Thần ăn mấy miếng điểm tâm, cũng không ăn gì thêm, Ninh ma ma phân phó nha bà đem một số nữ tử tiến vào, Tô Giáng Thần cẩn thận quan sát từng người một, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: "Bình nhi, Bình nhi, người rốt cuộc ở nơi nào?"

Bình nhi, kỳ thật chính là nha hoàn khuyên can Tô Giáng Thần ở kiếp trước, sau lại bị Tô Giáng Thần bán vào thanh lâu, cuối cùng nhảy lầu mà chết. Tô Giáng Thần cảm thấy chính mình đối với nha hoàn này thua thiệt sâu nhất, mặc dù là do có người ở trong thâm ngõ ly gián, mới khiến cho nàng không tin vào lòng trung thành của Bình nhi, nhưng nàng cũng không nên đem một cô nương con nhà tử tế bán vào thanh lâu, một nơi dơ bẩn như vậy, vô lý hại chết một mạng người, lòng nàng thật sự khó mà an ổn.

Nhìn từ người này sang người khác, từ khuôn mặt non nớt này chuyển sang khuôn mặt non nớt khác, Tô Giáng Thần thùy chung vẫn không nhìn thấy Bình nhi, nàng không khỏi có chút sốt ruột, chẳng lẽ sau khi trọng sinh, Bình nhi chủ định là vào không được Tô phủ sao? Vậy thì sự áy náy của nàng, bù đắp của nàng, kiếp này cũng tìm không được cơ hội sao?

Ninh ma ma nhìn mặt Tô Giáng Thần càng ngày càng âm trầm, trong lòng không khỏi có điểm bồn chồn, tiểu thư làm nũng suốt cả một buổi sáng, mới làm cho lão gia và phu nhân đồng ý mang nàng đến chọn lựa nha hoàn cho chính mình, nhưng hiện tại xem ra, bộ dáng của tiểu thư rõ ràng là tìm người chứ không phải đến chọn nha hoàn.

"Tiểu thư, có người nào hợp ý không?" Ninh ma ma tiến lên hỏi.

Tô Giáng Thần lắc đầu nói: "Ta xem đến đâu cả đầu nhưng vẫn không có người hợp ý . Ma ma, không bằng chúng ta ngày khác lại đến ."

Có lẽ, Bình nhi còn chưa bị bán cho người mới giới, chỉ cần chính mình trì hoãn vài ngày, lại để cho nha bà lưu tâm, may ra còn có thể đem Bình nhi mang về nhà đi.

Nha bà vừa nghe, vội vàng ngăn đón Tô Giáng Thần nói: "Tiểu thư nếu như không hài lòng, ta lại đi chọn vài người, người yên tâm, ta ở trong ngành này đã làm không biết bao nhiêu năm, những nha hoàn được bán đi, đều là mười dặm bát hương nổi danh có khả năng. Tiểu thư, người không bằng xem thêm một chút nữa?"

"Nha bà, không phải lão bà từ muốn nói người, không ngờ xem hết nửa ngày, người lại đem đồ tốt đều giấu đi, còn lại mấy kẻ không ra gì liền đem ra hồ lộng bà từ ta đây sao?" Ninh ma ma có chút nổi giận, lôi kéo tay Tô Giáng Thần nói: "Tiểu thư, chúng ta đi, lại đi nhà khác nhìn một cái."

"Ai ai, tiểu thư, ma ma, các người đừng nóng giận." Nha bà ngăn đón không cho đi, "Ngành này của chúng ta, cũng có chỗ khó xử . Tiểu thư và ma ma muốn chọn nha hoàn, ta tự nhiên cũng muốn các người chọn được người . Về phần những kẻ không có đem ra , không phải là không ra gì, chính là bộ dáng thật quá tình mĩ , để ở nhà, chỉ sợ lại gây sóng gió."

Ninh ma ma nghe lời này, nhưng lại dừng lại cước bộ nói: "Theo như cách người nói, vẫn là vì chúng ta suy nghĩ."

"Đó là tất nhiên." Nha bà thoải mái nói: "Cái dạng mặt hàng gì, bán cho dạng nhân gì, trong lòng ta là có tính toán . Những người vừa rồi để cho các người tuyển chọn, bộ dáng mặc dù không phải là xuất sắc lắm, nhưng là hơn ở chỗ có khả năng, sẽ không lắm mồm, đặt ở bên người tiểu thư hầu hạ, chính là vừa hợp. Nếu là tuyển cái loại bộ dáng nổi bật , hơn phần nữa cũng là chuẩn bị để ở trong phòng. Ma ma, người là người từng trải, chẳng lẽ còn không rõ ràng đạo lý trong này."

Ninh ma ma nghe vậy cảm thấy rất có lý. Suy tư một hồi, liền nói với nha bà: "Tuyển chọn đến hầu hạ tiểu thư , tất nhiên phải vừa mắt tiểu thư . Cứ như vậy, người liền đem những người kia cũng đem ra đi. Nếu như hợp mắt , chúng ta sẽ mua , không hợp mắt , người lại tính toán cách khác."

Tô Giáng Thần dĩ nhiên cũng không có dị nghị gì , chỉ là nàng cảm thấy Bình nhi hẳn là sẽ không ở trong số những người đó , dựa theo tướng mạo của Bình nhi mà nói, cũng không xuất chúng, lại không có chỗ nào độc đáo , những nha đầu vừa rồi đều đẹp hơn nàng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Cố Ý Trồng Hoa Hoa Không Nở

Trở lại phòng, nha bà lại thay đổi một đám nha đầu đến, kết quả, vẫn là không có Bình nhi. Trong lòng Tô Giáng Thần ngũ vị tạp trần (* vui buồn lẫn lộn) , không biết là vui hay buồn.

Cùng với Ninh ma ma đi ra khỏi tây sương phòng, Tô Giáng Thần trong lòng tính toán làm thế nào tìm cơ để lần sau làm cho mẫu thân lại đáp ứng để cho Ninh ma ma mang nàng đến xem, nếu như lại tìm không thấy Bình nhi, coi như kiếp này vô duyên đi.

Tô Giáng Thần cứ như vậy đi theo Ninh ma ma đi về hướng cửa ra, nhưng khi nàng vừa xuyên qua hành lang, hướng về phía cửa tròn đi đến, đột nhiên có một nữ tử từ trên núi giả chạy đến, sau đó nắm lấy góc áo của Tô Giáng Thần , đau khổ kêu lên: "Tiểu thư, xin người thương xót, mua ta và tiểu thư nhà ta, xin người thiện tâm từ bi đi."

Nha bà nghe được thanh âm vội vàng xoay người lại, đá nha nha đầu kia một cước , hung hăng mắng: "Tiểu tiện nhân đáng chết, đây là quý chủ tử, không phải tiện nhân hạ đẳng như người có thể hồ nháo sao."

Nha đầu kia vội vàng bò dậy , quỳ trên mặt đất dập đầu nói: "Tiểu thư, xin người thương xót, coi như thương hại thương hại ta."

"Ta?" Ninh ma ma nở nụ cười, "Lão bà từ lại không biết, một nha đầu muốn làm nô tài , còn có thể ở trước mặt tiểu thư xưng ta?"

Tiểu nha đầu cả người chấn động, nửa ngày mới lắp bắp nói: "Nô tỳ lỡ lời, thỉnh ma ma thứ tội. Nô tỳ là vạn bất đắc dĩ, nô tỳ và tiểu thư gặp nạn nên bị đưa đến nơi này, như không ai mua nô tỳ và chủ tử của nô tỳ , chỉ sợ nô tỳ và chủ tử của nô tỳ sẽ bị rơi vào chốn đơ bản , van cầu các người, van cầu các người."

Tô Giáng Thần trong lòng căng thẳng, đột nhiên nhớ lại cái chết của Bình nhi . Bình nhi chính là vì bị bán vào thanh lâu mới..

Nha bà đứng ở một bên đã vô cùng nóng ruột, muốn đem nha đầu này kéo xuống, lại sợ đắc tội hai vị quý nhân này . Dù sao, người ta còn chưa nói

muốn xử trí như thế nào , làm cái ngành này đầu thế nào không để ý đến ý muốn của khách nhân, cưỡng ép xử lý , ở trước mặt khách nhân lại để lại hình tượng ác độc âm ngoan, cũng không phải là chuyện tốt. Tuy nói làm nha bà là thấp hèn, nhưng cũng có vài phần thể diện, không thể dễ dàng như vậy bị hủy đi thể diện được.

"Người xem việc này?" Nha bà e dè hỏi Ninh ma ma: "Nếu là hai vị muốn mua, ta sẽ hạ giá xuống thấp một chút, những nha đầu tầm thường, sáu bảy lượng bạc là đủ rồi, nhưng nha đầu này là từ gia đình quan lại mắc phải trọng tội , rất đáng thương . Ta cũng không dám chào giá trên trời bốn lượng bạc là được rồi."

Ninh ma ma nghe thấy xuất thân từ gia đình quan lại mắc đại tội , cả người chấn động, sau đó cúi đầu nhìn cái nha đầu kia, chỉ thấy cái nha đầu kia toàn thân không ngừng run rẩy, sắc mặt nàng liên trầm xuống, tiến lên xốc lấy cánh tay của nàng ta, vừa nhìn liền phát hiện toàn thân đều là vết thương , có vết thương đã kết vảy , có vết thương còn chảy máu, bởi vì không được điều trị thích đáng nên đều bắt đầu sinh mủ .

Ánh mắt Ninh ma ma híp lại, nửa ngày mới buông tay áo của nha đầu kia nói: "Người đã bị đánh thành như vậy , tám phần là đồ phế rồi. Mua về, vừa không làm nổi việc nặng, cũng không thể làm được công việc đòi sự tinh tế, người nói, lão bà từ mua người như vậy ra ngoài, nếu người ngoài biết được còn không bị chê cười sao?"

Nha bà cũng vô cùng khôn khéo , nghe ra ý tứ trong lời nói của Ninh ma ma, người là muốn mua, nhưng giá quá cao . Nha bà trông mắt khế chuyển động, vốn dĩ giá của nha đầu này cũng không cao, xuất thân từ quan gia, nói không chừng đã sớm bị người hưởng thụ vài lần. Nếu như chính mình có lại đi tìm hộ khác bán, chỉ sợ tiền chưa kiếm được đến tay, nha đầu này cũng đã không sống nổi .

Khế cắn môi, nha bà nói: "ba lượng."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Vô Tâm Cầm Liễu Liễu Lên Mầm

"Hai lượng, nhiều hơn cũng không mua. Nếu như để cho những người khác biết các người giày xéo nha đầu này như thế , chỉ sợ ngày sau không ai dám tới nơi này bán, cũng không có người dám đến mua."

Tuy rằng rất nhiều gia đình nghèo mua nhi bán nữ, nhưng có người nào biết rõ là từ lộ, còn đem nữ nhi cùng nhi tử của chính mình đẩy vào, làm nô tài đó là vạn bất đắc dĩ, cũng là vì sự sống tồn, có đạo lý nào là vì muốn tiếp tục sống sót , mà kết quả ngược lại lại bị mất đi tánh mạng . Còn có những hộ nhà cao cửa rộng , đánh giết nha hoàn là chuyện bình thường , nhưng đều là ở trong nội trạch riêng tư . Nếu như công nhiên mua một nha hoàn bị chịu ngược đãi trở về, chỉ sợ mặt mũi đều bị mất sạch.

Nha bà vừa nghe, không khỏi oán hận trừng mắt nhìn nha đầu kia , nếu như lúc trước tâm ngoan một chút , đánh giết là xong, cũng miễn cho nàng ta tìm cơ hội vụng trộm chạy ra làm mất mặt mụ.

"Ai da, này thật là thiên đại oan uổng, ta làm nha bà đã mấy chục năm, đối với đám nô tài đến một ngón tay cũng không có động vào. Nếu như không tin, ma ma cứ việc đi hỏi." Dùng tay khăn chấm khô mắt, nhìn Ninh ma ma đến lông mày cũng không nhăn , biết là người không dễ đối phó, liền nhẹ nhàng nói: "Ma ma , nói thật với người , nha đầu này đến từ đại hộ nhân gia ở trong kinh thành. Thời điểm bị đưa đến nơi đây, toàn thân đã sớm là vết thương. Về phần tiểu thư mà nàng ta nói..." Nhìn Tô Giáng Thần liếc mắt một cái, nha bà kể ở bên tai Ninh ma ma nói nhỏ một câu.

"Cái gì?" Ninh ma ma nhẩn mặt , cư nhiên lại có người bỏ đá xuống giếng như vậy, thừa dịp người ta gặp họa, lại đem toàn bộ nữ quyến của nhà người ta bán vào kỹ viện, còn là là loại kỹ viện hạ đẳng nhất.

Tô Giáng Thần tuy rằng không nghe rõ ràng, nhưng cũng hiểu được lời mà nha bà còn chưa nói xong là có ý gì. Nhìn nha đầu trước mắt, nàng nhìn không được nghĩ, so với chính mình kiếp trước , nha hoàn này thật sự là còn đáng thương hơn rất nhiều.

"Ma ma." Tô Giáng Thần lời kéo tay Ninh ma ma nói: "Hãy mua nàng ta đi, quét dọn, trồng hoa, những việc này, ta nghĩ nàng ta cũng làm được."

"Ma ma, xin người đại phát từ bi đi, cứu cứu nô tỳ và chủ tử của nô tỳ đi." Nha đầu kia lại bắt đầu liều mạng đập đầu, chỉ chốc lát sau, trên nền đất thanh chuyên đã có vết máu.

"Người hãy lo cho tốt bản thân đi." Ninh ma ma có chút tức giận, trên đời này cũng không phải chỉ có một mình nàng là mệnh khổ , hôm nay gặp được , nàng mới bất đắc dĩ ra tay, nếu như lại thêm một người, nàng nào có cái bản sự kia?

Nha đầu ngẩng đầu, nói với Ninh ma ma : "Ma ma, chủ nhân gia đối với nô tỳ có ân cứu mạng, tiểu thư đối nô tỳ có tái tạo chi phúc. Tin tưởng ma ma đã nghe qua một câu, uống nước nhớ nguồn. Nếu như nô tỳ không để ý gì đi theo mẹ , tất nhiên là hưởng phúc, nhưng lại cô phụ chủ nhân gia lúc trước cứu mạng chi ân. Bình nhi cho dù có ti tiện, cũng phải có cốt khí của chính mình . Bình nhi quyết định sẽ không đi theo ma ma, trừ phi ma ma đồng ý mang chủ tử nô tỳ đi cùng."

"Đúng là phản rồi, người chỉ là một con tiện tỳ, cư nhiên dám uy hiếp ma ma." Nha bà thù mới hận cũ cùng nhau xông lên, gior tay muốn đánh Bình nhi, Tô Giáng Thần ở một bên lạnh lùng nói: "Vừa rồi còn nói rất lưu loát rằng không động đến một đầu ngón tay, nhưng giờ xem ra, đầu chi là động một đầu ngón tay. Nói chuyện cũng phải động động não, đừng chỉ biết nói không làm."

Lời vừa thốt ra , nha bà động cũng không phải, mà không động cũng không phải.

Vì thế, bàn tay của nha bà vỗ vào nhau khóc nức nở, nói: "Tạo nghiệt a, ta vì sao lại thu cái đám sao chổi này về chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Giúp Người Giúp Đến Cùng

Ninh ma ma nghe vậy, mắg : "Không sạch sẽ , người nói ai a?"

Nha bà giật mình tỉnh ngộ , đây không phải là đến khách quý cũng bị mắg sao? Vội vàng cười cười bồi tội: "Nói vậy,đều là mụ già ta đây nói vậy, chớ nghe, chớ nghe."

Ninh ma ma nhìn vẻ mặt Bình nhi quật cường, nhin không được thăm nghĩ, nếu như năm đó chính mình cũng như thế thì tốt rồi. Nghĩ thế, bà liền lặng lẽ kéo nha bà sang một bên, ước chừng công phu nửa nén hương , Ninh ma ma nói với Tô Giáng Thần : "Ma ma và nha bà đã thương lượng xong, chủ từ hai người các nàng, mỗi người mười lăm lượng bạc."

Mười lăm lượng ? Nha bà thật sự là đáng hận, nhưng nhìn đến ánh mắt cầu xin của Bình nhi , nàng lại mềm lòng .

Lôi kéo cánh tay Ninh ma ma, Tô Giáng Thần nhỏ giọng nói: "Nếu như mẫu thân biết được, có thể hay không không cần Bình nhi các nàng?"

Nhìn đôi mắt trong veo long lanh của Tô Giáng Thần , Ninh ma ma thở dài một hơi nói: "Mỗi người đều có tạo hóa của mình, liền xem bản thân các nàng . Việc mà nô tỳ có thể làm , chính là trước mắt có thể giúp liền giúp một phen ."

Tô Giáng Thần trầm mặc , đúng vậy, đừng nói là vận mệnh của người khác , chính là vận mệnh của chính nàng, cũng không phải do chính nàng nắm giữ , biện pháp duy nhất, chính là có thể giúp một lần liền giúp một lần.

Trở lại Tô phủ, Tô Giáng Thần trở về trong phòng của nàng nghỉ ngơi,còn Ninh ma ma lại một mình đi đến trong phòng Tổng thị thỉnh tội.

Tổng thị ngồi ngay ngắn ở trên cẩm tháp , vừa không có lên tiếng răn dạy, cũng không để cho Ninh ma ma đứng dậy.

Ninh ma ma biết, Tổng thị đây là giận bà, lại nể tình ở tình cảm nhiều năm nên không đành lòng trách phạt.

Nửa nén hương trôi qua, Tổng thị mới nhân nhạ nói: "Đem đôi chủ tớ kia phái đến trong thôn trang xa một chút, đừng để cho các nàng xuất hiện ở trước mặt tiểu thư ."

Ninh ma ma nghe vậy, trong lòng không khỏi run lên, phu nhân làm như vậy chẳng phải là muốn các nàng tự sinh tự diệt? Ở chốn thôn trang xa xôi hẻo lánh, chớ nói ao com không đủ, chính là nếu chỉ sinh một chút bệnh nhỏ, chỉ sợ nửa ngày cũng tìm không thấy đại phu đến xem. Hơn nữa, trong thôn trang trừ bỏ quân sự , chỉ có một số ít nông hộ, những hộ gia đình này đều là đồng khí liên chi (* chỉ quan hệ rất tốt), thỉnh linh đưa đến một đôi nha hoàn không rõ gốc tích đến , này căn bản chính là biến tướng a ...

"Nhu thế nào? Chắc không phải là đang trách ta tâm ngoan?" Giọng nói của Tổng thị : "Người cũng không nhìn xem tiểu thư đã bao nhiêu tuổi, người lại để cho những kẻ có xuất thân như vậy đi theo ở bên cạnh , ngày sau nếu như có điều gì xảy ra, người liệu có dám đương nổi trách nhiệm này hay không?"

Ninh ma ma khẽ cắn răng , giúp người giúp đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, "Phu nhân, nô tỳ tuổi đã lớn, bên người lại không có nhất tử bán nữ . Hôm nay đi đến chỗ người mới giới, nhìn thấy hai nha đầu này, cũng không biết như thế nào lại cảm thấy rất có duyên. Nô tỳ liền hồ đồ làm chủ, mua về hai nha đầu này, không cầu mong cái gì phú quý, cũng chỉ là hi vọng bọn họ ngày sau xem ở ân tình cứu mạng mà chăm sóc nô tỳ lúc về già ." Nói xong , Ninh ma ma nước mắt không ngừng rơi xuống, Tổng thị tuy rằng tâm ngoan, giờ phút này cũng không thể không mềm lòng.

Liếc trộm nhìn Tổng thị, sắc mặt có chút nguôi giận, Ninh ma ma tiếp tục bỏ thêm một mồi lửa nói: "Hai năm gần đây, nô tỳ thân mình càng ngày càng không bằng trước kia, người lớn tuổi rồi, phải ra đi kia cũng là chuyện sớm hay muộn. Đáng thương nô tỳ một lão bà tử, không con không cháu, trăm năm sau, thật không biết có ai còn nhớ đến thấp cho lão bà tử này một nén nhang..."

Tổng thị thở dài, Ninh ma ma này cũng không dễ dàng, con trai và nữ nhi đều không có nuôi lớn nổi, tuổi còn trẻ liền thủ quả, mấy năm nay, vì nàng đi

theo làm tùy tùng , không có công lao, cũng có khổ lao, chẳng lẽ nàng thật có thể nhẫn tâm nhìn bà sau khi trăm tuổi lại không người thừa kế sao?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Địch Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Việc Xảy Ra Tất Có Nguyên Nhân

"Người nếu như nói sớm một chút, ta cũng sẽ giúp lưu ý một chút." Tổng thị nhện không được oán trách nói: "Chẳng lẽ ta còn có thể ngăn cấm hay sao?"

Ninh ma ma biết Tổng thị đã mềm lòng , liền thờ dài nói: "Phụ nhân cũng không dễ dàng gì, trong phủ này gần trăm nhân, phụ nhân bận trong bận ngoài, đâu có chút thời gian rảnh rỗi nào. Nô tỳ nào dám lấy việc nhỏ này đến làm phiền phụ nhân. Hơn nữa, nha hoàn trong phủ phức tạp rắc rối , muốn tìm một kẻ hợp ý lại không cha không mẹ , thật khó khăn vô cùng ."

Tổng thị vừa nghe, nhang chóng hiểu được , nếu như tìm một gia sinh tử, chớ nói cha mẹ khoẻ mạnh, cho dù cha mẹ không còn, cũng luôn có một ít thân thích, đến lúc đó, nương có đổ lên đầu Ninh ma ma, khó xử vẫn là chính mình. Nếu như ở bên ngoài mua nha hoàn như trước đây, cũng hơn nữa là có phụ mẫu , một số nha hoàn tích góp được ít bạc, còn vụng trộm nhờ người mang về. Ninh ma ma cho dù thu nhận rồi , cũng không thể không đề phòng những nha hoàn này là tham lam tiền bạc của Ninh ma ma.

"Nguyên lai là duyên có này." Tổng thị đối ninh mẹ có một phần nhụ mộ chi tình (*), tất nhiên cũng không trách móc gì thêm . Nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Lần này liền xem như nể tình ma ma, ta tạm bỏ qua lần này. Ma ma đã thích hai nha đầu kia như vậy, tìm một cơ hội thu nhận là được rồi. Về phần hộ tịch gì đó, ta tìm lão gia ra mặt là được. Bất quá, người vẫn nên dặn dò nha bà kia một tiếng, không thể để lộ phong thanh, nếu như ở trên có người phân phó xuống rằng phải bán hai nha đầu này vào chốn kỹ viện giày xéo, chỉ sợ là cha mẹ của bọn họ làm việc gì đó đắc tội với người khác. Nếu như bị người phát hiện, chỉ sợ sẽ liên lụy đến Tô phủ chúng ta."

(* chỉ tình cảm ái mộ của trẻ con đối với cha mẹ , hoặc tình cảm thân thiết tôn trọng , ái mộ đối với thầy cô ,trưởng bối)

"Nô tỳ biết." Ninh ma ma quỳ xuống dập đầu nói: "Nô tỳ sẽ làm chuyện này thật thỏa đáng ." Nha bà, người chớ trách ta hận tâm , vì bảo toàn Tô phủ, cũng vì hai nha đầu đáng thương kia, hy sinh người, đó là không thể tránh được . Trong mắt Ninh ma ma cực nhanh lướt qua một tia âm ngoan.

"Người nói gì?" Trong một gian nhà gỗ , một thiếu niên mười lăm , mười sáu tuổi tóm lấy một nô bộc giả dạng trung niên giận dữ hỏi: "Ta rõ ràng bảo người gom được bạc, liền nhanh chóng đi mua Dao nhi trở về, vì sao người lại để mặc nàng bị người khác mua về giày xéo?"

Gã nô bộc kia quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: "Đúng là lũ trời đánh mà, cố ý đem tiểu thư từ ngàn dặm xa xôi đưa đến Bình Châu này, chính là muốn tìm thời cơ đem tiểu thư bán vào kỹ viện cho đám người thô lỗ giày xéo. Nô tài..."

Gã vốn định nói tiếp, nhưng thiếu niên xen lời hắt: "Phụ thân và ca ca ta cứu không được, kia chẳng trách được ta, nhưng Dao nhi, ta tự nhiên tro mắt nhìn nàng rơi vào hồ lửa, lại cứu không được. Ta sống còn có ý nghĩa gì, còn có ý nghĩa gì." Nói xong, vô lực ngã ngồi xuống đất.

"Gia, người đừng thương tâm, đừng thương tâm." Nô bộc bò qua, đang chuẩn bị lau đi nước mắt cho thiếu niên , thiếu niên kia cũng không biết từ đâu sinh ra một cỗ sức mạnh, đem gã nô bộc đá ngã xuống đất, sau đó cầm hận nói: "Người cứu ta có ích lợi gì, ta là đồ vô dụng? Từ đầu đến cuối, ta chỉ có thể nhìn mẫu thân của mình bị sung quân đến biên cương đi làm nô dịch, nhìn muội muội rơi vào chốn kỹ viện, mạng này của ta còn có tác dụng gì? Còn để làm gì? !" Tiếng hét bi ai của thiếu niên bỗng chốc xông ra khỏi căn nhà nhỏ , vang dội khắp sơn cốc .

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Địch Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Vương Bận Trong Lòng

Gã nô bộc cũng nghe ra sự tuyệt vọng trong tiếng hét của thiếu gia , ôm đầu thiếu gia nói: "Gia, tiểu thư không hề bị bán vào kỹ viện, không hề bị bán vào trong kỹ viện."

"Người nói cái gì?" Thiếu niên trong ánh mắt dâng lên một chút mong chờ, "Người không phải mới vừa nói, Dao nhi đã bị người mua đi rồi không phải sao?"

Gã nô bộc gật gật đầu nói: "Đúng vậy, tiểu thư là bị người mua đi rồi. Ngày ấy, nhỏ (tiểu nhân) gom đủ bạc, vốn định đi mua tiểu thư trở về, mẹ nha bà đáng hận kia, cứ nhiên sống chết không chịu, còn nói là ở trên có người muốn bán tiểu thư vào thanh lâu, loại người hạ đẳng như nô tài, làm sao có tiền mua nổi. Nô tài nhất thời nóng vội, để lộ ngân lượng cho mẹ xem, ai biết, mẹ ta hô giá trên trời, lại đòi những mười lăm lượng bạc mới bằng lòng bán cho nô tài. Nô tài chưa được ý kiến của chủ tử, lặng lẽ đi tìm một người bạn cũ, thật vất vả mới gom được mười lăm lượng bạc. Ai ngờ vừa quay đầu lại, nha bà kia lại còn nói, đã đem tiểu thư bán vào kỹ viện. Nô tài lấy tiền, mua được một gã sai vặt ở bên trong, mới biết được tiểu thư bị bán vào một kỹ viện thấp hèn nhất, nơi đó toàn bộ khách nhân đều là người buôn bán nhỏ, nô tài nóng vội liền đuổi theo đi qua cái kỹ viện kia, nhưng đợi đến lúc nô tài điểm danh, mới biết được nữ tử bị bán vào cái kỹ viện kia tuy rằng tuổi tác xấp xỉ với tiểu thư, bộ dáng cũng đáng người cũng xấp xỉ, nhưng nô tài mắt thấy rõ ràng, kia không phải là tiểu thư. Không phải tiểu thư."

"Người sẽ không nhìn lầm đi, hoặc là, tú bà kỹ viện kia lừa gạt người?" Thiếu niên kích động tóm lấy vai nô bộc nói: "Người nếu như nhìn sai thì nên biết, giờ phút này Dao nhi vô cùng có khả năng..."

"Không hề sai. Dạng mạo của tiểu thư tuy rằng có chút bình thường, nhưng mắt nô tài nhìn xem rõ ràng. Hơn nữa, nô tài sợ xảy ra sai sót, còn đem các nha đầu khác điểm một lượt. Vì chuyện này, nô tài còn đi đến vài cái kỹ viện khác ở Bình Châu dạo một vòng, đều không có tung tích của tiểu thư, có lẽ là lão thái thái lúc trước đã làm cho Bình nhi thay thế tiểu thư, tiểu thư bị người mua đi làm nha hoàn cũng không biết chừng." Nô bộc rất khẳng định nói.

"Không có khả năng." Thiếu niên buông lỏng tay ra nói: "Tên gian tặc kia, sẽ không như vậy buông tha cho Dao nhi hòa Bình nhi."

"Gia, nô tài còn từ miệng một tiểu tư đào được một tin tức, thì ra là sau khi nô tài rời đi, một phú hộ ở Bình Châu, ma ma của Tô phủ đến chỗ người môi giới tuyển chọn vài ả nha đầu, nghe nói, tả tuyển hữu tuyển đều không hài lòng, sau đó mới chọn được hai ả nha đầu. Nghe nói, hai cái nha đầu này đều khoảng mười một mười hai tuổi." Nô bộc thật cẩn thận nói: "Tuy rằng không tìm hiểu được là ai, nhưng cũng không thể bài trừ là tiểu thư. Hơn nữa, nếu như trong kỹ viện không có tiểu thư, nói không chừng, tiểu thư còn ở trong tay người môi giới, hoặc là, đã muốn có người..."

Thiếu niên thân mình chấn động, nhưng hắn vẫn nhìn không được lác đầu nói: "Giật đồ bìm leo. Trên đời này người có lòng, cũng không có bao nhiêu."

Nô bộc cũng trầm mặc hẳn, một đường đi đến đây, bọn họ đã phải chịu biết bao nhiêu cực khổ, làm sao không rõ.

"Người lại đi tìm hiểu, nhớ kỹ, phải âm thầm một chút, trăm ngàn lần đừng để cho bọn cầu tặc kia phát hiện, nếu không, Dao nhi chỉ sợ càng sống không bằng chết. Còn có, tìm một cơ hội, hảo hảo tìm hiểu Tô phủ, nếu như Dao nhi thật sự bị bán vào Tô phủ, vậy thì so với đi theo chúng ta ở bên ngoài còn ba tốt hơn vài phần." Khuôn mặt non nớt của thiếu niên nhưng lại lóe lên một chút quyết tuyệt, nếu như Dao nhi bình an, như vậy vướng bận của hắn ở trên đời này ít nhất cũng giảm đi một nửa, nếu như còn có thể đem mẫu thân thuận lợi cứu ra, an trí thỏa đáng, như vậy, hắn quyết sẽ không để cho bọn cầu tặc kia sống đến năm sau.

Nô bộc gật gật đầu, xoay người đi ra khỏi căn nhà gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Lại Sinh Ra Sự Đoan

Thiếu niên cúi đầu trầm tư trong chốc lát, một lát sau, từ dưới giường đá trong căn nhà gỗ rút ra một thanh kiếm, lẩm bẩm nói: "Nếu như mẫu thân và Dao nhi đều bình an, cha, huynh trưởng, tiểu đệ nhất định cất lấy đầu tên gian thần kia để tế cho các người, tuyệt sẽ không phụ thanh danh Trần Viễn hầu, cũng tuyệt không phụ sự dạy dỗ của các người."

--

Ninh ma ma dẫn chủ tớ Bình nhi bước vào trong phòng Tô Giáng Thần, đem lời của Tổng thị từ đầu chí cuối truyền lại cho Tô Giáng Thần, Ninh ma ma hỏi: "Tiểu thư, người xem, chủ tớ hai người này?"

Tô Giáng Thần hé miệng cười nói: "Ma ma nói sai rồi, nơi này, chỉ một vị chủ tử là ta, về phần..." Như có thâm ý liếc nhìn Bình nhi và tiểu thư của nàng, "Ta không để ý đến những việc trước đây, bất quá, đến ở trong phòng ta, chính là người của ta, phục tùng đây chính là quy định của ta."

Bình nhi và tiểu thư của nàng đều quỳ xuống nói: "Tạ tiểu thư răn dạy."

"Bình nhi, về sau người gọi là Trần Châu, về phần người..." Tô Giáng Thần dừng một chút, nhìn nha đầu trốn ở sau lưng Bình nhi nói: "Gọi là Từ Ngọc đi."

Bình nhi và nha đầu kia tựa hồ còn chưa kịp có phản ứng, thì Ninh ma ma đã quát một tiếng: "Tiểu thư ban tên, còn không tạ ơn tiểu thư."

"Tạ tiểu thư ban tên." Hai nha đầu dập đầu.

Tô Giáng Thần nâng tách trà, Ninh ma ma lập tức lĩnh hội nói: "Nô tỳ còn có một số việc phải xử lý, sẽ không ở lâu. Trần Châu, Tử Ngọc, cẩn thận hầu hạ tiểu thư, nếu không, từ đầu tới đây, thì về lại nơi đó."

Vừa nghe lời này, thân mình Tử Ngọc và Trần Châu đều run lên, những ngày ở trong tay người mỗi giới mặc dù không phải là tệ nhất, nhưng lại là bồn chồn không yên nhất, sợ chính mình thật sự bị bán vào cái nơi sống không bằng chết kia.

Đội Ninh ma ma lui xuống, Tô Giáng Thần không nhanh không chậm nói: "Các người cứ việc yên tâm, chỉ cần làm tốt công việc, không có tâm tư gì khác, ta cũng sẽ không bạc đãi các người. Hồ Phách, dẫn các nàng đi xuống thay đổi xiêm y."

Hồ Phách lập tức lĩnh mệnh, dẫn hai nha đầu này đến kho phòng.

Còn Tô Giáng Thần lại ở trong phòng suy nghĩ, cứu Bình nhi rốt cuộc là sai hay là đúng? Bình nhi, có phải hay không vẫn trung thành và tận tâm như kiếp trước, hay là, lại giống như đám nha hoàn kia chỉ biết "ăn cây táo, rào cây sung", cuối cùng vẫn là phụ sự kì vọng của nàng.

Ngay lúc Tô Giáng Thần đang ngẫm người, thì có một nha hoàn ở cửa nói: "Tiểu thư, Bích Thủy tỷ tỷ trong phòng phu nhân đến đây."

Tô Giáng Thần thu liễm lại cảm xúc, nhanh chóng sửa sang lại xiêm y của chính mình, sau đó bước nhanh đi ra ngoài nói: "Xảy ra chuyện gì?" Bích Thủy nhưng là nha hoàn mà mầu thân tín nhiệm nhất, liền thấy Bích Thủy kia tiến lên hành lễ nói: "Tiểu thư, người vẫn là nhanh đi đến chỗ phu nhân nhìn xem, phu nhân lần này tức giận thật không nhẹ."

Tô Giáng Thần nghi hoặc nhìn Bích Thủy, Bích Thủy ghé vào người Tô Giáng Thần nhẹ giọng nói: "Trước đây a Cửu không phải là phạm lỗi bị phu nhân đuổi tới trong thôn trang sao? Đứa nha hoàn vừa lên thay thế là do Hương mẹ đề cử, nhưng chưa qua mấy ngày, liền gây ra chuyện, nghe nha hoàn hầu hạ trong phòng nói, nha đầu kia là gan cũng thật lớn, chẳng những cắt xén bột nước yên chi mà các nha hoàn khác mua, còn đem những thứ mà các nha hoàn khác tự mình làm ra, ép giá mua vào, sau đó lại bán ra với giá cao. Hiện tại, chuyện này đã ồn ào khắp phủ đều biết, thể diện của phu nhân đều bị Hương ma ma làm cho mất sạch, lão gia còn..." Lời chưa nói hết, Tô Giáng Thần cũng hiểu được chuyện như thế nào. Hơi hơi nhíu mày nói: "Vậy con Hương ma ma?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tuệ Nhãn Nhìn Rõ Mọi Việc

"Hương mẹ đang quỳ ở trong sân." Bích Thủy nói: "Phu nhân phạt cũng không phải, không phạt cũng không phải. Quẳng cho Ninh ma ma đến xử trí, nhưng Hương ma ma kia lại lắm bả, nói Ninh ma ma công báo tư thù, ngày thường liền với bà ta không hợp. Hiện tại là tìm cơ hội trả thù."

Tô Giáng Thần thật đúng là không thể tưởng được, chỉ trong chớp lát công phu liền nháo ra chuyện như vậy. Đương nhiên, nàng cũng rõ ràng ý tứ của Bích Thủy. Tổng thị e ngại Hương ma ma là ma ma bồi gả của chính mình, nếu như phạt nặng, liền dễ dàng rơi vào hình tượng khắc khe không nói chuyện tình cảm, nếu như phạt nhẹ, lại khó tránh khỏi bị đám hạ nhân xem thường. Giao cho Ninh ma ma, Ninh ma ma là hạ nhân, cùng với Hương ma ma đều cùng là một đẳng cấp, về phần Tô Duệ, kia lại càng không thể, nếu như Tổng thị đem chuyện này giao cho Tô Duệ, vậy chẳng khác nào là cúi đầu, chẳng khác nào là nói nàng quản không tốt nội trạch.

Đầu óc Tô Giáng Thần nhanh chóng phân tích một hồi, sau đó nói: "Đi thôi." Bích Thủy nghe xong, cả người ngẩng ra, tiểu thư cư nhiên cũng không hỏi nàng có chủ ý gì? Án theo lẽ thường mà nói, tiểu thư không phải nên kích động một chút, sau đó nàng sẽ tìm cơ hội hiến kế, nắm chắc cơ hội tốt ở trước mặt chủ tử hào hảo biểu hiện. Nàng thiên tính vạn tính, nhưng chính là không thể tính nổi, một tiểu hài tử thân hình không đến mười tuổi, nhưng lại cất giấu linh hồn của một người hai mươi tuổi.

Đi đến viện của Tổng thị, Tô Giáng Thần liền nhận thấy nha hoàn trong viện đều không tận tâm làm việc, bàn tay cho dù đang làm việc, nhưng ánh mắt lại đều nhìn chính mình và Bích Thủy. Ánh mắt, bộ dạng này so với mấy ngày trước đây nàng chuyển ra ngoài kém rất nhiều, xem ra chuyện của Hương ma ma đã gây ra phản ứng không tốt, thật đúng là không thể xem nhẹ.

Tô Giáng Thần cũng không để ý tới, đi nhanh đến trong phòng Tổng thị, xa xa, liền nhìn đến Hương ma ma đang quỳ ở, bên cạnh còn có một tiểu nha hoàn. Khóe miệng Tô Giáng Thần xẹt qua một tia cười lạnh, những người này, thật không biết thể diện là gì, để cho bọn họ làm việc, cư nhiên lại nghĩ đến nhân cơ hội vơ vét của cải, có thể thấy được đây rõ ràng là một lũ nô tài không an phận.

Tô Giáng Thần đến, Hương ma ma vội vàng nói: "Tiểu thư, nô tỳ là bị nha hoàn này làm cho liên lụy, tiểu thư, người nhất định phải ở trước mặt phu nhân nói tốt vài câu mới được."

Tô Giáng Thần liếc nhìn Hương ma ma, lạnh lùng nói: "Người dám nói rằng người một chút cũng không biết sao?" Kỳ thật, Tô Giáng Thần muốn nói là, chẳng lẽ người thật sự không có tham dự vào sao? Lại lạnh lùng quét mắt nhìn tiểu nha hoàn kia một cái, chỉ thấy nha hoàn kia nhìn thấy Tô Giáng Thần đang nhìn về phía mình, thân mình phát lạnh run lên, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ biết sai rồi."

"Hừ." Tô Giáng Thần hừ lạnh một tiếng. Bích Thủy ở một bên vén màn lên, Tô Giáng Thần cũng không quay đầu lại bước vào phòng.

Tổng thị nửa nằm ở trên giường, Ninh ma ma đang vắt khăn, chuẩn bị đắp lên cho Tổng thị, nhìn thấy Tô Giáng Thần, Ninh ma ma ủa quát hô: "Tiểu thư."

Tô Giáng Thần đưa mắt nhìn Bích Thủy một cái, Bích Thủy cực kì thông minh lanh lợi, đuổi các tiểu nha hoàn khác đi ra, chính mình đứng ở cạnh cửa canh chừng.

Tô Giáng Thần tiến lên nắm tay mẫu thân nói: "Nương, dù sao bất quá chỉ là một nô tài, người làm sao lại vì một kẻ không đáng như vậy mà làm cho bản thân mệt mỏi."

Tổng thị thở dài, nhìn trong mắt nữ nhi tràn ngập thương tiếc, lần này, sau khi Tô Duệ trở về, đối đãi với nàng cũng không bằng trước kia, có lẽ là trong đáy lòng của hắn có nghi hoặc, vì sao trừ bỏ ngoài nàng ra, các thiếp thất khác đều không thể mang thai, mà Tú Cần chỉ theo nửa năm, liền đã có đứa nhỏ. Lại thêm vào, nữ nhi chung quy không phải nam nhi, không thể tiếp quản Tô phủ, Tô Duệ đối với đứa con trong bụng Tú Cần di nương càng thêm kì vọng. Càng khó tránh khỏi liên xem nhẹ nữ nhi. Hôm nay, Hương ma ma lại gây ra chuyện, ý kiến của Tô Duệ lại càng nhiều thêm. Nói nàng tức Hương ma ma, chẳng bằng nói nàng tức giận cái bụng không ra gì của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Mượn Mộng Tố Tiên Sinh

"Tiểu hài tử, chuyện của người lớn, con vẫn là không nên tham dự vào, trở về viện của mình đi." Tổng thị cuối cùng không đành lòng làm cho nữ nhi còn nhỏ như vậy, liền tiếp xúc với những chuyện này. Nhưng Tô Giáng Thần làm sao chịu nghe, nàng nói với Tổng thị: "Nương, chuyện lớn như vậy, người không cùng nữ nhi thương lượng, vậy thì thương lượng với ai. Còn nữa, ba người thợ giấy đấu hơn một cái Gia Cát Lượng, chẳng lẽ trong phòng máy người chúng ta, lại không thể hơn đấu nổi chỉ một Gia Cát Lượng sao?"

Tổng thị vừa nghe, bật cười, khẽ điểm vào trán của nữ nhi nói: "Thật không biết xấu hổ." Nhìn lướt qua Tô Giáng Thần, nhìn về phía Ninh ma ma, Ninh ma ma hướng về phía Tổng thị khe khẽ gật đầu, Tổng thị lập tức cúi đầu nhìn nữ nhi nói: "Vậy con nói chuyện này nên xử trí như thế nào mới thỏa đáng?"

"Hương ma ma tuổi đã lớn, khó tránh khỏi hồ đồ. Nương, không bằng người làm người tốt tốt đến cùng, để cho ma ma hảo hảo tĩnh dưỡng, tìm một thôn trang, cho bà ta ở nơi đó tĩnh dưỡng tĩnh dưỡng vài năm là được rồi."

Tổng thị cúi đầu, sau đó ngẩng đầu nói: "Cha người hẳn muốn để Thường ma ma trở về."

Tô Giáng Thần cả kinh, Thường ma ma kia ý vào lão thái thái, không ít lần ép buộc Tổng thị, phụ thân để cho ai trở về không tốt, cổ tình lại là Thường ma ma? Lại cẩn thận suy nghĩ sâu thêm một tầng, Thường ma ma lúc trước nhưng là bị Tổng thị đưa đến trong thôn trang, trên danh nghĩa là tĩnh dưỡng. Như vậy nếu như lại đưa thêm Hương ma ma đến thôn trang liền thập phần không ổn rồi. Lúc trước Thường ma ma là vì đắc tội Tổng thị mới bị đưa đi, nếu như Thường ma ma trở về, Hương ma ma đến thôn trang, người trong phủ sẽ nghĩ rằng Tổng thị đã mất đi sự quan tâm của Tô Duệ, địa vị của chính mình ở Tô phủ cũng liền tràn ngập nguy cơ.

Tô Giáng Thần rũ mắt xuống, nàng không muốn tính kế người khác, nhưng cũng không thể để mặc người ta tùy ý nắm nắn, tính kế. Đã có người nghĩ biện pháp để Thường ma ma trở về làm hai mẹ con các nàng ghê tởm, như vậy cũng đừng trách Tô Giáng Thần nàng không khách khí.

"Nương, chỉ một Thường ma ma, có thể tạo ra sóng gió gì, chỉ cần người tìm một cơ hội đưa đến trong viện nữ nhi, nữ nhi có là biện pháp làm cho bà ta không có thời gian suy nghĩ này nọ, về phần Hương ma ma, bây giờ xem ra, đưa đến thôn trang thật không thích hợp." Nhìn Tổng thị, thấy nàng gắt gao nhìn chính mình, Tô Giáng Thần nhìn không được có chút khẩn trương, nương có thể hay không cho rằng chính mình là yêu nghiệt, còn nhỏ tuổi, tâm kế đã thâm sâu như vậy.

"Như thế nào không nói?" Tổng thị hỏi.

"Nương" Tô Giáng Thần đột nhiên òa khóc, gục ở trong lòng Tổng thị, Tổng thị sững sốt, ôm lấy tiểu tiểu bóng dáng trước mắt nói: "Nữ nhi, con làm sao vậy?"

Nghe một tiếng "nữ nhi" này, Tô Giáng Thần an lòng không ít, nàng quỳ gối trước mặt Tổng thị nói: "Nữ nhi từ sau khi rơi xuống nước, thường nằm mơ thấy ác mộng, trong mộng, nữ nhi thường bị người khi dễ, còn mơ thấy bản thân đột tử đầu đường."

"Con nói cái gì?" Tổng thị vùng dậy, kết quả lại đầu vầng mắt hoa nhũn người, hữu khí vô lực nói: "Có ta ở đây, những người khác đừng hòng mơ tưởng bắt nạt con."

Còn Ninh ma ma đang đứng ở một bên cũng âm thầm kinh hãi, không khỏi nhìn về phía ngoài cửa, nghĩ xem Bích Thủy có thể hay không cũng nghe thấy.

Vừa nghĩ đến đây, nàng liền lui ra ngoài nói với Bích Thủy: "Phu nhân muốn ăn tổ yến, người đi đến phòng bếp phân phó một tiếng."

Bích Thủy mơ hồ nghe được trong phòng có tiếng khóc, cũng không biết xảy ra chuyện gì, thấy Ninh ma ma muốn đuổi mình đi, liền khẳng định có chuyện không tốt, vì thế nàng liền bước nhanh rời đi. Ninh ma ma liền đứng ở cửa thay mẹ con các nàng trông chừng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ác Giả Ác Báo , Thiện Giả Thiện Lai

"Con nói bậy." Tổng thị thanh sắc nghiêm khắc, "Đó là ngoại tổ mẫu của con , há có thể đối với con nhẫn tâm như thế ?"

Tô Giáng Thần đem những chuyện phát sinh kiếp trước , sơ lược nói qua với Tổng thị một lần, tất nhiên, rất nhiều điều nàng đều không rõ ràng nói ra, quan trọng nhất là nàng cũng không nói ra đây chính là những điều mà nàng thật sự đã trải qua, chỉ là dùng phương thức nằm mơ kể cho Tổng thị.

Tổng thị im lặng, mộng này, thật sự làm cho người ta kinh hãi, nếu như trở thành sự thật? Nhìn nữ nhi, Tổng thị ôm cái đầu nhỏ của nữ nhi nói: "Đây cũng là duyên cớ vì sao con bắt đầu muốn học tính toán ?"

"Nữ nhi nào nghĩ đến những điều này, chỉ là trong mộng có một lão bà trông rất thân thiện vẫn luôn dạy nữ nhi, người nói, nếu như nữ nhi học được, ngày sau cũng sẽ không cần phải lo lắng kẻ gian làm hại nữ nhi." Tô Giáng Thần bịa chuyện nói.

"Vậy lão bà kia có bộ dáng như thế nào?" Tổng thị xem ra là vẫn không tin lời nói của Tô Giáng Thần .

Lòng bàn tay của Tô Giáng Thần dần dần toát mồ hôi, trong lòng nghĩ : chính mình thật là quá lỗ mãng, không nên khiến cho Tổng thị nghi ngờ, cũng không nên ở thời điểm Tổng thị hoài nghi chính mình , lại bịa đặt ra một câu chuyện xưa như vậy, bây giờ phải làm thế nào viên mãn lời nói dối này đây. Ngay lúc Tô Giáng Thần đang tiến thoái lưỡng nan ,trong đầu đột nhiên lại rõ ràng hiện lên hình ảnh của một lão thái thái , trên đầu một đóa hoa dạ hợp màu đỏ thắm đang cười khanh khách nhìn mình.

Tô Giáng Thần cả kinh, nhưng miệng lại cứ nhiên nói theo: "Người mặc một áo choàng ngắn bằng gấm màu đỏ thắm , váy dệt kim trang hoa phượng hoàng xuyên hoa màu đen, dưới chân là một đôi giày bạch lăng song vân phượng thủ đế bằng , trên đầu còn cài một đóa hoa dạ hợp màu đỏ thắm và một cây trâm bích ngọc ."

Sắc mặt Tổng thị trắng nhợt, nói: "Con..."

"Nương?" Tô Giáng Thần lo lắng nói: "Làm sao vậy?"

Tổng thị nước mắt tuôn rơi, ôm Tô Giáng Thần nói: "Con của ta, đó là bà cố ngoại của người a." Tổng thị nhưng là tận mắt nhìn thấy ngoại tổ mẫu của chính mình nhập táng , ngoại tổ mẫu của nàng trước khi chết mặc xiêm y gì, nàng đến bây giờ còn nhớ rõ ràng.

Tô Giáng Thần sững sốt, kia cứ nhiên chính là bà cố ngoại của mình, nhưng nàng vì sao lại nhìn thấy được?

Tổng thị không hề hoài nghi Tô Giáng Thần, lau nước mắt nói: "Bà cố ngoại của con, còn nói cái gì ."

"Nàng nói, mộng của nữ nhi đều là điềm báo trước , nếu như nữ nhi không xử trí cho thỏa đáng, chỉ sợ nữ nhi..." Tô Giáng Thần cúi đầu, nhìn viên gạch thanh chuyên ở dưới đất, ai có thể nghĩ đến, đó là cuộc đời mà nàng từng trải qua, chứ không phải chỉ là một điềm báo.

Tổng thị lôi kéo cánh tay Tô Giáng Thần nói: "Vậy người nói, Hương ma ma nên xử trí như thế nào?"

Thấy Tổng thị tín nhiệm chính mình như thế, Tô Giáng Thần buông xuống cục đá lớn trong lòng , nói: "Tú Cẩn di nương không phải đang mang thai sao, vậy thì nương mượn cơ hội này phái Hương ma ma đi đến chùa miếu vì Tô phủ niệm kinh cầu phúc, này không phải là biện pháp tốt nhất sao?"

"A, ta còn thật không nghĩ ra cách này." Sờ sờ đầu nữ nhi, Tổng thị nói: "Bà cố ngoại nếu đã báo mộng, tất nhiên là có chuyện lạ. Bất quá, con hãy yên tâm, nương nhất định sẽ không để cho người ta bắt nạt con. Bất kể nàng là ai, nếu như có người đối với con không tốt, làm nương sẽ xé nàng ta thành từng mảnh."

Tô Giáng Thần vừa nghe, nước mắt bỗng chốc dâng trào, đúng vậy, nếu như có người bắt nạt hài tử của nàng, nàng cũng sẽ xé đám ác nhân kia thành từng mảnh, kiếp trước, nàng không phải cũng đã đem một đám ác nhân trong Tô phủ nhốt ở trong Luyện Ngục sao. Nghĩ đến đây, trong mắt Tô Giáng Thần dâng lên hận ý, lại vô ý rơi vào trong mắt Tổng thị , nàng ta không khỏi cả kinh, chẳng lẽ nữ nhi chẳng những được bà cố ngoại che chở, còn trúng tà hay sao? Vừa nghĩ đến đây, Tổng thị đã hạ quyết tâm, ngày mai nhất định phải mang theo nữ nhi đi chùa cầu phúc, thuận tiện cũng đưa Hương ma ma vào trong đó, miễn cho bà ta đã lớn tuổi, suốt ngày không nghĩ cách làm sao để báo đáp chủ tử, ngược lại còn tìm đủ biện pháp vơ vét của cải .

Chương 59: Câu Dẫn

Chạng vạng, lệnh xử phạt được truyền xuống dưới, Hương ma ma chỉ bị nhốt trong sai phòng suy ngẫm, nhưng còn tiểu nha hoàn kia, lại bị người kéo tới trong viện chịu trừng hình, đánh què chân, mấy nha đầu khác nhìn thấy đều kinh hồn táng đảm.

Tiếp theo, Ninh ma ma phân phó xuống dưới, ngày sau nếu như nha hoàn nào muốn bột nước yên chi hay thứ gì đó, cứ việc đi đăng ký ở chỗ tiểu thư, do trong phủ chọn mua trở về, giá tiền cũng dựa theo giá ngoài cửa hàng, về phần tự mình muốn làm chút đồ thêu thùa, để kiếm tiền tiêu vặt, cũng có thể đến trước mặt tiểu thư nhận việc về làm.

Lời vừa nói ra, rất nhiều nha hoàn rục rịch, nhưng lại sợ đây chỉ làm trò, kết quả, Bích Thủy lĩnh đầu, là người đầu tiên đi đến trong phòng Tô Giáng Thần đăng ký mua bột Yên chi, còn lĩnh việc thêu bao gối việc trở về. Lúc này, cả đôi mắt lẫn trái tim của những nha hoàn bà tử khác như đều "sống" lại, hồi hã chạy đến trong phòng Tô Giáng Thần lĩnh việc về.

Tô Giáng Thần lần lượt gặp qua đám nha hoàn bà tử từng người một, còn muốn các nàng ấn dấu vân tay lên giấy, nói rõ chính mình tuyệt sẽ không ở trong thời gian làm việc lại đi thêu thùa may vá, nếu như bị phát hiện, liền khấu trừ tiền lương hàng tháng, nếu như bị phát hiện ba lần, liền làm theo quy định trục xuất đuổi đi.

Đãi ngộ của Tô phủ rất tốt, đám bà tử nha hoàn này tất nhiên cũng không dám lấy công việc của chính mình đem đi đặt cược, tin rằng, cho dù là cá nhân tự mình thêu thùa may vá, cũng không dám làm lỡ công vụ của mình trong phủ.

Còn Tô Duệ thời điểm khi nghe Tổng thị kể lại phương pháp này của Tô Giáng Thần, tâm tình thập phần khoái trá, hần nói: "Nữ nhi này, đúng là thập phần giống ta."

"Còn không phải sao." Tổng thị đắc ý nói: "Gặp qua nữ nhi, người nào chẳng nói nữ nhi cực kỳ giống lão gia ngài đầu. Hơn nữa, nữ nhi giống phụ thân, đó là phúc khí, tu luyện một trăm năm, cũng không có được phúc khí này."

"Phu nhân nói phải, nói đúng vào tâm khảm của ta." Tô Duệ cười ha ha.

Phía sau, một nha hoàn mặc áo váy màu xanh, đang cầm khay trà thướt tha đi đến. Tô Duệ tập trung nhìn vào, mơ hồ cảm thấy nha hoàn này có chút quen mặt.

Nha hoàn kia đem khay trà đặt xuống, đôi tay trắng nõn mềm mại lưu loát rót một ly trà, dâng đến trước mặt Tô Duệ, Tô Duệ hí hóp mắt, nhìn nha hoàn trước mặt này thân hình nhỏ nhắn linh lung, đường cong uốn lượn, lại nhìn lướt qua khuôn mặt thanh lệ, chỉ thấy đôi mắt ro đen sáng ngời, lông mi thật dài, giờ phút này đang khẽ run lên, như một cánh bướm ở trong đáy lòng nhẹ nhàng phát quá, hần nhin không được có điểm xao động, nhưng vừa nghĩ đến là Tổng thị đang ở bên cạnh, liền cố gắng nén lại cổ xao động này.

Tô Duệ nhận ly trà, ngón tay lơ đãng lướt chạm qua bàn tay của nha hoàn, nha hoàn kia tựa hồ phác giác ra điều gì, mặt nhất thời đỏ ửng như ánh bình minh. Cúi đầu, chậm rãi lui xuống.

Tổng thị chu đáo quan tâm hỏi Tô Duệ: "Lão gia, muốn xem sách một lát trước, hay là muốn nghỉ tạm?"

Tô Duệ bị nha hoàn kia quyến rũ, dục vọng có điểm rục rịch khó nhịn, nào có tâm tư đọc sách. Nói: "Người hầu hạ ta đi tắm đi."

Tổng thị sùng sốt, hầu hạ đi tắm, không phải bảo nàng làm, chẳng lẽ là... Suy nghĩ một lát, Tổng thị lập tức hiểu được, lão gia đây là nhìn trúng nha hoàn kia, muốn thu vào trong phòng.

Tổng thị rũ mắt xuống liêm nói: "Vây thiếp thân phân phó đi xuống."

Chốc lát sau, nước ấm đã được chuẩn bị tốt, Tô Duệ vào tịnh phòng, Tổng thị lâm vào tình thế khó xử, chính mình đi vào, không hợp với thân phận của thê tử, chỉ tiện nghi cho tiện nhân kia, nàng càng không cam lòng. Mấy ngày này, lão gia đều thay phiên qua đêm trong phòng các di nương khác, lại rất ít đi đến phòng nàng. Đương nhiên, nàng cũng rõ ràng, những di nương này bên người đều có không ít nha hoàn mỹ mạo, một số đều đã bị lão gia hưởng dùng.

Chương 60: Giác Mộng Trở Thành Sự Thật, Là Phúc Hay Họa?

Cắn chặt răng, Tổng thị đi ra khỏi phòng, hướng Ninh ma ma sử ánh mắt, Ninh ma ma lập tức lĩnh hội, nói với Phi Thúy ở phía sau nói: "Hảo hảo hầu hạ lão gia đi tắm."

Nhìn Phi Thúy là lướt đi về hướng tịnh phòng, Tổng thị oán hận nói: "Tiện nhân."

Ninh ma ma thấp giọng nói: "Phu nhân yên tâm đi, nha đầu kia nếu như không mang thai được thì liền mặc kệ, còn nếu như mang thai, đứa nhỏ này, chỉ cần là nam, liền nhất định là của phu nhân người."

Tổng thị liếc mắt nhìn lại Ninh ma ma một cái nói: "Mọi sự đều đã an bài thỏa đáng?"

Ninh ma ma cười lạnh nói: "Một nha đầu kia thì có tính là gì? Nô tỳ đã cho nhà nàng ta nhiều lợi ích như vậy, tẩu tử và ca ca của nàng ta đã sớm đem nàng bán đi, sáng nay, nương của nàng ta ký khế ước, nha đầu này từ nay về sau mặc kệ sinh ra cái gì, đều phải nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của phu nhân." Cúi đầu, Ninh ma ma nói: "Đứa nhỏ được sinh hạ, lại cho nàng ta một chén được, phu nhân một chút phiền não cũng không có."

Vừa nói xong, Ninh ma ma bỗng nhiên nhớ tới nha bà, nàng vốn định mua vài kẻ du côn lưu manh đến kết thúc mạng ta, ai mà biết được, mấy ngày trước mạng ta cứ nhiên bởi vì con ngựa không khống chế được, ngã chết ở đầu đường. Trong việc này, mơ hồ lộ ra vài phần quỷ dị.

"VẬY là tốt rồi." Tổng thị cúi đầu thờ dài, liền xoay người rời đi, Ninh ma ma phản phò vài à nha hoàn ở lại canh giữ đứng cách đó không xa.

Ở trong tịnh phòng, Tô Duệ nhắm mắt nằm ở trong đục dũng (* bồn tắm), không lâu sau, chợt nghe thấy tiếng bước chân, thanh âm rất nhẹ, nhưng lại không phải thanh âm của Tổng thị, Tô Duệ biết, khẳng định là nha hoàn kia, làm bộ chính mình không biết, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Phi Thúy đỏ mặt đi đến bên bồn tắm, chân tay luống cuống, tuy rằng đã sớm muốn làm di nương, nhưng khi chuyện xảy ra trước mắt, nàng vẫn thực sợ hãi, run rẩy hô một tiếng: "Lão gia, đề nô tỳ chà xát lưng cho người."

"Àn." Tô Duệ ngồi dậy nói: "Người tên là gì?"

"Nô tỳ Phi Thúy." Phi Thúy thấp giọng nói, nàng còn tưởng rằng hần nhớ rõ.

"Phi Thúy?" Tô Duệ bỗng nhiên nhớ lại, nha hoàn này là nha hoàn trong phòng nữ nhi. Xoay người nhìn bóng dáng xinh đẹp trước mắt, trong mắt hần xẹt qua một chút trào phúng, nha đầu này, đã sớm đã ôm tâm tư dựa dẫm muốn hóa thành phượng hoàng, trách không được đối với nữ nhi cũng dám khinh mạn. Lại nhìn lướt qua thân mình nhỏ nhắn hấp dẫn kia của nàng ta, khóe miệng ý cười càng sâu.

Tuổi còn nhỏ như vậy, lại có thân hình tốt như vậy, quả nhiên là trời sinh vật, làm nha hoàn, cũng thật là đáng tiếc, nếu như lớn lên ở trong thanh lâu, chỉ sợ bon chen vài năm, cũng là hoa khôi nương tử danh tiếng không nhỏ đi. Vừa nghĩ đến đây, Tô Duệ không khỏi nóng lên, bắt lấy cánh tay Phi Thúy nhắm thẳng phía dưới thân mình của hần tìm kiếm, miệng nói: "Nha đầu, gia nơi này không thoải mái, người hảo hảo hầu hạ."

Phi Thúy nào dám gãy dạ, ồm ồm liền theo Tô Duệ dò đi xuống dưới, vừa nắm đến nơi nóng bỏng kia, Phi Thúy không khỏi thở hốc vì kinh ngạc, trong lòng vừa kinh vừa sợ. Tô Duệ làm sao đồng ý để cho Phi Thúy cự tuyệt, đem nàng kéo mạnh, liền kéo vào trong bồn tắm, thân mình Phi Thúy vừa đụng vào thân mình cường tráng của Tô Duệ, nhất thời mềm nhũn, ôn nhu dán vào người Tô Duệ, Tô Duệ rất nhanh liền kéo váy của nàng xuống, chỉ còn tầng váy bên trong, sau đó đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, miệng chuẩn xác ngậm lấy nụ hoa trước ngực nàng, Phi Thúy là hoàng hoa nữ tử, làm sao chịu đựng được sự đối đãi như vậy, thân mình nhất thời rên lên, tiếng thở dốc càng thêm nặng nề, Tô Duệ liền nhân lúc nàng ta động tình, hung hăng đâm mạnh đi vào, một tiếng hét thảm nhất thời vang lên, nhưng Tô Duệ không hề để ý đến sự thống khổ của Phi Thúy, tùy ý cứ động rút ra, Phi Thúy muốn đẩy Tô Duệ ra, nhưng trong bồn tắm nhỏ, nàng làm sao đấu hơn nam nhân không vô hữu lực.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Nha Đầu Hạ Tiện Bò Lên Giường Chủ Nhân

Nàng không khỏi ai oán kêu lên: "Lão gia nhẹ chút, lão gia nhẹ chút." Nhưng Tô Duệ nhìn thấy bộ dạng sờ sờ đáng thương kia của nàng ta, chẳng những không có nửa điểm thương tiếc, ngược lại càng kích thích sự tàn ngược ở chỗ sâu trong đáy lòng, hần đem thân mình Phi Thúy lật lại, làm cho nàng đưa

lưng về phía chính mình, sau đó lại đâm mạnh đi vào . Phi Thúy tuổi tác cũng không lớn, tư thế như vậy , làm cho nàng đau đớn gấp bội , chỉ có thể nắm chặt mép bồn tắm, chịu đựng đau đớn như lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua người . Nước mắt theo khóe mắt không ngừng chảy xuống, nhưng nàng ta cũng chỉ có thể cắn chặt răng, không thể lại hô thành tiếng, bằng không, bên ngoài có biết bao nhiêu người sẽ nhìn nàng chê cười.

Đội Tô Duệ cảm thấy mờ mắt từ trong tịnh phòng đi ra, nhìn thấy Ninh ma ma đang đứng ở một bên chờ, hần nói: "Phu nhân đâu?"

"Phu nhân ở trong phòng ngủ chờ lão gia." Ninh ma ma thật cẩn thận nói: "Lão gia, Phi Thúy nên an trí như thế nào?"

"Bất quá chỉ là một nha hoàn, làm sao phải cần an trí?" Tô Duệ bỗng nhiên nhớ tới lúc nàng ta hầu hạ về mặt sờ sờ động lòng người , trong lòng nhưng lại dâng lên một tia thống khoái nói không nên lời , điều này mà ở trên người những nữ nhân khác không cảm nhận được , nàng ta càng thống khổ, hần không biết sao, lại càng cảm thấy thoải mái. "Người nói với phu nhân, về sau để cho nàng thỉnh thoảng hầu hạ ta, về phần cái gì danh phận không danh phận , nàng ta không xứng."

Lời này vừa nói ra, Ninh ma ma không khỏi có điểm giật mình, ý tứ này của lão gia , chẳng phải là nói, Phi Thúy đến một nha hoàn thông phòng cũng tranh không được, nếu như mang thai, chỉ sợ... Có đứa nhỏ, sinh ra đứa nhỏ, vẫn bị đương gia chủ từ đem bán , kia cũng không ít. Trách không được mấy năm nay, số nha hoàn bị lão gia sờ chạm qua cũng không ít, nhưng trừ bỏ lúc trước Phurong di nương mấy vị khác , nha hoàn bị hưởng thụ qua, thật đúng là không có một ai có được danh phận, trước kia không có lưu ý, hiện tại mới nhận thấy được, Ninh ma ma không khỏi vì sự cẩn thận trước đây của Tổng thị cảm thấy một tia không đáng giá, nếu như sớm biết rằng như vậy, liền an bài một ít nha hoàn hầu hạ, không chừng, Tổng thị dưới danh nghĩa đã sớm có trường tử, cũng sẽ không để cho vị Tú Căn di nương kia...

Mãi suy nghĩ, nhưng lại không lưu ý đến Tô Duệ đã rời đi . Đến lúc Ninh ma ma phát hiện, liền hỏi các nha hoàn khác nói: "Lão gia đâu?"

"Lão gia đã đi đến trong phòng phu nhân ."Ninh ma ma mới an tâm , cũng đúng, những nha hoàn này đều là đồ chơi của lão gia , làm sao so được với phu nhân.

Một hồi đến tịnh phòng, liền nhìn thấy thân mình trắng nõn của Phi Thúy nằm trên cấm tháp , thân mình trắng nõn kia, trải rộng khắp nơi đều là vết hồng, có số là do Tô Duệ làm ra , còn có một số, chính là vết hằn do Tô Duệ đem nàng ấn vào mép bồn tắm mà sát thành, xem bộ dạng này, lão gia đúng là xuống tay không nhẹ chút nào .

Ninh ma ma đem chăn phủ lên thân mình nàng ta, sau đó nói: "Nhìn xem, đây chính là nha đầu hạ tiện bò lên giường của chủ nhân."

Vài cái nha hoàn khác cúi đầu, trong đó cũng có một số muốn bò lên giường , trải qua đêm nay cũng rõ ràng , không biết chừng chơi đùa xong rồi, còn đem người bán đi, chẳng bằng nịnh bợ phu nhân thật tốt, tìm một đường ra tốt một chút, kia mới là thượng sách.

Tô Giáng Thần từ sau khi trọng sinh , đây vẫn là lần đầu tiên đi chùa. Nghĩ đến tượng phật trang nghiêm kia, nàng nhịn không được rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bản Năng E Ngại

Phật tổ vạn năng kia, liệu có thể hay không nhìn ra nàng kỳ thật là một Tô Giáng Thần lệ quỷ phụ thân ,chứ không phải là Tô Giáng Thần thiên chân vô tà kia, cho dù cả hai đều là Tô Giáng Thần, nhưng Tô Giáng Thần nàng nhận thấy, một người đã từng chết đi lại được trọng sinh một lần, căn bản chính là ác quỷ chiếm thể xác , chứ không phải là con người sống thật sự . Gắt gao nắm chặt bàn tay, mồ hôi của nàng không ngừng từ hai bên thái dương toát ra , giọt lên trên tấm ván gỗ trong xe ngựa và trên xiêm y của nàng.

"Nữ nhi, có phải hay không không thoải mái?" Tổng thị hôm nay tâm tình rất tốt , đêm qua Tô Duệ đối với nàng hảo một phen ôn tồn, hai người thẳng đến hừng đông mới nặng nề đi ngủ, về phần con nha hoàn Phi Thúy kia, sáng nay Tổng thị đã nghe Ninh ma ma kể lại, buồn bực vốn có trong lòng cũng dần dần nhạt đi, chỉ cần cái bụng này của nàng không chịu thua kém, hoặc là, con nha đầu Phi Thúy kia cố gắng không chịu thua kém , vì lão gia khai chi tán diệp, vậy cũng không sợ ả Tú Căn kia sinh ra là thứ nghiệt chủng gì.

"Không sao ạ." Tô Giáng Thần suy yếu nói, "Có lẽ là trong xe ngựa có chút ngột ngạt."

Tổng thị ôm nữ nhi vào trong lòng, sau đó nói nhỏ giọng nói: "Ngủ đi, đợi đến chùa rồi, nương lại đánh thức ngươi." Tô Giáng Thần gật gật đầu, liền nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi Tô Giáng Thần tỉnh lại, đã đi đến cửa núi, Tổng thị cười nhạt nói: "Đến cửa núi, sẽ không thể tiếp tục ngồi xe ngựa nữa."

Tô Giáng Thần vội vàng đi theo Tổng thị xuống xe ngựa, Hương ma ma lập tức tiến lên nói: "Phu nhân, nô tỳ đã phân phó người đi thông báo với phương trượng một tiếng, người trước tiên ở trong này nghỉ chân một chút, đợi phương trượng đến đây, lại cùng nhau lên núi."

Tổng thị hừ lạnh một tiếng nói: "Chỉ vài bước đường, sao phải cần nghỉ ngơi. Nữ nhi, đi thôi." Hương ma ma thỉnh linh bị Tổng thị đối xử lạnh lùng như vậy, trong lòng nhất thời có chút không biết là tư vị gì, tối hôm qua phạt mụ ở trong sài phòng qua đêm, vốn tưởng rằng bị phạt xong liền hết chuyện, ai biết, ở trước mặt nhiều nha hoàn, và tên sai vặt như vậy, cư nhiên không chừa cho mụ một chút thể diện, tâm mụ nhin không được có chút bất an, nếu như phu nhân còn không có tha thứ cho mụ, vì sao kêu mụ tới nơi này? Đây thật sự là không hợp tình hợp lý a.

Nhưng đây cũng không phải là việc mà mụ có thể suy ngẫm ra được, mụ bước nhanh đi theo Tổng thị và Tô Giáng Thần. Tổng thị và Tô Giáng Thần đi đến giữa sườn núi, Tô Giáng Thần nhin không được nói: "Nương, ta hơi mệt."

Thân mình này còn quá nhỏ, chịu không được lộ trình dài như vậy, đương nhiên, nếu như nàng đã trưởng thành, vậy thì lại khác, nhưng hiện tại nàng còn nhỏ chân ngắn, đi đường làm sao có thể bước nhanh giống như trước. Tổng thị sờ sờ đầu nữ nhi, không chỉ Tô Giáng Thần, liền đến nàng cũng có chút mệt mỏi.

"Vậy thì nghỉ ngơi một chút lại đi tiếp." Tổng thị ngừng cước bộ, ngay tại ngôi đình dành cho khách nghỉ chân ở lưng chừng núi, Trần Châu, Từ Ngọc và vài cái nha hoàn tương đối lớn vội vàng từ trong hộp thức ăn lấy ra một ít thức ăn chay đã chuẩn bị sẵn đưa cho Tổng thị và Tô Giáng Thần. Tổng thị và Tô Giáng Thần vừa mới ăn mấy miếng, chợt nghe nghe một người nói: "A di đà Phật, không biết Tổng thị chủ hôm nay đến tề tỵ, lão nạp không có từ xa tiếp đón."

Tổng thị vội vàng đứng dậy nói: "Đại sư, là tiểu phụ nhân lỗi mẫn, trước đó cũng không có gửi bái thiếp, mong rằng đại sư thứ lỗi."

Tô Giáng Thần ngẩng đầu, liền nhìn thấy một vị hòa thượng râu trắng, mặc một thân áo cà sa chói lọi, đứng ở bên cạnh ngôi đình, phía sau còn đi theo vài tiểu sa di, nàng lập tức đứng dậy, đối với lão hòa thượng nói: "Đại sư hữu lễ."

Ánh mắt của lão hòa thượng chuyển hướng về phía Tô Giáng Thần, Tô Giáng Thần nhin không được cả kinh, ánh mắt hơi hơi chuyển khai, không dám nhìn thẳng hòa thượng.

"A di đà Phật, mọi sự có nguyên tất có quả, nhân quả thiện báo vốn là chuyển vận, tiểu thí chủ, vứt bỏ chấp niệm mới là lẽ phải." Lời nói của lão hòa thượng, nhất thời làm cho tim của Tô Giáng Thần bị treo lên, đây là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Lại Gặp Quý Nhân

"Đại sư đã quá ưu ái đề cao tiểu nữ rồi, tiểu nữ tuổi tuổi nhỏ, há có thể hiểu được đạo lý Phật pháp vô biên." Tổng thị tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không trực tiếp hỏi ra nghi hoặc trong lòng, chỉ xem như đại sư đang tuyên truyền Phật lý.

Đại sư đưa tay nhẹ vuốt râu, sau đó nói: "Lệnh ái có tuệ căn, cùng Phật pháp hữu duyên, nếu như chịu cùng Phật kết duyên, tất sẽ được lợi vô cùng."

Tổng thị nghe vậy, biến sắc, nắm lấy cánh tay nữ nhi áy náy nói: "Tiểu nữ cứng đầu, cùng với nơi Phật môn thanh tịnh, chỉ sợ không tương hợp, cô phụ một phen tâm ý của đại sư."

"Tổng thí chủ, không cần quá khấn trương, lão nạp không phải muốn khuyên lệnh ái xuất gia." Lão hòa thượng nhìn Tô Giáng Thần một cái, lại quay đầu sang nói với Tổng thị: "Lão nạp cùng lệnh ái có một đoạn Phật duyên, là nhận thiên ý đến điểm hóa nàng, không biết, Tổng thí chủ có thể để cho lão nạp cùng lệnh ái nói mấy câu được không?"

Tổng thị thấy lão hòa thượng nói như vậy, liền ra hiệu với Tô Giáng Thần. Tô Giáng Thần đi theo lão hòa thượng đi ra ngôi đình ở lưng chừng núi, lão hòa thượng đi ở phía trước, tiểu sa di đi theo ở phía sau nàng. Đi đến một nơi rất cao bên ngọn núi, Tô Giáng Thần vừa khéo có thể vọng đến Tổng thị, mà giờ phút này, Tổng thị cũng ngửa đầu nhìn đến nơi này.

"Đại sư." Tô Giáng Thần không biết vì sao, chính là có điểm bất an.

"Ô thí chủ, đừng sợ, lão nạp vừa không thể hàng yêu trừ ma, cũng vừa không thể nghịch thiên nhi hành (* đi ngược lại với đạo trời)." Thấy Tô Giáng Thần thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lão hòa thượng nói: "Có một số lời, không tiện nói ở trước mặt Phật tổ. Thí chủ đời trước đã đột tử, sau lại hóa thành lệ quỷ đòi mạng, mặc dù ứng với tạo hóa nên được trọng sinh, nhưng vẫn như cũ hóa giải không được sát khí trong lòng, bản thân vẫn tồn tại tử khí. Nếu như tùy tiện tiến vào Phật điện, chỉ sợ Phật tổ giận dữ, ba hồn bảy vía của thí chủ tất nhiên sẽ hóa thành hư ảo."

Tô Giáng Thần vừa nghe, trong lòng bỗng trở nên căng thẳng, vốn dĩ nàng trọng sinh, nhưng vẫn là một lệ quỷ, vẫn không thể triệt để hoàn toàn vứt bỏ

những gì đã qua.

Lão hòa thượng đem chuỗi Phật châu trong tay giao cho Tô Giáng Thần, sau đó nói: " Chuỗi Phật châu này chính là Phật môn xá lợi tử, chẳng những có thể hóa giải lệ khí trong lòng thí chủ, cũng có thể hóa giải từ khí tụ lại trong người thí chủ. Thí chủ ngày ngày mang theo chuỗi Phật châu này, nhất định có thể phúc thái an khang."

Tô Giáng Thần cầm chuỗi Phật châu, bỗng cảm thấy nặng đến mấy cân: " Vì sao lại nặng như vậy?"

"Ha ha, là chuỗi Phật châu nặng hay là tâm tư của thí chủ tâm tư nặng? Nếu như chuỗi Phật châu nặng, thì vì sao lão nạp có thể dễ dàng cầm được, còn thí chủ người lại không thể?"

Lão hòa thượng cười đi về phía trước, Tô Giáng Thần vội vàng chạy đến nói: "Đại sư, ta có phải hay không không thể đi vào Phật điện?"

"Có thể, có chuỗi Phật châu này, Phật tổ tất nhiên biết người không phải là yêu nghiệt, chính là tạo hóa cho phép mà thôi. Đi thôi, nương của người đang sốt ruột chờ, người nhanh đi đi." Thanh âm của lão hòa thượng giống như Phạn âm(*), làm cho trái tim vốn đang nhảy đập bất an của Tô Giáng Thần dần dần yên ổn trở lại.

(*)Phạn âm: chỉ thanh âm của Phật, thanh âm của Phật có 5 loại thanh tịnh tương, tức là chính trực, hòa nhã, thanh triệt, thâm mẫn, chu biến viên thính, làm một trong 32 tướng Phật.

Đến Phật điện, Tổng thị và Tô Giáng Thần đều tự mình dâng hương. Tổng thị cầu vài quẻ sấm, Tô Giáng Thần do dự một chút, vẫn là đi theo cầu sấm. Chỉ thấy sấm văn rõ ràng viết: Hữu tình thiên đạm lai tương hội, đạo thị vô duyên khước hữu duyên. Thỉnh quân tử tế phí tư lự, tiền thể nhân duyên kim thể định.

(*)người có tình vượt ngàn dặm xa xôi đến gặp nhau, vạn sự đều thuận theo tự nhiên không thể cưỡng cầu, xin người cẩn trọng cân nhắc, nhân duyên kiếp trước kiếp này sẽ định.

Tô Giáng Thần đem mảnh giấy vò ở lòng bàn tay, nhớ lại dây dưa kiếp trước với Tống Từ Tuấn, trong lòng mặc niệm nói: "Phật tổ, nếu như người thương xót tiểu nữ kiếp trước chết thảm, thỉnh ban cho tiểu nữ một người lang quân như ý, không cầu quan to hiển quý, chỉ cầu chân tâm đối đãi." Nói xong, liền chấp tay lễ bái ba cái dập đầu.

Tống thị đứng ở một bên nghe tiểu sa di giải đoán quẻ sấm, tựa hồ quẻ sấm không tệ, Tống thị cứ cười suốt.

Chỉ trong chốc lát, Tống thị nói muốn đi Phật đường bên kia bái đọc kinh Phật, còn muốn đi thăm trường mình đang, Tô Giáng Thần cảm thấy những việc này, bản thân đều không thích hợp tham dự, liền với Trần Châu và Từ Ngọc cùng nhau lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cảnh Tĩnh

Dọc theo hành lang, Tô Giáng Thần nhìn thấy người đến chùa dâng hương nhưng thật không ít, nàng liền nói với tiểu sa di dẫn đường nói: "Không biết quý tự có nơi nào yên tĩnh không?"

Tiểu sa di bị hỏi đứng rồi, chùa là nơi thanh tu, tìm một nơi yên tĩnh tất nhiên là không khó, khó là ở chỗ tiểu thí chủ muốn đi đâu?

Đôi mắt Tô Giáng Thần khẽ đảo, nói: "Ta nghe nói quý tự có một cúc viên, hiện nay đúng là mùa hoa cúc nở rộ. Không biết tiểu sư phụ có thể mang ta đi qua xem thử không?"

Đến cúc viên, Tô Giáng Thần đã bị hoa cúc trong cúc viên mê hoặc, cúc viên lớn như vậy nở ngập đầy không ít loại hoa cúc hiếm có, có soái kỳ, lục thủy, ngọc thủy long triều, ngọc Khổng Tước, Ngọc Đường kim mã, tông thủy Phát trần, thái thực hàm tiếu.. chủng loại đa dạng, vô cùng phong phú.

Từ Ngọc và Trần Châu đi theo ở phía sau, nhưng không hưng phấn giống như Tô Giáng Thần, vừa lúc Từ Ngọc cùng Trần Châu muốn đuổi theo, lại đột nhiên bị một thiếu niên chặn đường.

"Thiếu..." Thanh âm của Từ Ngọc nhất thời bị chặn lại ở trong cổ họng, thực không thể tưởng được thiếu gia cư nhiên còn sống.

Vị thiếu niên kia lôi kéo Từ Ngọc nói: "Dao nhi, cùng ca lại đây, ca có lời muốn nói với muội."

Từ Ngọc rất nhanh nhẹn, lập tức chạy lên phía trước, đi theo phía sau Tô Giáng Thần , nghĩ biện pháp lôi kéo Tô Giáng Thần.

Trần Châu đi theo thiếu niên đến một nơi vắng vẻ, nước mắt liền không ngừng rơi xuống.

"Muội muội, ca hiện tại không có nhiều thời gian, lần này nếu như không phải mua chuộc được một cái sa di ở nơi này, ca cũng vào không được chỗ vắng vẻ này." Lau khô nước mắt của muội muội , thiếu niên nói: "Ca đã hỏi thăm qua, Tô phủ là một nhà tích thiện , thanh danh bên ngoài không tệ, làm việc ở một nhà như vậy, chỉ cần chăm chỉ một chút, tuân thủ bổn phận, thì sẽ không có nhiều tai họa. Đợi sau khi ca an định , sẽ đến đón người đi, được không?"

Trần Châu lôi kéo cánh tay vị thiếu niên kia nói: "Ca ca, Dao nhi vốn đã không muốn sống , nếu không phải Bình nhi mạo nhận tên của Dao nhi , dám giúp Dao nhi gánh chịu toàn bộ nguy hiểm. Dao nhi chỉ sợ trên đường đi đã đâm đầu tự vẫn rồi . Hôm nay có thể gặp mặt ca ca, đã là tạo hóa của Phật tổ, muội muội không tham gì khác, chỉ hi vọng ca ca bình an, mẫu thân cũng bình an. Ca, muội muội không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng chỉ hi vọng ca không cần lại đi mạo hiểm, được không? Trần Viễn hầu phủ đã mất, cha mất, đại ca cũng mất, muội và nương, chỉ còn có ca ."

Lời này làm cho thiếu niên trong lòng chua xót, giọng hần căm hận nói: "Nếu như không phải do cầu tặc vu hãm, cha và đại ca sẽ không hồ đồ như thế mất mạng ở trên chiến trường, càng sẽ không phải chết rồi còn gánh chịu trên lưng tội danh phản quốc , ta nếu không thể rửa sạch nỗi oan khuất của Trần Viễn hầu phủ , về sau còn có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông ở dưới kia?"

"Ca, người đầu không lại bọn họ ." Trần Châu lôi kéo cánh tay ca ca , khóc nói: "Muội cũng không mong chờ cái gì vinh hoa phú quý, chỉ cầu những người còn sống sót chúng ta đều có thể bình an sống. Ca ca chớ làm chuyện điên rồ, ca nếu như thật sự có chuyện gì, ta và nương biết sống thế nào ?"

Thiếu niên nhắm mắt lại nói: "Coi như ta ngày hôm đó cũng đã chết ở trên chiến trường ."

"Người đã coi chính mình ngày đó đã chết ở trên chiến trường , kia vì sao bây giờ còn đến nơi đây, còn muốn chộc muội muội người vì người lo lắng thương tâm một hồi." Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột ngột chen vào.

Thiếu niên đôi mắt mở lớn , trong mắt hiện lên sát khí, nhưng khi hần nhìn thấy chỉ là một bé gái khoảng hơn chín tuổi , trong lòng nhất thời kinh ngạc. "Vừa rồi là người nói sao?" Từ Ngọc ở phía sau thấp thỏm lo âu, nàng không thể tưởng tượng được, chính mình cư nhiên không lừa được tiểu thư.

Trần Châu quỳ xuống, nói: "Tiểu thư thứ tội."

Thiếu niên nhìn muội muội quỳ xuống, tâm như đao cắt, muội muội từ bao giờ đã phải chịu hạ mình cúi đầu như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Bồng Nhiên Giác Ngộ

Tô Giáng Thần nâng Trần Châu dậy rồi nói: "Ban đầu ta biết người là người tốt, nhưng sau khi biết được người là trung lương , lại càng không biết phía sau người nhưng lại đeo một nỗi huyết hải thâm thù như thế. Đáng tiếc là, vị ca ca này của người, có vẻ là một người có trách nhiệm , dám gánh vác, nhưng trên thực tế bất quá chỉ là một tên nhu nhược."

"Người nói cái gì?" Keng ,thiếu niên rút kiếm ra nói: "Trần Viễn hầu phủ không có người nhu nhược."

"Hừ." Tô Giáng Thần lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Con người ta nếu như đã muốn chết còn không đơn giản sao? Nhưng để sống sót, vậy thì không phải một người bình thường có thể làm được, người chân chính có bản lĩnh, sẽ không cầm đao kiếm đối với một phụ nữ yếu đuối, cũng sẽ không nhẫn tâm vút lại thân nhân của chính mình, mưu đồ một mình thống khoái." Lời này vừa thốt ra ,mặt thiếu niên đỏ lên, thu hồi kiếm, bất quá, giọng nói vẫn cứng rắn nói: "Nếu không phải xem ở phần người đã cứu muội muội ta..."

"Vị thiếu gia này, ta cứu Trần Châu, kia đó là chuyện của ta, cùng người không chút liên quan, còn có, người đã cho rằng chính mình đã chết, người chết còn quan tâm nhiều việc như vậy làm cái gì? Muội muội người ngày sau là tốt là xấu, là gả cho người hay là bị người giày xéo, chỉ sợ cũng không phải một người chết như người có thể để ý được?"

"Người ——" thiếu niên tức đến đỏ mắt, lại không biết làm thế nào, bàn tay nắm chặt bảo kiếm bên hông , giọng nói lạnh lùng : "Người một tiểu nha đầu, hiểu cái gì ?"

"Ta là một tiểu nha đầu không giả, nhưng ta biết, sống sót, hảo hảo bảo hộ thân nhân của chính mình , kia mới là hành vi của kẻ mạnh chân chính . Mù quáng báo thù, người thân đau, kẻ thù vui , người đây là tội gì? Nếu như ta là người, giờ phút này nhất định nhẫn nhịn giấu mình, âm thầm tìm một cơ hội lật đổ bọn cầu tặc, một lần nữa chấn hưng Trần Viễn hầu phủ, tuyệt không giống như người bây giờ, hận không thể xông giết tới tận cửa , tiện nghi cho đám cầu tặc kia."

Lời nói của Tô Giáng Thần , không thể không nói là có lực chấn động nhất định. Mà Trần Châu cũng lập tức nói theo: "Ca, cầu tặc kia đã mấy chục tuổi rồi, ta và ngươi còn trẻ tuổi, cho dù huynh muội chúng ta không thể lật đổ được hắn, chẳng lẽ không có người nào khác sao? Hơn nữa, chỉ cần chúng ta còn sống, cuối cùng cũng có một ngày, chúng ta có thể tận mắt nhìn thấy kết cục tên cầu tặc kia, ca ca, ngươi không thể lỗ mãng, trúng bẫy của cầu tặc. Không thể để cho máu của Trần Viễn hầu phủ chảy một cách vô ích như vậy được?"

Thiếu niên tâm tư chấn động, không thể tưởng được muội muội còn sâu sắc hơn so với tưởng tượng của hắn , không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ nói: "Ca ca không bằng ngươi."

Tiếp theo hai chân khụy xuống, quỳ gối trước mặt Tô Giáng Thần , khiến cho ba nữ tử ở đây đều hoảng sợ. Nhưng không ai ngờ được, thiếu niên kia thể nhưng tiếp tục đập đầu ba cái nói: "Ân cứu tiểu muội , tại hạ kiếp này có lẽ khó mà báo đáp được, lần này đi cứu mẫu thân, chỉ sợ cũng nguy hiểm vô cùng, thỉnh cô nương tiếp nhận tam bái của Tô Cẩm , khấu tạ ân cứu mạng cùng ân tình bảo hộ của cô nương."

Tô Giáng Thần vội vàng đỡ Tô Cẩm, nói: "Nói quá lời, muội muội ngươi đi theo bên người ta, những thứ khác ta không dám nói, ít nhất ta có thể cam đoan nâng ta áo com vô ưu. Ngươi hãy đi cứu mẫu thân, nếu như có thể cứu liền cố hết sức cứu , nếu như không thể, cũng nên tùy cơ trở ra, lại tìm thời cơ tốt hơn chậm rãi tính. Dù cho thế nào, người còn sống, mới là có hi vọng, bằng không , muội muội ngươi cùng mẫu thân ngươi, còn biết dựa vào ai?"

Tô Cẩm gật đầu xác nhận, nói: "Đa tạ tiểu thư hảo ý khuyên bảo. Nếu như Tô Cẩm có một ngày thành công, nhất định không quên ân đức ngày hôm nay."

Tô Giáng Thần khoát tay, nói: "Biết ân hay không , kia đều là những lời nói hư không. Ta cũng không thích nghe những lời này. Nơi này vẫn là chốn Phật môn thanh tịnh , ngươi cũng không tiện lưu lại ở chỗ này lâu, vẫn là nhanh đi đi."

Thiếu niên lại trình trọng hành một lễ, sau đó nhanh chóng rời khỏi chùa.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trùng Phạt Biến Tướng

Tô Giáng Thần quay đầu lại nhìn Trần Châu và Từ Ngọc nói: "Việc ngày hôm nay , coi như chưa hề phát sinh, cũng đừng để lộ ra, ngược lại hại ca ca ngươi."

Kiếp trước, Bình nhi đến chết vẫn không đợi được ca ca của mình , cũng không có một một tội tử trung thành chịu bỏ mình cứu nàng một mạng, nhưng sau khi trọng sinh , Bình nhi thành Trần Châu, chẳng những gặp được ca ca, còn có thể ở dưới sự trợ giúp của Từ Ngọc, một đường thuận lợi trở lại bên người của chính mình. Tô Giáng Thần ngược nhìn lên trời, trời cao nếu như có đức hiếu sinh , xin cho người tốt đều có được hảo báo đi.

Lạc nguyệt trai ở phía tây chùa , bình thường những quý phụ tới nơi này dâng hương đều ở Lạc Nguyệt Trai dùng cơm chay. Tổng thị cũng không ngoại lệ.

Hương ma ma vừa đến Lạc Nguyệt Trai, liền điều các nha hoàn bà tử khác đến một bên, chính mình một người bận rộn ngoài , hết châm trà, lại bưng điểm tâm, còn phân phó tiểu sa di làm vài món thứ ăn Tổng thị và Tô Giáng Thần đều thích . Tổng thị cũng không có ngăn cản, chỉ một mình cầm kinh thư ở bên cạnh xem.

Đợi đến lúc thức ăn làm xong , Hương ma ma lập tức sai sử một tiểu nha hoàn đi tìm Tô Giáng Thần, chính mình đứng ở trước mặt Tổng thị lấy lòng nói: "Thức ăn chay đều đã chuẩn bị xong , phu nhân có muốn ăn trước một chút hay không , hay là đợi tiểu thư trở về cùng nhau ăn?"

Ánh mắt Tổng thị đảo qua bàn ăn, sau đó nói: "Chờ tiểu thư trở về lại bày thức ăn."

Hương ma ma lập tức xác nhận. Tổng thị cũng không tính để cho nàng đi, nói: "Hôm nay rút ba quẻ xăm, đều là quẻ thượng thượng."

Hương ma ma nghe được tin tức này, lập tức mặt mày hớn hờ, nói: "Ồi, phu nhân sao không nói sớm, đây chính là thiên đại hảo sự, nếu như lão gia biết được, không biết là sẽ vui mừng như thế nào."

Tổng thị nhìn chằm chằm Hương ma ma nói: "Là chuyện tốt, cũng là chuyện cực kì tốt." Dừng một chút, Tổng thị nói tiếp: "Ta vừa rồi ở trước mặt Phật tổ hứa nguyện, nếu như có thể cầu được ba quẻ xăm thượng thượng, nguyện ý ở trước Phật tụng kinh một trăm ngày, sao chép kinh thư một trăm cuốn. Có lẽ là Phật tổ thấy được lòng thành của ta, liền thật sự cho ba quẻ xăm thượng thượng. Ma ma, ngươi cũng biết , ta chương quản tất cả sự vụ lớn nhỏ trong phủ , rồi không nổi thân?"

"Đúng vậy. Đúng vậy." Con ngươi của Hương ma ma đảo nhanh , nhưng miệng lại cười nói: "Phu nhân, tụng kinh thì ở nơi nào tụng cũng đều có thể, cũng

không nhất định phải ở trong chùa."

"Không ở trước mặt Phật tổ, làm sao có thể thể hiện lòng thành của ta ." Tổng thị nửa nhắm mắt nói: "Vội lại, lời hứa nguyện là hứa như vậy, may mắn là lúc trước ta hứa nguyện , cũng không nói là do người nào ở trước Phật tổ tụng kinh và sao chép kinh thư. Ta vừa rồi ngồi ở chỗ này suy nghĩ hết nửa ngày, trong phủ này, luận thân phận, luận lòng trung thành, luận xuất thân và thể diện, ai cũng không vượt qua được người và Ninh ma ma. Nhưng người cũng biết , Ninh ma ma mắt đã mờ , đừng nói là sao chép kinh thư, chính là tụng kinh ta cũng rất sợ nằng niệm sai. Này cũng không thể so với lúc làm việc ở trước mặt ta, ở trước mặt ta làm sai , ta phạt một chút rồi cũng xong, nhưng nếu như là ở trước mặt Phật tổ phạm sai lầm, kia nhưng là tội lỗi to lớn vô cùng."

"Ma ma, ta cũng hiểu được đọc kinh thư, sao chép kinh thư, là một công việc rất mệt mỏi. Người nếu như không muốn, ta cũng không miễn cưỡng." Khuôn mặt tươi cười của Tổng thị càng phát ra sự cảm thông, "Nhưng nếu như vậy, ta cũng thật sự không biết ăn nói với lão gia như thế nào."

Về mặt tươi cười của Hương ma ma trở nên cứng nhắc, nàng nói: "Đây là chùa hòa thượng, nô tỳ một bà tử..."

"Chuyện này người cứ yên tâm. Ta đã phân phó chủ trì, đem người đưa đến trong am tụng kinh. Ngọn núi này cách đó không xa còn có một am ni cô, nghe nói với ngôi chùa này là cùng căn đồng nguyên, xem như là đồng môn đệ tử. Chủ trì đưa người đi qua, am chủ nơi đó nể mặt của chủ trì , tất nhiên cũng sẽ ưu đãi người, chờ người thay ta hoàn thành lời hứa nguyện, ta tự nhiên sẽ vì người ở trước mặt lão gia nói tốt vài câu." Tổng thị không để nàng phản bác nói, "Người hiện tại hãy đi xuống dọn dẹp một chút, đợi lát nữa sẽ có người mang người đi qua. Về phần tắm rửa xiêm y, trước tiên dùng trong am."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tình Cảnh Tương Tự Tái Hiện

"Phu nhân, vậy người cũng đừng quên, đến lúc đó tới đón nô tỳ." Hương ma ma đôi mắt ngắn lệ nói: "Nô tỳ nhớ phu nhân, cũng nhớ tiểu chủ tử, lần này rời đi, còn không biết khi nào mới được gặp mặt?"

"Nói bậy gì thế." Tổng thị vẫn cười như cũ , "Chuyện này cũng không phải là sinh ly tử biệt , muốn gặp, còn sợ không có cơ hội sao? Người hãy đi thu thập, ta còn muốn xem vài trang kinh thư, tịnh tâm."

Nói xong, Tổng thị liền giở kinh thư ra, Hương ma ma đứng ở nơi đó, nhìn Tổng thị không hề thay đổi chủ ý, chỉ có thể đi một bước lại quay đầu nhìn lại rồi khỏi Lạc Nguyệt Trai.

Hương ma ma vừa đi khỏi Lạc Nguyệt Trai, Tô Giáng Thần liền tiến vào, Tổng thị đối với Tô Giáng Thần nói: "Người vừa rồi đều nghe được."

"Ân." Tô Giáng Thần gật gật đầu.

Tổng thị nhẹ nhàng băng quơ nói: "Một trăm ngày này dễ qua, nhưng một trăm cuốn kinh thư này, vốn không hề viết xong dễ dàng như vậy , xem thử bản sự của nàng , ta cho dù đợi ba năm cũng không nhất định có thể xem hết đầy đủ một quyển."

Tô Giáng Thần cúi đầu không nói, đây là Tổng thị đang dạy nàng làm cách nào để sửa trị đám nô tài không an phận.

"Thôi, chuyện này liền dừng ở đây." Tổng thị buông kinh thư, "Con theo ta đi ăn thử thức ăn chay nơi này , đây chính là do chủ trì tự mình xuống bếp nấu , mùi đậm bát hương , có bao nhiêu người đồ mắt mong có. Nữ nhi con thật là có lộc ăn."

Trời chạng vạng tối, Tô Giáng Thần và Tổng thị ngồi xe ngựa về phủ, nhưng thời điểm đi ngang qua một cái chợ , xe ngựa lại bị chặn lại.

"Sao lại thế này?" Một bà tử quát hỏi .

Từ phía trước một gã sai vặt chạy tới, nói: "Phía trước có hộ gia đình, người cha muốn bán nữ nhi vào kỹ viện, nhưng người mẹ chết sống không chịu, hiện tại ở phía trước giằng co ."

"Đúng là thứ trời đánh, nào có thứ cha mẹ gì lại nhẫn tâm như vậy." Bà tử lầm bầm : "Một cô nương tốt, đến kỹ viện, kia không phải chỉ còn đường chết sao?"

Tô Giáng Thần trong lòng căng thẳng, đột nhiên nhớ lại tình hình ngày đó đụng vào Mã Nãi, tựa hồ cùng với hôm nay có điểm giống. Chẳng lẽ nói, thật

là nàng? Vừa nghĩ, trái tim Tô Giáng Thần không khỏi đau xót, nha hoàn thân cận nhất ở kiếp trước, cư nhiên không ngờ lại giúp Triệu Uyển Uyển thiết kế cho chính mình một cái một cái cục như vậy, tiện nhân này, xứng đáng rơi vào trong kỹ viện bị người giày xéo.

Nghĩ đến đây, chuỗi Phật châu trên cổ tay nàng tựa hồ nặng thêm không ít. Nàng đưa tay vuốt ve chuỗi Phật châu, như là khó hiểu lý do vì sao chuỗi Phật châu này lại có thể nặng hơn rất nhiều. Vừa vặn Tổng thị nhìn đến chuỗi Phật châu kia, nghĩ đến lời nói làm nhiều việc thiện của đại sư, liền nói với bà tử ở ngoài rèm cửa: "Người đi nhìn một cái, nếu như giả vừa phải, mua trở về cũng được." Đưa đến trong kỹ viện, quá chà đạp con người, Tổng thị trong lòng cũng đối với hành động của người làm cha này thực trơ trẽn.

So với kiếp trước, Tô Giáng Thần lần này một câu cũng không nói, đối với nha đầu Mã Nảo này, nàng xem như hận tới cực điểm, giờ phút này nếu như nha đầu này ở trước mắt, nàng chỉ sợ sẽ đánh cho nàng ta mấy cái bạt tai, hỏi tiện nhân này, có phải đã quên ân nghĩa cứu giúp hôm đó?

"Phu nhân, nô tỳ đã hỏi thăm một chút, nghe nói người cha là con ma bài bạc, người mẹ là người bán thức ăn, một ngày cũng bán không được vài đồng, trong nhà có mấy miếng chớ ăn cơm. Hôm trước, người cha đặt cược đặt đồ cả mắt, nhưng lại đem nữ nhi gán cho chủ nợ vay tiền nặng lãi, chủ nợ kia thấy con gái hán bộ dạng thanh tú, liền nổi lên gian tâm." Những lời còn lại, bà tử không nói, Tổng thị cũng hiểu được, liền đánh gãy lời nàng: "Được rồi, hán nói muốn bao nhiêu tiền?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Gặp Lại Kẻ Thù

"Nghe nói đòi năm mươi lượng." Bà tử ngáp ngừng nói, năm mươi lượng, đây nhưng là một khoản tiền lớn, chẳng những có thể mua được những mười đũa nha hoàn, còn có thể tùy ý chọn lựa. Lần trước Ninh ma ma dùng ba mươi lượng mua hai đũa nha hoàn, Tổng thị còn bắt nàng quỳ nửa ngày, năm mươi lượng này, một bà tử nhỏ nhoi như nàng nào dám tự tiện làm chủ, nên mới đặc biệt chạy về hỏi ý của chủ tử.

Tổng thị trầm tư trong chốc lát, Tô Giáng Thần lời kéo Tổng thị nói: "Nuông con đói bụng."

Tổng thị thấy cảnh này, có chút kinh ngạc, nữ nhi từ trước đến nay tâm địa hiền lành, rất dễ mềm lòng, hôm nay đây là làm sao vậy?

Tô Giáng Thần cúi đầu, không muốn để cho Tổng thị nhìn ra điều gì. Tổng thị thấy nữ nhi chỉ đơn giản kêu đói bụng liền nói với mặt bà tử ở bên ngoài: "Coi như là làm việc thiện tích phúc, cứ mua về đi."

Bà tử kia vội vàng chạy lên phía trước thu xếp chu toàn. Còn Tổng thị phân phó lưu lại vài tên nô tài, chính mình và những người khác liền rời đi trước.

Đợi trở lại Tô phủ hết nửa ngày, Tô Giáng Thần liền nghe được tin tức Mã Nảo vào phủ, nàng nắm chặt nắm tay, cắn răng, nói với Trần Châu: "Đi, chúng ta đi đến chỗ phu nhân thỉnh an."

Trần Châu trong lòng kinh ngạc, đây là làm sao vậy? Không phải vừa mới từ chỗ phu nhân trở về sao?

Tô Giáng Thần vừa đến phòng Tổng thị, liền nhìn thấy một tiểu cô nương gầy yếu quỳ trên mặt đất, trên người nàng xiêm y không chỉnh, miếng vá chẳng chít, hoàn toàn nhìn không ra chất vải vốn có của y phục. Thân hình gầy tong teo không có mấy lượng thịt, nhưng ánh mắt kia vẫn giống như trước đây, đôi mắt cứ đảo không ngừng.

Tô Giáng Thần vừa đến, nha hoàn trong phòng Tổng thị lập tức bùng một tách trà đặt lên bàn, Tô Giáng Thần trước tiên là hành lễ với Tổng thị, sau đó, liền ngồi xuống ghế. Còn Mã Nảo gặp qua rất nhiều phu nhân gia đình giàu có, chính là chưa từng thấy cái gì thiên kim tiểu thư, nên không khỏi đưa mắt nhìn Tô Giáng Thần vài lần.

Tô Giáng Thần trong lòng vốn dĩ cực kỳ chán ghét Mã Nảo, lúc trước chỉ cảm thấy nàng đơn thuần đáng thương, đối với nàng càng chiều cố nhiều hơn, ai biết, một chủ cừu nhỏ như vậy cư nhiên lại là một con rắn độc, còn là một con rắn độc không thể thuần phục. Giờ phút này, thấy Mã Nảo cứ nhìn chăm chăm vào nàng, liền không vui trách mắng: "Làm càn, ai dạy ngươi nhìn chăm chăm vào chủ tử như vậy?"

Đôi mắt đen kia lập tức rũ xuống dưới, tư thế kia, như là ủy khuất vô cùng. Tô Giáng Thần kim chế lửa giận nháy mắt bùng lên, những chuyện xảy ra năm đó, làm cho nàng rốt cuộc chỉ duy trì được mặt ngoài bình tĩnh, tùy tay vừa hất, đã đem tách trà trong tay hất lên trên người Mã Nảo.

Lần này, toàn bộ nha hoàn, bà tử đều ngây người, tình tình tiểu thư xưa nay ôn hòa, vì sao lại đột nhiên vô lý liền phát hỏa với tiểu cô nương này.

"Con." Tổng thị có điểm không hài lòng, ở đâu lại có tiểu thư khuê các có thể ở trước mặt mọi người, vô duyên vô cớ hất nước trà lên người một tiểu nha hoàn như thế, nói dễ nghe, là không cần thận lỗ tay, nhưng nếu nói khó nghe, chỉ sợ lại mang tiếng khất khe ngược đãi hạ nhân.

Tiếng gọi của Tổng thị đã gọi về lý trí của Tô Giáng Thần, nàng nhất thời buông tay đứng dậy nói: "Nữ nhi hôm nay quá mệt mỏi, xin hỏi ốc nghỉ ngơi trước." Tổng thị cũng ngầm đồng ý, Tô Giáng Thần mang theo không cam lòng đi rồi.

Nàng thật sự không cam lòng, kẻ thù kiếp trước đã ở trước mắt, nàng cứ nhiên lại không thể báo thù, không thể... Bây giờ, nàng đã có thể hiểu được cảm giác của Tô Cẩm, cảm giác này, thật sự là tội tệ vô cùng.

Trần Châu cũng nhìn ra Tô Giáng Thần không vui, nàng bưng tách trà nói: "Tiểu thư, người đã đi cả một ngày trời, cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút mới phải."

Tô Giáng Thần nhìn Trần Châu trước mắt, càng thêm cảm thấy chính mình trước kia thật là có mắt không trông, đem Trần Châu trở thành cô đại, lại đem Mã Nãi rẽ mặt xem như bảo!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nhất Cử Lương Tiễn

"Hồ Phách đã sai vài đứa nha hoàn đi ra ngoài mua bột nước Yên Chi rồi chứ?" Tô Giáng Thần tận lực dời đi sự chú ý của bản thân, "Từ Ngọc đi đâu rồi?"

"Hồ Phách từ sáng sớm đã sai đi rồi, Từ Ngọc và Hồ Phách hiện tại đang đem những món đồ thuê mà hôm nay thu được sửa sang lại một chút, như vậy ngày mai tiểu thư có thể giao cho lão gia, để lão gia lấy đem ra ngoài cửa hàng bán." Trần Châu chậm rãi nói, "Nô tỳ thấy những món đồ thuê này, rất tốt, chỉ là mẫu thuê có hơi lỗi thời, chỉ sợ không thu hút được những thiếu phụ trẻ tuổi."

"Ồ?" Tô Giáng Thần thản nhiên uống một ngụm trà, nói: "Chẳng lẽ người biết về mẫu thuê hoa?"

Trần Châu cười nói: "Nữ tử nào mà chẳng biết? Vấn đề chỉ là nhiều hay ít, mà trước kia của nô tỳ, nghe nói là thuê thừa có tiếng, chẳng những dạy nô tỳ rất nhiều kỹ xảo thuê thừa, còn dạy thật nhiều mẫu thuê hoa, mỗi ngày một kiểu, tuyệt không trùng lặp."

"Vậy thì tốt quá." Tô Giáng Thần tóm chặt Trần Châu: "Chỉ chúng ta chẳng phải sẽ có thể vẽ được mẫu thuê hoa càng thêm đa dạng, đến lúc đó, chẳng những có thể kiếm thêm tiền, còn có thể giúp cho danh tiếng cửa hàng của phụ thân càng vang dội."

"Tiểu thư." Trần châu lo lắng nói: "Nô tỳ sợ việc này, có thể đưa tới một số phiền toái không cần thiết."

Tô Giáng Thần buông cánh tay của Trần Châu ra, sau đó nói: "Yên tâm, việc này, ta có tự có tính toán, người chỉ việc chú tâm vào vẽ mẫu thuê hoa là được rồi."

Trần Châu nghe Tô Giáng Thần nói như thế, tự nhiên cũng không dám phản bác, trong lòng âm thầm ngạc nhiên nói: "Vị tiểu thư này nhưng lại so với những vị tiểu thư khuê các khác mà ngày thường gặp được thật khác nhau rất lớn."

Tô Giáng Thần làm sao biết được suy nghĩ trong lòng Trần Châu, vội vàng tìm kiếm kéo cất mẫu thuê, giấy, còn có một số dụng cụ khác.

Ngày hôm sau, Tô Giáng Thần đã đem những bức tranh thuê đầu tiên đưa đến chỗ Tô Duệ, Tô Duệ nhìn thấy những bức tranh thuê này, không khỏi nói: "Thật so với những tú nương tìm từ bên ngoài cũng không kém bao nhiêu. Nữ nhi, cũng là con có đầu óc, mới có thể đưa ra một kế sách vẹn cả đôi đường như thế này."

Nguyên lai Tô Duệ cũng đang phát sầu, tú nương ở trong xưởng không đủ, dùng nhiều tiền đi thuê tú nương ở các xưởng khác, phí tổn chẳng những cao, cũng rất dễ khiến cho những người trong ngành khác ghen ghét. Cũng bởi vì vậy, Tô Duệ có đoạn thời gian cũng thực đau đầu về vấn đề này, nhưng Tô Giáng Thần lại dễ dàng giải quyết, còn nhân tiện giải quyết được cái bệnh lén lút mang đồ của đám nô bộc, phải biết rằng, nếu như đem vật gì cấm kỵ từ bên ngoài vào phủ, bản thân không biết, nhưng không biết sẽ có thể đưa tới mìn tai vạ gì.

"Nữ nhi nào có bản sự gì, bất quá thời điểm không có việc gì thì mỳ mề thôi." Tô Giáng Thần thấy tâm tình của Tô Duệ rất lắm, liền nói: "Cha, kỳ thật nữ nhi còn có một hảo biện pháp, chẳng những có thể vĩnh viễn giải quyết vấn đề tú nương thiếu hụt, còn có thể khiến cho phụ thân kiếm được một món tiền."

Tô Duệ có chút không tin, nói: "Nào có chuyện tốt như vậy?"

"Phụ thân." Tô Giáng Thần lôi kéo cánh tay Tô Duệ làm nũng nói: "Người nghe nữ nhi nói đi mà. Nữ nhi đã tính toán qua, những tiểu nha đầu ở chỗ người môi giới, có rất nhiều người tư chất thường thường, những tiểu nha đầu đó, những hộ bình thường mua trở về đều để làm việc nặng nhọc, vận khí tốt, còn có thể trưởng thành, vận khí không tốt, chỉ sợ cũng chịu không được mấy năm. Cũng bởi vì thế, giá của những nha đầu này cũng không phải quá cao, ước chừng năm sáu lượng cũng có thể mua về một người. Nữ nhi đã hỏi qua Ninh ma ma, Ninh ma ma nói, những nha đầu biết thuê thừa và có tay nghề ở bên ngoài, đại khái có thể bán được 70, 80 lượng bạc, một số thậm chí có thể bán được hơn một trăm hai. Nữ nhi nghĩ, nếu như mua về một vài nha hoàn như vậy, tìm vài vị tú nương dạy dỗ vài năm, những nha đầu này nếu như có thể xuất sư, là có thể ở trong thuê phường làm việc, nếu như

không thể xuất sư, phụ thân lại tìm một cơ hội bán đi ra ngoài, dựa vào tay nghề của bọn họ, ở trong thêu phùng không được coi là gì, nhưng ở những gia đình người bình thường, nhất định cũng là không tệ. Quay đi trở lại, cũng không phải là buồn bán kiếm được lời sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Kỹ Nghệ Đầy Người.

Tô Duệ bỗng nhiên đứng dậy, liên thanh nói: "Ta như thế nào lại không nghĩ đến kế này, thực hồ đồ." Tiếp theo sờ sờ đầu nữ nhi, cười to nói: "Nữ nhi của ta thật đúng là phúc tinh."

Tô Giáng Thần hé miệng cười, không nói gì. Phúc tinh sao? Nàng từ trước đến nay chưa hề cho là đúng, nếu như là phúc tinh, vì sao còn phải chết thảm một hồi mới có thể xoay chuyển vận mệnh.

Tô Duệ đối với biểu hiện gần đây của Tô Giáng Thần thật rất vừa lòng, liền cùng với Tổng thị thương lượng, chẳng những thỉnh vài vị nữ sư phụ tài nghệ song toàn dạy cho Tô Giáng Thần cầm kỳ thư họa và nữ hồng trù nghệ, Tô Duệ cũng bắt đầu tự mình dạy Tô Giáng Thần cách gầy bàn tính, đem kinh nghiệm của chính mình ở trên thương trường từng điều từng điều dạy cho Tô Giáng Thần, Tô Giáng Thần cũng học rất chăm chỉ, Tô Duệ càng thêm vừa lòng, chỉ hận nữ nhi này không phải là nam nhi, nếu là nam nhi, nhất định có thể đem Tô gia phát dương quang đại.

Chưa qua mấy ngày, Thường má má hỏi phủ, Tổng thị liền an bài bà ta đến viện của Tô Giáng Thần, Tô Giáng Thần đối với bà ta thập phần đề phòng, đầu tiên là để cho bà ta phụ trách phân phối công việc cho đám nha hoàn trong viện, sau đó, Tô Duệ mua về hơn mười cái nha hoàn, Tô Giáng Thần liền dứt khoát để cho bà ta phụ trách dạy dỗ cho những tiểu nha hoàn này quy củ và nữ hồng(* những công việc của phụ nữ)

Mà bên kia, Ninh ma ma đã đề cử với Tổng thị một người đồng hương -- Từ ma ma, vị ma ma này nhỏ tuổi hơn Ninh ma ma, lại thập phần có khí phách, Tô Giáng Thần mỗi lần nhìn thấy nàng, đều không tự chủ được tâm sinh kính sợ, nàng không khỏi suy nghĩ, vị ma ma này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Sao lại có khí phách như vậy.

Ngày hôm nay, Tô Giáng Thần theo thói quen thường ngày, đi đến trong phòng Tổng thị cùng với Tổng thị nói nói việc nhà. Tổng thị thấy mặt của nữ nhi đều đã gầy mất một vòng, đau lòng vuốt mặt nàng nói: "Con nhìn một con xem, đều đã thành cáo bộ đáng gì rồi?"

Tô Giáng Thần sờ sờ mặt mình, cười với Tổng thị nói: "Cũng chỉ là gầy đi một chút thôi."

"Con nha." Tổng thị điểm điểm cái trán của nữ nhi nói: "Nghĩ biện pháp làm cha ngươi vui vẻ, cũng không thể làm một chính ngươi."

Tổng thị vừa dứt lời, bên ngoài liền có tiếng nha hoàn nói: "Phu nhân, tổ yến đã nấu xong, người là muốn bây giờ dùng, hay là để cho nguội mới dùng?"

"Bưng vào đi." Tổng thị nói, quay sang, nói với Tô Giáng Thần: "Con nên ăn nhiều một chút, dù thế nào, cũng không thể tha hao tổn thân mình."

Tô Giáng Thần nghe được ý trong lời của Tổng thị, trong lòng ảm áp. Những năm gần đây, người đối tốt với nàng, trừ bỏ Tổng thị, vẫn là Tổng thị, những người khác, cho dù là cha ruột của chính nàng, cũng không thân như vậy.

Đợi cho nha hoàn kia tiến vào, Tô Giáng Thần kinh ngạc phát hiện bộ dạng của nha

thập phần thanh tú, nàng không khỏi đem ánh mắt hướng về phía Tổng thị, chỉ thấy trên khuôn mặt đoan trang của Tổng thị, cất dấu một tia cô đơn bình thường không dễ phát hiện.

Tô Giáng Thần trong lòng ảm đạm, nàng khẽ vuốt cái bát đang nóng hằm hập trong tay, trong lòng nhưng không sự ảm áp như trước, ngược lại lộ ra một tia bi thương.

Tô Giáng Thần chậm rãi ăn trong bát tổ yến, nhưng một chút mùi vị cũng không có.

Đợi nàng ăn xong tổ yến, đặt bát đặt xuống bàn, nha hoàn kia cũng thực thông minh, lập tức lại múc thêm một bát.

Tô Giáng Thần đưa tay ngăn trở nàng, nói: "Không cần."

Quay đầu lại, liền nhìn thấy nửa bát tổ yến của Tổng thị đều đặt ở đó, Tổng thị đã nghiêng đầu trên cầm tháp đi vào giấc ngủ.

Tô Giáng Thần đứng dậy, nha hoàn kia lập tức đi vào nội thất ôm ra một tấm chăn bông, Tô Giáng Thần tiếp nhận, khinh thủ khinh cước đắp lên trên người mẫu thân.

Sau đó, Tô Giáng Thần liền cùng với nha hoàn kia lui ra ngoài.

Tổng thị vừa ngủ, liền ngủ đến hai canh giờ, đợi đến lúc nàng tỉnh lại , mới ngạc nhiên phát hiện nữ nhi của chính mình không biết đã đi lúc nào . Nàng đứng dậy chải lại mái tóc một lúc , chuẩn bị thu xếp bữa tối đêm nay .

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Vô Tình Đưa Đến Tai Hoạ Ngầm

"Phu nhân, không tốt , tiểu thư sinh bệnh , nghe vài cái nha hoàn nói, một canh giờ trước, cứ nôn cho đến bây giờ vẫn chưa dứt." Giọng nói lo lắng của Bích Thủy xuyên qua tấm rèm che truyền đến, cái lược ở trong tay Tổng thị rơi xuống , nàng vội vã quát: "Tiểu thư sinh bệnh chuyện lớn như vậy , vì sao đến bây giờ mới nói." Nói xong, Tổng thị xúc xúc rèm che lên, bức rèm che bị Tổng thị xúc mạnh, phát ra sần sật thanh âm.

Bích Thủy ngẩng đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của Tổng thị đang nhìn chính mình, trong lòng không khỏi cả kinh, phu nhân khi nào đã trở nên lãnh khốc như vậy? Ánh mắt kia, dường như muốn khoét vào người nàng.

Tổng thị tựa hồ cũng nhận thấy được ánh mắt của mình không đúng, lập tức thu liễm cảm xúc, cố gắng bình phục chính mình nói: "Đã thỉnh đại phu chưa?"

"Đã phái người đi thỉnh . Từ ma ma cũng chạy đi qua, giúp tiểu thư làm mấy cách chữa từ dân gian." Bích Thủy thật cẩn thận nói, thấy sắc mặt Tổng thị không còn khó coi giống như vừa rồi, Bích Thủy tiếp tục nói: "Có lẽ tiểu thư là ăn nhầm phải thứ gì, nôn một lát liền không sao."

Tổng thị nghe vậy, đột nhiên cả kinh. Hiện tại còn chưa tới bữa tối , mà lúc giữa trưa nữ nhi đến , cũng đã sớm dùng qua ngọc thiện, như vậy, duy nhất có vấn đề , chính là bát tổ yến kia.

"Bích Thủy, ngươi đợi một lát liền thỉnh đại phu lại đây." Tổng thị sắc mặt tái nhợt, hình như là có người ở trong đồ ăn động tay động chân, chính mình còn bất tri bất giác, kia có phải hay không đại biểu cho, chính mình mấy năm nay không mang thai, có phải hay không cũng là có người đang âm thầm động tay chân?

Đợi cho đại phu thay Tô Giáng Thần bắt xong mạch, kê vài phương thuốc, đã bị Bích Thủy vội vã thỉnh đến trong phòng Tổng thị .

Đề đại phu thay Tổng thị bắt mạch, liền nhíu mày nói: "Phu nhân thân thể không có gì đáng ngại, chính là..."

"Chi là cái gì?" Tổng thị vội vàng hỏi.

"Phu nhân, ngươi có phải thường xuyên sử dụng loại dược vật đại loại như canh tránh thai ?" Đại phu thấy Tổng thị sắc mặt trắng bệch, càng phát thêm nghi hoặc, hần nói: "Loại dược vật này, là không thể thường xuyên sử dụng, lâu dài, chẳng những sẽ khó mang thai con nối dòng, cũng có chút gây trở ngại đối với thân thể."

Tổng thị nghe vậy, càng thêm choáng váng , nguyên lai những năm gần đây, nàng không thể mang thai, không phải bởi vì thời điểm sinh Giáng Thần bị tổn hại đến thân mình, mà là có người đang âm thầm giở trò.

Trong phòng trừ bỏ đại phu, chỉ còn lại Từ ma ma và Bích Thủy, những người khác đều bị phái đi ra ngoài, cho nên, lúc đại phu hỏi Tổng thị như vậy, Bích Thủy lập tức trách mắng: "Lời nói vô căn cứ, phu nhân chúng ta ngày đêm mong đợi hài tử, làm sao lại dùng canh tránh thai?"

Lời này vừa ra, Bích Thủy lập tức phát giác chính mình nói sai, vội vàng liền thối lui sang một bên, còn vị đại phu kia, cũng lập tức hiểu được căn nguyên, xem ra trong việc này có liên quan đến âm mưu trong nội trạch.

Tiền bước đại phu, Tổng thị sắc mặt vẫn phát thanh, nhìn đơn thuốc trong tay , trong lòng càng thêm chua xót, bị người ta âm toán lâu như vậy, chẳng lẽ dùng vài đơn thuốc liền có thể tâm bỏ trở lại?

Từ ma ma thấy Tổng thị sắc mặt thập phần không tốt, khép lại cửa phòng, sau đó đi đến trước mặt Tổng thị phúc phúc thân mình nói: "Phu nhân, trước mắt không phải là thời điểm thương tâm, vẫn là nghĩ cách xử trí chuyện này như thế nào mới là thượng sách?"

"Xử trí?" Tổng thị khòe miệng cười lạnh nói: "Đám nô tài phản bộ chủ tử, đánh chết cũng không oan."

Từ ma ma âm thầm dùng khóe mắt liếc nhìn Tổng thị , vừa đứng chạm vào ánh mắt giận dữ của Tổng thị , Tổng thị nói: "Như thế nào? Ngươi cảm thấy lòng dạ ta quá độc ác sao?"

Từ ma ma không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói: "Phu nhân, nói một câu khó nghe, phu nhân làm như thế, chẳng những uy hiếp không được hạ nhân, còn dễ dàng để cho những kẻ khác thừa dịp."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Thủ Đoạn Cao Minh

trong cung, lần này nhận được ân điển của Hoàng Thượng, mới được ra khỏi cung dưỡng lão, dựa vào cửa cái của nàng, căn bản không cần đến Tô phủ làm việc cũng có thể nuôi nổi chính mình, mà nàng sợ dĩ hạ mình đi vào Tô phủ làm ma ma, hoàn toàn là vì Ninh ma ma thuyết phục nàng, Ninh ma ma thuyết phục Từ ma ma lý do chỉ có một, chính là chủ tử của Tô phủ là người hiền lành, nếu như chịu làm ma ma ở Tô phủ, chẳng những sẽ có cung phụng thể diện, cũng sẽ phụ trách đường lão cho đến lúc lâm chung.

Từ ma ma tâm động, nàng biết cửa cái của chính mình, khó tránh khỏi có thể đưa tới một số kẻ bất lương rắp tâm chiếm đoạt, nếu như không có nơi để dựa vào, chỉ sợ chính mình ngày nào đó bị người âm toán cũng không phải là không có khả năng, với lại, nàng vốn không con không cháu, cũng không có người thân, nếu như ngày sau thực sự có chuyện gì, cũng không có người giúp nàng chăm lo hậu sự. Nàng mặc dù không tin chủ tử Tô phủ là người hiền lành như thế nào, nhưng lại tin Ninh ma ma.

Từ mẹ cúi đầu nói: "Loại sự tình này, nô tỳ đã thấy qua rất nhiều. Nếu như xử trí không cẩn thận, chẳng những trở thành câu chuyện đầu đề, cũng khó mà nắm giữ được đám nô tài dưới kia."

"Vậy theo ý tứ của ma ma?" Tổng thị có chút do dự hỏi: "Chẳng lẽ muốn ta nuốt xuống con giận này sao?"

"Nô tỳ không phải ý tứ này." Từ ma ma không khỏi trầm than, tính tình Tổng thị cũng có chút quá nóng vội rồi, "Nô tỳ là sợ đá thảo kinh xà."

Tạm dừng một chút, Từ ma ma nói: "Nô tỳ đã bắt mấy kẻ hạ nhân kia, nhưng bọn họ đều không thừa nhận là bọn họ làm. Nô tỳ còn tự mình đi đến khó phòng nhìn một hồi, nghe Bích Thủy nói, nha hoàn lĩnh tổ yến hôm nay, cư nhiên là lĩnh chỗ tổ yến do Tây Khóa viện kia đưa tới, nô tỳ đã tự tay kiểm tra một hồi, tổ yến đã tẩm quá thuốc xô, tuy nói không phải là loại cực kì lợi hại, nhưng cũng không thể coi thường được."

Tổng thị bưng tỉnh đại ngộ, tổ yến là do Tây Khóa viện đưa tới, những nha hoàn bên người của chính mình khẳng định sẽ không lấy đến dùng, hôm nay là do nha hoàn mới tới đi lĩnh, lại bị người hữu tâm đánh tráo, đổi thành tổ yến do Tây Khóa viện để đưa cho chính mình, mà người nấu, người đưa, đều vô tội. Nếu như nàng trách phạt bọn họ, đó là có thể, lại không thể đánh chết bọn họ, một khi đánh chết bọn họ, nô tài ở phía dưới sẽ cho rằng nàng là một kẻ hà khắc, một chủ tử xem mạng người như cỏ rác, liền hoàn toàn mất đi lòng người.

Hơn nữa, những người đó tẩm thuốc xô vào tổ yến, đơn giản là muốn lợi dụng bàn tay của nàng trừ bỏ Lục di nương, nàng trước kia cứ cho rằng đó là thủ đoạn tranh sủng của tiểu thiếp, hiện tại, nàng không khỏi không rét mà run, này không phải là tranh sủng, này rõ ràng là muốn chặt đứt huyết mạch của Tô gia, đến tốt cùng là loại người nào, hết lần này lại đến lần khác, trốn ở sau lưng tính kế nàng? Đem một đám di nương trong phủ xem xét, lại nhìn không ra người nào là khả nghi nhất.

"Cái gọi là mình thương để tránh, phu nhân, sau lưng người, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm, tính kế. Nay, người trước hết cần phải làm là đem chuyện này đổ lên Tây Khóa viện bên kia, để cho lão gia đi quyết đoán, một là tỏ vẻ chính mình nhân từ, hai là, Lục di nương không phải sắp sinh sao, lúc này, chính là lúc chịu không nổi gió thổi cỏ lay nhất." Từ ma ma chậm rãi nói, ánh mắt vẫn trước sau như một bình thản, tựa hồ không có vẻ gì là đang âm mưu tính kế người khác.

Tổng thị do dự, nàng nói: "Người sáng suốt đều nhìn ra được, đây là do người khác hãm hại."

Từ ma ma ý vị thâm trường nở nụ cười, nàng nói: "Đúng, đây là hãm hại. Nhưng lão gia sẽ tin, vĩnh viễn tin tưởng."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Diệu Kế Liên Hoàn

Tổng thị không tin , nàng nói: "Nếu như đến lúc đó, nàng ta có chuyện gì, lão gia chẳng phải sẽ oán ta?"

"Phu nhân, sự sắc bén của Lục di nương quá lộ rồi . Nàng đã không còn là cái gai trong mắt của một mình phu nhân , cũng là cái gai trong mắt của những người khác . Những di nương trong phủ này, cũng không chỉ nàng một người, còn có năm người, lại thêm ả Phi Thúy tân sủng kia. Trong phủ này có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào nàng ta, liền có bao nhiêu người ngóng trông nàng ta gặp chuyện không may. Mấu chốt là, lẽ ra phu nhân nên tránh những nơi đầu sóng ngọn gió, nhưng nô tỳ nói một câu bất kính , Lục di nương này nếu như không có chuyện thì tốt rồi, nếu như thực có chuyện gì, cho dù không có quan hệ đến phu nhân , lão gia cũng sẽ cho rằng là phu nhân hạ thủ, bởi vì phu nhân cư nhiên không truy cứu chuyện tình hôm nay, ở trong lòng lão gia, chỉ sợ cho rằng phu nhân đẩy lòng chôn xuống oán hận." Từ ma ma ánh mắt càng thêm sáng ngời, "Đến lúc đó, phu nhân có miệng cũng nói không rõ."

Tổng thị cả người chấn động, nàng vẫn muốn tránh xa Lục di nương, không nghĩ chộc đến nàng ta , phạm vào kiêng kỵ của Tô Duệ , lại không biết rằng chính mình đã tránh né, cũng sẽ tạo thành biểu hiện giả vờ để che dấu đi sự oan hận của nàng , thậm chí..

"Ma ma nhắc nhở rất đúng." Tổng thị cảm kích vô cùng nói: "Kia kế tiếp..."

"Phu nhân, xử trí như thế nào , lão gia có quyết đoán của chính người." Ánh mắt của Từ ma ma vẫn trong vắt như nước, "Phu nhân chỉ cần đứng đúng ở vị trí của chính mình, lão gia trong lòng cũng còn có tính toán. Còn vị Lục di nương kia, nếu như thông minh sẽ lựa chọn thời cơ thích hợp làm cho chính mình thoát khỏi, nếu như là một kẻ không biết thời thế , khốc lộc đại náo, chẳng những sẽ làm cho lão gia phiền chán, cũng dễ dàng gây tổn thương đến đứa nhỏ trong bụng."

Tổng thị hoàn toàn hiểu được , đây là một liên hoàn kế, chẳng những có thể phản công Lục di nương, mà còn có thể hoàn toàn giữ được lòng tin của Tô Duệ, khiến cho hần cảm thấy phu nhân của hần không hề có gì tư tâm, có cái gì thì nói cái đó, không hề có nhiều tâm kế cùng quỷ kế như vậy, nếu như có thì cũng là vì cái gia đình này tính toán.

"Về phần canh tránh thai này, nô tỳ cho rằng, không bài trừ khả năng trong phòng còn có những được vật khác , chẳng những những thứ mà phu nhân ăn phải kiểm tra một phen, liền đến quần áo mặc qua, những vật hằng ngày tiếp xúc , thậm chí còn những thứ bên người tiểu thư, đều kỹ lưỡng kiểm tra mới được. Bất quá, động tác này cũng không thể quá lớn, cần một chút thời gian chậm rãi kiểm tra mới được." Từ ma ma nửa híp mắt nói: "Ồ dốt mắt nô tỳ mà lại làm cái loại thủ đoạn bản thủ này, quả thực là không biết tự lượng sức mình." Lời vừa ra khỏi miệng, Từ ma ma mới phát giác chính mình nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, đã quên mất chính mình đã không còn là cung nữ như ngày xưa , cũng không phải là tâm phúc tối đắc lực ở trước mặt chủ tử , áy náy nói: "Nô tỳ ngông cuồng , thỉnh phu nhân thứ tội."

Tổng thị che miệng cười nói: "Ma ma nói như vậy, ta mới cảm thấy ma ma và ta thân cận không ít. Tốt lắm, việc này, liền do người xử trí, về phần Lục di nương bên kia, ta tự nhiên sẽ có giao phó với lão gia."

Đội Từ ma ma vừa đi, Tổng thị lâm vào trầm tư, tiếp theo, nàng thay đổi một thân xiêm y, đi đến thư phòng Tô Duệ . Đội Tổng thị trở về phòng, Tô Duệ phải đi Tây Khóa viện, nghe nói đã nổi một cơn tam bành , còn cảm tức Lục di nương .

Nhưng thật không ngờ, đến nửa đêm, Tổng thị đã bị người đánh thức, nguyên lai Lục di nương ở trong phòng nổi giận, đem những thứ có thể đập vỡ toàn bộ đập vỡ, sau đó, liền không vui đi ngủ, ai biết đến nửa đêm thế nhưng đau bụng. Tổng ma ma đi vào xem, liền phát hiện nước ối của Lục di nương đã vỡ, lập tức phái nha hoàn đi thỉnh Tô Duệ, Tô Duệ vừa vặn ở qua đêm ở trong phòng Tổng thị , hai vợ chồng liền cùng nhau đi đến Tây Khóa viện của Lục di nương .

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Tự Làm Tự Chịu

Dọc theo đường đi, ánh trăng mờ lung , Tổng thị cảm thấy sắc mặt trạng phu cực kém, không hề có sự vui mừng vì sắp có con nối dòng , ngược lại có điểm âm trầm.

Đến Tây Khóa viện, tiếng kêu thảm thiết của Lục di nương một tiếng cao hơn một tiếng, nghe thấy làm cho người ta tim đập loạn nhịp, liền đến Tổng thị vốn là người đã từng sinh dưỡng qua cũng cảm thấy thanh âm này thật ghê người.

Tô Duệ từ đầu đến cuối vẫn mím môi, trong mắt lộ vẻ không vui.

Cái thai này của Lục di nương , thẳng đến buổi trưa ngày thứ hai mới sinh xong, nghe được tiếng khóc oa oa trong phòng , Tổng thị vui vẻ, nói: "Chúc mừng lão gia."

Tô Duệ chỉ liếc mắt nhìn Tổng thị một cái, sau đó nói: "Phải người đi hỏi một chút."

Tống thị đang muốn phái nhân đi vào, Tống ma ma ôm đứa nhỏ đi ra, nói với Tô Duệ: "Lão gia, là một thiên kim. Lục di nương nàng..."

Tô Duệ xem qua đứa nhỏ, liền khẽ nhắm mắt nói: "Đứa nhỏ được sinh hạ là tốt rồi, phu nhân cũng đã mệt mỏi rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Tống thị kinh ngạc, không dám hỏi nhiều, lập tức được nha hoàn dìu đi. Tống thị vừa lý khai, Tống ma ma ôm đứa nhỏ quỳ xuống nói: "Lão gia, di nương là nhất thời hồ đồ mới nói lời, tiểu thư thật sự là cốt nhục của lão gia, lão gia nếu như không tin, có thể nhìn kỹ xem, cặp lông mày này, đôi mắt này, có chỗ nào không phải cực kỳ giống lão gia."

Tô Duệ chán ghét nhìn đứa nhỏ một cái, sau đó nói: "Đù rồi, chủ tớ hai người các ngươi lừa bịp ta lâu ngày, ngươi nghĩ rằng ta còn tin vào lời nói của các ngươi sao. Nói cái gì mà thiên kim xuất thân từ đại hộ nhân gia, bất quá chỉ là một thứ nữ của một gia đình sa cơ thất thế, còn nữa, đứa nhỏ này, rõ ràng chín tháng còn không đến, bây giờ đã ra đời, ngươi nói, ta dựa vào cái gì tin vào lời nói của các ngươi?"

"Lão gia..." Tống mẹ nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, nàng đã trông tiểu thư từ nhỏ đến lớn, lúc này đã phải âm dương cách xa, còn vị lão gia trước mắt này, rõ ràng không tin cốt nhục của tiểu thư là của chính mình, ngày sau, tiểu tiểu thư biết sống thế nào?

"Ta sẽ cấp cho nàng ta một chút thể diện." Tô Duệ lạnh nhạt nói: "Tiền quan tài, Tô gia vẫn nguyện ý xuất ra, về phần đứa nhỏ này, ta cũng sẽ giao cho người nuôi nấng, chính là, không thể để ngươi ở lại Tô gia, ta cho ngươi tiền, ngươi có bao nhiêu xa liền rút bấy nhiêu xa."

"Lão gia. Chỉ cần người để cho nô tỳ ở bên cạnh tiểu tiểu thư, nô tỳ làm cái gì cũng đều nguyện ý, cầu xin người, lão gia." Tống ma ma ôm đứa nhỏ quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, thanh âm bang bang vang lên, lại vẫn như cũ không thay đổi được quyết định của Tô Duệ.

Đối với những lời nói của Lục di nương vào tối hôm qua, Tô Duệ đến nửa chữ cũng không quên, liền càng thêm ghi hận đứa nhỏ ở trước mắt, đứa nhỏ mà hơn nửa năm mong đợi, cư nhiên lại có thể là nòi giống của người khác, Tô Duệ làm sao có thể dễ dàng nuốt xuống con giận này, cảm giác bị lừa gạt, bị nhục nhã, đến bây giờ vẫn không hề nhạt đi, ngược lại còn theo sự ra đời của đứa nhỏ càng thêm rõ ràng.

Cố gắng bình phục phần nộ trong lòng, Tô Duệ lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là, ngươi một mình cầm tiền rồi đi nơi này, hoặc là, ta cho ngươi mang đứa nhỏ đi, bất quá, một hào ngươi cũng đừng mơ tưởng nhận được. Tống ma ma, chính ngươi tự mình chọn đi."

Tống ma ma nghe vậy, cũng biết Tô Duệ là không chịu thỏa hiệp, bắt buộc đi đem đứa nhỏ giao cho nha hoàn bên người nha, sau đó hướng về hướng phòng sinh viên Lục di nương dập đầu vài cái, đơn giản thu thập một chút hành lý, liền đi theo quân sự rồi đi.

Tô Duệ đem đứa nhỏ ôm đến trong phòng Tống thị, Tống thị kinh ngạc, hỏi: "Lão gia, đứa nhỏ này?"

"Lục di nương đã không còn, đứa nhỏ này, ta xem cũng đáng thương, liền đưa đến chỗ của nàng." Tô Duệ cứng rắn đem đứa nhỏ đưa cho Tống thị, sau đó nói: "Nàng tìm một bà vú thỏa đáng, lại phái vài tiểu nha hoàn chiếu cố là được."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Mọi Sự Đều Có Nguyên Nhân

Tống thị ánh mắt chột lóe, Lục di nương mặc danh kỳ diệu chết đi, đứa nhỏ cũng mặc danh kỳ diệu được đưa đến trong tay chính mình, này rốt cuộc là muốn làm gì?

Tô Duệ nhìn Tống thị giật mình, thờ dãi nói: "Bất quá là một thứ nữ, ngày sau cho một phần đồ cưới là xong, nàng không cần lo lắng."

Nghe lời này, rõ ràng là không muốn nhận đứa nhỏ này dưới danh nghĩa của chính mình, Tống thị không tự chủ được ôm chặt đứa nhỏ, xem ra, Lục di nương trước khi chết, nhất định đã nói gì đó không nên nói, liền đến sau khi nàng đã chết, lão gia cũng không thể nguôi giận, nhìn đứa nhỏ trong lòng, tâm của Tống thị không khỏi mềm đi, trước kia đủ loại lo lắng cùng tính kế, giờ khắc này đều đã tan thành mây khói. Lục di nương đã chết, giữa các nàng cũng không có nhiều cừu hận, nào có cái gì không thể hóa giải? Về phần đứa nhỏ này, chỉ cần không phải là nam hài, có nhận vào dưới danh nghĩa hay không, cũng có quan hệ gì đâu? Lại nhìn Tô Duệ, phát hiện sắc mặt hắn rất khó coi, Tống thị dần dần có điểm hiểu được sao lại thế này. Chuyện này, nàng cũng có âm thầm trợ giúp qua, chính là chưa từng nghĩ qua, cư nhiên thành công như thế, chẳng những ly gián được Lục di nương, thậm chí liền đến đứa nhỏ... Cũng không biết vì sao, Tống thị ngược lại có một tia lo lắng, cái chết của Lục di nương, thật là ngoài ý muốn sao? Nếu như nàng lúc ấy không có nghe theo lời của Từ ma ma, mà đem chuyện tố yến đẩy cho nha hoàn trong viện, như vậy, giờ phút này cái chết của Lục di nương, chẳng phải sẽ tính lên đầu nàng?

Tiền bước Tô Duệ, Tống thị thấp thỏm lo âu, đợi Ninh ma ma trở lại, liền lôi kéo Ninh ma ma đến phòng.

"Ma ma, Lục di nương kia là xảy ra chuyện gì?" Tống thị vội vàng hỏi.

Ninh ma ma đầu tiên là đi đến trước cửa, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, sau đó lại khép lại cửa phòng, cùng Tống thị đi tới hướng cánh cửa

ngăn bên kia ."Lúc nô tỳ đến, những người đó đã muốn thay cho Lục di nương một bộ xiêm y. Nô tỳ cẩn thận xem xét, Lục di nương có lẽ là do rong huyết sau khi sanh mới mất." Ninh ma ma thâm ý nhìn Tổng thị , sau đó nói: "Nô tỳ cẩn thận xem qua trong phòng của Lục di nương , phát hiện nước trà trong ấm cùng với nước trà bình thường dùng để uống có điểm bất đồng, liền vụng trộm lấy một ít nhét vào trong khăn tay của chính mình , sau đó, phải đi tìm Từ ma ma, Từ ma ma ngừi hết nửa ngày, nói là có bỏ thêm cò ịch mẫu."

Cò ịch mẫu, Tổng thị tỉ mỉ nghiền ngẫm cái tên này, khuôn mặt chậm rãi trầm xuống, nói: "Người trong trong phủ này, thật là thâm tàng bất lộ."

Ninh ma ma buông tay, cũng không có trả lời Tổng thị , ngược lại nói với Tổng thị: "Từ ma ma nói, Lục di nương chết , cũng không hoàn toàn là do cò ịch mẫu tạo thành . Nàng từng thừa dịp thời điểm không người vụng trộm tiến vào xem , nhìn kỹ thân mình của Lục di nương , thai nhi quá lớn, vốn dĩ đã khó sinh , hơn nữa, bà đỡ không hề cố kỵ thúc đẩy việc sinh, mới dẫn tới rong huyết. Cò ịch mẫu chính là tăng thêm bệnh trạng rong huyết, lại không phải là nguồn cơn."

"Vậy bà đỡ là do ai thỉnh về ?" Tổng thị hỏi, "Ta nhớ rõ, bà đỡ này không giống với bà đỡ trước kia của ta."

"Bà đỡ là do lão gia phái người đi thỉnh ,còn cái khác, nô tỳ cũng không dám hỏi nhiều."

Ninh ma ma nhú mày, suy nghĩ nên nói tiếp như thế nào: "Nghe Từ ma ma nói, lão gia và Lục di nương từng cãi nhau một trận , Lục di nương còn làm ầm ĩ , nói không ít lời sắc bén, chọc lão gia tức thiếu chút nữa không thờ nổi." Ngắc đầu nhìn Tổng thị , sau đó thấp giọng nói: "Nghe nha hoàn hầu hạ trong phòng nói, hình như là nói đùa nhỏ thúng ngày không đúng. Lục di nương lúc đầu không thuận theo, không buông tha muốn lão gia nói rõ ràng, sau lại, cũng không biết sao, lại nói đùa nhỏ xác thực không phải của lão gia ..."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Lại Bị Người Hãm Hại

Tổng thị nghe vậy, nắm chặt lòng bàn tay , đây là nguyên do vì sao Tô Duệ đối với đứa nhỏ lạnh nhạt như vậy, người nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ để loại chuyện này phát sinh, cho dù là lời nói khi tức giận, chỉ sợ cũng hoàn toàn đánh mất trái tim của mất lão gia .

"Phu nhân, lão gia đã trở lại, ở đại sảnh đợi phu nhân đi qua." Bên ngoài đột nhiên truyền đến một cái tiểu nha hoàn dồn dập thanh âm, Tổng thị hòa ninh mẹ liếc nhau, này canh giờ, lão gia như thế nào đã trở lại?

Tô Giáng Thần ngồi dựa trên cầm tháp , cầm khung thêu châm kim đường có đường không . Ngay lúc nàng sắp ngủ gật, liền nghe thấy tiếng người ở sau bức rèm che , nàng ngẩng đầu vừa thấy, là Trần Châu.

Trần Châu sắc mặt không được tốt, bước nhanh tiến lên được hành lễ, sau đó thấp giọng nói: "Lão gia ở trong phòng phu nhân nãi con tam bành, nghe nói, ném vỡ ba tách trà sứ thanh hoa tốt nhất."

Tô Giáng Thần nhướn mày, tại sao có thể như vậy?

Trần Châu thấy Tô Giáng Thần không lên tiếng, liền tiếp tục nói: "Nha hòa trong phòng đều bị sai đi, bất quá, nô tỳ đi hỏi thăm một chút, nghe nói là ở trong phòng Hương ma ma phát hiện cò ịch mẫu."

Tô Giáng Thần nhú mày, nói: "Cò ịch mẫu? !" Thứ này chỉ là loại cỏ bình thường, đáng để phụ thân nổi giận như vậy sao.

Trần Châu do dự , không biết là nên, hay là không nên nói?

"Nói đi, ngươi còn nghe thấy gì nữa?" Tô Giáng Thần điều chỉnh vị trí của cái đệm một chút, tiếp tục ngả người .

"Nô tỳ nghe người ta nói, cái chết của Lục di nương, có liên quan đến cò ịch mẫu ." Trần Châu thấp giọng nói, "Có bà tử thậm chí còn nói, là phu nhân cố ý làm cho tiểu thư ngã bệnh, để cho lão gia giận chó đánh mèo vu oan Lục di nương..." Còn có rất nhiều lời nói khó nghe , tỷ như nói, trong phủ đồn đứa nhỏ của Lục di nương không phải là của lão gia , cũng là do phu nhân sai sử . Loại chuyện này, liên quan đến thể diện, khó trách khiến cho lão gia tức giận đến thế , đã chết một người thiếp không tính là gì, nhưng thiếp thất của chính mình có tư tình, kia quả thực là đánh một cái tát vang dội vào mặt của lão gia . Mặc kệ chuyện này là thật là giả, ở trong miệng của hạ nhân truyền ta, thì chính là đương gia chủ mẫu quân giáo không nghiêm .

Tô Giáng Thần ngồi thẳng người, giọng nói lạnh lùng: "Cho phép ngươi nói, ngươi đã nói, che che dấu dấu làm cái gì?"

Trần Châu nghe vậy, ngăn ra, sau đó tỉnh ngộ ,liền đem những lời nghe được từ đầu chí cuối thuật lại một lần. Nguyên lai, hôm nay có một nha hoàn chuyển đến vào trong phòng trước đây Hương ma ma từng ở, sau đó lúc thu thập hòm xiềng phát hiện cò ịch mẫu, hoa hồng các loại, sau đó, nha hoàn

này liền bẩm báo với quân sự trong phủ , vị quân sự kia đã đem chuyện này nói cho Nhị di nương, cũng chính là Bình di nương, Bình di nương liền nói với lão gia.

Khó trách phụ thân lại tức giận , cò ích mẫu và hoa hồng đều là được vật có hại đến trẻ con , Hương mẹ la ma có mấy thứ này, không khác gì nói với người khác, đó là do mẫu thân bày mưu đặt kế , mẫu thân không muốn thiếp thất sinh hạ thứ tử thứ nữ. Phụ thân nóng lòng cầu tử , thời điểm này lại xảy ra loại chuyện này, vậy tương đương với đâm một nhát vào trong lòng phụ thân.

Tô Giáng Thần có thể lý giải được phụ mẫu cả hai đều đang đứng ở lập trường bất đồng, nhưng không cách nào trơ mắt nhìn bọn họ trong lúc đó sinh ra ngăn cách không thể bù đắp lại , hơn nữa, độc thủ đang ẩn náu trong phủ , chỉ sợ hận không thể khiến cho toàn phủ loạn đến gà chó không yên.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lòng Người Cách Một Lớp Da

Trước khi trọng sinh, Tô Giáng Thần vẫn nghĩ rằng nhà của mình là nơi tốt nhất , ngày nay, nàng mới hiểu được, cái nhà này từ trước đến nay đều không hề tĩnh lặng, chỉ có mẫu thân một mình đau khổ chống đỡ , hơn nữa, những tên độc thủ năm đó , cũng đã đạt được mục đích. Toàn bộ Tô phủ, xác thực không hề sinh hạ nam tử, liền đến mẫu thân sau lại mang thai, cũng không thể lớn nổi liền chết non .

Tô Giáng Thần lẳng lặng ngồi ở một bên trầm tư , Trần Châu ngắm nàng vài lần, càng cảm thấy cô bé này tuổi còn nhỏ hơn chính mình, tâm tư lại thập phần thâm trầm. Cùng với Tô Giáng Thần ở chung càng lâu, nàng càng cảm thấy tâm tư của vị tiểu chủ tử này không thể nắm bắt được, tỷ như nói, Tô Giáng Thần hội phái người trà trộn vào giữa đám bà tử và nha hoàn đưa tranh thù đến , thám thính tin tức, mặc kệ việc lớn nhỏ , tất cả đều ghi nhớ, tỷ như nói, nàng có thể ban một ít ân huệ nhỏ, nắm bắt lấy cơ hội, moi ra được nguồn gốc của đám bà tử và nha hoàn , thậm chí lợi dụng "mạch ngầm" giữ các nha hoàn và bà tử , thám thính được một số tin tức mà bình thường không nghe được .

"Trần Châu, ngươi phái người đi tìm Ngũ di nương lại đây,nói là ta muốn ăn bánh nướng do Ngũ di nương làm. Nhanh đi." Tô Giáng Thần đột nhiên đối với Trần Châu phân phó , Trần Châu vội vàng xác nhận, sau đó liền xuất môn tìm người đi thỉnh Ngũ di nương.

Tô Duệ từ trong phòng của Tổng thị đi ra, liền đi đến phòng của Tam di nương Cầm di nương , Cầm di nương mặc một áo khoác dệt hồng hải đường ngắn làm nổi bật thân mình , phía dưới là váy xòe màu xanh non,tóc búi theo kiểu Đọa Mã kế, một đôi Phượng trâm làm bằng sợi vàng ròng, thêm một đoá hoa lụa đỏ thắm , vừa có vẻ đơn giản uyển chuyển hàm súc, lại không mất mềm mại đáng yêu của nữ tử.

Tô Duệ vừa bước vào trong viện, Cầm di nương liền đi ra khỏi cửa phòng tới đón tiếp Tô Duệ, ở trong mắt Tô Duệ , nàng thấy được một chút kinh diễm, ý cười trên khóe miệng không khỏi càng sâu , tiến đến đỡ Tô Duệ, nàng ôn nhu nói: "Lão gia mệt rồi sao? Có muốn thiếp thân giúp người xoa bóp không?"

Tô Duệ quét qua đám bà tử nha hòa ở bên cạnh, những nha hoàn bà tử này cũng rất có mắt, lập tức lui qua một bên, tận lực không trở ngại hai người trước mặt.

Tô Duệ theo Cầm di nương đi vào nội thất , vừa tiến vào nội thất, Tô Duệ liền đại mã kim đao (* khí phách , hào sảng) ngồi ở trên tháp , giận dữ nói: "Nàng ta thật sự là làm cho ta thất vọng."

"Lão gia nói là ai a?" Cầm di nương tự mình rót nước trà, thấy Tô Duệ thờ dài, không khỏi nhướng lên một nụ cười yếu ớt nói: "Hầu hạ lão gia lâu như vậy, cũng là lần đầu tiên nghe được lão gia thờ dài ."

Tô Duệ ánh mắt pha lẫn thâm ý nhìn Cầm di nương , sau đó nói: "Ngươi là người đã từng hầu hạ qua phu nhân, ngươi hãy nói cho lão gia ta hay, bản tính của phu nhân như thế nào?"

Cầm di nương nghe vậy, giật mình, sau đó lại mỉm cười, nói: "Vậy lão gia và phu nhân đã là vợ chồng nhiều năm như vậy ,lão gia cảm thấy bản tính của phu nhân là như thế nào?"

Tô Duệ tiếp nhận tách trà của Cầm di nương , khẽ gạt nắp ở phía trên của tách trà , sau đó nói: "Vốn dĩ nhìn nàng ta, cũng có vài phần độ lượng, bắt quá, lòng người cách một lớp da, ta làm sao có thể đoán được trong lòng nàng ta rốt cuộc là nghĩ cái gì?"

Cầm di nương cũng tự mình rót một tách trà, ngồi ở một bên, nàng nghe Tô Duệ nói như thế, đáy mắt hiện lên một tia đắc ý, bắt quá, trên mặt vẫn không biểu hiện gì, ngược lại kinh sợ nói: "Lão gia, có phải phu nhân làm ra chuyện gì chọc lão gia không thoải mái hay không?"

"Không có." Tô Duệ đáp cực nhanh, này càng thêm làm cho Cầm di nương khẳng định, Tổng thị nhất định đã phạm vào kiêng kỵ của Tô Duệ .

Có nên nhân cơ hội này thêm một mối lửa, khiến cho nàng ta suốt đời cũng không thể trở mình? Cầm di nương trong lòng thầm nghĩ, nhưng miệng vẫn không hề dừng lại. "Phu nhân người này, trước nay nhân từ đại lượng, đối với những lão nhân như thiếp thân, cũng có chút chiều cố, trong phủ này người nào chẳng nói phu nhân làm người hiền thực."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 78: Mỗi Người Một Tâm Tư

Dừng một chút, Cầm di nương uống một ngụm trà, lại nói: "Phu nhân làm việc chính là quá ngay thẳng, khó tránh khỏi đắc tội với người khác, đáy lòng có chuyện gì, cũng không nói ra. Chôn giấu, khó tránh khỏi có đôi khi trở nên bất công thiên vị. Lúc thiếp thân còn làm nha hoàn bên người phu nhân, cũng có mấy lần bị giận chó đánh mèo, bất quá, đây đều là một ít chuyện lật vật."

Tô Duệ nghe xong lời của Cầm di nương, ánh mắt chợt lóe, buông tách trà trong tay xuống, hần hỏi: "Nếu như ta để cho các người giúp phu nhân chia sẻ một ít việc nhà, người cảm thấy thỏa đáng không?"

Cầm di nương nghe vậy, mắt khẽ giật, đón ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tô Duệ, nàng vừa không dám tránh đi, cũng không dám nhìn thẳng, chỉ có thể làm bộ hé miệng cười yếu ớt nói: "Phu nhân ở trong phủ, mọi chuyện đều xử lý thỏa đáng, thiếp thân lười nhát đã quen, nào dám nhúng tay lung tung, hơn nữa, thiếp thân là nha hoàn xuất thân, không thể gặp những trường hợp lớn, không đưa ra được chủ ý, cũng không sai sử được đám hạ nhân, nào dám khoa tay múa chân, nói ra, chỉ sợ bị người chê cười đi."

Tô Duệ cúi đầu, nhìn lá trà trôi nổi trong tách trà, bỗng nhiên nhớ tới lời nói của mẫu thân: "Tổng thị này, về ngoài là một người rộng lượng, khiêm tốn, trên thực tế, trong lòng lại che nắp ý gian. Nàng ta cho rằng ta mắt mờ, nhìn không ra nàng giờ trở, hừ, ta chỉ là lười so đo với nàng ra. Ngày sau, ta trăm năm quy lão, người nên hảo hảo xem kĩ nữ nhân này, đừng để cho nữ nhân này được thể. Nếu không, Tô phủ này sớm hay muộn cũng là họ Tổng."

"Cạch" một tiếng, Tô Duệ buông mạnh tách trà, dọa Cầm di nương đến mức lập tức đứng dậy, cuống quýt hỏi: "Lão gia, người có bị phỏng không?"

"Không có việc gì. Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi dạo chung quanh một chút." Nói xong, Tô Duệ cũng không quản phản ứng của Cầm di nương, vụt đi ra ngoài, bức rèm che bị hần dùng lực vung, sán sạt rung động. Cầm di nương đứng ở trong phòng, nhìn bóng dáng của hần rời đi, khóe môi nhếch lên một nụ cười như có như không.

Tô Duệ ở chỗ mấy vị di nương đi một vòng, cuối cùng đi đến sân của Ngũ di nương, lúc Tô Duệ đi vào, Ngũ di nương đang sai sử tiểu nha hoàn đi dời chậu hoa.

"Yên nhi, hôm nay là ngày mấy?" Tô Duệ trong lòng vốn có việc, nhìn Yên di nương khắp mặt toàn là mồ hôi, liền tạm thời buông xuống tâm sự, "Đang êm đẹp, đem mấy chậu hoa này dời đi dời lại làm cái gì?"

Yên di nương hôm nay mặc một kiện áo màu tím nhạt, váy dài Ngọc lan màu hồng cánh sen, đầu bôi một kiểu tóc trắng rậm vô cùng đơn giản, ở bên cạnh bôi tóc cắm một cây trâm vàng khảm bảo thạch gắn châu sai, bên tai mang một đôi tằm đình hương, chân mang một đôi hài thêu hồ điệp.

Nàng nhìn thấy Tô Duệ, đầu tiên là cung kính hành lễ, sau đó dương khuôn mặt tươi cười nói: "Thiếp thân muốn đem những thứ ở trong phòng bài trí lại, nghe người ta nói, những thứ bài trí trong phòng, vị trí nhất định phải đặt đúng, nói cách khác, có thể gây trở ngại đến người ở."

"Đó đều là việc của thầy phong thủy, nàng không tìm thầy phong thủy đến xem, làm sao mà biết sắp đặt vị trí như thế nào." Tô Duệ có chút buồn cười, Yên di nương này, chính là nửa điểm tâm cơ cũng không có. Đến đạo lý đơn giản như vậy cũng không biết.

"Lão gia nói rất đúng." Yên di nương tươi cười càng sâu, "Người xem, thiếp thân cũng thực thật hồ đồ, vừa nghe nói phong thủy không tốt, bản thân liền lập tức tự mình xếp đặt, cũng không biết sâu cạn, cũng không biết vị trí, đúng là hồ nháo." Tiến lên đỡ Tô Duệ, Yên di nương nói: "Lão gia hôm nay như thế nào lại có thời gian rảnh mà lại đây?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Xảo Diệu Đánh Lạc Hướng

Đám nha hoàn bà tử đang chuyển này chuyển nọ lập tức đều né tránh sang một bên, Tô Duệ và Yên di nương vào phòng. Yên di nương tự mình pha một ấm trà lại đây, nói với Tô Duệ: "Thiếp thân mấy ngày nay buồn hoang, liền cùng với tiểu thư xem tạp thư. Trước đó vài ngày, một vị sư phụ của tiểu thư đã nói với thiếp thân, uống trà hoa nhiều, đối thân thể rất tốt. Thiếp thân liền tự mình làm, pha không tốt, lão gia cũng không thể chê cười thiếp thân."

Tô Duệ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhắm nháp trà hoa, vừa uống vào, mùi thơm ngát bốn phía, hần không khỏi khen: "Trà ngon."

"Vây lão gia liền uống nhiều một chút." Yên di nương đặt tách trà của chính mình xuống, lại giúp Tô Duệ châm trà, ánh mắt Tô Duệ đảo qua, lại trùng hợp nhìn thấy trà của Yên di nương và của hần màu sắc bất đồng.

Tô Duệ tự tay cầm lấy tách trà của Yên di nương, ngửi ngửi, Yên di nương thấy thế, cười nói: "Đó là trà của thiếp thân."

"Trà này có hoa hồng." Tô Duệ mặt đồng băng tới cực điểm, "Cũng là do vị sư phụ kia dạy sao?"

Yên di nương thấy sắc mặt Tô Duệ phi thường kém, bụng ấm trà trong tay, từ trong tay áo rút ra một trang giấy đưa cho Tô Duệ, Tô Duệ nhận lấy, nhìn kỹ, nói: "Đây là bài thuốc do đại phu ở Đồng Nhân Đường kê."

Yên di nương ánh mắt âm thầm nói: "Đúng vậy, thiếp thân thân mình, sớm đã bị hủy. Lúc trước ở thanh lâu làm hoa khôi, ma ma thường chuẩn bị canh tránh thai cho thiếp thân, nay mới biết được, kia nào phải là canh tránh thai, là canh tuyệt tử." Sờ vuốt cái bụng bằng phẳng của chính mình, Yên di nương có vẻ thập phần khổ sở, "Đến lúc thiếp thân biết được, thì quá muộn. Về sau, thiếp thân nhờ người đến tìm đại phu của Đồng Nhân Đường chẩn trị một phen, vốn định tìm một phương thuốc chữa khỏi, nhưng đại phu nói không có khả năng, chỉ là khuyên thiếp thân dùng hoa hồng và cỏ ích mẫu để cải thiện cuộc sống." Nói xong, Yên di nương nước mắt không ngừng rơi xuống, bộ dáng kia thập phần chọc người thương tâm.

"Nàng vì sao không nói sớm?" Tô Duệ có điểm đau lòng nói: "Nếu như biết sớm, ta cũng sẽ không thường xuyên tại trước mặt nàng nói đến chuyện con cái." Thời điểm tình nùng mặt ý, Tô Duệ thường xuyên tại trước mặt Yên di nương nói muốn một đứa nhỏ, ai biết, Yên di nương sau lưng nhưng lại như thế.

Yên di nương bắt lấy tay Tô Duệ thủ nói: "Là thiếp thân không có phúc khí, không liên quan đến lão gia." Lau nước mắt, Yên di nương nói tiếp: "Cỏ ích mẫu và hoa hồng này, cũng còn thừa không nhiều lắm, trước đó vài ngày, thiếp thân âm thầm nhờ Hương ma ma mua một chút trở về, ai biết, Hương ma ma theo phu nhân đi đến chùa, việc này cũng liền gác lại. Thiếp thân nghĩ, muốn tìm phu nhân hỏi thăm, nhưng việc này, nếu như để cho phu nhân biết, không chừng cũng không phải âu sầu như vậy. Nàng một lòng ngóng trông thiếp thân và các di nương khác vì lão gia kéo dài huyết mạch, thiếp thân lại..." Nước mắt lại mãnh liệt tuôn trào, Tô Duệ ôm chặt nữ tử trước mắt, thàn than nói, mỗi người đều có nỗi khổ của chính mình.

"Tiểu thư, tiểu Đào nha hoàn của Ngũ di nương nói, Ngũ di nương đã làm theo phân phó của người, thừa nhận hoa hồng và cỏ ích mẫu là do nàng nhờ Hương ma ma mua." Từ Ngọc đứng ở một bên nhỏ giọng nói: "Ngũ di nương bên kia, đã thỏa đáng."

Tô Giáng Thần buông quân cờ đen trong tay, mỉm cười nói: "Vây là tốt rồi. Ngươi đã thưởng cho nàng chưa?"

"Nô tỳ thưởng rồi, tiểu Đào rất cao hứng." Từ Ngọc nhìn Tô Giáng Thần, khó hiểu nói: "Nô tỳ thấy, tiểu Đào nha hoàn này rất trung thành, làm sao có thể dễ dàng mua chuộc

được?"

"Ta không phải muốn mua chuộc nàng ta, ta chỉ là muốn, thêm một người ở giữa ta và Ngũ di nương bắt cầu nối đây, hơn nữa, một chút bạc thưởng, không đáng giá gì. Đúng rồi, ta để các ngươi hảo hảo lôi kéo tình cảm với các nha hoàn bà tử, việc này làm như thế nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Kính Sợ

Từ Ngọc nghĩ lướt qua một lượt, tiếp theo đáp: "Những đại nha hoàn và những bà tử có mặt mũi không dễ kết giao, các nàng rất phòng bị nô tỳ, một chút tin tức cũng không lộ."

Tô Giáng Thần nghe vậy, khóe miệng không khỏi cong lên, nàng nhớ tới Triệu Uyển Uyển từng nói một câu: "Mỗi người đều có cái giá của chính mình, phải xem cái giá mà ngươi đưa ra có thích hợp hay không mà thôi."

Những nô tài này, bên ngoài thì vô cùng kín miệng, nhưng người nào mà chẳng có tính toán của chính mình? Đặt mặt một quân cờ đen khác xuống, "Tiếp tục moi tin, ta cũng không tin không cạy được miệng của bọn cầu nô tài này." Độc thủ trốn ở sau tấm màn, nàng quyết sẽ không bỏ qua.

"Tiểu thư, Từ ma ma bên cạnh phu nhân đến đây." Bên ngoài truyền đến tiếng của Hồ Phách, ngay sau đó, là tiếng có người vén màn, Tô Giáng Thần chạy vội xuống ván cờ, đi ra ngoài đón, nói: "Ma ma đến đây, sao không sai người đến thông báo một tiếng?"

"Tiểu thư khách khí, vài bước đường mà thôi." Từ ma ma đối với Tô Giáng Thần tràn đầy hảo cảm, nữ tử của gia đình giàu có nàng thấy đã nhiều, nhưng giống như Tô Giáng Thần vẫn là hiếm thấy. Muốn lễ nghĩa có lễ nghĩa, muốn tu dưỡng cũng có tu dưỡng, đối với người khách sáo cũng không làm người ta cảm thấy làm xa cách, cử chỉ ngôn hành đều lộ ra phong phạm của tiểu thư khuê các, lại không giống với những thiên kim danh môn trong mắt không chứa một hạt cát. Trên mặt luôn lộ ra nụ cười, nhưng không làm cho người ta cảm thấy giả tạo, cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy nàng là dễ bị ức hiếp, ngược lại còn khiến cho người ta phải tôn kính nàng.

"Không biết ma ma tự mình lại đẩy một chuyện, có chuyện quan trọng gì sao, nếu như không có, vậy thì nghỉ chân một chút, uống một hai ngụm trà lại đi cũng không muộn." Tô Giáng Thần xuất phát từ nội tâm tôn trọng Từ ma ma, đương nhiên, điều kiện kiên quyết chính là phải được thành lập trên cơ sở nàng ta đối với mẹ con nàng là hữu lợi vô hại

Lúc Từ ma ma đón lấy ly trà, hành nửa lễ, sau đó thận trọng nói: "Tổng phủ sai người đến, gửi một bức thư cho phu nhân, nói rằng thái phu nhân mấy ngày trước nhiễm phong hàn, nằm ở trên giường. Phu nhân thân là con gái của thái phu nhân, tức nhiên là phải làm tròn đạo hiếu, sai nô tỳ qua đây, cũng là muốn nói với tiểu thư một tiếng, sáng sớm ngày mai liền khởi hành đến Tổng phủ."

Tô Giáng Thần khẽ giật mình, mẫu thân đây là phản kích lại sự không tín nhiệm của phụ thân sao? Thái phu nhân làm sao có thể vào lúc này sinh bệnh? Việc này cũng quá trùng hợp rồi? Nhớ tới kiếp trước, sắc mặt trước sau không đồng nhất của ngoại tổ mẫu, nàng trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, ngoại tổ mẫu bản thân chính là một người thập phần tiểu nhân.

"Tiểu thư, người có gì muốn nói, muốn nhờ nô tỳ chuyển lại cho phu nhân không?" Từ ma ma trong ánh mắt mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu.

Tô Giáng Thần thần nhiên uống một ngụm trà, sau đó lại chậm rãi lấy tay khăn lau miệng nói: "Uh, làm phiền ma ma hồi bẩm một tiếng, Giáng Thần đã biết."

Từ mẹ ánh mắt nheo nheo, này tiểu thư thật sự quá trấn định, tựa hồ đã sớm dự đoán được việc này. Nói thật, nàng cũng không cho rằng Tổng thị giờ phút này rồi đi là một ý hay, tên độc thủ ở đằng sau nếu như nhân cơ hội ở trong phủ bố trí một phen, như vậy sau khi Tổng thị trở về, chỉ sợ càng trời buộc chân tay, hơn nữa, lão gia có thể hay không kéo xuống mặt mũi đi đón Tổng thị cũng là một vấn đề rất lớn, Tổng thị đã quá mạo hiểm. Hôm nay nàng tự thân lại đây, một nửa là được sai đi, một nửa khác là muốn mượn ý nguyện của tiểu thư đến ngăn cản Tổng thị, nhưng vì tiểu thư này, cũng thật sự là tự tại, biến thành những lời nguyên bản nàng muốn nói đều nghẹn ở trong cổ họng, lại bức mình không phun ra được.

"Ma ma còn có nghi vấn gì sao?" Tô Giáng Thần hỏi: "Nếu như có điều muốn nói, đừng ngại cứ nói thẳng."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nhìn Thấu Lòng Người

Từ ma ma kiểm chế tâm tư của chính mình, thầm nghĩ: muốn lập công, chẳng lẽ còn sợ không có cơ hội, Tổng phủ này không yên ổn, có khi lại là cơ hội của mình. Vì thế nàng nói: "Tiểu thư đã nghĩ nhiều rồi, nô tỳ lại đây, cũng chỉ truyền truyền lời mà thôi."

Tô Giáng Thần nâng tách trà lên, che lại một nụ cười lạnh trên khóe miệng, lại uống một ngụm nước trà, nàng mới thần nhiên nhiên nói: "Ma ma là bạn cũ của Ninh ma ma, ta và mẫu thân rất tin vào người. Ngày sau nếu như có cái gì cần thiết, ma ma cứ việc lên tiếng là được. Giáng Thần tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng có thể ở trong phạm vi khả năng vì ma ma làm chút chuyện."

Lời này có ý gì? Trong mắt Từ ma ma hiện lên một tia hồ nghi, là muốn chính mình an phận thủ thường làm việc, không cần gây ra thị phi, hay là muốn nhắc nhở chính mình, muốn giúp mẹ con các nàng mưu họa một phen, ngày sau, các nàng tất nhiên sẽ không bạc đãi mình?

"Tiểu thư khách khí." Từ ma ma hành lễ nói: "Phu nhân và tiểu thư không chê nô tỳ già nua chậm chạp, đã là một ân huệ thật lớn rồi."

Giới cho một Từ ma ma muối dầu đều không vào, trong mắt Tô Giáng Thần xẹt qua một tia tán thưởng, quả nhiên là xuất thân từ đại hộ nhân gia, nếu như đổi thành Hương ma ma, không chừng liền đã thuận theo cột đề bò lên, đổi thành Ninh ma ma, chỉ sợ cũng đối với chính mình tràn ngập cảm kích, còn nàng ta, không kiêu ngạo không siểm nịnh, về ngoài đem đặt chính mình ở vị trí thật thấp, nhưng trên thực tế, chẳng phải là nói cho nàng hay, nàng ta trừ bỏ chạy đi chạy lại, làm theo sai bảo, những việc khác, quyết sẽ không tham dự đi vào. Lòng trung thành là có, cũng là hữu hạn, mưu họa cũng có, cũng không hề toàn tâm mưu họa. Đây rõ ràng là muốn xem người ta muốn dọn lên món gì rồi.

Tô Giáng Thần rũ mắt xuống nói: "Ma ma quá khách khí." Nói xong liền nâng tách trà lên, Từ mẹ thấy thế cũng hiểu được đây là muốn tiễn khách, tự nhiên thức thời lui xuống.

Từ mẹ vừa đi, bọn nha hoàn cũng bắt đầu bắt tay vào thu thập hòm xiềng. Tô Giáng Thần ngồi ở trên nhuyễn塌, đối với Từ Ngọc nói: "Cả nửa ngày nay cũng không nhìn thấy Thường ma ma, bà ta đi nơi nào rồi?"

Từ Ngọc đang vội vàng chỉ huy một tiểu nha hoàn, nghe vậy, liền nói nhỏ nói: "Nghe nha hoàn ở trong phòng Thường ma ma nói, mấy ngày này, buổi tối nàng thường đi ra ngoài, khuya lại mới trở về phòng."

Nói như vậy, nàng ta hiện đang âm thầm làm một việc gì đó? Tô Giáng Thần nheo mắt, xem ra chính mình vẫn là quá dung túng rồi, cứ nhiên để cho nàng ta có thời gian và tâm tình đi làm những chuyện xấu, lại nghĩ đến hoa hồng và cỗ ích mẫu trong phòng Hương ma ma, Tô Giáng Thần mơ hồ cảm thấy, cùng với Thường ma ma chỉ sợ cũng khó thoát được quan hệ.

--

Đêm dài tĩnh lặng, Thường ma ma cầm theo một cái đèn lồng, rón ra rón rén đi về hướng sân viện của Tô Giáng Thần. Khi nàng ta nhìn thấy cánh cửa quen thuộc, âm thầm thở dài một hơi, lập tức thổi tắt đèn lồng, lại nhìn chung quanh vài cái, xác định bên cạnh không có gì người theo dõi, liền đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa, một dài hai ngắn.

Một tiểu nha hoàn ló đầu ra nói: "Ma ma, người như thế nào giờ này mới trở về, ta chờ người chờ hết nửa ngày."

"Được rồi, được rồi, kêu gào cái gì, cũng không nhìn xem là giờ nào rồi." Thường ma ma thuận tay nhét vài đồng tiền cho nàng ta, tiểu nha hoàn này, nói đến cùng còn không phải vì muốn vài đồng lẻ tẻ, nàng sao lại không rõ chứ?

"Có trộm!" Một âm thanh bỗng nhiên vang lên nhất thời phá vỡ màn đêm yên tĩnh. Thường ma ma và tiểu nha hoàn còn chưa kịp có phản ứng, cơn gậy liền như mưa đánh xuống, đánh tiểu nha hoàn và Thường ma ma kêu rên liên tục. Có lẽ là do sự tình phát sinh quá bất ngờ, Thường ma ma đã bị trúng vài gậy mới phản ứng lại, liên tục la lớn: "Là ta, ta là Thường ma ma."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Dạy Cho Một Bài Học

"Cái gì mà ma ma ngăn với ma ma dài (* tiếng Trung thường và dài đọc cùng âm), bọn ăn trộm lòng dạ đen tối, dám đến viện của tiểu thư ăn trộm, hôm nay nhất định phải để cho mấy mụ ăn trộm các người ăn no đòn, nhớ thật lâu." Tiếp đó, nha hoàn kia hô quát một tiếng, nói: "Đánh mạnh vào, tiểu thư nếu như biết được, nhất định sẽ có trọng thưởng."

Lời này vừa nói ra, đám nha hoàn bà tử lại ra sức đánh, Thường ma ma và tiểu nha hoàn liều mạng trốn tránh, vẫn thỉnh thoảng bị trúng vài gậy, bất quá, Thường ma ma và tiểu nha hoàn một chút cũng không phát giác được, đám nha hoàn bà tử này tuy rằng là xuống tay rất nặng, nhưng lại không đánh vào chỗ hiểm, chuyên chọn những chỗ không nguy hiểm đến tính mạng để xuống tay.

Đánh nửa ngày, đám nha hoàn bà tử thấy Thường ma ma và tiểu nha hoàn quỳ trên mặt đất liên tục xin tha, cũng liền dừng tay không đánh. Ngay sau đó, Thường ma ma liền nghe được một giọng nói quen thuộc: "Đêm tối lửa tắt đèn, các người ở trong này làm cái gì?"

Nha hoàn vừa rồi hô quát muốn đánh thật mạnh kia lập tức trả lời nói: "Trong sân có trộm, chúng tôi vài người nghe được tiếng động đuổi ra đến, liền nhìn thấy hai tên trộm đêm tối tắt đèn mò vào."

"Oan uổng, Trần Châu cô nương, ta là Thường ma ma, không là ăn trộm gì." Thường ma ma lập tức kêu lên, "Mấy mụ già, bọn không ra gì này lớn gan lớn mật, cứ nhiên động thủ đánh một lão bà tử ta đây, ngày mai nếu như không đến trước mặt lão gia phu nhân nói rõ ràng, lão bà tử ta liền quyết không bỏ qua."

"Thường ma ma, chắc chắn, người đây là có chuyện gì?" Từ Ngọc cũng lập tức theo tới, vẻ mặt không thể tin, "Kẻ nào to gan lớn mật, lại đem ma ma bị thương thành như vậy?"

Thường ma ma như tìm được tri âm, nhào tới lôi kéo tay Từ Ngọc nói: "Từ Ngọc cô nương, người đã tận mắt nhìn thấy, chính là mấy đứa tiện nhân to gan lớn mật này đánh ta thành như vậy, đến trước mặt tiểu thư, người nên ăn ngay nói thật a."

"Ma ma, người muốn chết sao, hiện tại là giờ nào, còn hô to gọi nhỏ như vậy, không sợ làm ồn đến tiểu thư sao?" Trần Châu tiến lên đỡ, thuận tay giúp Thường ma ma sửa sang lại xiêm y.

Thời điểm Thường ma ma đang muốn nói cái gì đó, giọng nói của Tô Giáng Thần lạnh lùng truyền tới, "Nửa đêm nửa hôm, đám nô tài các người đứng ở chỗ này làm ầm ĩ cái gì?"

"Tiểu thư." Trần Châu và Từ Ngọc lập tức liền đứng ở bên cạnh Tô Giáng Thần, còn Từ Ngọc vừa thấy Tô Giáng Thần chỉ mặc một bộ đồ mỏng manh chạy đến, liền nói: "Thời tiết lạnh như thế, tiểu thư vẫn là trở lại trong phòng rồi lại hỏi đi."

Tô Giáng Thần không trả lời, đi theo Từ Ngọc trở về phòng. Còn Thường ma ma lạnh lùng nhìn mấy nha hoàn bà tử đã đánh nàng kia, trong lòng thầm

nghĩ: "Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp bội."

Trở lại trong phòng, Trần Châu và Từ Ngọc một người cầm lò sưởi tay cho Tô Giáng Thần, một người khác lại đi rót một ly trà nóng đặt ở một bên.

Tô Giáng Thần nhìn đám nha hoàn, sau đó nói: "Nói, đêm nay làm âm ỉ chuyện gì?"

Nha hoàn đi đầu đang muốn mở miệng, Thường ma ma đã đoạt trước, nàng đầu tiên là thêm mắm thêm muối nói rằng đám nha hoàn bà tử này đánh đập ngược đãi nàng như thế nào, sau đó, còn nói các nàng bình thường ở khắp nơi làm khó nàng như thế nào, tóm lại một câu, chuyện đêm nay chính là do đám nha hoàn và bà tử có tâm trả thù.

Tô Giáng Thần sờ sờ lò sưởi tay, nhất thời cảm thấy thân thể ấm lên rất nhiều, nét cười trên mặt cũng không lạnh như băng giống như vừa rồi, nhìn Thường ma ma ở một bên nước miếng văng khắp nơi, trong lòng nàng không khỏi có một loại tâm tình xem kịch vui.

Đội Thường ma ma nói xong, thời điểm dừng lại, Tô Giáng Thần thản nhiên nói: "Đã thế này, ma ma vì sao có thể ở bên ngoài? Còn có, đám nha hoàn bà tử này làm sao lại đem người trở thành ăn trộm mà đánh?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Không Hề Nhân Từ Nương Tay

Lời này vừa thốt ra, Thường ma ma nhất thời á khẩu, còn nha hoàn dẫn đầu nghe vậy, mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng, nàng tiến lên phúc hành lễ, sau đó liền đem chuyện xảy từ đầu đến cuối kể lại một lần, đám nha hoàn và bà tử đứng sau tự nhiên cũng hát đệm thêm một hai câu.

Đội tiếng nói của nha hoàn kia vừa dứt, Tô Giáng Thần ném mạnh tách trà xuống đất, lạnh lùng cười một tiếng, sau đó nói: "Khí thế của ma ma cũng thật lớn, đến trong viện của ta hầu hạ, xuất môn cũng không cần thông báo một tiếng, đêm hôm khuya khoắc trở lại, cũng không có thông báo nha hoàn trực đêm canh cửa, lại tự mình kiếm đến một tiểu nha hoàn, tùy thời sai bảo, thật đúng là người có mặt mũi nhất trong phủ."

Thường ma ma tự biết đuối lý, liền đơn giản cúi đầu nhận sai nói: "Lão nô biết sai rồi."

"Biết sai? ! Ngươi là loại người nào? Là nô tỳ được lão thái thái lúc còn sinh tiền sủng ái nhất, ở trong phủ này, cũng coi như là người cũ có mặt mũi. Sau khi lão thái thái mất, phu nhân phái ngươi đến đây, luận kinh nghiệm, luận năm tháng, ngươi ở trong viện này cũng là đứng đầu. Nhưng ngươi nhìn xem ngươi đã làm cái gì?"

Tô Giáng Thần càng nói càng tức, càng nói càng lớn tiếng: "Ngay ngày đầu tiên ngươi đến, ta đặc biệt sai Trần Châu đi qua, nói với ngươi nói một số quy củ trong viện của ta, ngươi còn nhớ rõ, ta quy củ điều thứ nhất là gì?"

"Nô tỳ trong viện xuất môn, phải thông báo trước một tiếng với bà tử quản sự và nha hoàn trực đêm, buổi tối không thể ở bên ngoài, nếu như có chuyện, phải thông báo trước một tiếng, bằng không, coi như là..."

Giọng nói của Thường ma ma nhỏ dần. "Hóa ra ngươi còn nhớ rõ. Vậy ngươi cũng nên rõ ràng, đây là quy củ, ta định ra quy củ, không phải dùng để bài trí."

Tô Giáng Thần giận quá thành cười, nói: "Trần Châu, ngươi nói xem, người phạm vào quy củ, nên xử trí như thế nào?"

"Phải đánh ba mươi đại bản, phạt nửa năm tiền lương." Trần Châu nói theo. Thường ma ma không dám tin ngẩng đầu, nói: "Tiểu thư, ngươi tạm tha cho tiểu nhân đi."

"Tha cho ngươi?" Tô Giáng Thần càng cảm thấy buồn cười, kiếp trước, nàng cũng không ít lần nhân từ nương tay, nhưng đám nô tỳ này, có người nào sẽ bởi vì nàng nhân từ nương tay, liền thật tâm đối với nàng? Chịu nhiều thua thiệt như vậy, đã khiến cho nàng học được việc, làm người lúc nên cứng rắn, trăm ngàn lần không được quá yếu đuối, nếu không, bị người ăn sống nuốt tươi cũng là đáng đời.

"Nghe lời này của ma ma, chẳng lẽ năm đó ngươi cũng làm việc ở trước mặt lão thái thái như vậy sao?" Tô Giáng Thần có điểm trào phúng cười nói: "Ta còn nhớ rõ rãnh mạch, lão thái thái khen ngươi không chỉ một hồi, nói ngươi là người biết tuân thủ quy củ. Nay xem ra, cũng chỉ là như vậy."

Thường ma ma vừa nghe lời, nào còn không rõ, lần này, tiểu thư không đem chính mình ra để lập uy, đó là không có khả năng. "Tiểu thư, ma ma tuổi đã lớn, lại ở trong phủ nhiều năm như vậy, nề tính lão thái thái đã mất, trừng phạt một chút là được rồi."

Trần Châu ở bên khuyên nhủ: "Ba mươi đại bản, xác thực quá nặng."

"Cũng được, vậy thì mười đại bản, khấu trừ 3 tháng tiền lương." Tô Giáng Thần gấp dài nói, "Ta muốn đi ngủ, các ngươi cần phải mở to hai mắt nhìn,

phạm vào sai lầm, phải phạt. Về phần nha hoàn mở cửa kia , ham mồi lợi nhỏ, không để ý đến sự trong sạch của các cô nương trong viện, thật là đáng giận. Các người ngày mai phải đi bẩm báo với ba tử quân sự , đem bán đi cũng được."

"Không, tiểu thư, xin người tha cho nô tỳ một lần, tha cho nô tỳ một lần đi." Tiểu nha hoàn kia không thể tưởng tượng được Thường ma ma bị đánh đòn cũng coi như xong, chính mình cư nhiên cũng bị đem bán. Nàng tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng biết chuyện không ít nha hoàn bị chủ tử đem bán, sau đó bị ngược đãi cho đến chết. Tô phủ này, có thể nói là gia đình giàu có nhất Bình Châu , tiền lương và tiền thưởng hàng tháng của nha hoàn cũng nhiều hơn, quần áo trang sức cũng tốt hơn so với nha hoàn các phủ khác , chủ tử cũng có vẻ hiền lành, nói như thế nào, cũng là gia đình thuộc hàng tốt. Nếu như lại bị bán trở lại cho người môi giới, chờ đợi nàng , là một vận mệnh như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Trọng Nhập Tổng Phủ

Tô Giáng Thần không nói gì, lập tức rời đi, đối với nha hoàn này, nàng thật không có tâm tư đồng tình, vì một chút ít tiền, cư nhiên đến cửa cũng không có bảo vệ tốt, phải biết rằng, việc trông cửa này nhưng có quan hệ đến tánh mạng một nhà lớn nhỏ , còn có danh tiết của nữ tử . Trong viện có nhiều nữ tử như vậy , nàng ta lại bởi vì một chút lợi nhỏ của Thường ma ma , mà không để ý đến tánh mạng cùng danh tiết của các tỷ muội khác, nửa đêm đi mở cửa, còn không chỉ một lần. Truyền ra ngoài, người ta không nói nha hoàn không tuân thủ bốn phận, mà chính là nói danh tiết của tiểu thư có vấn đề, vậy thể diện của toàn bộ Tô phủ còn biết đặt ở nơi nào? Có một số người chính là đáng giận như thế, phạm một chút sai lầm nhỏ, lại không biết rằng chỉ một sai lầm ấy, chỉ cần có người dụng tâm lợi dụng, là có thể gây nên cả một hồi sóng gió.

Trời còn chưa sáng hẳn, Tô Giáng Thần liền đứng dậy rửa mặt chải đầu, Từ Ngọc và Trần Châu đã chỉ huy vài nha hoàn đem này nọ chuyển lên xe, đợi sau khi hết thấy đều thỏa đáng , Tô Giáng Thần liền mang theo Trần Châu và Từ Ngọc hai đại nha hoàn, còn có mấy tiểu nha hoàn lý khai Tô phủ, cùng với mẫu thân Tổng thị đi đến Tổng phủ. Về phần trong viện, liền do Hồ Phách ở lại trông giữ . Còn Thường ma ma bị đánh mười đại bản, thương thế hơi nặng, hảo hảo an dưỡng một đoạn thời gian mới có thể xuống giường, bởi vậy, trong viện của Tô Giáng Thần có thể làm chủ chỉ còn lại Hồ Phách một người, về phần những sự vụ khác của Tô phủ , đều do Bạch di nương chường quản , Từ ma ma phụ trợ.

Đến Tổng phủ, xe ngựa trực tiếp chạy vào đại môn, sau đó dừng ở nhị môn. Tổng thị và Tô Giáng Thần vừa xuống xe ngựa, liền thấy Thái phu nhân mang theo một đám người đứng ở Thuý Hoa khẩu .

Tô Giáng Thần giương mắt, liền nhìn ngoại tổ mẫu phía trên mặc một kiện màu nghệ thù hoa sen bằng chỉ vàng, bên dưới một chiếc váy mã diện màu vàng xanh đứng ở trước mặt, bên người còn có hai nha hoàn xinh đẹp đỡ nàng.

Vừa nhìn thấy Tổng thị, Thái phu nhân kia liền hô: "Con của ta, làm thế nào mà mới có mấy ngày không gặp, con nhưng lại tiểu tụy như thế."

Lời này vừa ra, Tổng thị cảm thấy trong lòng chua chát, cũng không muốn làm cho mẫu thân khổ sở, bước nhanh tiến lên đỡ mẫu thân nói: "Nương, bên ngoài gió lớn, người sao lại đi ra ?"

Thái phu nhân lời kéo cánh tay nữ nhi nói: "Nương mấy ngày nay quá nhớ người , nhưng vừa nghĩ đến người là đương gia chủ mẫu, không thể rời khỏi nhà, cũng không có đưa thiệp gọi người trở về ở lại mấy ngày. Mấy ngày này, mặc phải một chút phong hàn, hai vị tẩu tử của người liền lòng nóng như lửa đốt gọi người kêu về, vì thế, ta cũng không màng các nàng không ít ." Nói xong , ánh mắt nàng quét về phía Tô Giáng Thần, thấy Tô Giáng Thần đứng ở cách đó không xa nhìn chăm chăm vào chính mình , nàng không khỏi có điểm sáng giọng: "Người nhìn xem, người bận việc của người , cũng không sai người đưa nữ nhi lại đây chơi mấy ngày, nay, nàng nhìn ta, cũng thấy xa lạ rồi ."

"Đâu phải lạ mặt , chắc là nhiều ngày không thấy lão thái thái, không dám làm càn ." Tổng thị thấy biểu tình của nữ nhi mang theo một tia khác thường, đột nhiên nhớ tới giấc mộng của nữ nhi , phỏng chừng nữ nhi là bị lão thái thái trong mộng dọa cho sợ hãi, đến đối với ngoại tổ trước đang ở trước mắt cũng trở nên xa lạ, vừa nghĩ như vậy , nàng không khỏi "khụ khụ". Tô Giáng Thần nghe được ám hiệu của mẫu thân , cũng phản ứng lại , tiến lên hành lễ đối với lão thái thái nói: "Xin thỉnh an lão thái thái ."

Lúc này , chẳng những làm tiêu chuẩn, cũng rất duyên dáng, lão thái thái nhìn, trong lòng có ý cười không dễ phát hiện , mà nhị phu nhân một bên thấy thế, bước lên phía trước nâng Tô Giáng Thần dậy , sau đó nói: "Đều là người trong nhà, làm sao lại khách khí như vậy a. Giáng Thần khó có dịp đến được một chuyến, lão tổ tông, người nhưng đừng ủy khuất đứa nhỏ này."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Sự Độc Ác Phía Sau Nụ Cười

Tô Giáng Thần đem ánh mắt phóng tới trên người nhị phu nhân, nhìn nàng về mặt ý cười, nàng nhìn không được có một cổ xúc động, hận không thể đem mặt nạ của nàng ta xé bỏ, trước mặt mọi người, vạch trần sự xấu xí của nàng ta. Ánh mắt lượn lờ dò xét ở trên mặt của mọi người, tâm tình của Tô Giáng Thần giờ phút này thực phức tạp. Đây là người nàng từng cho rằng thân thiết nhất, nhưng những này lại vào thời điểm sau khi nàng mất đi cha mẹ, tứ cố vô thân, đối với nàng từng bước tính kế, thậm chí là không tiếc mọi giá, đem nàng đẩy vào tuyệt cảnh. Ngày nay, nàng một lần nữa trở lại, bọn họ vẫn giống như trước kia, trung ra vẻ tươi cười hiền lành nhất, nói những lời êm tai nhất, sau đó một nghĩ cách từng bước từng bước đem nàng lại một lần nữa dụ nhập tuyệt cảnh, tùy ý các nàng bài bố.

Móng ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, Tô Giáng Thần lại không biết đau, trở lại chốn cũ, vừa xa lạ lại quen thuộc, nhìn những khuôn mặt hé ra trước mặt, nàng phảng phất cảm thấy, này căn bản chỉ là một giấc mộng, mà con mộng này cứ lặp đi lặp lại, làm cho nàng muốn thoát cũng không có đường lui.

Nếu như không có đường lui, vậy thì, cần gì phải nghĩ đến đường lui. Tô Giáng Thần ngẩng mặt lên, cười với nhị phu nhân nói: "Nhị cữu mẫu, vẫn là người thương Giáng Thần."

"Nói bậy." Tống thị trách mắng, "Nơi này trường bối, người nào không đau người. Tiểu hài tử gia gia, không thể nói bậy."

"Giáng Thần nói sai rồi." Tô Giáng Thần cúi đầu, nha nha nói: "Nữ nhi không có ý tứ gì khác, chính là cảm thấy ngoại tổ mẫu, đại cữu mẫu, và nhị cữu mẫu đều rất yêu thương Giáng Thần, ai biết, quá nhanh miệng, lại nói không có rõ ràng."

"Tốt lắm, tốt lắm." Đại cữu mẫu đứng ra nói: "Đại cô nãi nãi khó được trở về một chuyến, cũng không thể cứ đứng ở cửa làm môn thần, truyền ra ngoài, chỉ sợ người ta đều chê cười người làm đại tẩu ta đây, không hiểu cách tiếp đón em chồng."

"Chỉ có miệng của người là biết nói chuyện." Thái phu nhân nói con dâu cả của chính mình xong, liền quay sang oán trách nữ nhi nói: "Đứa nhỏ còn nhỏ, có cái gì không hiểu, chậm rãi dạy dỗ là được rồi. Trước mặt nhiều người như vậy mặt răn dạy, gây tổn thương đến tâm của đứa nhỏ biết nhường nào. Về sau, cũng không thể đối đãi với ngoại tôn nữ bảo bối của ta như vậy."

"Vâng." Tống thị gật đầu nói: "Nữ nhi biết sai rồi."

Thái phu nhân xoay người lại, lôi kéo tay Tô Giáng Thần nói: "Con nhưng là đã thật lâu chưa có tới, có nhớ tổ mẫu không?"

"Nhớ!" Tô Giáng Thần giòn giã đáp: "Tổ mẫu là người hiểu rõ con nhất. Con nào có đạo lý không nhớ?" Tổ mẫu? Tô Giáng Thần cười lạnh, tổ mẫu của nàng đã sớm đã chết, hiện tại đây, bất quá chỉ là một kẻ mang tiếng là ngoại tổ mẫu mà thôi, từ trong xương tủy, nào có chân chính xem chính mình là cháu gái yêu thương như vậy.

"Cái miệng của con a, thật là bôi mặt." Thái phu nhân thật cao hứng, dường như là đang khoe khoang đối với những người khác, những người khác cũng đều hòa theo câu nói khen ngợi mấy lời.

Tô Giáng Thần dựa vào tháp đọc sách, Trần Châu ở một bên thêu thùa, Từ Ngọc thì vội vàng điểm hương.

"Biểu tiểu thư, lão thái thái phân phó nhóm nô tỳ nấu tổ yến, biểu tiểu thư muốn hiện tại dùng, hay là chờ thêm một lát nữa mới dùng?" Tiểu nha hoàn đứng ở bên ngoài nói.

Trần Châu buông kim thêu, vén màn đi ra ngoài nói: "Tiểu thư mệt mỏi, những thứ này người cứ để lại ở trong này, nếu như tiểu thư muốn ăn, chúng ta lại đi hâm nóng là được rồi."

Tiểu nha hoàn liếc mắt nhìn Trần Châu một cái, lại nhìn về hướng tấm màn, cuối cùng thấp giọng nói: "Đây là ý tứ của lão thái thái, muốn nô tỳ nhìn biểu tiểu thư ăn mới có thể trở về."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Từng Bước Bị Tính Kế

Trần châu có chút ngoài ý muốn, nhú mày nói: "Canh giờ này, tiểu thư thường không ăn cái gì, nếu như miễn cưỡng ăn, chỉ sợ sẽ bỏ ăn. Ở chỗ phu nhân, chúng ta cũng rất khó giao phó lại." Trần Châu về mặt khó xử, tự nhiên cũng thoát không khỏi ánh mắt của tiểu nha hoàn. Ánh mắt của tiểu nha hoàn ánh mắt nhanh như chớp chuyển động, nửa ngày, nàng mới nói: "Những thứ này có thể đặt ở chỗ này, nhưng các người nhất định phải khuyên tiểu thư ít

nhieu cũng phải ăn một chút. Bằng không, nô tỳ chỉ sợ..."

"Việc này người cư an tâm." Trần Châu nhét một cái tiểu hà bao cho nàng nói: "Có chuyện gì, ta chịu trách nhiệm là được." Đuổi tiểu nha hoàn kia đi, Trần Châu vén rèm đi vào.

Tô Giáng Thần đã sớm buông sách xuống, giờ phút này chính ngồi ngay ngắn ở trên tháp, thấy Trần Châu đang cầm bát tổ yến tiến vào, lạnh lùng nói: "Đồ nó đi."

Trần Châu sững sốt, nàng thật không ngờ tiểu thư sẽ nói như vậy, kỳ thật hôm nay nàng thấy tiểu thư đối với những trường bối của Tổng phủ này ỉ, trong ánh mắt có một tia xa cách không dễ phát hiện, nếu như không phải chính mình và tiểu thư mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, bằng không, cũng tuyệt không phát hiện ra tiểu thư có điểm khác thường.

Từ Ngọc nghe vậy, liền ra hiệu với Trần Châu, Trần Châu biết điều lui xuống.

Đội Tô Giáng Thần ngủ, Từ Ngọc mới rời khỏi gian trong, cùng với Trần Châu ngồi trên tháp.

Trần châu còn chưa có ngủ, vừa thấy Từ Ngọc liền nói nhỏ: "Tiểu thư làm sao vậy?"

Từ Ngọc đầu tiên là nhìn về hướng gian trong, sau đó nói: "Tiểu thư, chẳng lẽ người còn nhìn không ra sao?"

Thời điểm vừa mới bắt đầu, Trần Châu nghĩ rằng Từ Ngọc kêu Giáng Thần là tiểu thư, đến khi nhìn thấy ánh mắt Từ Ngọc nhìn chằm chằm vào chính mình, nàng lập tức che miệng Từ Ngọc lại, trách mắng: "Từ Ngọc, người điên rồi sao? Nếu như bị người ta nghe được, kia nhưng là tử tội a. Hơn nữa, Trần Viễn hầu phủ sớm đã không còn, ta hiện tại còn được tính là tiểu thư sao? Người vẫn nên giống như những người khác, gọi ta Trần Châu, miễn cho ngày sau có chuyện gì, người lại quen miệng, gọi sai."

Từ Ngọc trầm mặc, ở trong lòng nàng, Trần châu cho tới nay đều là chủ tử của nàng, nhưng trong tình hình hiện tại, cũng không đến phần nàng tranh biện. Chẳng lẽ nàng có thể đòi lại được những thứ đã mất đi của tiểu thư sao? Từ Ngọc không cần nghĩ cũng biết, đó là không có khả năng. Hiện tại điều duy nhất có thể làm, chính là bảo vệ tốt tiểu thư. Nghĩ như vậy, Từ Ngọc liền đổi cách xưng hô trở về, nói với Trần Châu: "Trần Châu, người còn nhớ rõ không, tình cảnh năm đó khi người trở lại nhà ngoại tổ mẫu?"

Trần Châu nghe vậy, nước mắt nhất thời dâng lên, nàng làm sao không nhớ rõ, nàng nhớ rõ rõ ràng ràng, vậy thì thế nào, lúc đó trong nhà xảy ra chuyện, nàng và nương phải bao nhiêu người đi đến nhà ngoại tổ mẫu, nhưng bọn họ, tất cả đều đóng cửa không thấy. Chỉ có cô cô của nàng, mạo hiểm nguy hiểm sinh mệnh mật báo, cũng là cô cô nàng, mạo hiểm nguy hiểm, giúp nàng và Từ Ngọc được bán đến Bình Châu, hiện tại nghĩ đến, nếu như bị bán ở trong kinh thành, hai người các nàng, chỉ sợ sẽ đi vào chôn đơ bản. Vừa nghĩ, nước mắt Trần Châu càng giống như đứt dây rơi xuống không ngừng.

"Trần châu, đừng khóc." Từ Ngọc trầm than, kỳ thật nàng không muốn nhắc tới chuyện này, nhưng nàng phải làm cho nàng ta hiểu được một việc, chính là Tổng phủ này, cùng với Trần phủ lúc trước chẳng có gì khác nhau. Lúc còn phú quý, liền xem nữ nhi, ngoại tôn nữ giống như bảo bối, nếu như một ngày kia, Tô phủ suy tàn, như vậy kết quả cũng đã rõ ràng."Ta nói cho người những điều này, không phải muốn gọi lên vết thương trong lòng người. Chủ yếu là muốn nhắc nhở người một tiếng, người trong Tổng phủ này, toàn bộ đều là không có ý tốt. Chúng ta ít nhiều đều phải đề phòng một chút."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Nhận Rõ Sự Thật, Hạ Quyết Tâm

"Làm sao có thể?" Trần Châu nhất thời không kịp phản ứng lại, trực giác đã muốn phản bác nói: "Người không có lưu ý đến sao? Lão thái thái hôm nay vừa ra tay đã đưa một bộ trang sức cho tiểu thư làm lễ vật, còn có, lúc tiệc tối, lão thái thái nhưng là đem tiểu thư trở thành bảo bối tâm can đồ dành..." Thanh âm càng nói càng thấp, nàng đột nhiên giật mình phát giác, cảnh tượng này là cỡ nào quen thuộc, lúc chính mình theo mẫu thân về nhà, thái độ của ngoại tổ mẫu đối đãi với chính mình, và thái độ giờ phút này lão thái thái Tổng phủ đối đãi tiểu thư, là cỡ nào rất giống.

"Người hiện tại cũng phát giác được rồi, phải không?" Từ Ngọc trào phúng cười nói: "Vị ngoại tổ mẫu này có yêu thương ngoại tôn nữ đến mức nào, cũng không vượt qua được nội tôn nữ, cho dù có một số duyên cớ ở bên trong, cũng sẽ không thể minh mục trương đảm biểu hiện ra ngoài như thế. Dù sao, trước mặt còn có hai người con dâu, làm như thế, dựa vào tuổi tác của lão thái thái, chẳng lẽ còn không biết sao?"

Trần Châu mân miệng không nói, nàng lúc trước nghĩ như thế nào không đến việc này, nay, nếu như không phải Từ Ngọc nhắc nhở, chính mình chỉ sợ lại hồ đồ.

Từ Ngọc lời kéo tay Trần Châu nói: "Trần Châu, nếu như không phải trải qua một phen biến cố, ta cũng nhìn không ra tâm tư của lão thái thái kia. Còn có, người không thấy là thái độ của nha hoàn kia có điểm kỳ quái sao? Tiểu thư tựa hồ cũng nhận thấy được điều gì, tuy rằng trên mặt không biểu hiện, nhưng ta chính là cảm thấy tiểu thư không muốn gặp những người trong Tổng phủ này."

Trần Châu ngẩng đầu, nói: "Đây là nguyên do ngươi nháy mắt."

Từ Ngọc gật gù đầu, nói: "Ở bên ngoài, tiểu thư là người ôn hòa, không có tâm cơ gì. Nhưng ngươi và ta ở bên người nàng thời gian cũng không ngắn, chẳng lẽ còn nhìn không ra một chút vấn đề sao? Tiểu thư căn bản không hề hiền lành ngoan ngoãn như trong tưởng tượng của mọi người, nàng có suy nghĩ và chủ kiến của chính mình, cũng không chấp nhận được người bên cạnh có dị tâm. Ngươi cùng ta, đều là nha hoàn nửa đường, tiểu thư vốn dĩ đã đối chúng ta không có bao nhiêu tín nhiệm, nếu như còn không hiểu được xem nét mặt của tiểu thư làm việc, bị tiểu thư vứt bỏ, kia cũng chỉ là chuyện tình sớm hay muộn."

Từ Ngọc nắm chặt tay Trần Châu, "Tiểu thư là chỗ dựa duy nhất của chúng ta, chúng ta làm cái gì, đều phải lấy ánh mắt và hi vọng của tiểu thư làm hàng đầu, những người khác, kể cả phu nhân và lão gia, cũng phải xếp ở đằng sau. Bằng không, ngươi cùng ta, ở trong phủ sẽ rất khó sống sót. Trần Châu, ngươi không hiểu, quan hệ giữa nha hoàn với nha hoàn, không đơn giản là chuyện gì ngươi cũng làm tốt là được. Chủ tử thích ngươi, hay là không thích ngươi, cũng sẽ quyết định vị trí của ngươi ở trong cảm nhận của các nha hoàn khác." Thậm chí có thể nói, sự đấu đá giữa các nha hoàn với nhau, cũng tuyệt không ít hơn so với sự tranh đấu của các vị chủ tử trong phủ.

Tô Giáng Thần sáng sớm tỉnh lại, đầu tiên là đi đến phòng của Tổng thị, sau đó lại cùng đi đến trong phòng lão thái thái thịnh an, lão thái thái thấy Tổng thị và Tô Giáng Thần, trong lòng không cần nói có bao nhiêu cao hứng, lúc thì đề nghị tổ chức tiệc ngắm hoa, lúc thì nói làm món cua hoa cúc, cuối cùng, cũng không biết ai đề nghị, cư nhiên thỉnh mấy đoàn gánh hát nổi danh đến nhà biểu diễn mấy ngày.

Tô Giáng Thần vốn dĩ đối với mấy vụ biểu diễn gì đó không có hứng thú gì cho lắm, nhưng cũng không thể quét sạch sự hưng phấn của những người khác, rầu rĩ cùng các nàng nghe xong mấy ngày biểu diễn tại nhà, Tô Giáng Thần thập phần hồi hận theo mẫu thân đến Tổng phủ này.

Chương 88 : Bị thương sau lưng

Buổi chiều, Tô Giáng Thần nghe những người đó Y Y nha nha hát đã chán muốn chết, trong lòng càng thêm nôn nóng. Ngồi nửa ngày, vẫn là nhẫn nại không nổi, liền đứng dậy đến bên người Tổng thị nói chuyện một lát, thấy Tổng thị nhìn lên sân khấu kia không chuyển mắt, Tô Giáng Thần cũng không tiện quấy rầy, trực tiếp nói chính mình đi hoa viên tản bộ.

Tổng thị cũng không nói thêm gì, chính là phân phó Trần Châu và Từ Ngọc phải trông nom tốt tiểu thư, liền quay đầu lại tiếp tục xem diễn. Nói Tô Giáng Thần không có ảo não đó là giả, ngày xưa, nếu như Tổng thị thấy Tô Giáng Thần như thế, sẽ dễ dàng, nhìn mẫu thân trầm mê ở trong vở diễn, Tô Giáng Thần cũng không dám nói gì, chỉ có thể xoay người rời đi.

Tuy rằng đã đến cuối mùa thu, nhưng trong vườn, cúc hoa vẫn như cũ nở thực điểm, tựa hồ muốn tranh thủ một chút thời gian cuối cùng, muốn đem toàn bộ tư thái xinh đẹp của chính mình xinh đều hiển hiện ra. Tô Giáng Thần vòng qua một dãy hành lang, chuẩn bị đi đến đình hoa sen đình bên kia, nhưng lúc này, tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân của hai người, nàng cũng không biết sao, liền rẽ sang, đi đến phía sau núi giả thạch bên cạnh hành lang. Từ Ngọc và Trần Châu tự nhiên cũng đi theo phía sau nàng núp đi.

"Lục tỷ tỷ, người nói họ Tô kia là cái thứ gì, vì nó, lão thái thái cư nhiên mời người đến nhà hát ba ngày."

Lúc cha ta mừng thọ, lão thái thái cũng không có làm như vậy. Vì sao họ Tô kia vừa đến, lão thái thái dường như thay đổi thành người khác. Đừng nói là sủng chúng ta, chính là ánh mắt cũng không có quan tâm đến chúng ta một chút nào." Thanh âm mềm mại của nữ tử lộ ra một tia oán hận: "Bất quá chỉ là một thứ xuất thân từ nhà thương nhân rất nát, cũng đáng cho lão thái thái xem như bảo bối. Thật là đáng giận."

"Bất luận muội muội tức giận như vậy làm cái gì? Về sau để lão thái thái biết được, ngươi lại chịu khổ." Thanh âm của một nữ tử khác ần ần mang theo ý cười nói: "Hay là, Bất luận muội muội ngươi đây là đang ganh tị với họ Tô kia sao?"

"Hừ, nàng ta là thứ gì? Nghĩ rằng dát vàng lên người, thì chính là thiên kim đại tiểu thư chân chính sao. Ta nhỏ toẹt vào, cuối cùng cũng chỉ là một kẻ sa cơ thất thế." Thanh âm của vị Bất tiểu thư kia càng lúc càng lớn, lời nói cũng càng lúc càng khó nghe, "Dáng đi ông a ông ọ, giống y như cái dạng nô tỳ hạ đẳng, tính tình ngông cuồng, còn muốn vào Tổng phủ chúng ta làm con dâu, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày."

Tô Giáng Thần tránh ở đằng sau núi giả nghe được, trong lòng không biết vì sao, tuyệt không tức giận. Nếu như trước kia nghe được mấy lời này, nàng sẽ rất hận, sẽ cảm thấy đau lòng, nhưng hiện tại, nàng nghe xong, liền giống như nghe kịch nhạt nhẽo vô vị. Hai người kia đều là em chồng kiếp trước của nàng, một kẻ là đích tôn, một kẻ cũng là phòng hai của chính mình. Nhớ rõ thời điểm hai người kia xuất giá, chính mình đều thêm đồ cưới rất hậu hĩnh, vị Bất tiểu thư nằng nằng mắng vô cùng tàn nhẫn kia, cũng chính là muội muội của Tổng Từ Tuấn -- Tổng Từ Quyên. Nếu như không có nhớ lầm, lúc trước chính mình còn đem diện trang của hồi môn đưa cho nàng ta, đương nhiên việc này cũng là bởi vì vị mẹ chồng tốt kia hết lần này đến lần khác ám chỉ chính mình.

Ánh mắt hơi hơi tối sầm lại, Tô Giáng Thần trên mặt thêm vài phần lãnh ý. Các nàng thật đúng đã là đem Tổng phủ trở nên quá cao sang rồi, ở trong mắt nàng, Tổng phủ chẳng là cái gì, nếu không phải do phụ thân qua đời, thời điểm mẫu thân sinh bị tổn thương đến nguyên khí, như vậy, kiếp trước nàng hà tất có thể gả đến Tổng phủ.

"Ta lần trước không phải nghe nói, nương ngươi cùng Tri Phủ lui tới rất chặt chẽ, còn tính thay ca ca ngươi định sẵn thiên kim Tri Phủ, như thế nào chỉ chớp mắt, liền thay đổi?"

Lục tiểu thư Tổng Từ Lăng nghe xong âm thầm lấp bắp kinh hãi, "Hay là các ngươi lần này vội vàng trở về, là bởi vì lần hôn sự này không thành?"

Chương 89: Biến Bỉ Thương Thành Sức Mạnh

Bát tiểu thư Tống Tử Quyên trừng Lục tiểu thư một cái, nói: "Người nghĩ rằng ta vui vẻ sao? Vốn dĩ nương ta đang bận nói giúp ta nói một mối hôn nhân tốt, nếu như định được, ngày sau ta nhưng là con dâu của tam phẩm đại thần, vào lúc mầu chốt, phụ thân lại bắt nương trở về một chuyến, nói cái gì phải phải hảo thân cận người Tô phủ. Nương ta muốn ta và tiện nha đầu kia quan hệ thật tốt, sống chết lôi kéo ta trở về một chuyến. Người nói, cha và nương ta, rốt cuộc nhìn trúng cái tiện nha đầu kia điểm nào? Nhìn những món trang sức tốt nhất từ cửa hàng vàng bạc nổi tiếng, đưa cũng không đưa cho ta một cái, liền toàn bộ đưa cho con tiểu tiện nhân kia, người nói làm sao không giận đây?"

Thanh âm là càng ngày càng xa, Tô Giáng Thần phòng chừng các nàng là đi về hướng Tây Uyển, liền chờ các nàng đi rồi, mới từ sau núi giả đi ra.

Tô Giáng Thần chưa đi được vài bước, liền thấy được một cây trâm cài rơi trên mặt đất, nàng tùy tay nhặt lên đến vừa nhìn, cư nhiên là cây trâm hồ điệp vàng ròng khảm bảo thạch, cây trâm hồ điệp này nhưng là vật mà Tống tử Quyên yêu nhất, lúc trước, nàng vì cây trâm cài này, đem một cái nha hoàn đánh chết. Tô Giáng Thần khỏe miệng xẹt qua một tia cười lạnh, đang chuẩn bị đem cây trâm cài quăng xuống hồ, đột nhiên dừng lại, ngược lại đem cây trâm cài thu vào trong lòng.

Trần Châu và Tử Ngọc không hiểu được nàng tính làm cái gì, cũng không dám lên tiếng hỏi, coi như chính mình không có nhìn thấy.

Tô Giáng Thần cũng không có tâm tư đến liên đình ngắm hoa sen, quay ngược lại hướng về Thúy Trúc hiên kia đi đến. Những ngày tháng của cuộc đời nàng, chính là trải qua ở Thúy Trúc hiên. Hiện nhi cũng được ra đời ở đó.

Thúy Trúc hiên, tên cũng như ý nghĩa, nơi đó xác thực có một mảnh rừng trúc, xanh miết ướt át, thấp phần tú lệ, đáng tiếc là, người nếu như là bị nhốt ở nơi đó, cảnh sắc có tú lệ hơn nữa, cũng đều thấp phần chướng mắt. Bởi vì là chỗ hẻo lánh, Thúy Trúc hiên thực ít có người ghé thăm.

"Trần Châu, Tử Ngọc, các người đứng ở chỗ này chờ ta." Tô Giáng Thần thần nhiên phân phó nói.

Tô Giáng Thần từng bước từng bước đi tới, mỗi bước đi, trong lòng nàng đều mặc niệm, Hiện nhi, Hiện nhi của ta, nếu như lại để cho người phải sinh ra tại cái nơi dơ bẩn này, vậy thì ta tình nguyện con chưa từng đến thế gian này.

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc nàng đã đi tới ngoài cửa Thúy Trúc hiên, Tô Giáng Thần đẩy nhẹ cánh cửa, bất ngờ phát hiện cửa không có khóa, đáy lòng nàng cảm thấy có điểm kỳ quái, lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng lý trí, nàng thực sự muốn nhìn một chút, Thúy Trúc hiên bây giờ, và Thúy Trúc hiên năm đó có gì khác biệt.

Khi nàng đi vào trong, khép cánh cửa lại, cẩn thận quan sát Thúy Trúc hiên, phát hiện mọi thứ trong phòng đều thực tình xảo, nhìn qua bàn và ghế, phòng này có người ở, bằng không sẽ không quét tước sạch sẽ như thế. Nơi này và Thúy Trúc viên trong ấn tượng của nàng khác nhau quá lớn.

Bước lên từng bậc thang, cả người Tô Giáng Thần giống như trở về quá khứ, cả trong mắt và tai, đều là đoạn đoạn tháng ngày đã qua. Có giọng nói trào phúng, tiếng chửi rủa nặng nề của phu quân, ánh mắt lạnh lùng của ngoại tổ mẫu, nụ cười lãnh khốc của mẹ chồng, còn có, bộ dạng kiêu ngạo của tiểu thiếp, vẻ tươi cười đắc ý của Triệu Uyển Uyển, ánh mắt khinh thường của đám tiểu thiếp, thậm chí đến cả đám nha hoàn, đều có thể tùy ý giẫm lên nàng, nhục mạ nàng.

Đứng trước tấm gương trang điểm ở kiếp trước, Tô Giáng Thần dường như nhìn thấy bộ dạng của chính mình khi biến thành lệ quý, một thân đỏ như máu, vẻ mặt tái nhợt, còn có, thi thể lạnh như băng của hải tử.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương, Tô Giáng Thần nhưng lại viết ra sáu chữ: nợ máu phải trả bằng máu.

"Ta sẽ không bỏ qua cho các người, tuyệt đối sẽ không." Tô Giáng Thần cười lạnh nói, nàng sẽ không bởi vì có thể bắt đầu lại từ đầu, liền có thể coi như mọi việc chưa hề phát sinh, đó là không có khả năng.

Chương 90: Vô Ý Phát Hiện Gian Tình

Sự sỉ nhục khắc lên trên thân thể Tô Giáng Thần, làm thế nào cũng không rửa sạch được, trước khi toàn bộ đám người trong Tổng phủ gấp phải báo ứng nên có, nàng quyết sẽ không buông tay. Trừ phi, nàng có thể tận mắt bọn họ gấp báo ứng, nhìn đám ác nhân kiêu ngạo kiếp trước này, từng người từng người một phủ phục dưới chân vận mệnh đau khổ van xin, nàng mới có thể bình ổn được oán hận trong lòng.

"Thùng thùng" nghe tiếng bước chân, Tô Giáng Thần kinh ngạc nhú mào, làm sao lại có thể có người?

Không thể để cho người khác thấy nàng, nhìn xung quanh, liền thấy được một cái tủ quần áo, nàng không chút nghĩ ngợi trốn vào, khép lại cánh cửa tủ quần áo nhưng vẫn để lại một khe hở nhỏ, nàng muốn nhìn xem thử, người đến tới cùng là ai?

Khi Tô Giáng Thần nhìn xuyên qua khe hở, mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nàng không khỏi thâm giết mình, nhị cữu cữu (cậu hai) như thế nào cũng đã trở lại? Nhưng vì sao ba ngày này cũng đều không bắt gặp bóng dáng của hắn? Hơn nữa, chiếu theo ý tứ của Tử Quyên, nàng ta tựa hồ cũng không biết phụ thân của mình cũng đã trở lại.

Đối với vị công công (bố chồng) kiếp trước này, Tô Giáng Thần thật sự không có bao nhiêu ấn tượng, chính là cảm thấy người này thập phần phong lưu và tham tài, bên người mấy vị di nương thông phòng, cho tới bây giờ vốn không có ngừng qua, người này so với người kia càng yêu mị. Bất quá, thủ đoạn của bà bà (mẹ chồng) cũng thập phần cao tay, đám di nương và thông phòng này nhiều nhất cũng chỉ sinh ra nữ nhi, nếu là sinh con trai, cơ hồ không có một người có thể trưởng thành, điều này có lẽ ở trong mắt người khác là bình thường, dù sao, có không ít gia đình, đứa nhỏ đều là ở tuổi vị thành niên liền chết non, đến gia đình đế Vương cũng không ngoại lệ, huống chi là dân chúng. Nhưng Tô Giáng Thần lại ở trong lúc vô ý đã biết bí mật này, đứa nhỏ, hơn phân nửa đều là do mẹ chồng hạ độc thủ.

Nếu như nói nhìn thấy nhị cữu cữu đã làm cho Tô Giáng Thần khiếp sợ, như vậy người kế tiếp càng thêm làm cho Tô Giáng Thần khiếp sợ, nàng cứ nhiên nhìn thấy Cẩm di nương, không sai, chính là Cẩm di nương.

"Lão gia, người cũng thật là nhẫn tâm, vừa đi liền đi ba năm, biệt vô âm tín." Bàn tay nhỏ bé của Cẩm di nương vuốt ve trước ngực nam nhân, thân thể mềm mại cọ sát ở trên thân mình nam nhân.

Tổng Phong làm sao đỡ lại nỗi khiêu khích của Cẩm di nương, lập tức đã bắt lấy bàn tay nhỏ của Cẩm di nương nói: "Tiểu yêu tinh, trước tiên nói nói cho ta nghe mọi chuyện trong Tô phủ, chúng ta lại ôn tồn cũng còn kịp."

Cẩm di nương ôm cổ Tổng phong, gắt giọng: "Còn nói chuyện này, lúc trước không phải đã thương lượng tốt, tìm người, bắt tri bắt giác xử lý Tô Duệ kia, chàng và ta cũng có thể làm đôi uyên ương đường đường chính chính, ai mà biết, người do chàng phái ra, nhưng lại vô dụng như thế, cứ nhiên để hắn thoát được một kiếp, thật làm cho người ta bức mình."

Tô Giáng Thần nắm chặt bàn bàn, nguyên lai, kiếp trước phụ thân không phải bị đạo phi gây thương tích, mà là bị những kẻ này âm mưu ám hại, thống hận trong lòng càng thêm sâu, hận không thể lao ra, đánh chết đôi câu nam nữ này.

Tổng Phong hôn Cẩm di nương một cái, sau đó nói: "Tiểu tâm can, nàng nghĩ rằng ta không muốn sao, nhưng ai biết được, hắn cứ nhiên nửa đường chuyển sang đi thủy lộ, người mà ta quen biết, cũng chỉ là cướp bóc, làm chút mua bán nhỏ. Thế nên mới để cho họ Tô kia chạy thoát."

Nói xong, bàn tay to của hắn bắt đầu vuốt ve khắp nơi, Cẩm di nương nằm ở trong lòng hắn, mềm mại giống như một đám bùn. Tổng Phong không khỏi nóng lên, thuận thế đem ẩm trà và ly trà trên bàn quét xuống đất, thanh âm trà cụ rơi xuống dọa Tô Giáng Thần sợ tới mức nhảy dựng, may mắn nàng đúng lúc bưng kín miệng. Tiếp theo, nàng chợt nghe thấy tiếng xé xiêm y, không bao nhiêu lâu sau, nàng chợt nghe thấy âm thanh yêu kiều thập phần nhu mị uyển chuyển của Cẩm di nương.

Tô Giáng Thần vạn vạn thật không ngờ, Cẩm di nương cứ nhiên "có một chân" (có gian tình) với nhị cữu cữu của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Âm Mưu (16+)

Thông qua khe hở kia, Tô Giáng Thần tận mắt nhìn thấy thân mình của Cẩm di nương nằm ở trên bàn, thân mình của hai người đều lộ ló. Nàng còn có thể rõ ràng nhìn thấy thân tử của cậu ra vào thân mình Cẩm di nương như thế nào, Cẩm di nương uyển chuyển hầu hạ như thế nào, nếu không phải kiếp trước Tô Giáng Thần cũng là người thể tử, chỉ sợ hiện tại sớm bị dọa cho ngây người.

"Tiểu tâm can, người sinh cho ta một được con trai tốt đi, ta đã tính toán, nếu như không thể chặt đứt huyết mạch của họ Tô kia, dù thế nào, cũng không thể cho người khác chiếm được ưu thế." Tổng Phong một bên tăng tốc động tác, một bên xoa bộ ngực đầy đặn của nữ nhân nói: "Gia nghiệp kia rơi vào trong tay của con chúng ta, cùng rơi vào trong tay ta thì có gì phân biệt, nàng nói có phải không?"

"Ừm." Cẩm di nương nhàn nhạt lên tiếng, nàng giờ phút này, làm sao có tâm tư suy nghĩ cái khác, chính là toàn tâm toàn ý hưởng thụ ôn tồn trước mắt này.

"Nàng thật quá lợi hại , ta hiện tại đều đã ghen ghét với kẻ họ Tô kia, có thể quang minh chính đại giữ lấy nàng, có thể tùy thời tùy chỗ ngã nhào lên người nàng." Động tác của Tống Phong càng thêm mãnh liệt, đến cái bàn cũng phát ra thanh âm bang bang ,Cầm di nương kia lại càng hoan ái rên rỉ .

Tống Phong cúi người hôn Cầm di nương một ngụm nói: "Chờ nàng sinh đứa nhỏ ra , ta sẽ tìm một ít được, chậm rãi hạ vào trong đồ ăn của họ Tô kia. Đúng rồi, chỗ muội muội ta, ta cũng sẽ an bài tốt, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng ta giành sinh ra đứa nhỏ trước nàng."

Tô Giáng Thần càng thêm cảm thấy lạnh lẽo, kiếp trước, nàng chỉ cho rằng người mà một nhà bọn họ làm hại chỉ có chính mình, nay xem ra, người trong Tống phủ này, từ đầu đến cuối đều tính kế tất cả gia đình nàng .

"Nhưng mà, để cho ta hầu hạ gã họ Tô kia, ta thật sự không cam lòng." Cầm di nương bất mãn nói: "Ta chỉ muốn sinh nhi dưỡng nữ cho chàng. Lão già, trong lòng ta chỉ có chàng."

"Ta biết, ta đều biết." Trong mắt Tống Phong xẹt qua một tia sắc bén, lập tức đâm mạnh một cái, làm cho Cầm di nương mạnh mẽ chấn động, thân mình lại cuộn mình thành một đoàn, "Tiểu tâm can, nghe lời, chúng ta làm hai tay chuẩn bị, nếu như có đứa nhỏ, mượn danh nghĩa của đứa nhỏ , càng dễ dàng chiếm được gia sản, nếu như không có, Tô Giáng Thần kia sớm hay muộn cũng là người của Tống phủ chúng ta, chỉ cần nàng cam đoan trong phủ các di nương khác cũng không thể đẻ trứng, ta sớm hay muộn cũng có biện pháp chiếm được toàn bộ Tô phủ ."

"Lão thái thái nếu như biết được thì làm sao bây giờ?" Cầm di nương tuy rằng có chút mơ hồ , bất quá cũng không phải là hoàn toàn mơ hồ."Vị kia là nữ nhi của nàng, nếu như biết chàng vị ca ca này tính kế muội muội như thế, lão thái thái làm sao có thể bỏ qua cho chàng?"

Tống Phong cười lạnh nói: "Lão thái thái chính là tham lam tiền tài của Tô gia , mới đem tâm can bảo bối của chính mình gả qua, nàng là chưa nhìn thấy ánh mắt tham lam của lão thái thái khi nhìn thấy những thứ mà Tô phủ kia đưa tới. Hừ, nếu như biết được, chỉ sợ cũng mong ta làm như vậy. Nhiều nhất là chờ đến lúc ta lấy được sản nghiệp của Tô phủ , lại tìm một chỗ thích đáng an trí cho muội muội ta là được, chẳng lẽ nàng ta còn có thể vì một nữ nhi, mà không nhận đứa con trai này là ta sao?" Nói xong, đâm một phát cuối cùng, thân mình của mềm ngã xuống dưới, tiếp tục nói: "Tiểu yêu tinh, so với đám di nương của ta còn giỏi hơn nhiều, bình thường có phải hay không cũng hầu hạ gã nam nhân kia như vậy ?"

Cầm di nương thỏa mãn thở dài một hơi, sau đó liền ôm cổ Tống Phong nói: "Canh giờ không còn sớm , thiếp còn phải đến chùa , miễn cho để lộ ra dấu vết sẽ không tốt lắm."

Tống phong bắt lấy khối đầy đà của nàng nói: "Nhanh như vậy đã muốn đi, nàng nở lòng bỏ ta lại sao ?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thời Khắc Nguy Cấp

"Luyện tiệp chàng lại như thế nào?" Cầm di nương giận dữ nói: "Lúc trước, còn không phải chàng cứng rắn muốn ta đi làm bồi gả, bằng không, giờ phút này thiếp chính là di nương của chàng. Làm sao còn phải lên lút như thế ?"

Tống Phong làm sao không hiểu tâm tư của Cầm di nương , hôn nàng mấy cái, dỗ dành này: "Nàng cũng không phải không biết mụ đàn bà kia của ta, nàng nếu như ở đây, đừng nói sinh con, chỉ sợ không chết cũng bị lột da. Ta đây không phải đau lòng nàng, nên mới đem nàng an bài ở bên ngoài. Trước mắt tuy rằng không thể thường xuyên ở cùng một chỗ, nhưng ngày sau, chúng ta có rất nhiều thời gian. Nàng nếu như lấy được gia sản của Tô phủ , chúng ta bên ngoài xây nhà, mua đất. Đến lúc này, một nhà ba người, chẳng phải so với cuộc sống hiện tại càng vui vẻ hơn gấp mấy lần sao?"

Cầm di nương bị thuyết phục, trong ánh mắt lóe lên vài phần sắc thái khác thường, nói: "Thiếp nghe lời chàng là được, bất quá, chàng cũng đừng quên những lời đã nói hôm nay ."

Tống Phong lại tiếp tục dỗ Cầm di nương, sau đó hầu hạ Cầm di nương mặc quần áo, hai người cùng nhau rời khỏi Thúy Trúc hiên.

Tô Giáng Thần thân hình mềm nhũn bò ra khỏi tủ quần áo, tin tức vừa rồi , thật quá chấn động rồi. Cầm di nương và nhị cữu cữu cư nhiên hợp mưu chiếm đoạt gia sản Tô phủ , đây là việc mà Tô Giáng Thần như thế nào cũng đều không ngờ tới. Gắng gượng thân mình, Tô Giáng Thần bước từng bước ra khỏi Thúy Trúc hiên, ban đầu đối với Thúy Trúc hiên còn có một chút tình cảm hoài niệm, giờ phút này, tràn ngập trong lòng nàng đều là sự chán ghét, thật vô cùng chán ghét chỗ này, thật vô cùng chán ghét những người ở nơi này .

Ngay vào lúc Tô Giáng Thần từng bước từng bước đi ra khỏi Thúy Trúc hiên , thỉnh linh từ bên cạnh vươn ra một bàn tay, Tô Giáng Thần còn không kịp hô lên , đã bị người che miệng lại.

"Đừng kêu, là ta." Người mới đến cư nhiên là Tô Cẩm, Tô Giáng Thần có chút ngạc nhiên , người này làm sao lại xuất hiện ở Tống phủ?

Tô Cẩm thấy Tô Giáng Thần kinh ngạc nhìn chính mình, liền ngượng ngùng nói: "Vốn muốn nhìn Trần Châu một cái, liền giả trang thành con hát trà trộn

vào. Một đường đi theo các người đến nơi này. Sau đó muội muội ta thấy người nửa ngày cũng không đi ra, nghĩ rằng người đã xảy ra chuyện, liền phải ta tiến vào xem một chút."

"Vây Trần Châu đâu? Từ Ngọc đâu?" Tô Giáng Thần không khỏi kinh hãi, cư nhiên quên mất hai nha hoàn này, các nàng nếu như bị nhị cữu cữu bắt gặp, còn có đường sống sao?

Có lẽ là đoán được tâm tư của nàng, Tô Cẩm nói: "Không có việc gì. Ta và các nàng lên lút gấp mặt, tự nhiên không thể đứng ở cửa, liền chọn một chỗ yên tĩnh, ai biết, trùng hợp nhìn thấy nhị cữu cữu của người và cái vị Cẩm di nương kia đi vào, Trần Châu lo lắng người gặp chuyện không may, kêu ta tiến vào xem thử."

Tìm của Tô Giáng Thần cuối cùng buông xuống, bắt quá, sau đó nàng lại bắt đầu lo lắng nói: "Ta hiện tại còn không đi ta, đợi đến lúc nhị cữu cữu trở lại, không phải là đã quá muộn rồi sao?"

Nhưng lời nói vừa dứt, liền mơ hồ nghe được có một tên người ở đang hô lên: "Lục soát hướng này."

Tô Giáng Thần vừa nghe, nóng nảy, nói: "Đều là do người, nếu không phải do người, ta hiện tại đã thoát thân."

Tô Cẩm nào có thời gian cùng nàng giải thích, vội vàng lôi kéo Tô Giáng Thần chạy về hướng rừng trúc, Tô Giáng Thần cũng không có biện pháp, vẫn chạy theo Tô Cẩm. Đợi đến cuối rừng trúc, Tô Giáng Thần không khỏi tuyệt vọng, cư nhiên là một bức tường, nàng trước kia bị nhốt ở Thúy Trúc hiên, nhưng căn bản chưa hề đi sâu vào trong rừng trúc, làm sao biết được ở cuối rừng trúc này cư nhiên là một bức tường.

Tô Cẩm hi hục vài tiếng liền nhổ một bụi cỏ rậm rạp lên, sau đó nói: "Còn không mau đi?"

Tô Giáng Thần vừa nhìn, thật là ngây người, này tính cái gì? Cư nhiên kêu nàng chui lỗ chó? Nàng đường đường một vị thiên kim đại tiểu thư cư nhiên phải chui lỗ chó?

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Trọng Nghĩa Giúp Đỡ

Tô Cẩm làm sao hiểu được suy nghĩ của Tô Giáng Thần, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn nàng nói: "Nhanh chút, nếu không muốn chết trong này, nhanh một chút cho ta."

Nói xong, cũng không quản Tô Giáng Thần có nguyện ý hay không, đã đem nàng kéo đến bên lỗ chó, buộc nàng chui qua. Tô Giáng Thần xác thực không muốn chết, nhưng vậy không nghĩ lại phải chật vật như vậy, nhưng khí lực của Tô Cẩm rất lớn, rất nhanh đã đẩy mạnh nàng chui vào lỗ chó, còn Tô Giáng Thần lúc này cũng nghe được tiếng chạy của tên nô tài, vội vàng chui qua, Tô Cẩm cũng nhân cơ hội cui qua lỗ chó, sau đó chính mình đem bụi cỏ biến thành như trước kia.

Đợi chui qua khỏi lỗ chó, Tô Cẩm lôi kéo Tô Giáng Thần chạy như điên, đợi chạy được một đoạn khá xa, hần mới dừng lại nói với Tô Giáng Thần: "Vừa rồi lúc ta đi vào, ngoài cửa có tên nô tài, đại môn, người chính là không ra được."

Thì ra là thế, nhị cữu cữu vì che giấu mối gian tình này, khẳng định đã phái tâm phúc canh giữ Thúy Trúc hiên. Tô Cẩm nhìn Tô Giáng Thần tóc tai hỗn độn, còn có xiêm y có rất nhiều nếp nhăn kia, mặt mày nhẩn nhó nói: "Cái bộ dạng này của người, khẳng định không thể ra đi, nếu như bị người nhìn thấy, chỉ sợ sẽ nhanh chóng lọt vào tai của nhị cữu cữu người, đến lúc đó, người không chết cũng bị lột da."

Tô Giáng Thần cúi đầu, nàng biết rất rõ, đối phương nói là sự thật.

"Người trước núp đi, ta tìm một cơ hội đi kiểm Trần Châu, để nàng mang xiêm y lại đây cho người." Tô Cẩm nói.

"Đừng." Tô Giáng Thần kéo vạt áo Tô Cẩm nói: "Trần châu lại đây, sẽ có nguy hiểm."

Tô Cẩm lúc này mới phát hiện tự mình nói sai, hần vốn là muốn nói, để Trần Châu đem xiêm y lại cho ta, ta giúp người mang lại đây, nhất thời nhanh miệng, nhưng lại nói thành Trần Châu mang lại đây. Nhìn cô nương trước mắt toát ra bộ dạng bất lực, tâm của Tô Cẩm bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Đẩy tay của Tô Giáng Thần ra, "Người yên tâm đi, ta mang lại đây, sẽ không để cho Trần Châu gặp phải nguy hiểm." Mặc kệ như thế nào, phần quan ái này của người đối với muội muội ta, lòng ta đã lĩnh. Tô Cẩm ở trong lòng nói thêm một câu này.

Tô Giáng Thần cũng phải đợi đến lúc Tô Cẩm muốn đẩy tay nàng ra, mới kinh ngạc phát hiện hành động của chính mình không hợp quy củ, không khỏi

xấu hổ đỏ mặt nói: "Uh, cảm ơn."

Đội Tô Cẩm đi rồi, Tô Giáng Thần liền núp vào một góc vắng vẻ hơi tối sót ruột, đợi Tô Cẩm vừa quay trở lại, nàng chạy nhanh đến đón nói: "Ồ trong sân bây giờ thế nào rồi?"

Tô Cẩm lo lắng nhìn nàng, sau đó nói: "Nhị cữu cữu của ngươi nói là đã đánh mất thứ gì đó, hiện đang lục soát từng viện một, các ngươi hiện tại đang ở tại phòng khách, tự nhiên là đến lượt cuối cùng. Bất quá, trên đường ta tới đây, nghe một tên nô tài nói, Thúy Trúc hiện bên kia nhặt được một cây trâm cài hồ điệp bằng vàng. Vật kia có phải của ngươi hay không?"

Cây trâm cài hồ điệp bằng vàng? Đó không phải là của bát tiểu thư sao? Tô Giáng Thần vừa sò, quả nhiên không thấy, bất quá, nàng lập tức nói với Tô Cẩm: "Cái kia là ta nhặt được, ngươi không cần lo lắng."

Nhặt được? Tô Cẩm có điểm không tin lắm, bất quá thời gian cũng gấp gáp, không để ý được nhiều, nói: "Ngươi nhanh đi thay đổi xiêm y, còn có, ngươi cầm cái lược này."

Tô Giáng Thần cảm kích nhìn hân một cái, liền vội vàng trốn vào một bên thay xiêm y, tuy rằng trong lòng thập phần ngượng ngùng và khấn trương, dù sao ngoài Tổng Từ Tuấn ra, nàng lần đầu tiên ở bên cạnh một người nam nhân khác thay xiêm y. Vừa nghĩ đến chính mình còn nhỏ tuổi, đối phương cũng là quân tử, trong lòng cố kỵ cũng buông xuống, luống cuống tay chân mặc xiêm y, lại cẩn thận chải búi tóc một chút, nàng liền tạm biệt Tô Cẩm, đi về nơi ở của chính mình.

Đội Tô Giáng Thần bước vào trong viện, chợt nghe thấy tiếng Tổng thị tức giận: "Đang êm đẹp, làm sao lại không tìm thấy tiểu thư, hai đứa nô tài các ngươi, không phải gọi các ngươi xem chừng tiểu thư sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Dấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Bị Người Đến Tận Cửa Ức Hiếp

Tô Giáng Thần nghe vậy, liền biết đây là quả trách Trần Châu và Từ Ngọc, vội vàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tổng thị xanh mặt, Từ Ngọc và Trần Châu quỳ gối một bên.

"Nương, người làm sao?" Trong tay Tô Giáng Thần đang cầm một bó hoa cúc tươi.

Tổng thị chạy đến đón, nói với Tô Giáng Thần: "Nữ nhi, con chạy đi đâu vậy, ta nghe nói trong viện có trộm, cữu cữu của con đang vội vàng bắt trộm, ta lo lắng cho con, lòng như lửa đốt trở về, ai biết hai đứa nô tài này lại còn nói ngươi đang ngủ, ta đi vào trong phòng của con, cư nhiên đến nhân ảnh cũng không có, thật là thật giận."

Tô Giáng Thần vuốt ngực mầu thân, ý đồ làm cho nàng bình tĩnh lại, Ninh ma ma ở bên cạnh của hiều ý, nói với hai đứa nha hoàn: "Còn không lui ra?"

Hai đứa nha hoàn vội vàng đi theo Ninh ma ma lui xuống. Còn Tổng thị nhìn xiêm y của nữ nhi, đột nhiên phát hiện xiêm y của nữ nhi không giống nhau, liền nói: "Nữ nhi, con sao lại thay đổi xiêm y rồi?"

Tô Giáng Thần cúi đầu, không biết có nên nói thật hay không, giờ phút này gặp Tổng thị hỏi, nàng ngẩng đầu nhìn mầu thân, cuối cùng vẫn lựa chọn giấu diếm, dù sao, nếu như mầu thân biết được huynh trưởng của chính mình ám toán chính mình như thế, vậy đây lòng tự vị có thể đoán được, hơn nữa, nàng hiện tại không có bằng chứng, nói ra cũng vô dụng.

Vì thế nàng đã đem những lời Lục tiểu thư và Bát tiểu thư nói thêm mắm thêm muối kể lại một lần, cuối cùng, nàng lấy khăn tay lau khóe mắt nói: "Nữ nhi từ nhỏ đến lớn, còn chưa từng tức giận như thế, nhất thời tức giận, muốn lao ra lý luận một phen, Trần Châu và Từ Ngọc chết sống không cho, sau lại, váy của nữ nhi bị rách một lỗ, liền trở lại thay đổi xiêm y. Có lẽ do tâm tình không tốt, nữ nhi nằm một hồi cũng ngủ không được, liền vụng trộm chuồn ra hoa viên ngắm hoa."

"Nói như vậy, hai đứa nha hoàn kia không hề hay biết sự tình?" Tổng thị có chút không tin, nhưng nữ nhi cũng không giống như là hồ ngôn loạn ngữ. "Ngươi thật là hồ nháo, xuất môn cũng không mang theo một đứa nha hoàn, nếu như có chuyện gì, bên người đến một người ứng chiêu cũng không có." Tổng thị đang chuẩn bị hung hăng mắng nữ nhi một chút, chợt nghe thấy tiếng tranh cãi âm ỷ ở bên ngoài.

Nàng khó hiểu, đây là có chuyện gì? Vừa ra khỏi cửa phòng, liền nhìn thấy vài mụ bà tử đang cùng Ninh ma ma lôi lôi kéo kéo, sắc mặt Ninh ma ma đỏ lên, bộ dáng dường như là cực kỳ tức giận.

"Đây là đang làm sao vậy?" Tổng thị hỏi, "Đang êm đẹp, ở nơi này hát vờ gì?"

Một bà tử đứng đầu trong đám cung kính hành lễ với Tổng thị rồi nói: "Đại cô nãi nãi, nô tỳ là phụng mệnh lệnh của nhị lão gia, đặc biệt đến điều tra tên

trộm xâm nhập Thúy Trúc hiền."

Lời này vừa nói ra, Tổng thị không khỏi trợn tròn hai tròng mắt, cả giận nói: "Làm càn, viện nơi ta ở, làm sao lại có trộm, bọn các người mắt chó bị mù, cũng không nhìn xem đây là nơi của ai?"

Theo thứ tự, Tổng thị đứng hàng thứ tư, nhưng Tổng thị là nhi nữ đầu tiên của lão thái thái, cũng là trưởng nữ của Tổng phủ, cho nên, đại bộ phận mọi người kêu đại cô nãi nãi, chứ không gọi là tứ cô nãi nãi, cũng bởi vì cái dạng này, ở Tổng phủ địa vị của Tổng thị cũng là rất cao, nô bộc bình thường cũng không dám đắc tội trước mặt đại cô nãi nãi.

Nhưng mấy mụ bà từ hôm nay đến, lại là thị tì bồi phòng của nhị phòng, ngày thường chỉ nghe người ta nói cô nãi nãi này uy phong ra sao, trong lòng sớm đã không phục, thăm nghĩ chỉ là một vị cô nãi nãi, chẳng lẽ còn có thể vượt qua được nhị phu nhân sao? Hơn nữa đã nhiều ngày nay, sự sùng ái và thiên vị của lão thái thái đối với Tổng thị khiến cho nhị phu nhân có rất nhiều điều bất mãn, đám nô tài này nghĩ, nếu như có thể đè ép bớt uy phong của cô nãi nãi này, cũng coi như là thay nhị phu nhân giải hận, không chừng lại được thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tiểu Thư Phát Hỏa

Vì thế, mụ bà từ đứng đầu âm dương quái khí nói: "Cô nãi nãi, trong phủ này cao thấp đều đã lục soát một lần, chỉ còn lại viện này của người. Lão bà từ còn phải nhanh đi báo cáo kết quả công việc, người thương xót, để cho nô tỳ sớm một chút làm xong chuyện, cũng có thể hảo hảo giao phó cho nhị lão gia, có được không?" Nói trong nói ngoài, đều là chèn ép Tổng thị.

"Giỏi cho người một đũa nô tài, cư nhiên dùng lời này đến chèn ép ta." Tổng thị nổi giận dùng ngón tay chỉ vào mụ bà từ kia nói: "Hay là người cho rằng ta giấu tên ăn trộm kia trong sân này sao?"

"A, cô nãi nãi, com không thể ăn vậy, nói cũng không thể nói vậy. Nô tỳ nào có cái ý tứ kia, ý của nô tỳ là, đây đều là làm cho có, cô nãi nãi việc gì phải cho là thất, trừ phi, cô nãi nãi có điều gì không muốn..." Lời của mụ bà từ kia còn không nói xong, Tô Giáng Thần liền tiến lên hung hăng đánh cho nàng ta một cái tát.

Bà từ này, trước kia vốn không ít lần dùng lời nói đến chèn ép nàng, hiện nay, cư nhiên dám khi dễ trên đầu mẫu thân nàng, Tô Giáng Thần làm sao nhẫn nhịn được khẩu khí này, ngay tại chỗ liền hung hăng đánh bà từ này một cái tát.

Mụ bà từ kia mọi khi đều điều võ dương oai, đâu chịu nổi loại ủy khuất này, chỉ ngón tay vào Tô Giáng Thần, run rẩy nói: "Người... Người..."

Tô Giáng Thần khinh thường liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nói: "Ta làm sao? Nói cho cậu nô tài người biết, đánh người vẫn là nhẹ, người nếu như còn không thức thời, chớ trách ta đến trước mặt lão thái thái tố cáo người."

"Trời ạ. Đây có còn muốn để cho người khác sống không?" Mụ bà từ kia lập tức ngồi trên mặt đất khóc lóc om sòm, vừa khóc vừa đập xuống gạch nền: "Lão bà từ ta bất quá chỉ là phụng mệnh làm việc, cô nãi nãi không cho liên quên đi, cư nhiên không ngờ biểu tiểu thư lại khi dễ lão bà từ ta đây. Tục ngữ nói đúng, đã cầu còn phải ngó mặt chủ nhân, muốn khi dễ người khác cũng không phải dễ dàng như vậy."

Tô Giáng Thần thấy một chiêu này của nàng ta, chẳng những không sợ, còn phân phó nói: "Người đâu, lấy chổi đến đây, đuổi mấy mụ bà từ ăn mày này đi, đừng làm cho các nàng làm do chỗ này."

Các bà từ khác thấy thế, vội bước lên cầu tình nói: "Cô nãi nãi, biểu tiểu thư, chúng nô tỳ cũng là phụng mệnh làm việc, tuyệt đối không có ý gì, nếu như không muốn, liền quên đi, làm gì phải làm huyên náo như thế. Hơn nữa, cô nãi nãi và biểu tiểu thư là tới làm khách, nào có đạo lý khách nhân đuổi nô tài của nhà chủ nhân đi." Đây rõ ràng là nói mẹ con các nàng đảo khách thành chủ.

"Thật đúng là một cái miệng biết ăn nói, nói như vậy, hai mẹ con chúng ta nên do các người đuổi đi, có phải hay không?" Tổng thị vốn ở Tô phủ ôm một bụng giận dữ, khó mới được trở về một chuyến, cư nhiên lại bị lũ điều nô này khi dễ như thế, con giận ở trong đáy lòng kia lập tức liền xông lên.

"Cô nãi nãi, oan uổng, oan uổng." Bà từ thật cẩn thận tạ lỗi, nhưng mụ bà từ đứng đầu làm sao chịu bỏ qua như vậy, đầu tiên là ngay tại chỗ lăn một vòng, hét khóc lại nhào trên mặt đất, tiếp theo, liền thừa dịp mọi người chưa kịp chuẩn bị, xông về hướng trên người mấy nha hoàn cầm chổi đánh tới, vừa đánh vừa hô: "Mặt mũi của lão bà từ ta đây không cần nữa, cũng phải đòi lại một cái công đạo."

Tô Giáng Thần cũng phát hỏa, đoạt lấy cái chổi, nhào về hướng trên người mụ bà từ kia đánh, "Ta cho người tính kế, ta cho người nhào, hôm nay không đánh người một trận, sẽ không biết cái gì là chủ nhân, cái gì là nô tỳ?" Ai cũng không ngờ đến, tiểu thư ôn hòa hữu lễ cư nhiên lại có một mặt cường hãn như vậy, bộ dạng khóc lóc om sòm kia, nhưng còn hung hãn hơn so với cô nãi nãi vài phần.

"Nữ nhi." Tổng thị phần nộ quát: "Đây còn ra thể thống gì, còn không mau trở về phòng đi."

Chương 96: Vô Đề

Mụ bà tử kia vốn đang né tránh chỗi của Tô Giáng Thần, thấy Tô Giáng Thần thủ thoảng dừng lại, liền bắt lấy cây chỗi nói: "Biểu tiểu thư vẫn nên hồi ốc đi thôi, miễn cho bị đánh mất thể diện."

Tô Giáng Thần nghe vậy, muốn ra sức rút cây chỗi lại nhưng không thể, lực cánh tay của bà tử thủ quá lớn, Tô Giáng Thần không giành nổi, ngược lại lão đảo ngã xuống đất. Tô Giáng Thần lúc này mới đột nhiên nhớ lại, bản thân nàng còn nhỏ như vậy, nếu như dùng danh nghĩa tiểu hài tử hồ nháo một phen, nói vậy cũng chắc không có ai nói gì. Vừa nghĩ như vậy, Tô Giáng Thần òa khóc, tiếng khóc kia, có thể tính là kinh thiên động địa.

Tổng thị xoa mày, nữ nhi hôm nay làm sao vậy, một vị tiểu thư nhu thuận, làm thế nào lập tức liền trở nên mạnh mẽ như thế. May là tuổi còn nhỏ, có thể nói là không hiểu chuyện qua loa bỏ qua, nếu như tuổi lớn hơn một chút, chỉ sợ không ai dám cưới một thể tử như vậy.

Lão thái thái bên kia cũng biết ồn ào có chuyện, bắt quá, nàng cũng không vội vã đi qua, ngược lại nhàn nhả nói với ma ma bên cạnh: "Đứa nhỏ này đã lớn, cũng không hiểu để ý đến tâm tình của lão nhân gia, nháo này, liền để cho bọn họ đi nháo. Nếu như nhìn thấy ta vội vàng đi qua, chỉ sợ trong lòng bọn họ cũng không coi trọng lão thái bà ta đây, chờ bọn họ nháo đủ, ta lại ra mặt cũng không muộn. Chỉ cần không nháo quá ồn ào, dư luận xôn xao, ta có thể nhắm một mắt, mở một mắt."

Nhưng vừa dứt lời, một đại nha hoàn vén rèm cửa tiến vào, lo lắng tiến lên nói: "Nghe nha hoàn phía dưới nói, mầy mụ bà tử làm bị thương biểu tiểu thư. Đại cô nãi nãi hiện tại đang thu thập này nọ rồi đi, đại phu nhân và nhị phu nhân đang chạy sang khuyên."

"Cái gì?" Lão thái thái nghe vậy, giận dữ trừng mắt nói: "Làm sao có thể phát sinh chuyện lớn như vậy, lũ nô tài các ngươi làm ăn cái kiểu gì thể không biết, thời điểm mẩu chốt, như thế nào cũng không có một hai đứa tiến lên khuyên giải." Nói xong, lão thái thái vội vàng đứng dậy, cầm lấy long đầu trượng, giống như là đau lòng lại vừa giống như là thương xót, lầm bầm nói: "Con ta vừa mới trở về ở có vài ngày, bọn họ liền xem không vừa mắt, làm ầm ĩ như vậy, rõ ràng là không đặt lão thái bà ta đây vào trong mắt. Lũ nô tài này đều phải bị đánh chết, biểu tiểu thư là loại người nào, là chủ tử, nào có đạo lý nô tài khi dễ đến trên đầu chủ tử. Ta hôm nay chính là phải liều mạng, cũng phải đòi lại công đạo cho ngoại tôn nữ đáng thương của ta ..."

Đợi đến thời điểm lão thái thái đuổi tới trong viện, liền nhìn thấy đám nha hoàn và bà tử đang thu thập hòm xiềng, mầy mụ bà tử nháo sự kia đang quỳ trên mặt đất, cũng không dám đứng dậy, nhìn thấy lão thái thái đến đây, mụ bà tử đầu lĩnh kia vội bước lên phía trước nói: "Lão thái thái, chuyện này không liên quan đến nô tỳ, là biểu tiểu thư tự mình ngã."

Lão thái thái tuổi tuy rằng đã lớn, nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, nàng nghe vậy, giận dữ, nhắc long đầu trượng trong tay lên, hướng bà tử kia đánh xuống, "Ta cho ngươi khi dễ ngoại tôn nữ của ta, ta cho ngươi khi chủ. Đánh chết ngươi mụ già không an phận này, còn có mặt mũi ở trước mặt ta cáo trạng."

Động tĩnh này vừa nháo, Tổng thị, đại phu nhân và nhị phu nhân đều vội vàng đi ra, Tổng thị kéo tay mẫu thân nói: "Mẫu thân, đừng tức giận. Chỉ là một kẻ hạ nhân mà thôi, nếu thật muốn đánh muốn giết, cũng không đáng để mẫu thân người ra tay a."

Nhị phu nhân nghe vậy, trong lòng thực không thoải mái, nhưng cũng không dám ở tại đây chọc tức lão thái thái, chính là thăm hặn đám nô tài này không biết xem ánh mắt, nàng mấy ngày này lao lực lấy lòng đại cô nãi nãi, chính là muốn thân cận hơn một chút, ai ngờ, lại để mầy mụ bà tử chết bầm này làm cho công sức kiếm củi của nàng ba năm thiêu trong một giờ.

"Mẫu thân, cô nãi nãi nói phải. Muốn đánh muốn giết, còn không phải một câu của người mà thôi, làm gì phải tức giận như vậy, vì việc này chọc tức thân mình không đáng giá." Lời của đại phu nhân càng làm cho nhị phu nhân bức mình, nữ nhân này, rõ ràng là đang bỏ đá xuống giếng.

Chương 97: Đề Vì Bản Thân Mưu Tính

"Nương, con muốn về nhà, con muốn phụ thân, con muốn về nhà, con muốn phụ thân." Tiếng Tô Giáng Thần khóc nháo nhất thời đánh gãy lời đối thoại

của người lớn trong lúc này. Tổng thị vội vàng tiến vào nội thất, thấy Tô Giáng Thần khóc muốn xuống giường, Ninh ma ma và các nha hoàn khác liều mạng ngăn chặn.

"Nữ nhi không khóc. Nữ nhi ngoan." Tổng thị vội lui đám người Ninh ma ma, ôm nữ nhi dỗ dành nói: "Về nhà, chúng ta liền trở về, là nương không tốt, làm cho tỷ muội chịu ủy khuất."

Lão thái thái tiến vào chột nghe thấy những lời này của Tổng thị, đáy lòng giật mình cả kinh, bất quá, nàng nhanh chóng phản ứng lại, vội cúi đầu khóc nói: "Ai ô ô, đúng là cái lũ trời đánh, làm cho tâm can bảo bối của ta chịu sự ủy khuất lớn như vậy." Vừa nói vừa đi lên, từ trong tay Tổng thị tiếp nhận Tô Giáng Thần, vuốt hai má Tô Giáng Thần nói: "Tiểu tử tông của ta, con nói cho ngoại tổ mẫu nghe, là ai khiến cho con chịu ủy khuất?"

Tô Giáng Thần hừ một tiếng, bĩu môi xoay người đi.

"Nữ nhi——" Tổng thị đối với phản ứng của nữ nhi có điểm bất mãn, kéo dài giọng hô lên.

Lão thái thái vội vàng lôi kéo Tổng thị nói: "Đừng dọa đến đứa nhỏ, vừa mới bị ủy khuất, người lại còn hù dọa nàng, lát nữa nếu như có đau đầu phát sốt gì đó, đau lòng cũng là người làm mẫu thân người."

Tổng thị mân miệng không nói.

Lão thái thái cười lạnh tiến lên nói: "Con nói với ngoại tổ mẫu, rốt cuộc là tên trời đánh nào, ăn gan hùm mật gấu, làm cho con chịu ủy khuất?"

Tô Giáng Thần rũ mắt xuống, nửa ngày mới ngẩng đầu nói: "Ngoại tổ mẫu, con không dám nói, cũng không thể nói."

"Nói gì vậy?" Lão thái thái trầm mặt, âm thanh lạnh lùng nói: "Con chỉ cần nói ra, có chuyện gì, ngoại tổ mẫu thay con chịu trách nhiệm. Lũ nô tài này, thật thật thật giận, hếch mũi lên trời, càng ngày càng ngông cuồng".

Nhị phu nhân nghe vậy, cả kinh, đây là đang mắng lũ nô tài, hay là đang mắng chính mình à? Vừa nghĩ đến đây, nhị phu nhân càng thêm căm hận đám hạ nhân đang ở bên ngoài kia, nếu không phải do bọn họ gây chuyện, nàng cũng đã sớm mở miệng với cô nãi nãi mượn bạc, nay, làm thế nào mở miệng mượn bạc? Lão gia lại cố tình chờ số bạc này để thăng quan, nghĩ vậy, nhị phu nhân cũng bất chấp thể diện, tự vả vào mặt hai cái bạt tai, sau đó khóc nói: "Đều là người làm mợ ta đây, ngày thường quá từ tâm, bằng không, lũ nô tài này sao dám hống hách như thế, khiến cho cháu ta chịu ủy khuất? Muốn phạt, dù thế nào cũng phải phạt tội ta trị gia không nghiêm trước. Lão thái thái người cũng đừng ngăn cản ta, cứ việc thỉnh gia pháp ra, làm cho ta ghi nhớ thật lâu cũng tốt."

"Ồi chào, đây là đang xướng xuất nào thế? Ta lớn như vậy, cũng chưa từng nghe qua đạo lý hạ nhân phạm sai, chủ tử bị phạt, việc này nói ra, không chừng người ta còn nói, đây là hạ nhân nhà ai mà lại có thể can rờ như thế?" Đại phu nhân vội khấn tay vào đền, nói với nhị phu nhân: "Không phải người làm tâu tâu ta đây lắm miệng, hạ nhân trong phòng người, cũng thật là có chút can rờ. Đây là ai, là biểu tiểu thư, là vị chủ tử đường đường chính chính, làm sao chịu được hạ nhân coi thường ức hiếp. Nếu như đồn đại ra ngoài, vô duyên vô cớ làm hỏng thanh danh của Tổng phủ."

"Được rồi. Hai người các người làm âm ỉ cái gì? Ta còn chưa chết, các người đã bắt đầu gây chuyện không yên." Lão thái thái nhắc long đầu trượng gỗ thật mạnh xuống đất, đại phu nhân và nhị phu nhân lập tức thu thanh, đứng ở một bên.

Lão thái thái quay sang, đối với Tô Giáng Thần dỗ dành nói: "Ngoại tôn nữ của ta, con nói đi, những người ngoài kia nên trừng phạt như thế nào, mới có thể làm cho con nguôi giận?" Tô Giáng Thần gục đầu xuống, trong mắt hiện lên sự khinh thường, lão yêu phụ này, cho tới bây giờ đều dùng chiêu này, năm đó cũng là như thế, rõ ràng chính mình muốn dạy dỗ đại phòng và nhị phòng, lại nhiều lần lấy nàng làm tấm bẽ, biến quan hệ giữa nàng cùng mẹ chồng, và đại phòng thường như giường cung bạt kiếm.

Tô Giáng Thần ngẩng đầu, đối với Tổng thị tiếp tục làm nũng nói: "Nương, con muốn về nhà."

Lão thái thái nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn lướt qua con dâu cả và con dâu thứ, Tổng thị tiến lên trấn an nói: "Nữ nhi nhớ cha có phải hay không?"

Lão thái thái nhân cơ hội nói theo: "Có lẽ là do ở không quen, bằng không, chuyển đến Ngô Đồng viện cách vách ta ở mấy ngày, như thế nào?"

Tổng thị mỉm cười, nói với lão thái thái: "Nương, người cũng không thể quá dung túng nó, đứa nhỏ này, từ trước đến nay vốn kiêu kỳ, nếu như lại tiếp tục dung túng như vậy, sẽ trở thành vô pháp vô thiên mất."

"Nói lời ngốc nghếch gì vậy." Lão thái thái cười hiền lành, "Ta nhìn nó, lại giống như nhìn thấy con lúc còn nhỏ. Ta không thương cốt nhục của con, chẳng lẽ còn có thể đau lòng người khác hay sao?"

Tổng thị nghe vậy, bỗng nhiên cả kinh, lời này, làm sao lại nghe thấy có chút không đúng.

Đại phu nhân và nhị phu nhân nghe vậy, thân mình cũng cứng đờ theo. Lão thái thái ý vị thâm trường nhìn hai đứa con dâu, không nhanh không chậm nói: "Ta đã già, cũng không hồ đồ. Ai đối với ta là thật tâm thực lòng, ta còn có thể phân biệt được rõ ràng."

Tổng thị trong lòng đột nhiên tỉnh ngộ, đây là lợi dụng chính mình dạy dỗ hai vị tiểu tử, mẫu thân làm như vậy, khiến cho nàng biết phải làm sao? Tâm của nàng nhất thời như tê dại, không biết làm thế nào mới là đúng.

Đại phu nhân và nhị phu nhân ôm giận đứng ở một bên, lúc này, từ ngoài phòng một đứa nha hoàn vén rèm tiến vào nói: "Lão thái thái, đại phu nhân, nhị

phu nhân, cô nãi nãi, đại phu đã đến đây."

"Cái gì đại phu?" Trên mặt lão thái thái càng thêm khó coi, xoay người nhìn Tô Giáng Thần nói: "Ngoại tôn nữ của ta bị thương?"

Tô Giáng Thần trong mắt xẹt qua một tia cười lạnh, nói là đến thay chính mình đòi công đạo, ồn ào nửa ngày, còn không phải là vì tính toán của bản thân. Nàng cố ý giờ chỗ sưng phồng trên chân lên đối với lão thái thái làm nũng: "Đau."

Ánh mắt của lão thái thái dừng ở nơi sưng lên khác thường ở trên chân kia, thập phần căm tức, đem long đầu trượng gỗ thật mạnh xuống mặt đất, lạnh lùng nói: "Lời cái thứ không có mắt kia xuống thông thông đánh, đánh chết có thường."

Đại phu nhân và nhị phu nhân lần đầu tiên nhìn thấy lão thái thái tức giận như vậy, càng thêm không dám hé răng.

Trong viện nổi lên tiếng gậy đánh xuống, khiến cho những người trong phòng đứng ngồi không yên. Tô Giáng Thần cảm thấy cảm thấy cũng không tệ lắm, liền nói với lão thái thái: "Ngoại tổ mẫu, không cần đánh nữa, đánh nữa sẽ chết người mất."

"Đừng sợ." Lão thái thái an ủi nói: "Con vừa được bôi thuốc, phải tĩnh dưỡng mới đúng. Việc này là do đại cữu mẫu (vợ cậu cả) và nhị cữu mẫu của người đến lo liệu là được rồi."

"Nương, nhưng cũng không thể quá mức, gần đến ngày tết, đánh chết người chung quy điếm xấu. Hơn nữa, những bà tử này bắt quá chi là nói năng đụng chạm vài câu, cũng không coi là tội lỗi tày trời." Tổng thị mềm giọng khuyên giải. Không ngờ, lời này lại chọc tức lão thái thái.

"Nói năng đụng chạm? Hừ, lão thái thái ta còn chưa chết, đám hạ nhân này đã dám cho mẹ con các người xem sắc mặt, ta nếu như hai chân vừa duỗi, trong nhà này còn có chỗ cho mẹ con các người sao?" Lão thái thái nổi giận dùng dùng nói.

Đúng lúc này, nha hoàn và bà tử ở bên ngoài phòng lại có động tĩnh. Một vị ma ma ở bên người lão thái thái tiến vào nói: "Lão thái thái, một đứa nha hoàn ở nhị phòng lại đây nói, bát tiểu thư cũng không biết đụng chạm thế nào đến nhị lão gia, nhị lão gia tức giận đánh bát tiểu thư mấy roi, trong phòng hiện tại loạn thành một đoàn."

"Người nói cái gì?" Lão thái thái trợn mắt, "Đúng là nghiệp chướng, đây chẳng phải là nhìn ta không thuận mắt, muốn chọc tức chết ta sao." Vừa thốt ra lời này, người liền ngã về phía sau, Tổng thị vội tiến lên đỡ nàng, đại phu nhân và nhị phu nhân vội vàng gọi nha hoàn và đại phu, trong phòng lại loạn thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Giúp Đỡ Có Điều Kiện

Tô Giáng Thần nhìn ra màn mưa bên ngoài, buồn chán vô vị, từ lúc lão thái thái ngắt xiu, Tổng thị lại phải đi một chuyến.

"Tiểu thư, người ăn một chút gì lót lót dạ, phu nhân chắc cũng sắp trở về rồi." Trần Châu đem vài món điểm tâm bày ở trên bàn, Tô Giáng Thần nhìn qua một cái, không có tâm trạng ăn uống.

"Tiểu thư." Trần Châu nhỏ giọng gọi, Tô Giáng Thần nghe giọng nàng có chút khác thường, liền ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Trần Châu tiến lên nói: "Ca ca của nô tỳ ngày mai phải rời đi, người có thể hay không nghĩ biện pháp, lưu ca ca của nô tỳ lại."

Tô Giáng Thần biến sắc, đây là ý tứ gì?

Trần Châu vội vàng nói: "Ý của nô tỳ, không phải là muốn tiểu thư lưu ca ca của nô tỳ ở trong này, mà là, mà là" Trần Châu trở nên ấp a ấp úng.

Ánh mắt của Tô Giáng Thần hơi nheo lại, từ trong đôi mắt đen láy lóe ra một tia quang mang dị thường. Trần Châu lại nhìn không ra, ngập ngừng nói: "Ca ca của nô tỳ trà trộn vào trong gánh hát, nói là muốn ở trong Tổng phủ tìm một vật. Đã nhiều ngày nay, lão thái thái bị bệnh, mọi người đều không có tâm tình xem diễn, vốn dĩ định diễn nửa tháng, xin tiểu thư thương xót, giúp giúp nô tỳ đi."

"Pàng" một tiếng, điểm tâm và tách trà trên bàn đều rơi xuống đất, bể tan tành, Trần Châu ngược mắt, nhìn thấy rõ ràng hàn ý trong mắt Tô Giáng Thần, nàng không tự chủ được run rẩy, liền quỳ xuống nói: "Nô tỳ đã vượt quá giới hạn."

"Ta nghĩ rằng cứu người, người liền hiểu được tri ân báo đáp. Nhưng khá khen cho người, cư nhiên dám xui khiến ta cấu kết với ngoại nhân, đối phó với cữu cữu của chính mình, người thật sự làm cho lòng ta quá thất vọng." Tô Giáng Thần cả giận nói: "Ta mặc dù có chút nhỏ tuổi, nhưng cũng không thể để cho người sai sử, lợi dụng ta."

"Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám." Trần Châu quý xuống dập đầu nói, "Nô tỳ biết sai rồi, tiểu thư thứ tội, thỉnh tiểu thư thứ tội."

"Hết thảy mọi chuyện đều không liên quan đến muội muội của ta." Tô Cẩm cũng không biết làm thế nào lại nhảy ra, "Là chủ ý của ta, nếu như tiểu thư thật sự muốn trách phạt, vậy thì cứ nhắm vào ta là được rồi."

Tô Giáng Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn Tô Cẩm một cái, sau đó ngồi xuống nói: "Tô công tử, ta đang dạy dỗ nô tỳ của nhà ta, có liên quan gì đến người? Hay là Tô công tử tự cho rằng vì đã cứu ta một lần, là có thể dùng lý do này đến áp chế ta hay sao?"

"Người ——" Tô Cẩm nổi giận, hẳn thật sự đã quá coi thường tiểu cô nương trước mắt này rồi, vốn nghĩ rằng, nhờ vào ân cứu mạng lần trước, có lẽ có thể thuyết phục được nàng hỗ trợ, kết quả, nàng lại trở mặt, thật là làm cho người ta buồn bực.

Nhìn vẻ mặt bình thản ung dung của Tô Giáng Thần, Tô Cẩm vẫn cố kiềm chế tức giận, mím môi nói: "Trần Châu, người đi ra ngoài cùng với Từ Ngọc canh chừng, ta và tiểu thư của nhà người có chuyện muốn nói."

Đội Trần Châu đã lui xuống, trong phòng chỉ còn lại có hai người, Tô Cẩm nhìn tiểu cô nương đang còn non nớt trước mắt, trong lòng bách vị tạp trần (* hỗn loạn), hẳn và muội muội ở độ tuổi này, làm sao hiểu được nhiều điều như vậy, nhưng tiểu cô nương trước mắt, toàn thân lộ ra sự ôn trọng hào phóng, làm bất cứ chuyện gì đều rất cẩn thận, có thể nói là thập phần hiếm có.

"Tô tiểu thư, ta biết chuyện này xác thực làm khó người." Tô Cẩm tận lực đem giọng điệu trở nên bình hòa một chút, "Nhưng chuyện này, chẳng những liên quan đến oan tình của Trần Viễn hầu phu chúng ta, cũng liên quan đến phúc lợi của chúng lê dân bá tánh. Cái tên cầu tặc Vương Thừa tướng kia cầm giữ triều chính đã nhiều năm, lừa trên gạt dưới, không biết đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý. Xa không nói, chỉ cần nói chuyện tháng trước, con trai của hắn vừa mất một nữ nhân đã có chồng, bắt chấp quốc pháp, chiếm đoạt thê tử của người khác, bức tử một nhà lớn nhỏ, đến cuối cùng, vụ án rơi vào trong nha môn, lại thành vị phụ nhân kia thủy tính dương hoa (* tính tình lăng ló), sát phu diệt tử. Người nói, người như vậy, có đáng chết hay không?"

"Đáng chết." Ánh mắt của Tô Giáng Thần dị thường sáng ngời, "Nhưng ở trên thế gian này những kẻ đáng chết đâu chỉ có một mình hắn. Nếu như mỗi người đều muốn Tô Giáng Thần ta giúp đỡ bọn họ, xin hỏi Tô công tử, ta lấy lập trường gì đi giúp họ?"

"Tâm địa Bò Tát đại từ đại bi đi giúp người sao? Hay là nói, chỉ cần là chuyện có lợi với các người, Tô Giáng Thần ta liền nhất định phải làm, bởi vì ta đã từng cứu các người, người cũng đã từng cứu ta, cho nên, lúc các người cần, Tô Giáng Thần ta đều phải nghĩa bất dung từ (* bất chấp mọi thứ), máu chảy đầu rơi giúp các người, có phải hay không?"

Tô Cẩm á khẩu không trả lời được, hẳn không thể tưởng tượng được, lời nói của nàng nhưng lại sắc bén như thế, nhưng lại nói đúng vào lòng người như thế.

"Cứu người một mạng, có lẽ là ý niệm trong nhất thời, nhưng lúc nào cũng có thiện niệm, hà tất sẽ có thiện quả." Ánh mắt Tô Giáng Thần như một cái đầm nước sâu, "Ta không cầu người khác hồi báo, nhưng không có nghĩa là hảo tâm nhất thời của ta, lại tạo thành lý do để cho người khác không ngừng đòi hỏi."

Tô Cẩm cúi đầu, hờ hững nói: "Ta sớm nên biết, mọi người trên thế gian này đều là như thế." Chỉ cần là vấn đề không có lợi ích gì đối với bản thân, mặc cho sinh mệnh của người khác bị giẫm đạp, hẳn xem còn ít sao? Chính là không dám tưởng tượng, tiểu cô nương trước mắt này, cư nhiên cũng có tâm địa cứng rắn như vậy.

Tô Cẩm nắm chặt bàn tay nói: "Hôm nay là Tô Cẩm lỗ mắng, thỉnh Tô tiểu thư thứ lỗi. Cáo từ."

Nói xong, Tô Cẩm cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

"Thứ người muốn, rốt cuộc là cái gì vậy?" Lời nói của Tô Giáng Thần từ phía sau truyền đến, Tô Cẩm dừng cước bộ, mà xui quýt khiến đáp: "Là một phong thư, nghe nói bên trong có chứng cứ chứng minh Vương Thừa tướng cấu kết với một tên tướng thủ biên thành, cũng liên quan đến án oan của Trần Viễn hầu phu chúng ta."

"Thứ quan trọng như vậy, làm sao lại lọt vào trong tay của cừu cừu ta?" Tô Giáng Thần không thể tin được, cừu cừu của nàng cư nhiên có câu kết với Vương Thừa tướng sao?

Tô Cẩm quay đầu nhìn Tô Giáng Thần, chỉ thấy giờ phút này nàng chau mày, trong lòng thầm nghĩ, chuyện này, từ đầu tới đuôi, xác thực là đã khó xử nàng, dù sao, người kia là cừu cừu của nàng. Cho dù giữa bọn họ có điểm bất hòa, nàng cũng không có khả năng tuyệt tình như thế, đẩy cừu cừu của chính mình vào hố lửa. Tô Cẩm càng nghĩ tâm càng lạnh, càng nghĩ càng không cam lòng.

"Ta nghĩ, ta có thể giúp người." Giọng nói của Tô Giáng Thần xa xăm, nếu không cố gắng lắng nghe, thật cứ tưởng là ảo giác.

"Người nói cái gì?" Tô Cẩm có chút bất ngờ, sự bất ngờ này còn trộn lẫn một tia vui mừng cùng sợ hãi không thể nói rõ.

Tô Giáng Thần lạnh lùng liếc hắn, sau đó chậm rãi lặp lại: "Ta có thể giúp người."

"Người nói là thật sự?" Tô Cẩm càng thêm không thể tin được.

Tô Giáng Thần cười lạnh, nụ cười kia dị thường quỷ dị, "Hóa ta người của Trần Viễn hầu phu, nhưng lại chỉ có một chút nhẩn nại như thế này? Ta đây thật lo lắng, hao phí tâm tư ở trên người người, có phải có chút uống phí hay không?"

"Ngươi ——" không thể tức giận , Tô Cẩm, ngươi không thể bị một tiểu cô nương xoay vòng vòng."Không muốn giúp liền quên đi, làm gì phải mĩa mai ta như vậy?"

"Ta giúp ngươi là thật , bắt quá, có một điều kiện, dù sao, trên đời này cũng không có bữa ăn nào không phải trả tiền ." Con ngươi đen của Tô Giáng Thần càng thêm sáng ngời, tia quang mang phát ra từ trong đó làm cho Tô Cẩm không khỏi ngừng thở.

Tô Giáng Thần chậm rãi mở miệng: "Ta muốn ngươi phải lập lời thề, lấy danh nghĩa của Trần Viễn hầu phủ thề, nếu như ngươi có được vật kia, ngày sau nếu như Tô gia gặp nạn, ngươi, Tô Cẩm, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, cũng phải ra tay tương trợ, như thế nào? Điều kiện này cũng rất có lời đi?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Nha Hoàn Không Tuân Thủ Bồn Phận

Tô Cẩm khẽ giật mình, mới chừng này tuổi, cư nhiên lại biết mưu tính đến bước này? Sau lưng nàng đến tột cùng có phải đã từng phát sinh chuyện gì không muốn người biết hay không.

Tô Giáng Thần khẽ gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Ta không miễn cưỡng ngươi, bắt quá, ngươi muốn làm đại sự, có thể cảm lên cũng có thể đặt xuống, không phải sao?"

"Được , ta đáp ứng ngươi." Tô Cẩm lên tiếng trả lời đáp: "Ta lấy danh nghĩa của Trần Viễn hầu phủ xin thề với trời, nếu như Tô phủ gặp nạn, ta dù phải vượt qua núi đao biển lửa, tận lực hết mình giúp đỡ."

Tô Giáng Thần nở một nụ cười tươi đẹp, điềm nhiên hỏi: "Ngươi phải nhớ kỹ lời thề của ngươi , bởi vì ông trời cũng đang lắng nghe ."

Lời kia vừa thốt ra, tâm Tô Cẩm đột nhiên nhảy dựng, chẳng lẽ trên đời này, thật sự có thiên ý sao?

Tô phủ.

"Bích Xuân, thực không thể tưởng được ngươi là người trong đầu tiên trong chúng ta lấy chồng ." Bích Hương giúp đỡ Bích Xuân thu thập mọi thứ, trong lòng có điểm cảm khái nói: "Ở cùng với ngươi một chỗ cũng được mười năm, ngươi đi rồi, ta còn thật sự không quen."

Bích Xuân thu lại lăng hoa kính của mình , đặt vào hòm của hồi môn, quay đầu lại nhìn Bích Hương đang đứng ở một bên giúp nàng gấp lại xiêm y vừa mới may, trong lòng nàng nhất thời có chút chua xót, cổ nén nước mắt trong mắt , nàng tiến lên lôi kéo tay Bích Hương nói: "Bích Hương, ta biết tình trạng trong nhà của ngươi , nhưng ngươi cũng phải biết rõ , ở lại trong phủ, hà tất là một nơi tốt . Ngươi tội gì phải lãng phí chính mình ."

Bích Hương trầm mặc trong chốc lát, mới sâu kín thở dài: "Ta và ngươi khác nhau rất nhiều,mọi người trong nhà của ngươi đều có chuyện gì, còn trong nhà của ta, liền chỉ trong vào một mình ta kiếm tiền. Cha ta hàng năm sinh bệnh, chi cần được phí thôi cũng đã mất hơn phân nửa số bạc trong nhà kiếm được, nương ta là một người thật thà , làm việc không biết tính toán. Về phần đệ đệ của ta, ngươi cũng biết rõ , thân mình hần không tốt, chuyện tốt trong phủ không tới phiên hần, công chuyện không tốt, ta cũng không dám để cho hần dính vào."

Bích Xuân làm sao không biết, nhà của Bích Hương ở ngay cách vách nhà Bích Xuân , đừng nói là có động tĩnh gì lớn, chính là tiếng nói chuyện trong phòng cách vách , cũng nghe được rành mạch.

"Chính là vì như vậy, ta mới khuyên ngươi suy nghĩ cẩn thận." Bích Xuân lời nói thâm thúy nói: "Ngươi xem di nương trong phủ này , mặt ngoài phong quang quang , nhưng sự tình bên dưới ra sao ,chẳng lẽ ngươi còn không biết rõ sao? Ngươi đừng trông cậy vào sinh hạ nhất nam bán nữ , thì ngày sau có thể có được một hảo thân phận." Nói tới đây, Bích Xuân đột nhiên ngừng nói , nửa ngày, nàng mới cắn răng thấp giọng nói với Bích Hương : "Ngươi xem Phi Thúy ở phòng cách vách , lão gia cũng hưởng thụ qua vài lần, nhưng ngươi có nghe được động tĩnh gì không ?"

Đôi mắt Bích hương hơi hơi trợn to, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ không đợi có đứa nhỏ liền thu làm di nương?"

"Ngươi ngốc à!" Bích Xuân điểm điểm vào trán của Bích Hương , "Ta xem ngươi là thân tỷ muội, trước khi đi, liền dốc sạch những lời trong lòng nói với ngươi !Phu nhân được gả vào phủ nhiều năm như vậy, trừ bỏ sinh ra một vị tiểu thư, nhưng đã nhiều năm đều không có động tĩnh , nếu còn tiếp tục như vậy, phu nhân gấp, lão gia càng gấp." Dừng một chút, Bích Xuân tiếp tục nói: "Một gia nghiệp lớn như vậy, tự nhiên không thể rơi vào tay ngoại nhân , biện pháp duy nhất, tất nhiên là mau chóng sinh ra một đứa con trai."

Nhưng đứa nhỏ do nha đầu kia sinh ra , và đứa nhỏ do phu nhân sinh ra, thủy chung đều không giống nhau . Trước mặt người khác không nhắc nổi đầu , sau lưng lại bị người chỉ trích nói này nói nọ , đây là chuyện thường tình."

"Kia cũng là không có cách nào, ai bảo phu nhân không hề có động tĩnh gì?" Bích Hương bĩu môi nói: "Thầy tướng số nói quá ta là tướng dễ sinh con trai."

Lúc này Bích Xuân thật là vừa tức vừa vội, đã nói trắng ra như vậy rồi, nha đầu này như thế nào còn phạm hồ đồ? Hung hăng xách lỗ tai Bích Hương một cái, Bích Xuân lúc này mới kè lỗ tai nói: "Người nha đầu chết tiệt này, sao ở trong giai đoạn mấu chốt lại phạm hồ đồ. Phu nhân không thể sinh, chẳng lẽ không thể làm cho nha đầu sinh, chính mình nuôi dưỡng sao?"

"Cái gì?" Bích Hương chán kinh rồi, mở to mắt nói: "Điều này sao có thể?" Bích Hương tuy rằng không có tâm cơ gì, nhưng cũng không ngốc, liên tưởng trước sau một chút, nàng bỗng nhiên hiểu được. "Chẳng lẽ nói Phi Thúy "

Bích Xuân gật gật đầu, che miệng Bích Hương lại, nói: "Ra ta miệng, vào tai người. Người phải nhớ kỹ một câu này của ta, trong phủ này, ai cũng không vượt qua nỗi phu nhân. Người nếu như muốn đi vào con đường đen tối, cũng nên vì người nhà của người suy nghĩ thật kỹ. Đã không còn cột trụ là người, ngày sau bọn họ sẽ thế nào?"

Bích Hương cả người phát run, tại sao có thể như vậy? Điều này sao so với những điều trước kia bà tử nói không giống nhau?

"Tâm tư của người đơn giản, nhưng tâm tư người khác làm sao có thể đơn giản như vậy?" Bích Xuân tiếp tục thu thập những thứ còn lại, "Nghe ta một câu, đợi phu nhân trở về, cầu xin một cái ân điển, gả cho một vị quan sự bình thân sống. Tuy rằng ngày tháng sẽ không lập tức trở nên tốt đẹp hơn, nhưng cũng còn có hi vọng không phải sao?"

Bích Xuân nói xong, thấy thần sắc Bích Hương không thích hợp, lại hỏi: "Làm sao vậy?"

Bích Hương nhìn Bích Xuân, lập tức bỏ nhào vào trong lòng của Bích Xuân khóc rống lên. Bích Xuân càng thêm lo lắng, vỗ vỗ vào đầu vai nàng nói: "Người làm sao vậy, nói mau a!"

"Trước đó vài ngày, người không phải để cho ta đưa thư đến trong thư phòng của lão gia sao?" Hai mắt Bích Hương đầm lệ mông lung nói: "Ta nhất thời hồ đồ, ôm tâm tư quyền rũ, kết quả..."

Bích Xuân cả người phát lạnh, Bích Hương cư nhiên lớn gan như vậy, phải biết rằng, nô tỳ quyền rũ chủ tử, đây là tội phải bị đánh chết. Hơn nữa, Bích Hương còn ở trong thư phòng cùng với lão gia làm việc kia, phu nhân nếu như biết được, làm sao để cho nàng ta đường sống?

Bích Xuân bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, đối với Bích Hương gần từng chữ: "Chuyện này, người phải để mực nát ở trong bụng, biết không? Đối với ai cũng không thể nói, nếu để lộ, hai cái tội danh dâm dăng và dụ dỗ này, liền cũng đã đủ khiến cho người chịu không nổi."

"Việc này, chắc cũng không có nghiêm trọng như vậy chứ." Bích Hương có điểm không tin tưởng, "Ta và Phi Thúy đều là nha hoàn, nàng đều không có việc gì, đến phiên ta, vì sao lại là dâm. . ."

Bích Hương không dám nói tiếp, cái kia tự thật sự là quá xấu hổ.

Bích Xuân buông lỏng tay ra, lạnh lùng nói với Bích Hương: "Nha hoàn đi qua minh lộ(* con đường sáng sủa, ở đây là được sự đồng ý của chủ mẫu) và nha hoàn âm thầm quyền rũ chủ tử, người cảm thấy là cùng là một loại sao?"

Bích Hương cả người chấn động, đột nhiên tỉnh ngộ, nha hoàn đi qua minh lộ, kia tương đương là một nửa thiếp thất, nhưng nếu như âm thầm quyền rũ chủ tử, vậy thì hoàn toàn không giống nhau. Có rất nhiều đại hộ nhân gia vì ngăn chặn lại sự tình này, liền định ra quy củ chết, nếu như nha hoàn không tuân thủ bốn phận, mưu toan quyền rũ chủ tử, sau khi sự việc xảy ra, nha hoàn phải chịu hình phạt đánh cho đến chết, toàn bộ người nhà còn bị bán đi. Nếu như nha hoàn có thai, vậy thì đợi sau khi đứa nhỏ được sinh hạ lại xử tử, nhưng nói như vậy, thân phận của đứa nhỏ cũng không biết được. Chủ mẫu rộng lượng, cho phép một thân phận con vợ kẻ, không rộng lượng, liền trực tiếp xem như nô tài sai sử.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Tứ Di Nương Kiều Ngạo

"Bạch di nương, người đợi chút, nô tỳ đi gọi Bích Xuân tỳ tử ra." Giọng nói kinh hoàng của tiểu nha hoàn đánh gãy lời nói của Bích Hương và Bích Xuân, Bích Hương vội vàng dùng khăn tay lau nước mắt, lại dặm thêm chút bột yện chi để che đi vết nước mắt của mình. Mà Bích Xuân thì đem nắp hòm đập lại, sau đó cùng với Bích Hương đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Bạch di nương mang theo mấy mụ bà tử thô sử và nha hoàn đứng ở bên ngoài, Bích Xuân và Bích Hương hành lễ, Bạch di nương cũng không để ý tới, trực tiếp vén rèm cửa đi vào trong nhà.

"Dzô, nhìn xem, thế diện như thế này, những đồ cưới này, nếu như không biết, còn tưởng rằng đây là khuê nữ nhà nào muốn xuất giá." Khóc miệng

Bạch di nương mang theo một tia cười nhạo, tà nghệ nói với Bích Xuân : "Bích Xuân a, người dù gì cũng đi theo bên người phu nhân nhiều năm như vậy , quy củ trong phủ này ra sao, không cần nói thì người cũng đã biết".

Bích Xuân nhìn gương mặt tự cho mình là nhất kia của Bạch di nương , đáy mắt xẹt qua một tia khinh thường, bất quá, nàng vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Tứ di nương, nô tỳ không hiểu được ý tứ của người."

"Ai dzô, còn chưa có gả ra ngoài, liền đã bày ra bộ dạng nương tử của quân sự ra rồi." Bạch di nương khinh thường nhất là cái thứ đại nha hoàn không coi ai ra gì này, ngày thường vốn không ít lần bị bọn nha hoàn này chọc tức. Hôm nay đến phiên nàng làm đương gia, nàng không hào hao sửa trị sửa trị lũ nha hoàn này một phen, thì thật là khó mà tiêu tan được oán khí trong lòng. "Nói cho người hay, cho dù người được gả ra ngoài, làm quân sự nương tử, người vẫn là nô tỳ của Tô phủ , đừng có làm trò ."

"Nô tỳ hiểu." Bích Xuân cúi đầu, nàng biết, Tổng thị không ở trong phủ, tứ di nương này ý vào là thân phận thiếp lương gia (* thiếp thất được cưới hồi đang hoàng)tạm quân sự vụ lớn nhỏ trong phủ , nàng một nha hoàn sắp xuất giá , không có lý do gì vào lúc này tự tìm rắc rối, chọc chủ nhân gia tức giận, chẳng bằng thuận theo ý của nàng, nhìn xem nàng có thể nháo kiểu gì.

"Mở cái rương này ra, để ta nhìn xem, rốt cuộc là chuẩn bị thứ tốt gì?" Bạch di nương cũng không quan tâm sắc những người trong phòng, trực tiếp mệnh một mụ bà tử thô sử mở rương ra, nhìn đến trong thứ thứ đều là đồ tốt , mũi của Bạch di nương thiếu chút nữa tức đến lệch đi. Đã sớm nghe nói đại nha hoàn bên người Tổng thị , ăn mặc lương bổng, so với khuê nữ của những nhà người bình thường còn muốn tốt hơn vài phần, nàng còn không tin, nhưng vừa thấy những thứ mà Tổng thị thường xuống này, tâm can của Bạch di nương từng đợt đau, chừng này là bao nhiêu bạc a, Tổng thị này rõ ràng là đem bạc của lão gia đổ vào người đám hạ nhân, giới cho một kẻ ăn cây táo, rào cây sung , đêm nay phải mách lão gia một trận mới được .

"Mở tiếu cái rương kia." Bạch di nương chỉ vào một cái rương bên cạnh nói.

Bích Hương ở bên cạnh nhìn, có chút nóng nảy, Bạch di nương này đang làm cái gì? Bích Xuân là phu nhân thường cho thể diện, gả cho quân sự ở bên ngoài , nay, sắp thành thân , Bạch di nương làm như vậy , không phải là đánh vào thể diện đại nha hoàn của Bích Xuân sao? Hơn nữa, làm nha hoàn , người nào không có một chút bạc riêng, vì để không bị nhà chồng coi khinh, người nào không nhân trước lúc xuất giá, cố gắng đem đồ cưới làm cho thể diện?

"Tứ di nương, mấy thứ này đại bộ phận là Bích Xuân tự mình đặt mua , còn có một số, là phu nhân thưởng hoặc là quà cưới của bọn tỳ muội ." Bích Hương bước lên phía trước bẩm với tứ di nương: "Trước đó vài ngày, Từ ma ma đã tự mình xem xét một hồi, không có gì sai ."

Bạch di nương lạnh lùng liếc mắt nhìn Bích Hương một cái nói: "Ta đây là làm theo quy củ , bao giờ đến phiên người một đứa nha hoàn đến giáo huấn ta? Hơn nữa, nếu như đường đường chính chính , làm sao lại sợ ta xem xét?"

Bích Hương thật sự có chút nổi giận, trong phủ này người nào không biết, đồ cưới xuất giá của nha hoàn , là do Từ quân sự ma ma đến xem quản , từ bao giờ đến phiên một di nương chen tay vào? Cho dù là Tổng thị muốn xem xét, cũng phải lấy lý do chính đáng, Bạch di nương này dựa vào cái gì?

Bích Hương đang muốn phản bác, Bích Xuân khề kéo vạt áo của nàng, sau đó cười Bạch di nương nói: "Di nương cứ tùy ý xem, có chuyện gì, cứ việc nói."

Bích Hương cau giận trừng mắt nhìn Bích Xuân , nàng ta làm sao lại sợ như vậy?

Một trong số các bà tử cũng không biết làm lời ra một cái tráp khảm hoa sen, nói với Bạch di nương : "Ôm rất nặng , chắc là bên trong có vài thứ quý trọng."

Lời này, rõ ràng là nói Bích Xuân giấu giếm đồ không mình bạch.

Bích Hương lạnh mồm lạnh miệng nói: "Nói vậy, đây là Bích Xuân tỳ tỳ cực khổ dành dụm được , người cũng không thể vu oan cho người khác."

"Thật là mới mẻ ." Bạch di nương vỗ tay nói: "Một tiểu nha đầu , làm đại nha hoàn vài năm, có thể dành dụm được nhiều như vậy, nói ra , ai tin a?"

Bích Xuân kéo Bích Hương ra phía sau , cung kính đáp: "Mấy thứ này, không đáng giá mấy đồng tiền, là nô tỳ lưu trữ làm niệm tưởng, mới đưa nó cất vào trong tráp."

Bạch di nương không tin, cười hi hi nói: "Nếu không đáng giá mấy đồng tiền, vậy thì người để ta xem xem, để cho ta mở rộng tầm mắt, một cái tráp bảo bối như vậy, cư nhiên chỉ cất một đồng đồ bỏ, này nói ra ngoài, nhất định cười chết một đám người."

Bích Xuân cũng không thoái thác, trực tiếp cầm chìa mở khóa, Bạch di nương tiếp nhận , mở tráp ra vừa nhìn, nhất thời hoa mắt, cả tráp đều là đồ trang sức, quỳn hoa màu đỏ, trâm vàng, vòng tay hồng ngọc

Bạch di nương tiện tay cầm lấy một cái vòng tay, đó là nhất cái vòng tay phi thúy , vừa thấy chỉ biết giá trị xa xỉ. Lại cầm lấy một cây trâm điểm thúy(*trâm khảm ngọc Phi Thúy) Kim hỷ tước đăng mai, đám bà tử thô sử và nha hoàn trong phòng nhất thời vừa hámm vừa đỏ kị.

Bạch di nương khề cong khoe miệng lên nói: "Chỉ riêng hai thứ này, đem ra ngoài cầm, không được mấy lượng bạc, thì không rời tay . Bích Xuân, người cho ta là mất mù hay sao?"

"Đây là phu nhân thưởng ." Bích Xuân cũng không úy kỵ nói: "Trừ bỏ hai thứ này, còn có một cây trâm khảm ti phượng vĩ và một đôi hoa tai phi thúy , đều là đồ cưới phu nhân thưởng ."

Bạch di nương đập mạnh cái tráp xuống mặt bàn, lạnh lùng nói: "Người cho ta chưa từng thấy những trường hợp lớn, nên có thể tùy ý hồ lộng hay sao? Đồ cưới phu nhân thường cho người, có hậu hĩnh như thế nào cũng không hậu hĩnh đến mức này. Người một tiểu tiện tỳ, còn vọng tưởng mang trăm Phụng vĩ, nói ra, chỉ sợ người ta sẽ cười đến rụng răng."

"Nô tỳ có thể tiện như thế nào, dù gì cũng là nương tư chính thất của nhà người ta, có cái gì không thể mang?" Bích Xuân bây giờ ngược lại với bộ dạng yếu đuối vừa rồi, phản bác nói: "Phu nhân thường cho nô tỳ, muốn lúc nô tỳ xuất môn cài, không thể làm mất thể diện Tô phủ. Di nương nếu như không tin, có thể đi hỏi toàn bộ nha hoàn và bà tử hầu hạ trong viện này một chút, các nàng nhưng là tận mắt nhìn thấy phu nhân thường."

"Hỗn xược." Bạch di nương nổi giận, làm thiếp thất, đành phải dưới Tổng thị, đó là do gia cảnh bắt buộc. Nhưng hiện tại do một nha hoàn ti tiện thân phận còn thấp hơn nàng nói đúng vào chỗ đau của nàng, nàng làm sao không giận?"Người cho là người là cái thứ gì a? Ta hiện tại cầm cái tráp này đến hỏi lão gia, một đứa nha hoàn, làm sao lại có được nhiều vật bên người như thế, không chừng còn là do đồ trộm cướp được. Đến lúc đó, ta xem người còn có mặt mặt hay không, còn có thể diện hay không. Đi!" Nếu không phải Bích Xuân đã được Tổng thị thả ra đi, nếu không phải phu quân tương lai của Bích Xuân là quân sự đặc lực trước mặt lão gia, Bạch di nương hận không thể đánh cho Bích Xuân một trận trước.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thêm Dầu Vào Lửa

Đội Bạch di nương một hàng nghênh ngang tiêu sái rồi đi, Bích Hương nói với Bích Xuân: "Làm sao bây giờ? Có nên đi tìm phu nhân trở về hay không?" Việc hôn nhân của Bích Xuân nếu như bị Bạch di nương làm cho thất bại, Bích Xuân về sau làm sao bây giờ?

"Không có việc gì." Bích Xuân an ủi nói: "Ta chỉ sợ nàng ta không làm âm ỉ, nàng ta càng làm âm ỉ, ta càng có lợi."

Bích hương không hiểu, đây là vì sao?

Bích Xuân ngồi xuống giường, cầm lấy kim chỉ tiếp tục thêu thùa nói: "Người cho là những thứ trong tráp đều là thứ tốt hay sao? Hừ, Bạch di nương kia bị vài món đồ tốt thì đã hoa cả mắt, căn bản là không có xem rõ ràng, trừ bỏ những thứ được phu nhân thưởng kia, những thứ khác, đều không đáng mấy đồng, nàng cầm cái tráp kia đi nháo, lão gia nhìn, chỉ sợ sẽ mắng nàng một hồi."

Bích hương vẫn không rõ, Bích Xuân thờ dài, nhìn gương mặt vẫn còn mê man kia của Bích Hương, nàng nói: "Người như vậy, còn vọng tưởng làm di nương, thật đúng là tự tìm đường chết." Nhìn mặt mày Bích Hương nhăn nhó, Bích Xuân trực tiếp nói rõ: "Người không nhận thấy là những thứ mà lần này phu nhân thưởng cũng quá tốt hay sao?"

Bích Hương chợt nhớ tới cây trầm điểm thúy khắc kim hỉ tước đăng mai kia, xác thực, người như phu nhân, sẽ không thưởng trầm điểm thúy gì đó cho nha hoàn, Bích Hương lầm bầm nói: "Chả trách tối hôm qua, người lấy ra toàn bộ những thứ kia khoe khoang."

Vậy rõ ràng là muốn làm cho Bạch di nương mắc câu a, cây trầm điểm thúy kia, nữ tử nào mà không thích trầm điểm thúy, nhưng cây trầm này cũng thập phần quý trọng, đừng nói là làm bằng vàng ròng đặc, chính là một cây trầm điểm thúy làm bằng bạc, cũng tốn mất mấy lượng bạc a. Huống hồ, Bạch di nương nhà nghèo, sau khi vào Tô phủ, lão gia là thưởng cho không ít trang sức, nhưng so với phu nhân, Bạch di nương còn không bằng mấy nha hoàn hầu hạ ở trước mặt phu nhân như bọn nàng.

"Đây hết thảy đều là ý phu nhân?" Bích Hương dò hỏi một câu.

Bích Xuân đang thêu món đồ trong tay, nghe Bích Hương dò hỏi, nàng cũng không vòng vo nói: "Ý tứ của phu nhân, chính là ý tứ của nô tài, không có gì khác nhau. Bích Hương, người hiện tại đã biết rõ rồi chứ? Di nương cái miếng ăn này, muốn ăn, cũng phải có thể nuốt xuống mới được."

Bạch di nương nổi giận ùng ùng ra khỏi viện của Tổng thị, đi đến thư phòng của Tô Duệ, chẳng bao lâu, đã bị Tô Duệ đuổi ra ngoài. Bạch di nương lau nước mắt rời khỏi thư phòng, lại trùng hợp gặp Từ ma ma, Từ ma ma làm bộ không nhìn thấy Bạch di nương, đội Bạch di nương đi rồi, trong lòng thầm nghĩ, Bạch di nương này có phải lại gây ra cái phiền toái gì hay không?

Tìm một gã sai vặt, nhét cho một chút bạc vụn, nghe gã sai vặt kể lại chuyện nghe được từ những người khác, Từ ma ma cuối cùng cũng hiểu được, suy nghĩ cả nửa ngày, Bạch di nương này là bị Tổng thị tính kế, cái gì mà trầm điểm thúy, cái gì mà trầm Phụng vĩ, đều là mồi câu, cũng trách không được Tổng thị lại có thể ra đi thống khoái như thế, rõ ràng là đã sớm bố trí sẵn, chỉ chờ một bậc thang để đi xuống. Nếu như vậy, chính mình cũng không có lý do gì tiếp tục bàng quan, Tổng thị muốn bậc thang, làm người của nàng ta, tất nhiên phải giúp nàng ta thêm một mồi lửa. Đến giờ phút này, Từ ma ma cuối cùng cũng hiểu, vì sao Tổng thị lại để nàng ở lại. Đó là bởi vì, Tổng thị rất rõ ràng, lưu lại Ninh ma ma, Tô Duệ sẽ có cảnh giác, sẽ cho rằng Tổng thị ở sau lưng điều khiển, nếu như lưu lại một ma ma vừa mới vào phủ không lâu, hơn nữa ma ma này lại không quá gây chú ý, như vậy, Tô Duệ dù cho có đa nghi thế nào, cũng sẽ không hoài nghi đến Tổng thị. Nghĩ thông suốt, Từ ma ma càng cảm thấy Tổng thị không đơn giản, thủ đoạn và tâm kế đều có thể so sánh với các quý nhân ở trong cung.

Xua gã sai vặt đi, Từ ma ma thoảng sửa sang lại xiêm y, sau đó sai nha hoàn đi vào thông báo một tiếng.

Trong thư phòng, thời điểm Tô Duệ nghe được Từ ma ma cái tên này đến, sững sốt một chút, trong phủ từ bao giờ có một ma ma họ Từ, đảo mắt lại nghĩ tới Tống thị từng đề cập qua, Ninh ma ma có người đồng hương đến tìm nơi nương tựa.

"Cho nàng vào đi." Tô Duệ khép lại sổ sách trong tay, đứng lên xem bức tranh thêu không tước xòe đuôi ở đằng sau.

"Nô tỳ gặp qua lão gia." Từ ma ma trước hành lễ với Tô Duệ, sau đó liền đứng ở một bên, chờ Tô Duệ mở miệng.

Thời gian một ly trà, Tô Duệ mới từ từ nói: "Không biết ma ma đến, có chuyện gì quan trọng?"

"Lão gia, nô tỳ là có một chuyện nhỏ muốn bẩm báo, bất quá, chuyện này sự quan trọng đại, nô tỳ mạo muội hỏi một câu, lão gia có thể cho những người khác lui ra được không?" Từ ma ma tuy rằng là cúi đầu, nhưng Tô Duệ vẫn cảm thấy được uy thế phát ra khi nàng nói câu nói cuối cùng, không giống như những ma ma tầm thường.

Đội Tô Duệ để cho những người khác lui ra, Từ ma ma lùi ra từ trong lòng một khối ngọc, đặt ở trên bàn của Tô Duệ, sau đó nói: "Nô tỳ trước kia đã từng ở trong cung hầu hạ, hầu hạ qua Ninh hoàng quý phi."

Tô Duệ nghe vậy, cả kinh, Ninh hoàng quý phi nhưng là ái phi được hoàng đế sủng ái nhất, mấy năm trước đã chết vì bệnh, hoàng đế thập phần đau lòng, nghe nói, toàn bộ cung nữ hầu hạ nàng đều bị tuần táng(* chôn cùng), Từ ma ma này lại là người của Ninh hoàng quý phi, vừa nghĩ như vậy, Tô Duệ đã chảy mồ hôi lạnh.

Từ ma ma cũng nhìn ra Tô Duệ không ổn, khoe miệng nàng khê cong, nói: "Lão gia chớ sợ, nếu như nô tỳ đã có thể từ trong đám người bị tuần táng đi ra, liền nhất định sẽ không mang tai họa gì cho Tô phủ."

Tô Duệ nắm chặt nắm tay ở trong tay áo, bất động thanh sắc nói: "Ma ma nói đùa, một câu lão gia này, ta thực không dám đương nổi."

Từ ma ma cũng không để ý, cười nói: "Ở trước mặt người sáng suốt, nô tỳ cũng không nói bóng nói gió. Nô tỳ lần này đi ra, là nhận ý chỉ của Hoàng Thượng, nói là cho về quê nghỉ dưỡng, kỳ thật là muốn bảo toàn cho nô tỳ một cái tánh mạng mà thôi."

Tô Duệ hơi hơi kinh ngạc, nghe giọng điệu này, Từ ma ma xuất cung tựa hồ che giấu một huyền cơ gì đó.

Từ ma ma cũng không để ý tới sự kinh ngạc của Tô Duệ, đối với Tô Duệ nói: "Nô tỳ thân phận hèn mọn, cho dù làm cung nữ vài năm, được coi trọng vài năm, cũng thoát không được thân phận nô tỳ. Cũng may hoàng quý phi thương tiếc nô tỳ, trước khi chết, cầu Hoàng Thượng cho nô tỳ xuất cung nghỉ dưỡng, Hoàng Thượng từng có ý chỉ, nói nô tỳ ngày sau có thể dựa vào khối ngọc bội này, có thể có được ba nguyện vọng."

Tô Duệ nghe xong, cả người chấn động, đây là loại chuyện cỡ nào vinh quang.

"Ở trong mắt người khác, đây là một loại vinh quang, những ở trong mắt nô tỳ, đây lại là che giấu sát khí." Từ ma ma cúi đầu, thanh âm trở nên cực kỳ cay đắng, "Nô tỳ nếu như thực sự đem khối ngọc bội này lấy ra dùng, chỉ sợ cách ngày chết cũng không xa. Nô tỳ trăm suy ngàn nghĩ, cuối cùng lựa chọn trở về quê nhà, trong nhà thân nhân đều đã mất, còn lại đều là tộc nhân không thân thiết. Nô tỳ cũng có danh dự được một ít của trong người, nhưng cũng không chịu nổi đám tộc nhân luôn luôn tính kế, cuối cùng, nô tỳ không có biện pháp, nên muốn tìm chỗ để làm nơi nương tựa. Trước đó vài ngày, ở trên đường đụng phải Ninh ma ma, dựa vào quan hệ của nàng vào Tô phủ, vốn định, làm quản sự ma ma là được rồi, những gì đã qua, thôi thì xem như khói bụi phù vân."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Gặp Lại Phu Quân Kiếp Trước

Nói xong, Từ ma ma ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Tô Duệ nói: "Nói một lời đại bất kính, dựa vào thân phận của nô tỳ, đi đến bất cứ một hầu môn công phủ nào cũng không phải là chuyện khó. Nhưng nô tỳ cũng biết rõ, cái gọi là hầu môn công phủ, cũng đều giống như trong cung, khắp nơi chôn dấu sát khí. Nô tỳ suy nghĩ, tuổi tác của mình đã lớn, cũng không chịu nổi áp lực, cách tốt nhất, vẫn là tìm một nhà lương thiện để cư trú thì tốt rồi."

Nói tới đây, Tô Duệ cảm thấy chính mình thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không phải là cung nữ tự mình trốn ra ngoài, như vậy hết thảy là tốt rồi nói. "Ma ma nói với ta nhiều như vậy, chẳng lẽ chỉ để cho ta biết lai lịch của người sao?"

Từ ma ma nở nụ cười, sắc mặt thập phần hòa ái, nàng nói: "Tất nhiên là không phải. Nô tỳ tìm đến lão gia, một là cầu phù hộ, hai là muốn sau khi già trăm tuổi, cũng có một nơi để về, miễn cho trở thành cô hồn dã quỷ, ba là, lão gia không phải ngóng trông có con trai trưởng sao? Nô tỳ bất tài, năm đó ở bên người hoàng quý phi, xác thực cũng nhớ được vài phương thuốc, có thể giúp lão gia có được con trai."

Trên mặt Tô Duệ hiện ra một tia kinh hãi, lập tức giận tái mặt nói: "Ma ma, đừng nghĩ là Tô mỗ ta dễ hồ lộng, người nhất định còn có yêu cầu khác, cứ nói ra đi."

"Nô tỳ cũng không có yêu cầu nào khác, ba bữa cơm no, áo cơm vô ưu, sau trăm tuổi, một khối bảo địa để chết già là được." Từ ma ma vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nói: "Nếu như lão gia không tin, nô tỳ cũng chỉ đành tìm một chỗ khác."

"Nếu đã như vậy, Tô mỗ cũng không để ý đến việc nuôi dưỡng một vị ma ma." Tô Duệ dịu đi sắc mặt nói: "Chỉ cần những điều ma ma nói là thật sự, Tô phủ chính là nơi dưỡng lão của ma ma, Tô Duệ những điểm khác không dám nói, nhưng điểm này, Tô mỗ vẫn là làm được."

"Vậy nô tỳ ngay tại đây tạ ơn lão gia." Từ ma ma có được lời hứa hẹn, trong lòng an tâm, nói tiếp: "Kỳ thật, nô tỳ hôm nay lại đây, còn có một việc, chưa nói rõ ràng."

"Chuyện gì?" Tô Duệ hỏi.

"Đã nhiều ngày, Bạch di nương đều thương cho Phi Thúy cô nương canh tránh thai, nô tỳ cảm thấy không ổn lắm, nhưng Bạch di nương nói đây là quy củ, nô tỳ cũng không dám nói gì thêm." Từ ma ma thấy sắc mặt Tô Duệ đại biến, trong lòng hiểu rõ, mỗi bữa ăn thêm vào thực đúng lúc. "Phu nhân từng phân phó qua nô tỳ, phải chiều cô Phi Thúy cô nương nhiều hơn, nếu như được nhất từ bán nữ, kia cũng là cốt nhục của lão gia, con của phu nhân. Nay Bạch di nương làm như vậy, nô tỳ thật sự là hồ thẹn với sự phân phó của phu nhân."

Này đến đây, trong lòng Tô Duệ vừa vui mừng lại vừa cảm thấy áy náy. Hân vui mừng là vì Tổng thị mọi nơi để vì hân suy nghĩ, áy náy là vì chính mình cư nhiên không tin nàng, liền bởi vì vào lời thì thầm bên gối vừa mấy di nương, chính mình chẳng những gây bất hòa với Tổng thị, cũng bắt đầu phòng bị nàng, cứ cho rằng chính mình không có con trai, đều là do Tổng thị ở sau lưng giở trò quỷ.

"Người trở về làm việc đi, việc này, ta đều có tính toán." Tô Duệ vẫy tay cho Từ ma ma lui xuống, Từ ma cũng là thông minh, biết lửa đã đủ, chuyển biến tốt liền thu, chậm rãi lui xuống ——

Trời còn chưa sáng, Tô Giáng Thần liền đã thức dậy rất sớm, đầu tiên là đi đến phòng Tổng thị, thấy Tổng thị còn đang ngủ say, không đành lòng đánh thức, ngồi ở một bên thêu thùa.

Ninh ma ma chạy qua từ rất sớm, liền thấy thân hình nhỏ nhỏ của Tô Giáng Thần, đang ngồi ở trên nhuyễn塌 thêu thùa. Ninh ma ma trong lòng thở dài một tiếng, tiêu thư thật sự càng càng làm cho người ta nghĩ không thông, mỗi ngày đều cầm kim chỉ ở trong tay, một khắc cũng không thể nhàn rỗi, đâu có điểm nào giống như nhữn đứa nhỏ ở tuổi này.

Tô Giáng Thần nhìn thấy Ninh ma ma, liền lên tiếng hô: "Ma ma sớm như vậy đã lại đây, có chuyện gì sao?"

"Nô tỳ nghe người trong phòng đại phu nhân nói, lục cô nãi nãi hôm nay muốn về thăm nhà." Ninh ma ma không thích vị lục cô nãi nãi (con thứ 6 của lão thái thái) này cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, luôn cảm thấy nàng ta tính cách quá mức bén nhọn, mọi chuyện đều tranh cường hão thắng, tài hoa lại ở mức bình thường.

"Ừm?" Tô Giáng Thần có điểm ngạc nhiên, "Còn gì nữa không?"

Ninh ma ma đưa mắt nhìn chung quanh một cái, thấy đều là người của Tô phủ mang tới, mới yên tâm nói: "Nghe nói, lục cô nãi nãi gia phân nhà (tách ra khỏi gia đình chính) trước, lục cô nãi nãi kia chịu không ít cực khổ, không được phân bao nhiêu gia sản. Còn nghe nói lục cô gia (chồng của lục cô nãi nãi) buôn bán với người ta, thua lỗ không ít. Năm kia lên kinh đi thi, còn đắc tội quyền quý, bị người đuổi ra khỏi trường thi."

Tô Giáng Thần nhăn mày, nàng đối với người di nương (dì) thật sự là không có ấn tượng gì lắm, chỉ nhớ rõ năm đó tướng công của nàng ta thi đỗ bảng nhãn, sau lại một đường gió êm sóng lặng thăng chức, Tổng phủ bởi vì nịnh bợ nàng ta, tặng rất nhiều tài vật, trong đó không ít là hồi môn của nàng, nhưng sau đó bọn họ chẳng những trả lại, còn thêm vào không ít thứ, nói là lễ vật cho lão thái thái. Kỳ thật, bọn họ làm như vậy, là muốn phân rõ giới tuyến với Tổng phủ, lại không muốn rơi vào miệng người đời, nói bọn họ ngỗ nghịch bất hiếu.

Làm quan, sợ nhất là bút trong tay Ngự Sử, nhưng Ngự Sử cũng là người, cũng không phải mọi thứ đều biết. Chỉ cần không làm quá ồn ào, làm cho quá mức khoa trương, Ngự Sử cũng sẽ mở mắt nhắm mắt.

Buông kim chỉ trong tay, khóe miệng Tô Giáng Thần xẹt qua một nụ cười, nếu lục cô nãi nãi đã có giá trị như vậy, nếu như không lợi dụng, chẳng phải là quá đáng tiếc hay sao.

Tổng thị rất nhanh liền rời giường, thấy Tô Giáng Thần đã có mặt, cũng không kinh ngạc, đợi nàng rửa mặt chải đầu một phen, Tô Giáng Thần và nha hoàn đều đã đem đồ ăn sáng dọn xong. Tổng thị thực vừa lòng biểu hiện của nữ nhi, dù sao nữ nhi còn nhỏ như vậy, đã hiểu được hầu hạ người khác, ngày sau gả cho nhà như thế nào, đều sẽ không chịu thiệt thòi.

Sau khi ăn xong, Tổng thị và Tô Giáng Thần liền đi đến viện của lão thái thái, còn chưa bước vào sân, từ rất xa chợt nghe được trong phòng mẫu thân truyền đến từng đợt tiếng cười đùa. Tổng thị nhu mày, mẫu thân vừa mới thuyền giám, sao lại không chịu tĩnh dưỡng. Bất quá, nàng cũng không có nghĩ gì nhiều, tiếp tục tiến bước vào trong phòng của mẫu thân.

Tô Giáng Thần đi theo sau lưng Tổng thị vừa vào, kết quả lại thấy được một người không thể nghĩ ra được đang đứng ở trước giường của lão thái thái, nhìn tầm lưng kia, Tô Giáng Thần cảm thấy từ trong ngực của chính mình truyền đến từng cơn đau nhói, giống như là có người đang dùng dao chậm rãi đâm vào tim nàng, khắp cả người đều là máu, lại không có nơi nào giảm bớt.

"Ha ha, miệng của Tuấn nhi đúng là ngọt." Lão thái thái vui cười hớn hở nói, sau đó chỉ vào phía sau Tổng Tử Tuấn nói: "Con còn không mau đi thỉnh an cô mẫu của con đi?"

Tổng Tử Tuấn xoay người, hần hôm nay mặc một kiện áo bào màu đỏ dài tay cổ tròn thêu tơ vàng, trên thắt lưng đeo một chuỗi ngọc kim cương, chân mang một đôi giày song long hí châu thêu sợi vàng, quả nhiên là tuấn tú vô cùng.

Hắn đi tới nói với Tổng thị: "Chất nhi xin thỉnh an cô." Sau đó thấy đứng sau lưng Tổng thị là một tiểu cô nương, trên mặc một kiện áo màu vàng nhạt thêu một nhánh mẫu đơn, dưới mặc một kiện váy hoa xòe màu trắng, liền hành lễ nói: "Vị này, nói vậy chính là biểu muội Giáng Thần, biểu muội hữu lễ."

Tô Giáng Thần tiến lên hành lễ nói: "Gặp qua biểu ca."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tranh Nhau Thân Cận

"Ai da, con gặp qua tam biểu ca, lại quên mất đại biểu ca của con hay sao?" Đại phu nhân vội vàng đẩy con trai của chính mình ra, nói: "Đứa nhỏ này chính là hay thẹn thùng, gặp người cũng không chủ động chào hỏi."

Tô Giáng Thần giương mắt, chỉ thấy vẻ mặt tái nhợt của đại biểu ca, nhớ tới kiếp trước, hần qua đời sớm, trong lòng không khỏi có chút sầu não, trình trọng tiến lên hành lễ nói: "Gặp qua đại biểu ca."

"Biểu muội khách khí." Đại biểu ca cũng hoàn lễ, sau đó nói: "Sức khỏe của ta không tốt, biểu muội đến đây mấy ngày cũng chưa từng chiều dài thật tốt, thỉnh biểu muội lượng giải (*thông cảm) nhiều hơn."

Tô Giáng Thần hé miệng cười nói: "Vậy là biểu ca tiếp theo đây cần phải hảo hảo chiều dài Giáng Thần mới được."

"A, con khi nghịch ngợm này, lại được đà tiến tới rồi." Lời của lão thái thái, nhất thời làm cho mọi người trong phòng đều cười, Tô Giáng Thần quay đầu lại làm nũng nói: "Ngoại tổ mẫu, người đây là có các biểu ca liền không thương ta."

"Ha ha." Lão thái thái vội ôm Tô Giáng Thần nói: "Con đây là oan uổng ta, trong phủ này, có người nào không biết là ta thương con nhất. Con hỏi nha hoàn này thử đi, lão thái thái ta có phải xem con như nhãn châu (*con người, tròn đen) mà yêu thương hay không?"

"Lão thái thái, người thương biểu muội là đương nhiên, nhưng người cũng không thể vứt lại tôn nhi a." Tổng Tử Tuấn cũng tiến lên nói: "Thiên vị cũng không thể thiên vị như vậy được."

"Các người nhìn xem, đứa nào cũng giống như là hầu tinh ấy. Một bộ xương cốt già như ta đây, làm sao chịu nổi một đám hầu tinh nghịch ngợm cái người này vô chữ." Lão thái thái khuôn mặt tươi cười giống như hoa cúc.

"Nương, người nhìn hai đứa nhỏ đứng ở một chỗ, thật đúng là một đôi bích nhân." Nhị phu nhân cười nói, sau đó quay đầu nói với Tổng thị: "Cô nãi nãi, người nói thử xem, hai đứa nhỏ này, có phải hay không trời sinh một cặp?"

Tổng thị mãn miệng, không nói, ngược lại đại phu nhân nói: "Nghe lời này. Cháu nó còn ở nơi này, người đã bắt đầu lôi ra mấy chuyện không đâu, thật là không tốt."

Tô Giáng Thần giả vờ không hề nghe thấy, khẽ cúi đầu, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ của nàng.

"Được ời, hai đứa chúng nó chỉ mới là tiểu hài tử, cũng không chịu nổi, tự mình đi chơi đi." Lão thái thái thấy đại phu nhân và nhị phu nhân lại bắt đầu đối chọi gay gắt, liền cho mấy đứa trẻ đi ra ngoài trước.

Tổng Tử Tuấn lập tức nói với Tô Giáng Thần: "Biểu muội, ta biết một chỗ rất tốt, ta dẫn muội đi chơi."

Tô Giáng Thần ngược lại nhìn qua Tổng Tử Huy, sau đó nói: "Đại biểu ca cũng đi sao?"

"Đi, cùng đi." Đại phu nhân tiếp lời nói, sau đó khẽ đẩy con trai của chính mình một cái, vừa cười với Tô Giáng Thần: "Hần là đại biểu ca, nên chiều chuộng hai đứa nhỏ các con."

Tổng Tử Huy nhìn ánh mắt "nhiệt tình" của mẫu thân, cũng không dám phản bác, đành phải dẫn theo Tổng Tử Tuấn và Tô Giáng Thần lui xuống.

Vừa lui xuống ,mặt của lão thái thái liền hơi trầm xuống, nàng nói: "Việc hôn nhân , đều là lời của bà mai, mệnh của cha mẹ , phàm là người có mặt mũi, cũng sẽ không ở trước mặt đứa nhỏ , nói ra loại lời lỗ mãng này. Cái gì mà trời sinh một đôi, chẳng lẽ ngoại tôn nữ của ta xứng với Tuấn nhi, sẽ không xứng Huy nhi hay sao. Người biết chuyện, sẽ nói người làm mẹ người đây là ngấm đứa con dâu này, không biết chuyện , còn tưởng rằng người làm tổ mẫu ta đây bất công, chỉ thương tôn nhi nhi phòng, chứ không thương tôn nhi đại phòng . Ta hôm nay cũng nói rõ, ngày sau mặc kệ là ai kết thân với ngoại tôn nữ của ta, ta đều đối xử bình đẳng như nhau."

"Nương, chuyện này sự tình quan trọng đại, nữ nhi cũng không dám tự mình quyết định." Tống thị lúc này mới lên tiếng nói: "Lão gia là người đứng đầu một nhà, chuyện này , dù thế nào cũng phải hỏi qua ý lão gia mới phải."

"Được rồi, người cũng đừng già vờ trước mặt lão bà tử ta đây ." Lão thái thái nặng giọng nói: "Nó không lấy chồng Tống gia, người ngày sau còn có thể đem nàng gả cho nhà nào? Chẳng lẽ còn có nơi so với Tống phủ còn tốt nơi hay sao? Đừng nói là chuyện này ta không thuận theo, cho dù ta là ta thuận theo người, người chẳng lẽ có thể bỏ được nữ nhi chính mình một tay nuôi lớn , đặt ở trước mắt người khác chịu ủy khuất sao? Con dâu ngàn năm thành mẹ chồng (* cuộc đời làm dâu rất dài và cực khổ), ngày tháng như vậy người cũng không phải không biết, chẳng lẽ còn muốn tâm can của ta cũng giống như người , đi chịu trận của mấy lão bà ghê gớm kia hay sao?"

"Lão thái thái, người đừng nóng giận, ý của cô nãi nãi tự nhiên không phải như thế." Đại phu nhân ra mặt hoà giải, "Nói như thế nào, cháu nó cũng là tâm can bảo bối của cô gia , người thương, cô gia người ta cũng thương a. Việc kết hôn này, là đại sự, tự nhiên cũng phải tính toán cẩn thận, người dù sao cũng phải chừa cho cô nãi nãi một đường sống, trở về thương lượng với cô gia mới phải."

"Đúng vậy đúng vậy." Nhị phu nhân cũng vội vàng hứa theo : "Cô nãi nãi dù sao cũng là người của người ta , làm chuyện gì, sao có thể vượt qua phu gia, trực tiếp liên tự mình quyết định . Nếu là như vậy, không phải là đánh vào mặt cô gia sao?"

"Xem xem, lời này nói ra, giống như lão thái bà ta cảm gậy bức nàng ấy?" Lão thái thái không vui nói: "Ta già rồi, nên muốn con cháu người người đều có tiền đồ. Nhà của cô nãi nãi chỉ có một nữ nhi ở dưới gối, ta làm mẫu thân , không giúp nàng tìm cách , còn có ai giúp nàng tìm cách? Lần trước cô gia đi một chuyến xa nhà, liền nạp về một Lục di nương gì đó, ngày sau còn không chừng đưa về cái gì thất di nương bát di nương , người cũng không nghĩ cách, háo hão giữ chặt trái tim cô gia , còn cùng người ta tranh giành, ta xem cũng có lúc người phải khóc ."

Tống thị nghe vậy, trong lòng đau xót, đây lẽ nào không phải là tâm bệnh nặng nhất của nàng? Nay, mẫu thân ở trước mặt người khác vạch trần, nàng cảm thấy có điểm mất mặt khó xử, lại không dám mở miệng phản bác.

"Lão thái thái, đại phu nhân, nhị phu nhân, cô nãi nãi, lục cô nãi nãi đến." Bên ngoài một mụ bà tử bấm báo nói.

Lão thái thái nghe xong, chẳng những không có lộ ra biểu tình vui sướng, ngược lại từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng. Tống thị cả kinh, khi nào thì, mẫu thân liền đến lục muội muội cũng không muốn gặp như thế , chẳng lẽ là bởi vì những lời đồn đãi bên ngoài sao?

Một mụ bà tử vén màn cửa , lục cô nãi nãi dẫn theo một tiểu cô nương đi đến, Tống thị cẩn thận nhìn thoáng qua lục muội, lại kinh ngạc phát hiện lục muội của mình và lục muội ở trong ấn tượng của mình hoàn toàn bất đồng.

Lúc này, nàng mặc một kiện áo hoa màu đỏ nhũ bạc sắc nửa phần cũ, dưới mặc một kiện váy thêu hoa lan nguyệt sắc viền tím sáu phần mới, đầu búi kiêu Mầu Đơn, cài một cây trâm phượng và một đoá quỳen hoa màu nhũ đỏ. Còn tiểu cô nương ở bên cạnh nàng lại đơn giản, một kiện áo đại hồng lãng nửa phần cũ , và một kiện váy dài hải đường màu hồng, đầu búi kiêu sơ song kê, dùng sợi lụa màu đỏ thắt lại mấy đoá hoa nhỏ .

Tống thị rũ mắt xuống, nhớ ngày xưa lục muội là bộ dạng như thế nào, mọi thứ đều phải là hàng đầu , ngày nay, liền đến xiêm y nửa cũ nửa mới cũng có thể mặc, thế sự thật khó có thể đoán trước.

"Nữ nhi xin thỉnh an mẫu thân ." Lục cô nãi nãi tiến lên đối với lão thái thái nói: "Trước đó vài ngày, ,mẹ chồng sinh bệnh , nữ nhi không thể rời khỏi, nên không có trở về thăm mẫu thân được, thỉnh mẫu thân "

"Pàng" một tiếng, lão thái thái vỗ xuống mặt bàn, sau đó ác thanh ác khí nói: "Mẹ chồng là trưởng bối của người, người làm mẫu thân ta đây , chẳng lẽ không phải là trưởng bối của người sao? Cái mụ già kia, sớm không bệnh muộn không bệnh, đúng vào lúc ta sinh bệnh , nàng ta cũng vội vàng sinh bệnh. Hừ, lời này nói ra , ai tin a? Ta lúc trước đã dạy người như thế nào , người đến nhà chồng, làm sao lại thành một một khối bột mì, người ta muốn vò nắn như thế nào, người cũng tùy ý cho người ta vò nắn, có phải hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Thân Sơ Hữu Biệt(Thân Thuộc Và Xa Lạ Có Sự Khác Nhau)

"Nhìn bộ dáng của người hiện nay xem, trong nhà phạm là nha hoàn bà tử có chút mặt mũi đều ăn mặc có thể diện hơn so với người. Người ăn mặc thành cái bộ dáng này còn trở về làm cái gì?" Lão thái thái càng nhìn càng tức giận, "Có phải trông cậy vào lão thái thái ta đây lấy chút của lót quan tài còn lại ra cho người chống đỡ thể diện?"

Lục cô nãi nãi nước mắt lach bạch rơi xuống, tiểu cô nương bên người thấy lão thái thái hung ác như thế, đã sớm trốn vào sau lưng mẫu thân. Tổng thị nhìn thấy, đã sớm không đành lòng, liền mở miệng nói: "Nương, việc này cũng không thể trách lục muội. Nói đến cùng, lục muội dù sao cũng là con dâu nhà người ta, làm dâu có bao nhiêu khó khăn, nương người còn không rõ ràng lắm sao?"

Lão thái thái liếc mắt nhìn Tổng thị một cái, sau đó lại quay đầu sang nhìn lục cô nãi nãi, sau đó nói: "Lúc trước đem người gả đến Hà gia, đơn giản là vì thấy nhà bọn họ là danh môn vọng tộc, cô gia cũng là tài tử nổi danh, trông cậy vào tài cán của người vì vẻ vang nữ nhi của Tổng gia, kiếm được một vị cáo mệnh trở về. Hiện tại thì sao, đừng nói là cái gì cáo mệnh, gia nghiệp to lớn như vậy phân xuống dưới, dựa vào cái gì người chỉ được phần có một chút xíu như vậy? A, người cũng nói cho ta nghe một chút đi xem nào."

Lục cô nãi nãi không dám tranh cãi, cúi đầu tùy ý lão thái thái mắng mỏ đến tối mặt tối mũi, đợi đến khi lão thái thái mắng cũng mắng xong, đại phu nhân liền ra mặt hoà giải nói:

"Lục cô nãi nãi vừa mới về nhà, trà này hãy còn nóng, vẫn chưa có ăn chút gì, lục cô nãi nãi, mau ngồi. A, nha đầu này thật đáng yêu, cực kỳ giống lục cô nãi nãi, đại cô nãi nãi, người nói có đúng không?"

Tổng thị cũng phụ họa nói: "Quả thực là với lục muội giống như là từ một khuôn đúc ra, tướng mạo thật là tốt."

"Hừ, tướng mạo tốt thì có tác dụng gì." Lão thái thái lạnh lùng nói: "Sinh tốt, chẳng bằng gả tốt, lời này thật là chí lý."

Không khí thoáng chốc lại lạnh xuống, nhị phu nhân lấy khăn tay lau khóe miệng, lạnh lùng nhìn chằm chằm đại phu nhân, xem nàng ta giảng hòa như thế nào?

Trong mắt đại phu nhân hiện lên một tia bất ngờ, nhưng không có lên tiếng nữa, ngược lại là Tổng thị nói: "Nương, người cũng đến giờ uống thuốc rồi, con cho nha hoàn đi bưng thuốc lại đây."

"Cũng là con có tâm." Lão thái thái sắc mặt hoãn hoãn, nói: "Nhiều nữ nhân như vậy, cũng chỉ có con là tri kỷ."

Lục cô nãi nãi nghe vậy, cả người khê rung, còn Tổng thị cũng nhin không được khê cứng người. Lời này, sao lại quen thuộc như thế, bất quá, đổi lại mười năm trước, nói về đối tượng lại bất đồng.

Đợi lão thái thái uống xong thuốc, nha hoàn liền bưng lên mấy món điểm tâm đặt ở trên mặt bàn, nữ nhi của lục cô nãi nãi nhìn chằm chằm mấy món điểm tâm trên bàn, trong mắt lộ ra một tia khát vọng, lặng lẽ kéo vạt áo của mẫu thân, ý bảo mẫu thân chính mình muốn ăn. Mà lục cô nãi nãi có lẽ là nhận thấy được tâm tư của nữ nhi, ôm nữ nhi càng chặt, tựa hồ không có chút gì ý tứ muốn đứng dậy đi lấy điểm tâm.

Ngược lại Tổng thị thấy thế, cầm một khối điểm tâm tinh xảo đưa tới trước mặt tiểu cô nương nói: "Con ăn thử xem, đây chính là thứ biểu tỳ của con thích ăn nhất."

"Còn không cảm ơn di mẫu (dì)?" Lục cô nãi nãi vội vàng tiếp nhận nói, nhét vào trong tay nữ nhi, sau đó giáo huấn nữ nhi.

"Cảm ơn dì." Tiểu cô nương cầm lấy khối điểm tâm, có điểm không biết làm sao.

Lão thái thái lúc này mới nhìn thẳng tiểu cô nương trước mặt, sau đó ngoắc nói: "Lại đây với ta."

Tiểu cô nương đối với việc lão thái thái vừa rồi tức giận có ấn tượng rất sâu, có chút khiếp đảm trốn vào trong lòng mẫu thân, lão thái thái thấy vậy, càng phát thêm xem thường cả nhà lục nữ nhi này, miệng lại nói: "Con chớ sợ, lại đây với ngoại tổ mẫu."

Tiểu cô nương thật cẩn thận bước đến bên người lão thái thái, ánh mắt lại nhìn chằm chằm mẫu thân, thầm nghĩ nếu như lão thái thái lại tức giận, liền chạy nhanh trốn vào phía sau mẫu thân.

Lão thái thái vuốt bàn tay lạnh ngắt của đứa nhỏ, sau đó nói: "Khổ thân đứa nhỏ này. Đúng rồi, cháu trai ta sao lại không cùng đến?"

"Nó vừa mới vỡ lòng, hiện tại đang ở trong tư thực dùng công, con sợ chậm trễ bài vở của đứa nhỏ, nên không có mang lại đây." Lục cô nãi nãi nói, "Nếu như mẫu thân muốn gặp, ta phái người đi đón."

"Được rồi được rồi, người còn có ai để mà phái đi, chỉ có một tên đánh xe, còn có một bà tử. Lại phái người trở về, ai thay người đánh xe, ai thay mẹ con các người chuẩn bị." Lão thái thái không kiên nhẫn nói: "Với lại, người tới một chuyến cũng không dễ dàng, phái người trở về, chỉ sợ cái mụ già kia lại tìm cớ, gọi người trở về."

"Không bằng con phái người qua đó xem." Tổng thị tiếp lời nói: "Cháu nó đã lớn như vậy, người làm đi như con đây còn chưa có gặp qua mấy lần."

Lão thái thái nhìn Tổng thị sau đó nói: "Lần này xem không được, lần sau lại xem, dù sao cũng không gấp." Nói xong, liền đưa mắt nhìn đại nha hoàn bên người một cái, đại nha hoàn kia lập tức lui ra ngoài, lúc nàng trở lại, trong tay nâng một cái khay gỗ tròn nước son màu hồng khắc hình hoa sen.

Lão thái thái tiếp nhận cái khay, từ trong cái khay lấy ra một cái tráp, đại phu nhân và nhị phu nhân đều nhìn chằm chằm vào cái tráp, muốn nhìn thử xem

bên trong có thứ gì tốt.

Lão thái thái mở cái tráp ra, lộ ra một đôi vòng tay ngọc bích, một đôi vòng tay song khâu lưu kim và một đôi khuyên tai Bạch Ngọc hình hòa sen. Lão thái thái đem cái tráp đưa cho lục nữ nhi, sau đó nói: "Đây là thứ cho cháu gái ta, người không được loạn dùng."

Lục cô nãi nãi thấp giọng vang, còn ở một bên đại phu nhân và nhị phu nhân trong mắt cũng lộ ra ý cười không thể nên lời.

Tổng thị chỉ nhìn lướt qua, giả bộ cái gì cũng đều không có nhìn thấy, cúi đầu uống trà của mình, nhưng trong tâm lại thập phần khiếp sợ. Mấy thứ này, đặt ở nhà người bình thường gia mà nói, là thứ khó mà có được, nhưng dựa vào gia sản của lão thái thái mà nói, đây căn bản đều là đồ bỏ, so với bộ đồ trang sức bằng vàng ròng kia được đưa cho nữ nhi mà nói, giá trị của mấy thứ này thật không đến vài đồng tiền ——

Trong hoa viên, Tô Giáng Thần thấy sắc mặt của đại biểu ca kém, liền nói với Tổng Từ Tuấn: "Không bằng đưa đại biểu ca hồi ốc nghỉ tạm đi."

Tổng Từ Tuấn nghe xong, trong lòng thầm vui vẻ, vội vàng phụ họa nói: "Ta phân phó nha hoàn đi."

Tô Giáng Thần thấy hán đã đi ra ngoài, liền nói với Tổng Từ Huy: "Biểu ca, thân thể của người không tốt, cũng không cần miễn cưỡng chính mình."

Trên mặt Tổng Từ Huy nổi lên một biểu tình giễu cợt nói: "Biểu ca cùng với phế vật có gì khác nhau, đi vài bước, cũng phải nghỉ ngơi nửa canh giờ, liên lụy biểu muội."

"Chớ nói những lời nhụt chí như vậy, muội không thích nghe." Tô Giáng Thần đối với vị đại biểu ca ôn hòa nãy ấn tượng vẫn tốt lắm, nàng tiếp tục nói: "Thân thể yếu đuối, nghỉ ngơi một ít ngày, cũng sẽ từ từ tốt hơn. Huỳnh chính là tâm tư quá nặng, liên lụy bản thân thân cũng không tốt lên được."

Tổng Từ Huy cười cười, cũng không cãi lại, nhìn núi giả xa xa, hán nói: "Biểu muội thích họa tranh đàn thanh (* tranh vẽ chỉ dùng màu đỏ và xanh) sao?"

"Tranh Đàn thanh?" Tô Giáng Thần nghiêng đầu nói: "Không đâu, muội chỉ biết vẽ mẫu thêu mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Thư Phòng Của Tống Phong

Tổng Từ Huy bật cười nói: "Về mẫu thêu cũng không tệ a."

Tô Giáng Thần nhìn thấy trong mắt Tổng Từ Huy lóe lên một tia bốn cột, nhất thời không thuận theo nói: "Biểu ca, người giễu cợt ta."

Tổng Từ Huy vội vàng nói: "Làm gì có? Ta rõ ràng là nói, về mẫu thêu cũng không tệ a."

"Người mới vừa rồi không phải nghĩ như vậy, người khẳng định nghĩ là con gái của thương nhân, cũng chỉ thích làm mấy chuyện thập phần có hơi tiền." Tô Giáng Thần lẩm bẩm nói: "Sẽ không biết ngâm thơ vẽ tranh, cũng sẽ không biết đánh đàn chơi cờ, cũng chỉ có thể vẽ mẫu thêu, thêu nữ hồng."

"Những việc này cũng không tệ a." Tổng Từ Huy vẻ mặt đứng đắn nói: "Cầm kỳ thư họa, chỉ có thể thỉnh thoảng làm. Việc kim tuyến nữ hồng cũng được xem là nhất nghệ tinh, biểu muội đây mới chính là bản lĩnh thực sự."

Ánh mắt của Tô Giáng Thần chợt lóe lên, lần đầu tiên nghe người ta nói, châm tuyến nữ hồng là bản lĩnh thực sự, tâm của nàng lập tức cảm thấy ảm áp hẳn lên, đúng vậy, cầm kỳ thư họa có thể làm cho tư tưởng và tâm hồn được nâng cao. Nhưng nếu thật sự muốn sinh tồn, sẽ không thể dựa vào mấy thứ này.

"Biểu ca nói rất đúng." Tô Giáng Thần cũng phụ họa nói: "Ta vốn cho rằng, làm một chút việc thêu thùa, dành dụm một chút tiền riêng, ngày sau" nói đến đây, Tô Giáng Thần dừng một chút, sau đó nhìn phía Tổng Từ Huy nói: "Có lẽ, ngày sau cũng có thể dùng vào đại sự."

"Đại sự của ngày sau, ngày sau hãy tính." Tổng Từ Huy thấy Tổng Từ Tuấn đã trở lại, liền nói với Tổng Từ Tuấn: "Biểu muội liên phó thác cho người chiếu cố, chiều đãi cho tốt, không thể chậm trễ."

"Đại ca nói gì vậy?" Tổng Từ Tuấn cười đáp: "Chậm trễ ai, cũng sẽ không chậm trễ biểu muội. Đại ca, người vẫn nên về phòng nghỉ trước đi, xem sắc mặt này, ai, đều là ta không tốt, lại lỗi người đi hết nửa vườn. Xuân Hương, còn không mau đỡ đại thiếu gia trở về nghỉ ngơi."

Tô Giáng Thần liền nhìn đến một nha hoàn xinh đẹp tiến lên giúp đỡ Tổng Từ Huy, Tổng Từ Huy muốn đẩy nha hoàn kia ra, nhưng cuối cùng nhìn Tô Giáng Thần một cái, vẫn là thuận theo để cho nha hoàn kia giúp đỡ rồi đi.

Tổng Từ Tuấn nhìn bóng dáng của Tổng từ huy đi xa, khóe miệng xẹt qua một tia cười lạnh, muốn cùng hán tranh, cũng phải xem thân mình có tranh nổi

hay không. Tô cô gia có hồ đồ, cũng không đến mức đem nữ nhi gả cho một con bệnh quý, để cho nữ nhi ngày sau thủ tiết.

Quay đầu lại, Tống Tử Tuấn lại đối với Tô Giáng Thần cười thực thân thiết, nói: "Biểu muội, có muốn nghỉ một lát hay không?"

Tô Giáng Thần nhìn canh giờ không còn sớm, nếu như không thể dụ Tống Tử Tuấn đi đến thư phòng, chỉ sợ lát nữa sẽ đến thời gian dùng tiệc, chính mình liền lờ mắt một cơ hội, vì thế nàng ngẩng khuôn mặt tươi cười nói: "Biểu ca, ta đã đến đây lâu như vậy, còn chưa có hảo hảo đi dạo sân bên này, không bằng chúng ta đi dạo đi, như thế nào?"

Lời này vừa dứt, Tô Giáng Thần liền đi về phía khu vườn của thư phòng kia, Tống Tử Tuấn vốn định ngăn cản, sau lại chỉ đi theo nàng, cũng chỉ điem cho nàng lai lịch của những khu viện này, còn có ai ở bên trong.

Đội đi đến bên ngoài thư phòng, Tô Giáng Thần chỉ vào tấm biển của thư phòng nói: "Chữ này do ai viết vậy thật là đẹp."

Tống Tử Tuấn đắc ý nói: "Tất nhiên, đây chính là do cha ta tự tay viết đề lên."

Tô Giáng Thần cặp đôi mắt xuống nói: "Không thể tưởng tượng được nhị cữu cữu thư pháp lại cao như thế, biểu ca, ngươi dẫn ta vào xem đi, ta vốn thích xem mấy bức tranh chữ quý, tuy nói cũng không thể nhận thức được là bao, nhưng nhìn thôi cũng đủ no mắt rồi."

Tống Tử Tuấn bị mấy câu của Tô Giáng Thần thổi phồng có điểm lâng lâng, thuận theo lời của Tô Giáng Thần nói: "Chuyện nào có đáng gì. Hơn nữa, biểu muội như là thật tâm thích tranh chữ như vậy, ta cũng sẽ viết một hai chữ, tuy nói không thể so với những nhà thư pháp gia nổi tiếng ở tiền triều, nhưng cũng được xem là có chút thành tựu, biểu muội nếu như thích, ta ngày khác đưa ngươi mấy bức như thế nào?"

Tô Giáng Thần vỗ tay nói: "Vậy thì tốt quá, muội nếu như có được tranh chữ của biểu ca bản, chắc chắn sẽ đóng khung thật tốt, treo ở đại sảnh, để cho mọi người cùng thức thưởng."

Tống Tử Tuấn có điểm choáng váng, không thể tưởng tượng được Tô Giáng Thần lại thưởng thức hán như thế, hán nói với Tô Giáng Thần: "Vẫn là biểu muội hiểu tâm ý của ta nhất."

Trong mắt Tô Giáng Thần nhanh chóng xẹt qua một tia sắc bén lợi hại, Tống Tử Tuấn căn bản không có chú ý tới, liền dẫn Tô Giáng Thần tiến vào bên trong.

Tô Giáng Thần vừa bước vào thư phòng, tay liền không tự chủ được sờ lên trên đầu, sau đó cả kinh kêu lên: "Nguy rồi, cây trâm ngọc trai cha muội tặng không thấy đâu cả."

Tống Tử Tuấn nghe vậy, quay đầu nhìn thoáng qua búi tóc của nàng, xác thực, cây trâm ngọc trai buổi sáng nhìn thấy cài trên đầu nàng giờ lại không thấy nữa, bất quá, một cây trâm ngọc trai nho nhỏ, cũng không có chuyện gì lớn, vì thế hán nói: "Bất quá chỉ là một cây trâm ngọc trai thôi, ngày khác ta đưa cho ngươi một hộp, bảo đảm ngươi sẽ thích."

Tô Giáng Thần giận tái mặt nói: "Trâm ngọc trai này là phụ thân mua trở về, nếu như bị phụ thân biết được, chắc chắn lại bị trách cứ một hồi. Biểu ca, ngươi nhần tâm để ta bị phụ thân mắng sao?"

Tống Tử Tuấn giật mình, lập tức, hán cười nói: "Dùng làm sao có thể bởi vì cây trâm ngọc trai nho nhỏ này mà trách cứ ngươi chứ? Ngươi đừng suy nghĩ nhiều quá."

Tô Giáng Thần cúi đầu, có điểm ủy khuất nói: "Biểu ca không muốn liền quên đi, ta tự mình đi tìm, hôm nay cho dù có phải đem khu vườn này bới lên, ta cũng phải tìm cho bằng được. Bằng không, bị nằng là chuyện nhỏ, chỉ sợ đến lúc đó phụ thân biết được, sẽ không cho ta xuất môn."

Vừa nói như vậy, Tống Tử Tuấn cũng cảm giác được sự tình có điểm nghiêm trọng, không hiểu hỏi: "Cây trâm ngọc trai này, có lai lịch gì sao?"

"Biểu ca đã nghe qua điển cổ "Hợp Phở châu hoàn" hay chưa?" Tô Giáng Thần ngẩng đầu, nói với Tống Tử Tuấn: "Phụ thân ngày đó đi ngang qua quận Hợp Phở, còn tự mình hạ thuyền, đi theo ngư dân đi ra ngoài khơi vớt trân châu, nói là xuyên thành cây trâm ngọc trai này cho ta mang, có thể phù hộ ta nhất thế vô ưu."

Về phần trâm ngọc trai kia, tự nhiên không phải là cây trâm ngọc trai bị mất, Tô Giáng Thần vốn vẫn luôn cất giấu cây trâm ngọc trai kia giống như bảo bối, cho đến lúc thành thân, do Toàn Phúc phu nhân cấm lên búi tóc, nguyên vốn tưởng rằng, cây trâm ngọc trai này thật sự sẽ làm cho nàng nhất thế vô ưu, ai có thể ngờ, một đứa con gái mồ côi cha mẹ, chẳng khác nào mất đi thần linh phù hộ, dù có mang vật cát tường cỡ nào ở trên người, cũng chiêu không nổi phúc khí.

"Nếu đã là thứ tốt như thế, vậy thì biểu ca thay ngươi tìm trở về. Ngươi ở trong này, đừng đi đâu." Tống Tử Tuấn tha thiết dặn dò, Tô Giáng Thần tự nhiên là liền thanh đáp ứng.

Đội Tống Tử Tuấn vừa rời khỏi, Tô Giáng Thần bắt đầu nhìn kỹ thư phòng của Tống Phong. Ở trong thư phòng, gây chú ý nhất chính là thư án được đặt ở giữa kia, Tô Giáng Thần tiến lên cẩn thận nhìn qua, cư nhiên là án thư gỗ lim sồi vàng hình đám mây như ý hiếm gặp, trên án đặt đủ loại kiểu dáng bảo nghiên (*nghiên mực bằng ngọc), còn các ống đựng bút với nhiều tư thái khác nhau, bút lông ở trong ống đựng bút cũng là thiên ki kỳ bách quái (*muôn hình vạn trạng), chính giữa thư án đặt tranh chữ của các đại danh gia, mà ở cách thư án không xa đặt một cái giường La Hán, chính giữa trên giường La Hán đặt một cái bàn nhỏ, hai bên trái đệm, gối, ánh mắt Tô Giáng Thần từ giường La Hán chuyển tới một cái giá cổ ở một bên, trên cái giá cổ đặt những vật bài trí đủ loại kiểu dáng, có bình Thanh hoa lục dụ khổng tước, bình thanh hoa đồ thanh dụ, bình sứ linh lung để cắm hoa, đĩa mã não thiên ti... Lại đem ánh mắt chuyển tới bức tường phía tây, trên tường treo một bức Mãnh hộ hạ sơn đồ do nhà danh họa tiền triều vẽ, trái phải treo một

đôi câu đối, dường như là Tống phong tự tay đề.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Thoát Hiểm

Tô Giáng Thần nhú mày , theo như lời của Tô Cẩm cái bình hoa kia giấu ở nơi nào? Kích cỡ của mấy bình hoa ở đây đều không phù hợp với miêu tả của hần. Đang lúc Tô Giáng Thần lo lắng không chịu nổi , nàng trong lúc vô ý thấy được phía sau giường La Hán còn có một cái giá gỗ lim kim ti, trên giá đặt mấy cái tráp, tìm của Tô Giáng Thần nhảy bình bịch, liệu có phải là ở chỗ này hay không?

Đem từng cái tráp một mở ra, cho đến cái cuối cùng,khóe miệng Tô Giáng Thần lộ ra ý cười, tìm được rồi, thật sự là đập nát giày sắt cũng tìm không thấy, không chút phí sức lại tìm ra.

Tô Giáng Thần nhanh chóng đem bức thư ở trong bình hoa giấu vào trong tay áo , cũng không đợi nàng đóng nắp lại, giọng nói lạnh như băng của Tống Phong ở sau người vang lên: "Tiện chân như nơi nào đến, dám tự xông vào thư phòng, không muốn sống nữa hả?"

Tô Giáng Thần cả người lạnh run, thiên tính vạn tính, chính là không có tính đến hần sẽ đột nhiên trở về, cố gắng nặn ra một nụ cười, Tô Giáng Thần quay đầu lại nói với Tống Phong : "Cửu cửu."

"Là con?" Tống Phong kinh ngạc , nói với Tô Giáng Thần : "Con sao có thể đến nơi đây?"

Tô Giáng Thần ngẩng đầu, đối với Tống Phong nói: "Là biểu ca nói, người nơi này có một con sư tử lớn, mang con lại đây xem ." Nói xong, Tô Giáng Thần chỉ vào hai con kỳ lân bạch ngọc nói: " Hai con sư tử này kỳ lạ quá, sao lại không giống với của nhà con? Không chỉ có một con, còn có một con khác."

Tống Phong nở nụ cười, đối với Tô Giáng Thần nói: "Kỳ Lân và sư tử, tự nhiên là không giống nhau. Người đưa nhỏ này, như thế nào lại đi tin biểu ca người nói bậy ?"

"Biểu ca lừa ta sao?" Tô Giáng Thần khẽ chớp mắt, sau đó nói: "Cửu cửu, ta muốn Kỳ Lân, người tặng cho ta được không?"

"Kỳ Lân này nhưng có gốc gác không tầm thường , cửu cửu không thể cho, không bằng như vậy đi, cậu làm cho người một cái vòng Kỳ Lân thế nào?" Tống Phong đỡ dành Tô Giáng Thần nói.

Hai mắt Tô Giáng Thần đỏ lên, không thuận theo nói: "Không cần, con chỉ muốn con sư tử lớn kia, ta chỉ muốn con Kỳ Lân kia. Không cần vòng, không cần, con không cần."

Tống Phong thấy bộ dạng Tô Giáng Thần giống như là muốn khóc , vội vàng trấn an nói: "Con chó khóc, chó khóc." Nhưng khi hần nhìn đến cái tráp đằng sau lưng Tô Giáng Thần, toàn bộ đều được mở ra đặt ở trên mặt đất, sắc mặt hiện lên một tia khó lường, hần nói: "Con, ai cho con loạn mở đồ của cửu cửu?"

Tô Giáng Thần nghe vậy, có điểm sợ hãi cúi đầu, sau đó nha nha nói: "Con nghĩ rằng trong tráp có sư tử ."

Tống Phong vốn không nghĩ tới muốn trách phạt nàng, chính là nghĩ mượn lỗi này, khiến cho nàng dời đi lực chú ý mà thôi, vì thế hần nghiêm mặt nói: "Tiểu hài tử , không có sự đồng ý của người lớn,lục lọi lung tung , phải trách phạt cấm túc ."

"Không cần, cửu cửu không cần." Tô Giáng Thần vội vàng xua tay nói: "Con không dám, con về sau cũng không dám nữa , cửu cửu tạm tha cho con lần này, không cần nói cho nương, được không?"

"Vậy Kỳ Lân?" Tống Phong thuận theo lời của Tô Giáng Thần hỏi.

Tô Giáng Thần lập tức lắc đầu nói: "Con cũng không cần, không cần Kỳ Lân của cửu cửu ."

"Tốt, vậy mới ngoan ." Tống Phong thấy Tô Giáng Thần sợ hãi , cũng không dám lại dọa nàng, liền nói với nàng : "Canh giờ không còn sớm , con mau về chỗ lão thái thái đi, không chừng bên kia có người đang tìm con."

"Vâng." Tô Giáng Thần giong gĩa đáp, lúc này Tống Tử Tuấn tiến vào, hướng về phía Tô Giáng Thần nói: "Biểu muội, ta tìm được trầm ngọc trai của người rồi ." Vừa mới dứt lời, liền thấy phụ thân trầm mặt đứng ở sau nàng, Tống Tử Tuấn lập tức hành lễ nói: "Con hướng phụ thân thỉnh an."

"Người đây là dẫn biểu muội kiểu gì thế hả , để biểu muội một mình ở trong này, va vào bị thương, người sẽ ăn nói như thế nào cùng với lão thái thái ?" Tống Phong lớn tiếng chất vấn nói: "Chỉ một việc nhỏ như vậy, người cũng làm không tốt, thật sự là làm cho ta thất vọng."

"Là con không phải, thỉnh phụ thân bớt giận." Tống Từ Tuấn vội vàng nói lời xin lỗi.

"Được rồi, còn không mau dẫn biểu muội đi đến chỗ lão thái thái, để cho lão thái thái nếu tìm không được người, làm âm ỉ lên, có khổ cho người chịu." Tống Phong ra hiệu bằng mắt với con trai, sau đó bắt đầu thu thập mấy cái tráp đang nằm tán loạn trên mặt đất.

Hắn trước tiên cẩn thận xem kỹ những thứ trong tráp lý một lần, mới đóng tráp lại.

Tô Giáng Thần theo Tống Từ Tuấn ra khỏi thư phòng, đến bên ngoài thư phòng, gió lạnh thổi qua, nàng mới giựt mình nhận thấy, sau lưng của nàng thế nhưng ướt đầm, trong lòng nhìn không được có chút nghĩ mà sợ. Việc này, thật là không giống trò đùa, cũng không biết Tô Cẩm làm sao có lá gan như vậy, chỉ nghe nói có người thấy bức thư kia được giấu ở trong bình hoa, liền trốn vào trong phủ đề trộm. Bất quá lần này cũng may mắn cậu không biết trong bình hoa còn có thứ gì, nếu không, vừa rồi nàng chẳng phải sẽ bị lộ tẩy rồi sao?

Vào đêm, Tô Giáng Thần ngồi ở trên nhuyến tháp thêu thùa, Trần Châu bưng một chén tổ yến tiến vào nói: "Đây là phu nhân phân phó người nấu, thời điểm cũng không sai biệt lắm, tiểu thư ăn xong liền ngủ đi."

Tô Giáng Thần thấy sau lưng Trần Châu sau lưng còn đứng một tiểu nha hoàn, liền nói: "Người đặt xuống đi, để cho tiểu nha hoàn kia giúp ta là được."

Trần châu do dự một chút, cuối cùng vẫn rời đi.

Tiểu nha hoàn tiến lên, nói với Tô Giáng Thần: "Người tìm ta đến, có chuyện gì sao?"

Tô Giáng Thần khoe miệng hé ra một nụ cười lạnh nói: "Nếu như không muốn, người cũng hà tất tìm đến ta xin hỗ trợ."

"Người ——" tiểu nha hoàn kia rõ ràng là Tô Cẩm, giờ phút này, hắn trợn mắt lên nhìn Tô Giáng Thần, lại cố tình lấy nàng biểu hiện không sao cả.

Tô Giáng Thần xuống tháp, bưng chén tổ yến, chậm rãi ăn, Tô Cẩm tiến thoái lưỡng nan, đành phải hạ giọng nói: "Được rồi, cô nãi nãi, xem như ta cầu xin người, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng mà lại tìm ta đến?"

Tô Giáng Thần lúc này mới buông cái bát thanh hoa trong tay, nói với Tô Cẩm: "Chuyện mà ta muốn người giúp ta làm, thế nào rồi?"

Tô Cẩm không khỏi sùng sốt, vốn nghĩ rằng nàng đã lấy được thứ kia mới mạo hiểm lại đây một lần, ai biết, cư nhiên là vì chuyện của chính nàng, hắn không khỏi có chút giận, liền ác thanh ác khí nói: "Chỉ là một gian tửu lâu rách như vậy, cũng chỉ có người xem nó như bảo bối. Nói thật với người, ta đã cho người mua nó rồi."

"Địa khê đâu?" Tô Giáng Thần vươn tay nói.

Tô Cẩm trừng mắt nhìn nàng một cái nói: "Ta lúc trước đáp ứng người hai điều kiện, là vì người đáp ứng giúp ta lấy bức thư kia. Nay, ta đã làm xong một trong hai điều kiện kia, nhưng người thì sao? Người cái gì cũng đều chưa làm được, cư nhiên còn có mặt mũi hỏi ta đòi địa khê?"

Tô Giáng Thần lại múc một muỗng canh tổ yến, chậm rãi ăn, cũng không đáp lời.

"Này, người đây là có ý tứ gì?" Tô Cẩm phát hỏa, hắn mạo hiểm lớn như vậy, cũng không phải là vì để nhìn nàng ăn tổ yến.

Tô Giáng Thần lấy khăn tay khoe miệng, sau đó nói: "Ta nhớ rõ ta lúc trước đã nói qua, ta không miễn cưỡng người. Người nếu như không thích, hiện tại đổi ý cũng còn kịp, dù sao bức thư kia cũng chưa lọt vào trong tay người, ta cũng không có thiệt thòi gì, nhiều lắm chỉ tổn thất tám mươi lượng bạc. Bất quá, nếu như là bởi vì tám mươi lượng bạc này mà nhìn rõ được một người, vậy cũng là đáng giá."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Hỗ Trợ Lẫn Nhau

"Lời này của người là có ý gì, ý của người là ta đã nuốt tiền của người hay sao?" Lúc Tô Cẩm đang muốn nói điều gì đó, Tô Giáng Thần xua tay ngăn hắn lại nói: "Người cũng không nhìn thử xem, hiện tại là quang cảnh gì, ở trong này gào thét, người sợ rằng người khác không nghe được hay sao, hay là nói, muốn tìm người làm chứng cho người?"

Tô Cẩm ghen lời, hết nửa ngày mới thở phì phì nói: "Quên đi, ta là quân tử không so đo với tiểu nữ tử, được rồi, đây là địa khê."

Tô Giáng Thần nhận lấy địa khê, nhìn kỹ vài lần, sau đó từ trong tay áo lấy bức thư ra, nhét vào trong tay Tô Cẩm, Tô Cẩm nhìn chằm chằm vào bức thư trong tay, sau đó nói: "Người đã lấy được rồi?"

"Người không tin?" Tô Giáng Thần đem địa khế gấp lại, tâm tình cực kỳ cao hứng, đây là tòa từ lâu đầu tiên của nàng, ngày sau, nàng còn có thể lại có các cửa hàng, điền trang khác.

Tô Cẩm nhìn đi nhìn lại, sau đó hỏi: "Người làm thế nào lại lấy được?" Bức thư này nhưng là được giấu ở trong bình hoa cổ. Theo lý thuyết, không thể dễ dàng tìm ra như vậy được. Tô Cẩm gắt gao nắm chặt bức thư, thứ này đã dùng rất nhiều mạng người để đổi lấy, may mắn là không rơi vào trong tay Tổng Phong, nếu không, dựa vào ham muốn thăng quan muốn đến điền cuồng kia của Tổng Phong, chỉ sợ sẽ đem thứ này trao cho bọn gian thần để đổi lấy quan chức.

"Người không cần biết ta làm thế nào có được." Tô Giáng Thần ăn một miếng tổ yến cuối cùng, sau đó nói: "May mắn là cứu cứu của ta không hề phát giác ra trong bình hoa cần khôn, nếu không, người cũng không thể nhìn thấy ta rồi."

"Đó là tất nhiên." Tô Cẩm thầm nói thêm một câu, nếu như Tổng Phong biết chuyện về bức thư, ta cũng sẽ không để cho người tham gia mạo hiểm. "Tổng Phong là đoạt được cái bình này từ trong nhà của một tên sai dịch, tự nhiên sẽ không biết được bên trong còn cất giấu một bức thư."

Tô Giáng Thần nghe xong không khỏi thở dài một hơi, cứu cứu của nàng, chưa từng làm qua chuyện gì có công đức, nhưng ông trời lại thiên vị hần như vậy, chẳng những để cho hần thăng quan tiến chức, còn làm cho hần có được không ít của bất nghĩa, nhưng lại không hề bị gì báo ứng, thật thật thật đáng giận.

"Ta đã có được thứ ta muốn, ngày mai ta liền rời khỏi nơi này. Người hãy bảo trọng." Tô Cẩm thấy Tô Giáng Thần không nói gì, liền cáo từ.

"Chậm đã." Tô Giáng Thần đột nhiên lên tiếng nói, sau đó từ trong một cái hòm ở phía sau ôm ra một cái tráp, đổ cái tráp ra ở trước mặt Tô Cẩm, Tô Giáng Thần tiếp tục nói: "Ta thân là nữ nhi, không thuận tiện đi ra ngoài quản lý cửa hàng, người có thể giúp ta tìm một người đáng tin cậy, giúp ta quản lý cửa hàng một chút có được không? Những món trang sức ở trong tráp này, người có thể tùy ý đem đi cầm có thể đem đi bán, chính là không được bán vào trong hiệu cầm đồ, còn có, số ngân lượng còn lại, người cũng có thể giữ lại để phòng thân, trên đường nếu như có biến cố gì, cũng có thể tạm thời vượt qua."

Tô Cẩm không thể tưởng tượng được Tô Giáng Thần đột nhiên lại khẳng khái như vậy, liền cầm lấy cái tráp, mở ra vừa nhìn, chói lọi một góc, tất cả đều là trang sức vàng ròng, xem kiểu dáng mẫu mã này, toàn bộ đều là kiểu dáng lưu hành năm nay.

Tô Cẩm lấy ra một cái vòng tay triển ti bằng vàng ròng, sau đó nói: "Kiểu dáng này, nhưng là kiểu dáng lưu hành nhất năm nay, hơn nữa, trang sức vàng ròng, từ trước đến nay cũng không thể mất giá, người mang theo bên người, chẳng phải là so với cái cửa hàng rách nát kia tốt hơn rất nhiều sao."

"Vàng này là vật chết, mang theo bên người, cũng không thấy an toàn. Về phần cái cửa hàng kia, nếu như kinh doanh tốt, có thể so với vàng này tốt hơn nhiều. Chỉ nghe người ta nói, việc buôn bán có thể một ngày kiếm được một đầu vàng, còn chưa bao giờ nghe nói qua vàng còn có thể sinh ra vàng." Câu cuối cùng của Tô Giáng Thần mang theo một tia đùa cợt, lại nói tiếp: "Ta hiện tại trừ tính, bất quá chỉ là muốn tìm cái tâm an mà thôi. Người nếu như muốn giúp ta, liền tìm người đáng tin cậy trông nom là được, không cần cái gì mỗi ngày kiếm được đầu kim, chỉ cần không thâm tiền vốn, thì đã là phúc khí rồi. Ta xem, chỗ vàng này có lẽ có thể còn thừa lại một ít, người hãy mang theo bên người, bên người nếu như không có tiền, đi đến đâu cũng không tự tin."

Tô Cẩm suy tư, nửa ngày nói: "Chuyện cửa hàng người cứ yên tâm đi, sẽ không để cho người thua thiệt. Về phần số vàng còn lại, ta cũng sẽ không khách khí với người, ta cũng nhất định sẽ mang theo. Bất quá, ta hi vọng người hiểu một việc, ta hôm nay đi, cát hung khó lường, nếu như may mắn trở về, tất nhiên sẽ nguyên số hoàn trả, nếu như gặp phải bất trắc, vậy thì coi như số ngân lượng mà cửa hàng kia kiếm được là ta Tô Cẩm trả lại cho người đi." Tô Giáng Thần cũng không giả vờ, liền thanh đồng ý, sau đó gọi Trần Châu, tiễn Tô Cẩm đi.

Ngày hôm sau, Tô Giáng Thần từ sáng sớm liền rời giường, đi thỉnh an Tổng thị, sau đó lại cùng với Tổng thị đi đến trong phòng của lão thái thái thỉnh an. Cùng với lão thái thái bàn về một số việc nhà, lão thái thái liền lấy có một môi, đem các nàng mẹ con đuổi đi.

Tô Giáng Thần trở lại trong phòng của chính mình thêu thùa, Trần Châu tiến vào, nói: "Lục cô nãi nãi đến đây."

Tô Giáng Thần mâu quang khẽ động, lập tức liếc khung thêu trên tay, khoe miệng khẽ nhếch, nhưng không có lập tức đứng dậy đi sang.

Lục cô nãi nãi tiểu Tổng thị hôm nay mặc một cái áo bông nhỏ màu xanh nhạt hơi cũ, váy xếp màu xanh mực, tóc búi kiểu tóc đoạ mã kế, trên đầu cắm một cây trâm hồ điệp vàng khảm ngọc bích, cài một đoá quỳên hoa màu đỏ tươi, trâm châu trên quỳên hoa có chút lỏng, màu sắc cũng không tự nhiên.

Còn Tổng thị lại đại đại bất đồng, hôm nay nàng búi tóc kiểu Mẫu Đơn, trên đầu cắm một cây phượng trâm lục vĩ bằng vàng điểm bảo thạch, ở trên trán là một viên đồng hải minh châu vừa to vừa tròn, hết sức chói mắt, trên tai mang một đôi hoa tai phi thúy, trên người mặc một kiện áo khoác thêu hình hoa mẫu đơn bằng sợi vàng màu tư đình hương, váy xòe màu hồng nhạt, cả người vừa cao quý lại có vẻ thấp phần đoan trang.

Tổng thị trước tiên phân phó hạ nhân dâng trà thơm lại đây, sau đó cùng với tiểu Tổng thị mỗi người ngồi ở một bên, Tổng thị nói với tiểu Tổng: "Vân nương lại đây, cũng không nói trước với tỷ tỷ một tiếng, làm hại tỷ tỷ một chút chuẩn bị cũng không có. Đùng rồi, Lam nhi như thế nào không cùng người lại đây."

Hôm qua, Tổng thị ngại những thứ mà lão thái thái tặng, không dám vượt mặt lão thái thái, liền tặng cho Lam nhi một đôi khuyên tai ngọc bích, cũng không biết người muội muội tính cách hiếu thắng mạnh mẽ này của nàng, trong lòng có phải hay không có vương mắc, nên đến xuất môn cũng không dẫn Lam nhi theo.

Tiểu Tổng thị Vân Nương uống một ngụm trà, sau đó cẩn thận đánh giá tỷ tỷ của mình, toàn thân nàng háo hóa quý phái không cần phải nói, liền đến

vòng tay phỉ thúy kim khắp ti trên tay kia, cũng so với vòng vàng khảm bảo thạch mà nàng hiện mang trên tay cũng quý trọng hơn rất nhiều. Vốn nghĩ, trang phục toàn thân để không thể hơn Tổng thị, không bằng liền lấy vòng tay giá trị nhất trong của hồi môn ra mang, có thể làm giảm bớt khí thế của tỷ tỷ, ai biết, vừa so sánh như vậy, ngược lại càng có vẻ chính mình bản hàn. Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc vòng vàng rồng khảm bảo thạch trên tay, trong lòng dâng lên một tia không cam lòng, người tỷ tỷ này, mới trước đây khắp nơi đều không bằng chính mình, đến thời điểm xuất giá thời điểm, cũng như thế. Nàng ta gả cho một tên thương nhân ti tiện, chính mình được gả cho một vị tài tử thuộc danh môn vọng tộc, mẫu thân lúc đặt mua đồ cưới, cũng thiên vị chính mình rất nhiều, nhưng ai biết, liền chỉ mới qua vài năm như vậy, chính mình chẳng những không làm nổi cái gì quan phu nhân, liền đến vợ của một tên thương nhân, cũng tốt hơn so với chính mình rất nhiều. Vừa nghĩ như vậy, nàng càng cảm thấy người tỷ tỷ này của chính mình thật sự là càng nhìn càng đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Tỷ Muội

Tổng thị nhận thấy sắc mặt của muội muội không được tốt, đáy lòng có điểm bất an, có phải chính mình đã làm cái gì lại chọc cho người muội muội này bất mãn hay không?

"Lam nhi là ít khi ra ngoài, không bằng nữ nhi của tỷ thông minh lanh lợi, ta liền để nàng ở trong phòng thiêu thừa may vá." Tiểu Tổng thị kiểm chế khó chịu trong lòng, đối với tỷ tỷ cười nói: "Đừng rồi, như thế nào cũng không thấy nữ nhi của nhà tỷ đâu?"

"Nàng đưa nhỏ này chỉ thích làm chút việc khâu缝, canh giờ này, có lẽ còn ở trong phòng làm khâu缝, nói đến đây, Lam nhi và nữ nhi của nhà ta thật đúng là có điểm giống, đều thích khâu缝 thừa may vá, hôm khác, để cho các nàng ngồi lại một chỗ, cũng tốt hơn một người ngơ ngác ở trong phòng." Tổng thị khéo léo thu ngắn khoảng cách với tiểu Tổng thị, đối với tiểu Tổng thị nói: "Từ khi gả cho người, mỗi người đều có lo toan của bản thân, tỷ muội chúng ta có lẽ đã nhiều năm không gặp, lần này gặp được, nên qua lại nhiều hơn. Miễn cho xa lạ, ngày sau hậu bối gặp mặt, chỉ sợ cũng nhận không ra là người một nhà."

Tiểu Tổng thị chớp chớp mắt, lời này của Tổng thị là có ý tứ gì, là đơn thuần muốn ôn lại tình nghị giữa hai tỷ muội, hay là muốn nhân cơ hội nhìn xem tình cảnh chật vật của chính mình?

"Ta cũng tưởng, nhưng này mọi việc trong nhà đều là ta một mình lo toan, nào có thời gian rảnh rỗi a." Tiểu Tổng thị cười uống một ngụm trà, sau đó lại nói: "Ta không giống như tỷ tỷ, trong ngoài đều có một đồng người giúp đỡ một tay, đi ra ngoài hơn mười ngày, trong nhà cũng có người lo, không có việc gì."

Lời này, nghe thấy thật sự làm cho người ta không thoải mái, Tổng thị có điểm không vui, nghĩ làm thế nào để đuổi nàng ta đi, đúng lúc này, tiểu Tổng thị lại nói với Tổng thị: "Ngày hôm qua người đông lộn xộn, ta nhất thời quên đưa lễ gặp mặt cho nữ nhi của tỷ, hôm nay ta tự mình lại đây một chuyến, chính là muốn bù lại món lễ gặp mặt này. Nhà của ta tuy rằng là xuống dốc, nhưng chút lễ nghĩa nên có này cũng nhất định không thể thiếu."

Nói xong, tiểu Tổng thị liền từ trong tay áo lấy ra một cái hộp nhỏ, cười nói với Tổng thị: "Chút lễ mọn, tỷ tỷ đừng ghét bỏ."

Tổng thị lạnh lùng liếc nhìn tiểu Tổng thị một cái, lại đưa mắt ra hiệu với nha hoàn bên người, nha hoàn kia nhanh trí, vội vàng dẫn các nha hoàn rời đi.

"Tỷ tỷ đây là làm sao vậy?" Tiểu Tổng thị có điểm không vui, không phải chậm trễ tặng một ngày, Tổng thị hiện tại phái nha hoàn rời đi làm cái gì, có phải hay không cảm thấy lễ này hèn mọn, không thể để người khác nhìn sao?

"Ta cùng với người tỷ muội mười mấy năm, va chạm thường xuyên. Vốn nghĩ, ngày sau gả cho người, mỗi người đều có hài tử, ta và người cũng có thể tâm bình khí hòa cùng nhau ngồi xuống trò chuyện việc nhà." Nói tới đây, Tổng thị hưng hăng vỗ xuống mặt bàn, thanh âm lạnh lùng nói: "Ai biết người cư nhiên lại ra vẻ như vậy, là Nguyệt nương ta thiếu người, hay là đã làm ra điều gì xấu xa, đắc tội với tôn đại Phật người đây?"

"Người ——" Vân nương đứng lên, không phục nói: "Người hiện tại bất quá là cảm thấy ta là một người sa cơ thất thế, rất dễ dàng khi dễ, có phải hay không?"

"Người sa cơ thất thế lại làm sao?" Tổng thị cũng không cam yếu thế nói: "Lúc trước người nhỏ tuổi hơn ta, lại ghê gớm hơn ta, khi dễ ta, người cũng không phải một lần hai lần. Chẳng lẽ nói, người hiện tại là thiếu cánh tay, hay là thiếu chân? Đừng nói giống như là vì chính mình là một kẻ sa cơ thất thế, bị người khi dễ, nói đến cùng, Vân nương người đã bao giờ để cho người ta chiếm tiện nghi? Không, ta nói sai rồi, người chính là một tiểu bá vương ở trong nhà, chỉ được cái ở trước mặt tỷ muội của nhà mình thì ra vẻ ta đây, trước mặt người ở bên ngoài, người bất quá chỉ là một khối bột, người ta muốn vắn vo như thế nào, người cũng tùy ý người ta vắn vo như thế."

"Nguyệt nương, người ——" tiểu Tổng thị muốn há mồm mắng chửi người, lại nhìn đến hạt đông hải minh châu chói lọi ở trên trán Tổng thị, tất cả lời nói, thoáng chốc đều nghẹn ở trong cổ họng không ra được.

Tổng thị nhìn bộ dạng của nàng như vậy, lạnh lùng cười, "Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Từ nhỏ, người liền tranh giành mọi thứ với ta, so sánh với ta. Cho

dù đến bây giờ, người vẫn là muốn tranh với ta , cùng với ta so sánh. Nhưng ở nhà chồng, đừng nói là đại tẩu nhị tẩu của người, chính là cô dâu vừa qua khỏi cửa kia của em chồng người , ta xem người cũng không dám đối với người ta lớn tiếng. Đây là vì sao? Còn không phải ở trong nhà mình thì bạo ngược ghê gớm , chỉ biết ở trước mặt ta gương nhai múa vuốt thì có ích lợi gì, có bản lĩnh, trở về nhà chồng người đại náo một hồi, xem cái mụ già kia sẽ đáp trả như thế nào ?"

"Ta cũng không tin tà , một lão thái bà, người cũng không thu thập được. Cứ tiếp tục như vậy , ngày sau, chỉ sợ sẽ càng khổ." Nói tới đây, Tống thị lấy khăn tay lau khôe mắt, nói: "Ta chính là đáng thương cho hai hài tử kia, mầm non tốt đẹp như vậy, lại đi theo hai vợ chồng các người chịu khổ, người không đau lòng đứa nhỏ, thì ta đau lòng ."

Tiểu Tống thị nhất thời cảm thấy đầy bụng úy khuất, nàng oa một tiếng khóc đi ra nói: "Tỷ tỷ, người nghĩ rằng ta không muốn sao? Cái mụ già kia, ta một cái hiểu đạo, hữu một cái hiểu đạo, ép buộc ta và phu quân thật khổ. Rõ ràng đều là nàng thân sinh , vì sao nàng lại không đem phu quân của ta để vào mắt. Lúc phân tài sản, phân tài sản vốn nên thuộc về chúng ta , lại đem chia làm ba phần cho các huynh đệ khác, chính là không lưu cho vợ chồng chúng ta. Sau khi ở riêng , nàng còn luôn luôn phải người tới cửa muốn thứ này muốn thứ kia, nói cái gì phải phụng dưỡng lão nhân. Phu quân là người đọc sách, tâm thành thực , đáng thương cho hai hài tử của ta , liền như vậy đi theo chúng ta chịu khổ ."

Tống thị vuốt ve lưng của muội muội nói: "Người cho rằng chỉ một mình người chịu khổ hay sao? Ta gả đến Tô gia, ngày tháng chân chính thư , lại có mấy ngày? Người bên ngoài nhìn ta phong quang, a đua nịnh hót, thay nhau nói một những lời nịnh hót cho ta nghe, nhưng về tới trong phủ, trong trong ngoài ngoài, hơn cả trăm người trông vào ta." Tống thị lại sờ sờ bụng của chính mình , "Người còn có một đứa con trai nuôi dưỡng tại bên người, ngày sau tốt xấu còn có một hi vọng, còn ta thì sao, đến bây giờ chỉ có một đứa con gái. Mấy ả thiếp thất ở bên người tỷ phu của người , người nào không ngóng trông sớm ngày sinh hạ con trai, có thể hạ bệ chính thất ta đây. Ngày sau, không chừng người so với ta còn tốt hơn , dù sao phu quân người vẫn là trong người có công danh, ngày sau tiền đồ muốn sáng lạng, cũng không phải không có cơ hội ."

"Cảm ơn cát ngôn (* lời nói may mắn) của tỷ tỷ." Tiểu Tống thị nghe xong Tống thị nói một phen , trong lòng có chút thấu hiểu, cũng bắt đầu cảm thấy chính mình xác thực so với tỷ tỷ không hề thua kém, nếu như ngày sau phu quân giành được danh hiệu cáo mệnh trở về, không chừng so với tỷ tỷ còn phong cảnh mấy phần. Vừa nghĩ như vậy , hai hàng lông mày của nàng cũng thoáng giãn ra, giọng điệu đối với Tống thị cũng càng thêm có vẻ dịu dàng. "Tỷ tỷ trở về lâu như vậy , tỷ phu có phải người tới không?"

Tống thị bùng tách trà trên mặt bàn lên, thân nhiên uống một ngụm trà, mới chậm rãi nói: "Gấp cái gì, thời điểm đến, hần tự nhiên sẽ yêu cầu ta trở về, hiện tại ta vội vã trở về, ngày sau còn có thể nào ở Tô phủ sống yên?"

"Nhưng mà tỷ phu..." Tiểu Tống thị có điểm kinh ngạc, cũng có chút không hiểu.

"Muội muội ngốc, trách không được bị người phụ nữ kia ăn gât gao ." Tống thị cười nói: "Giữa vợ chồng ân ái và tôn trọng lẫn nhau là chuyện tốt, nhưng người phải biết rằng, có một số việc, chính là giữa vợ chồng cũng không thể quá mức tin tưởng . Liền giống như lời của tỷ , ngày sau phu quân của người làm quan, có quyền thế, người cho là chỉ bằng chút hoạn nạn chi tình này , là có thể giữ chặt được phu quân của người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Chỉ Điểm

"Chẳng lẽ không thể sao?" Tiểu Tống thị có điểm không thể tin được, phu quân của nàng nhưng là đến nha đầu thông phòng cũng cự tuyệt không cần, làm sao có thể đối với nàng thay đổi tâm đối ý?

Tống thị nguyệt muội muội của chính mình một cái, sau đó nói: "May mắn là ngày đó người đã cự tuyệt lời cầu hôn của Tô phủ , nếu như người gả vào Tô phủ, chỉ sợ sẽ bị những kẻ đó ăn đến xương cốt cũng đều không còn. Người cho là, phu quân người cự tuyệt thông phòng, là vì đối với người tình thâm ý trọng? Người cũng không nhầm lại, những thông phòng này đều là do ai an bài , phu quân người lại làm sao có thể tuân theo, chẳng lẽ đến một chút tâm nhân này cũng không có sao? Lão thái thái kia đối xử với phu quân của người như thế nào, phu quân người trong lòng chẳng lẽ lại không hề có tính toán sao?"

"Ta đây tốt xấu gì cũng là tào khang chi thể (* thể từ lúc bản hàn)." Lời kia của tiểu Tống thị vừa thốt ra, liền cảm thấy tự mình nói sai , rất nhiều nam nhân sau khi công thành danh toại , kẻ đầu tiên bị vứt bỏ chính là tào khang chi thể, chẳng qua, có người làm có thể diện mà thôi, có người lại làm quá tuyệt tình.

"Ngày sau hần nếu như thật sự có được công danh, mẹ chồng của người đến lúc đó khẳng định sẽ nghĩ biện pháp xoay chuyển quan hệ mẫu tử giữa bọn họ . Theo như người nói , phu quân của người là người thật thà, không chừng chỉ bị mụ già kia nói hai ba câu dỗ dành, liền cái gì cũng đều quên, chỉ nhớ rõ tình cảm mẫu tử ." Tống thị là người cực kỳ thông minh, đối với người mẹ chồng này của muội muội , nàng tuy rằng chưa từng đối mặt qua, cũng đã biết đối phương là cái dạng người gì, người như thế, là loại người không cần mặt mũi nhất , miệng luôn nói là cái gì đại nghĩa, cũng bất quá chỉ là muốn mượn cái gọi là đại nghĩa đi ức hiếp những người yếu đuối , tỷ như muội muội nàng. "Đến lúc đó, người mẹ chồng kia của nhà người lại dùng vài cái tiểu kế, ly gián tình cảm hai vợ chồng các người , sau đó mượn danh nghĩa của trường bối , lại kiểm cho phu quân người mấy vị tiểu thiếp, người tự mình suy nghĩ , là tiểu thiếp tuổi trẻ mỹ mạo vừa mắt? Hay là người tào khang chi thể người đây vừa mắt hơn?"

"Tỷ tỷ." Tiểu Tổng thị cảm lấy vật áo Tổng thị, khóc nói: "Muội muội thật đúng là sống uống phí, nếu như không phải những lời hôm nay của tỷ tỷ, chỉ sợ ngày sau lại tự mình bỏ lỡ tiền đồ của chính mình."

"Ta là người từng trải, nghĩ đến người là người trong nhà, liền chỉ điểm cho người vài câu." Tổng thị buông tách trà, nâng muội muội nửa quỳ dậy nói: "Thừa dịp thời cơ hiện tại này, người nghĩ một chiêu, làm cho mẫu tử bọn họ triệt để xé rách da mặt, bắt quá, chuyện này người phải làm bí mật một chút, thời cơ thích hợp, chịu một chút thiệt thòi cũng không sao. Còn có, ở trước mặt phu quân của người, người vĩnh viễn đều là người con dâu hiền lành hiếu thuận mẹ chồng, đừng để cho hắn biết được tâm tư của người, cũng đừng để cho hắn phát hiện được."

"Nhưng này..." Tiểu Tổng thị tựa hồ có điểm không quen, hỏi: "Vạn nhất ồn chuyện?"

"Ồn chuyện càng tốt, đến lúc đó không mặt mũi là mẹ già kia, cũng không tới phiên phu quân người. Người chỉ cần nhớ kỹ, mọi sự chớ để chính mình xuất đầu, chỉ cần ở thời cơ thích hợp thêm một mũi lửa là được. Chút trò vặt ấy, người trước kia là sở trường nhất, không cần ta nói đi."

Tổng thị thấy tiểu Tổng thị đỏ mặt, cũng không nhắc lại chuyện trước kia, chỉ đối với nàng nói: "Chuyện này, phải từ từ, không thể quá vội. Phu quân người đối với lão thái bà cũng là có vài phần bất mãn, ngại hiểu đạo, không tiện nói ra miệng. Nhưng nếu như khiến cho dư luận xôn xao, tộc trưởng Hà thị cũng sẽ không ngồi yên không để ý đến, tốt xấu cũng sẽ đi ra chủ trì công đạo. Mẹ chồng người mấy năm nay đối với người như thế nào, ánh mắt của toàn tộc đều nhìn chằm chằm, chẳng lẽ còn có thể bị mẹ già kia hồ lung đi qua hay sao? Đánh xà đánh bầy tặc, bằng không, bị răn phản kích, nhưng là sẽ cắn chết nhân."

"Những lời tâm huyết này của tỷ tỷ, muội muội thật như được người làm cho sáng mắt." Nói tới đây, tiểu Tổng thị nói: "Nếu như tỷ tỷ không chê bai muội muội, ngày sau cần phải lui tới nhiều hơn."

Tổng thị cảm tay tiểu Tổng thị nói: "Đều là tỷ muội nhà mình, không cần khách khí như thế." Nếu không phải cái bụng của nàng không chịu cố gắng, Tổng thị quyết sẽ không giảng hòa với tiểu Tổng thị, nàng làm như vậy, còn không phải là vì muốn cho nữ nhi ngày sau thêm một đôi cánh, miễn cho ngày sau nữ nhi hoàn toàn không có nơi dựa vào.

Tổng thị và tiểu Tổng thị lại nói liên miên về việc nhà, sau đó một nha hoàn ở ngoài rèm cửa nói: "Phu nhân, tiểu thư đến đây."

"Người nhìn xem, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới rồi. Nhanh để cho tiểu thư tiến vào." Tổng thị hướng tới ngoài cửa nói.

Nha hoàn xóc rèm cửa lên, Tô Giáng Thần mang theo Từ Ngọc đi vào trong nhà, đầu tiên là hướng Tổng thị hành lễ, sau đó lại hướng tiểu Tổng thị hành lễ, sau khi hành lễ xong, Tô Giáng Thần liền gọi Từ Ngọc, đem cái hộp sơn son đựng thức ăn đặt trên bàn, sau đó mở hộp ra, đem những món ăn ở trong hộp từng món từng món lấy ra.

"Đây là mấy món điểm tâm con tự tay làm, chọn riêng mấy món này đem lại đây hiếu kính mẫu thân và di." Tô Giáng Thần khoe miệng khê nhếch, "Còn nhiều chỗ thiếu sót, vẫn thỉnh mẫu thân và di chỉ điểm chỉ điểm."

Tiểu Tổng thị đối với Tô Giáng Thần rất hảo cảm, nàng không giống như với những vị tiểu thư khác của Tổng phủ, từ đầu đến cuối, thái độ đối với chính mình đều rất cung kính, nay, lại tự tay làm điểm tâm cho chính mình, này tương đương là thừa nhận người di này là trưởng bối, trong lòng thập phần vui mừng, nói: "Tỷ tỷ tự mình giáo dưỡng, quả nhiên là không giống với những hài tử khác."

"Ai, người dâu có biết? Nàng đứa nhỏ này, am hiểu nhất là trước mặt người khác khoe mẽ, người ngồi ở chỗ này, nhưng so với người làm mẫu thân ta còn có tác dụng hơn. Người nếu vừa đi, chỉ sợ nàng lại bắt đầu làm nũng giở trò, quản cũng quản không được." Tổng thị đối với tiểu Tổng thị kể khổ nói, nhưng khoe mắt lại để lộ ra sự nuông chiều đối với nữ nhi này.

Tiểu Tổng thị cũng không ngốc, tự nhiên biết đây là lời khiêm tốn, lại tinh tế đánh giá Tô Giáng Thần vài lần, tiểu Tổng thị không thể không thừa nhận, Tô Giáng Thần đứa nhỏ này xác thực rất xuất chúng, so với nữ nhi của chính mình mà nói, còn tốt hơn gấp mấy lần, chỉ sợ là một người ở trên trời, một người ở mặt đất. Vừa nghĩ đến đây, khẩu vị của tiểu Tổng thị nhất thời đã không còn, những thứ mỹ vị gì đó, giờ phút này ăn vào cũng giống như ăn sấp, càng làm nàng hạ quyết tâm, quyết không thể lại bị mẹ già kia ức hiếp, chính mình chịu khổ cũng thôi đi, nhưng không thể để cho đứa nhỏ đi theo chính mình chịu khổ.

Tiểu Tổng thị đem nắp mở ra, lấy ra một cây trâm hoa mai khảm ngọc bích đưa cho Tô Giáng Thần, sau đó nói: "Di không có thứ gì tốt, đây là một chút tâm ý, con hãy nhận lấy."

Tô Giáng Thần đánh giá cây trâm ở trong tay, tiếp đó, nàng liền thử cầm lên trên đầu mình, còn nói với Tổng thị nói: "Nương, người xem có được hay không?"

"Đẹp lắm" Tổng thị cười nói.

Tiểu Tổng thị che miệng cười nói: "Đúng là tuổi trẻ mang cái gì cũng đẹp."

"Nói đến đây, tỷ tỷ nhớ tới một chuyện, chính là tỷ phu người quá sùng đứa nhỏ này. Phòng thêu thùa, một năm cũng không biết làm bao nhiêu kiện xiêm y cho nàng mặc." Tổng thị tạm dừng, nhìn sắc mặt muội muội tiếp tục nói: "Ta nghĩ, nàng mỗi năm một lớn, thật nhiều xiêm y chỉ sợ cũng không còn mặc nổi. Ta xem Lam nhi so với nàng còn nhỏ hơn một chút, chẳng bằng đưa cho Lam nhi mặc, miễn cho lãng phí những xiêm y này."

Chương 110: Đánh Thức Người Trong Mộng

Tiểu Tống thị có điểm ghen lời, nàng tất nhiên biết tỷ tỷ đang thoái thác, nhớ tới cái sai của mình trước đây, giờ phút này nàng càng thêm cảm thấy Tống thị là người thông tuệ rộng lượng, nàng cúi đầu, nha nha nói: "Tỷ tỷ cái gì cũng đều vì muội muội lo lắng, muội muội cũng không phải là người không biết điều, làm sao có thể không hiểu tỷ tỷ dụng tâm lương khổ. Người yên tâm đi, muội muội trải qua việc này, cho dù không thông minh lên được, cũng hiểu được phân biệt tốt xấu."

Tống thị nghe nàng nói như thế, vội vàng mệnh nha hoàn thu thập một cái hòm xiêm y cho tiểu Tống thị, sau đó nói với nàng: "Có chút xiêm y, có chút không hợp với thân mình ta, nhìn vóc người của muội, có vẻ rất thích hợp. Ta nghĩ, cũng nên cho người." Sau đó lấy ra một cái tráp, đối với tiểu Tống thị nói: "Nơi này có chút đồ trang sức, người cũng cầm lấy dùng, nếu như gặp những trường hợp lớn hoặc là ngày sau phu quân người có tiền đồ, người dù sao cũng có chút đồ để giữ thể diện, miễn cho làm mất thể diện của phu quân người."

Tiểu Tống thị do dự một hồi, cuối cùng vẫn là lựa chọn thu nhận. Ngay tại thời điểm tiểu Tống thị chuẩn bị cáo từ, bên ngoài truyền đến giọng nói của bà tử "Phu nhân, nhị lão gia phái người đến, nói là có quà muốn tặng cho tiểu thư."

"Tặng cho nữ nhi?" Tống thị có chút giật mình nói: "Như thế nào lúc này lại nghĩ muốn tặng đồ cho nữ nhi? Để cho hấn vào đi."

Một nha hoàn đang cầm một cái hòm bằng gỗ tử đàn hoa văn hoa sen đi đến, hành lễ nói: "Gặp qua đại cô nãi nãi, lục cô nãi nãi, lão gia phân phó nô tỳ, đem vật này đưa cho biểu tiểu thư."

"Cái gì vậy còn đặc biệt đưa tới?" Tống thị một bên hỏi, một bên tiếp nhận cái hòm do nha hoàn trình lên, mở ra, chỉ thấy bên trong đặt một cái vòng kỷ lân bằng vàng ròng, mặt trên còn gắn một khối bảo thạch ngũ sắc, được khảm cực kỳ đẹp để quý giá, tiểu Tống thị chỉ nhìn thoáng qua, liền cúi thấp đầu xuống, đem ra so sánh, vật mà nàng tặng cho Tô Giáng Thần, thật sự là không thể mạng ra ngoài. Đồng thời, trong lòng nàng cũng đau xót, so với những thứ mà mẫu thân đưa cho Lam nhi, cái kỷ lân vàng ròng khảm bảo thạch ngũ sắc cũng đã lép vế hơn gấp mấy lần. Dựa vào hiểu biết của nàng đối với mẫu thân, làm sao có thể không rõ ràng tính tình của mẫu thân, mẫu thân tặng mấy thứ kia cho Lam nhi, bất quá là nể tình chính mình là do nàng thân sinh, nếu như là thứ nữ khác, chỉ sợ đến đại môn cũng vào không được ——

"Biểu ca, người chẳng lẽ không thể nhường cho ta một lần sao?" Tô Giáng Thần khẽ sảng giọng, "Ta học chơi cờ cũng chưa được bao lâu, làm sao so với được với người nha, cố tình đến một bước cũng không nhường, đánh cờ kiểu này thật không có hứng." Nói xong, Tô Giáng Thần liền đặt quân cờ xuống, bữu môi tiếp tục làm nũng nói: "Không bằng người đem bí quyết chơi cờ dạy ta, làm cho ta tiến bộ nhanh một chút. Về nhà, cũng có thể cùng phụ thân khoa tay múa chân một hồi."

Tống Tử Huy nở nụ cười, vị biểu muội này chính là tình tình trẻ con, làm sao chịu được buồn chán, hấn nhặt từng quân cờ lên, nói với Tô Giáng Thần: "Người nha, vẫn là thích học đi đá cầu."

"Có cái gì hay đá? Không thú vị." Không thú vị nhất chính là mấy vị thiên kim tiểu thư kia của Tống phủ, chỉ biết trưng ra gương mặt cao quý, toàn nói những lời ha khắc ghê gớm, nàng cũng không có hứng thú lui tới với đám người này, miễn cho cũng học được một thân lòng dạ hẹp hòi.

"Được rồi, được rồi, các người đánh cờ đã nửa ngày chắc cũng mệt mỏi, nên nghỉ sớm một chút." Đại phu nhân cười khanh khách tiêu sái tiến vào, sau đó nói với Tô Giáng Thần: "Người đã ra ngoài cả nửa ngày, cũng nên trở về chỗ của cô nãi nãi bên kia đi, miễn cho cô nãi nãi lo lắng."

"Mợ nói phải, Giáng Thần cũng đang chuẩn bị trở về." Tô Giáng Thần đưa mắt nhìn ra sau lưng đại phu nhân, chỉ thấy hai nha hoàn, một người bưng chén thuốc, một người bưng đĩa hoa quả, liền biết đã đến giờ uống thuốc của Tống Tử Huy. Vì thế nàng liền đứng dậy cáo từ. Mà ngay lúc nàng xoay người rời đi, linh quang chợt lóe, nàng đột nhiên dừng lại cước bộ nói với đại phu nhân: "Mợ, thuốc này của biểu ca cũng đã uống nhiều năm, sao không thấy hiệu quả? Ta nghe một lão nhân gia nói, thuốc nếu như không thấy hiệu quả, nên thay đổi, bằng không, uống cũng như không. Với lại, đại phu bắt mạch, cũng không giống nhau, có lẽ đại phu này khai phương thuốc không thích hợp với biểu ca, bằng không, dựa vào cách uống như vậy của biểu ca, cho dù không hết được căn bệnh, cũng ít nhiều khôi phục một chút nguyên khí. Nhưng ta nhìn biểu ca, so với trước kia càng gầy yếu đi, nói lời khó nghe, nếu cứ tiếp tục uống thuốc như vậy, khi nào mới tốt lên được?"

Đại phu nhân nghe vậy, sắc mặt trắng nhợt, nàng chỉ có một đứa con trai, chỉ có thể trông mong vào hấn hơn người, lời này của Tô Giáng Thần mặc dù có chút khó nghe, lại nói trúng vào chỗ đau của nàng, đúng vậy, thuốc này đã uống nhiều năm như vậy, con trai không thấy khởi sắc, ngược lại càng thêm tiêu tụy. Chẳng lẽ thuốc này? Lòng nghi ngờ nổi lên, đại phu nhân đã muốn tìm một cơ hội, lại tìm một đại phu đến xem

Tô Giáng Thần để ý thấy một nha hoàn thay đổi sắc mặt, có ý chỉ nhắc nhở nói: "Tìm đại phu, cũng không phải chuyện trong một ngày, nên cẩn thận tìm, nếu như gặp phải loại đại phu Mông Cổ hay gì đó, mất tiền cũng không sao, còn có thể làm bệnh tình thêm nặng. Đại phu ở Bình Châu cũng chỉ có mấy người, chân đến chân đi, ta xem, cũng sẽ không có nhiều hiệu quả, chẳng bằng tìm kiếm ở nơi xa một chút, may ra có thể gặp được thần y cũng không biết chừng." Nói xong những lời này, Tô Giáng Thần lại nói: "Đều do ta làm miệng, không việc gì lại làm cho mợ lo lắng, thật sự là có lỗi."

"Người đứa nhỏ này." Đại phu nhân tiến tới vài bước, lôi kéo tay nàng nói: "Tâm ý của người, ta là hiểu được. Biểu ca của người thân mình không tốt, làm biểu muội quan tâm một chút cũng là lẽ thường. Ngược lại là người làm nẫu thân ta đây, chỉ biết cho đứa nhỏ uống thuốc, lại không biết nghĩ đến

việc tìm đại phu đến xem, thiếu chút nữa làm chậm trễ bệnh của đứa nhỏ cũng thôi đi, cũng thiếu chút chặt đứt huyết mạch nhà mình. Mợ tạ người còn không kịp, sao có thể trách người?"

Tô Giáng Thần khiếm tốn vài câu, sau đó lại cáo từ rời đi. Trở lại trong viện, Trần Châu tiến lên nói: "Từ ma ma vụng trộm phái người đến đây."

Tô Giáng Thần nâng chung trà lên uống một ngụm trà, sau đó mới cười lạnh nói: "Xem như nàng thông minh, còn biết người nào là chủ nhân, người nào là nàng nên nịnh bợ."

Trần châu thấy sắc mặt nàng không tệ, liền tiếp tục nói: "Nô tỳ đã phân phó tiểu nha hoàn lưu ý một chút, kết quả nghe được một tin tức, nói là Phi Thúy cô nương xảy thai, đã mang thai mấy tháng, lại bị Bạch di nương chuốc được phá bỏ, có người còn nói, đứa nhỏ kia"

Trần Châu do dự, những lời dưới đây, thực không nên để tiểu hài tử nghe, cũng không nên do một nha hoàn chưa chồng như nàng đi nói.

"Tiếp tục nói tiếp, đứa nhỏ kia làm sao vậy?" Tô Giáng Thần không để ý tới, tiếp tục hỏi.

"Nghe nói là là một nam hài." Trần Châu thật cẩn thận nói: "Phi Thúy cứ che dấu việc chuyện này rất kín, ai cũng không biết. Một ngày gần đây, Bạch di nương ban thường được, nàng đều đi, sau lại, không biết nha hoàn nào ở trước mặt Bạch di nương tố cáo mật, tiết lộ việc làm của Phi Thúy, Bạch di nương nhất thời tức giận không chịu nổi, liền hi lý hồ đồ chạy tới chuốc được."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Tâm Tư Tinh Tế

Bạch di nương này, rõ ràng là trúng kế của người khác. Bất quá, trong lòng Tô Giáng Thần có chút đáng tiếc, nếu như thật là nam hài, vậy nếu sinh hạ, tốt xấu gì cũng là huyết mạch của phụ thân, mẫu thân cũng có nơi dựa vào. Tuy nói đứa nhỏ không phải do mẫu thân thân sinh, nhưng cũng tốt hơn là không có.

Tô Giáng Thần cứ mãi miết suy nghĩ, chưa đến nửa ngày liền đi vào giấc ngủ.

Đội Tô Giáng Thần tỉnh lại, Từ Ngọc liền thu xếp bữa tối. Tô Giáng Thần không có gì khẩu vị, ăn mấy miếng lại để xuống. Từ Ngọc thấy Tô Giáng Thần khẩu vị không tốt, liền chuẩn bị một chút mứt hoa quả và hoa quả tươi.

Tô Giáng Thần liếc mắt một cái, sau đó hỏi Từ Ngọc: "Chuyện mà ta sai người lưu ý thế nào rồi?"

"Nô tỳ lưu ý một chút, tiểu thư trở về không lâu, trong viện của đại phu nhân liền gặp trộm, còn từ trên người một tiểu nha hoàn lục soát được đồ bị trộm, đại phu nhân tức giận vô cùng, ngay tại chỗ cho người đánh chết nha hoàn kia." Sắc mặt Từ Ngọc thực bình tĩnh nói, dường như không phải đang nói về sinh mệnh của một người. "Trong phủ lời đồn gì cũng đều có, có người nói nha hoàn kia muốn quyến rũ đại thiếu gia, bị đại phu nhân đánh chết, còn nói, nha hoàn kia có thai, bị người phát hiện, chính mình không muốn sống, nên tự tử."

Tô Giáng Thần lần chuỗi Phật châu trong tay, khóe miệng nổi lên một chút cười lạnh. Nàng tự nhiên biết rõ nội tình trong đó, nói vậy là đại phu nhân đã phát hiện trong thuốc uống của con mình có vấn đề, nha hoàn kia đúng là không biết sống chết, muốn nhân cơ hội đi báo tin, lại bị đại phu nhân bắt được, vì che dấu tầm mắt của mọi người, đại phu nhân tất nhiên là nói nha hoàn này đã ăn trộm này nọ, về phần phạt trọng, đơn giản là muốn giết người diệt khẩu mà thôi.

Ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe, Tô Giáng Thần một chút cũng không đồng tình với nha hoàn kia, kiếp trước, nha hoàn này đã dấu diễm chính mình cùng với Tổng Từ Tuấn tư thông, cũng liền thôi đi, cứ nhiên còn thì thầm to nhỏ bên gối, mưu toan ngáng chân chính mình, nếu không phải chính mình trong lúc vô ý nghe được, chỉ sợ đã gặp ám toán. Tô Giáng Thần sở dĩ biết được thuốc của Tổng Từ Huy có vấn đề, ngoại trừ ngay từ đầu liền cảm thấy bệnh tình của Tổng Từ Huy có điểm kỳ quái, chính là sau lại nhìn thấy nha hoàn này mới nhớ lại, nhớ lại kiếp trước Tổng Từ Tuấn có lần uống say, nói nha hoàn kia vì hấn lập được công lớn, hẳn đã đáp ứng cho nàng làm di nương.

Cái dạng công lớn gì, sẽ làm cho Tổng Từ Tuấn nhớ mãi không quên, tất nhiên là chuyện hạ độc hại chết Tổng Từ Huy. Nhị phòng chẳng những đưa tay thân của mình đến Tô phủ, còn đưa tay đến trong phòng huynh đệ của chính mình, đã tam to lớn như thế, thủ đoạn ngoan độc như thế, vì sao còn có thể một đời phong quang? Không, kiếp này, nàng quyết sẽ không để cho nhị phòng thực hiện được, nàng muốn người của nhị phòng, vì những tội ác mà bọn họ đã làm ra mà trả giá, để cho bọn họ nếm thử mùi vị của báo ứng, vừa nghĩ như vậy, nàng liền cảm thấy chuỗi Phật châu trở nên nặng hơn rất nhiều. Tô Giáng Thần sờ sờ chuỗi Phật châu nói: "Ta không xuống Địa Ngục, ai xuống địa ngục? Nếu không thể đem những tên gian nịnh này diệt trừ, ngày sau chỉ càng thêm gây họa cho người vô tội." ——

Thời điểm Ninh ma ma đến viện của Tô Giáng Thần, Tô Giáng Thần đang cùng vài nha hoàn đá cầu, Ninh ma ma tiến lên nói: "Không biết tiểu thư gọi nô tỳ đến, có gì phân phó?"

Tô Giáng Thần đã sớm chơi đến mờ mắt, thấy Ninh ma ma đến đây, liền nói: "Hôm nay, là có chuyện muốn làm phiền ma ma." Nàng vẫy tay cho nha hoàn lui xuống, cùng với Ninh ma ma trở về trong phòng.

Trong phòng liền chỉ có một mình Từ Ngọc đang thiêu thừa. Từ Ngọc vừa thấy Ninh ma ma đến, lập tức chuyển một cái ghế con đến cho Ninh ma ma ngồi, Tô Giáng Thần ngồi trên tháp, nhìn Ninh ma ma một bộ dáng rất bất an, Tô Giáng Thần lập tức ra hiệu bằng ánh mắt với Từ Ngọc, Từ Ngọc bưng một quả một chung nhỏ được bao bọc rất kỹ, đặt ở trước mặt Ninh ma ma.

"Ma ma, chuyện này nhờ người khác ta đều lo lắng, không có biện pháp, chỉ có thể làm phiền ma ma đi một chuyến." Nàng chỉ đến cái chung nhỏ trên bàn, nói: "Đây là canh nhân sâm Xuyên Bối, phụ thân thường ngày thích uống nhất."

Ninh ma ma vừa mới bắt đầu có điểm khó hiểu, chuyện này, tùy tiện tìm một nha hoàn thì tốt rồi, sao phải cần phiền tới đến chính mình?

Tô Giáng Thần nâng tách trà lên, dùng nắp gạt lá trà đi, mới chậm rãi nói: "Phụ thân vừa mới gặp phải một ít chuyện không hài lòng, nếu như lúc này có người nhân cơ hội ở phía sau tiến lời gièm pha, chỉ sợ đối với mẫu thân bất lợi. Chung canh này, cũng là tấm lòng của người làm nữ nhi hiếu thuận phụ thân, cũng là tấm lòng của người làm thê tử quan tâm đến phụ quân của chính mình. Mẹ, người kiến thức rộng, không cần ta dạy cho người nên nói như thế nào đi?"

Ninh ma ma lập tức liền hiểu được ý tứ của Tô Giáng Thần, tiểu thư đây là tạo một bậc thang cho cho lão gia và phu nhân bước xuống, hai người kia tính tình quật cường, sĩ diện cũng tốt lớn, muốn làm cho bọn họ cúi đầu với nhau, chỉ dựa vào chút sóng gió trong phủ này là không được, hơn nữa, phu nhân một khi rời nhà quá lâu, chẳng những sẽ có người nhân cơ hội ngăn chân, cũng sẽ đối với quyền không chế trong phủ cũng dần dần mất đi, vừa nghĩ đến đây, mặt của Ninh ma ma liền như như hoa cúc, "Nếu như tiểu thư đã phân phó, nô tỳ nhất định tận tâm hết sức làm tốt." Ninh ma ma cẩn thận nâng cái chung kia lên, sau đó hành lễ cáo lui.

Bên trong Tô phủ, bởi vì phu nhân chủ trì việc bếp núc trở về thăm nhà mẹ, Bạch di nương tạm quản mọi sự vụ lớn nhỏ trong phủ, nhưng Bạch di nương là xuất thân từ con nhà nghèo, không có kiến thức gì, chỉ biết cắt xén tiền, ở trong một tháng ngân ngân, liền đã đắc tội với hết thảy quản sự lớn nhỏ trong phủ. Đám nha hoàn bà tử trong phủ, toàn bộ lộn xộn, đục nước béo cò, nói chêm đâm chọc, thật là một đám không đếm xuể. May mắn Tổng thị còn để lại vài ma ma đắc lực, tạm thời đem những trường hợp này đè ép xuống.

Giờ phút này, Tô Duệ ở trong thư phòng xem sổ sách, nhưng suy nghĩ cũng không đặt ở đây. Kỳ thật, đối với Phi Thúy, hắn cũng không có gì gọi là yêu thích, đối lại bình thường, Bạch di nương làm như vậy, nhiều lắm chỉ khiến cho hắn mắng một chút là xong, chỉ khi nào liên lụy đến vấn đề con nối dòng, vậy thì hoàn toàn khác hẳn, hắn dưới gối vô từ nhiều năm, gia nghiệp to lớn như vậy, ngày sau lưu lại cho ai kế thừa, đã trở thành tâm bệnh lớn nhất của hắn. Nguyên bản ngóng trông có con trai trưởng có thể kế thừa gia nghiệp của hắn, nhưng Tổng thị sau khi sinh một nữ nhi, chậm chạp không có tin tức gì truyền đến, nấp thêm vài người tiểu thiếp, nói là ham mê nữ sắc, không bằng nói là vì khai chi tán diệp càng. Nhưng đám tiểu thiếp này, một đám tiến vào, nhưng không có một người vì hắn sinh hạ con nối dòng. Nay, Phi Thúy thật vất vả mới có đứa nhỏ, lại bị một chén thuốc của Bạch di nương làm cho mất đi, đại phu nói bởi vì thời gian quá ngắn, nhìn không ra là nam hay là nữ, nhưng nếu như là một nam thai, nghĩ đến đây, Tô Duệ hận Bạch di nương ghen ghét ghen lợi.

Nhắm mắt lại, hắn nhu nhu thái dương, sau đó thở dài: "Thật sự là đáng tiếc."

Đang nghĩ tới, bên ngoài có gã sai vặt thật cẩn thận hồi báo nói: "Lão gia, Ninh ma ma đến đây."

Tô Duệ có điểm kinh ngạc, Ninh ma ma trở về làm cái gì?

Tô Duệ gõ nhẹ trên mặt bàn, sau đó nói: "Nếu người đã ở ngoài cửa, để cho nàng vào đi." Hai ngày nay chỉ lo xử lý những việc trong nhà, nên không nhớ tới Tổng thị, tính toán nàng về nhà mẹ đẻ, cũng đã một tháng có thừa.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thông Minh Lại Bị Thông Minh Hại

Nghĩ đến Tổng thị, Tô Duệ như vậy, hắn đương nhiên biết Tổng thị lần này trở về, một nửa cũng là vì giận đối chính mình. Nghĩ đến thời điểm Tổng thị ở trong phủ, mọi việc trong phủ đều gọn gàng trật tự, hắn không khỏi có chút hi vọng Tổng thị có thể nhanh chóng trở về.

Sau khi Ninh ma ma tiến vào, hành lễ với Tô Duệ, nhìn thấy Tô Duệ hôm nay mặc một bộ áo bào cổ tròn hoa văn sóng gọn màu tím nhạt, thần sắc lộ ra vẻ tiêu sụy, sắc mặt tái nhợt, so với thần thái mọi khi thật là khác nhau rất lớn.

Nàng lập tức rũ mắt xuống mặt, thăm than nói tâm tư của tiểu thư quả nhiên tinh tế.

"Ma ma lần này trở về, là do phu nhân phân phó?" Tô Duệ khẽ nheo mắt, nửa tựa vào thành ghế, vẻ mặt mệt mỏi.

Ninh ma ma đáp: "Phu nhân lo nhớ lão gia, phái nô tỳ trở về nói với lão gia một tiếng, lão thái thái thân mình tốt, có lẽ qua một khoảng thời gian thì có thể trở về. Phu nhân nói, lão gia trăm ngàn không nên để bản thân quá mệt mỏi, có chuyện gì, phân phó người phía dưới đi làm là được rồi, không cần mọi chuyện đều tự mình đi làm."

Lời này, giống như lời nói của Tổng thị, lại không giống như lời của Tổng thị, Tô Duệ có điểm mơ hồ, sao lại cảm thấy có điều không đúng?

Ninh ma ma đặt hộp đựng thức ăn kiểu hoa Hải Đường sơn hình song Phượng trình tường màu vàng đặt lên trên án, sau đó nói: "Phu nhân lo lắng cho sức khỏe của lão gia, cùng với tiểu thư hầm món canh này, nói là để cho lão gia bồi bổ thân mình, đề nâng cao tinh thần. Nô tỳ lần này trở về, chính là đưa canh đến."

Ánh mắt của Tô Duệ xẹt qua một tia nghi hoặc, đây có nghĩa là Tổng thị cúi đầu? Hay là nói, nàng muốn nhân cơ hội biểu hiện một mặt hiền huệ của nàng. Ninh ma ma lấy ra một bát sứ thanh hoa, rót một chén canh, nói với Tô Duệ: "Lão gia, thừa dịp còn nóng nên uống ngay, miễn cho canh lạnh lại ảnh hưởng đến mùi vị."

Tô Duệ uống một ngụm, phát hiện canh này đúng là do Tổng thị tự tay hầm, trong lòng nhất thời cảm thấy ấm áp, híp mắt, hần lập tức liền uống một hơi hết chén canh. Ninh ma ma thừa dịp lúc này, lấy ra một đĩa mứt hoa quả, sau đó nói: "Phu nhân còn chuẩn bị mứt hoa quả."

Mắt Tô Duệ chợt lóe lên tia sáng, nói với Ninh ma ma "Ma ma, sức khỏe của phu nhân như thế nào? Cũng không thể bởi vì chăm bệnh lại dễ mắc bệnh. Ta nghe người ta nói, lão thái thái trước đó vài ngày còn ngắt một hời." Tổng thị thật là vì một chén canh nên để cho Ninh ma ma trở về? Hay là nói muốn dò hỏi thái độ của chính mình đối với chuyện của Phi Thúy?

Đây là dò thử? Dò thử mục đích đằng sau của việc Thử Tổng thị đưa canh lại. Ninh ma ma trong mắt hiện lên một tia khinh thường, lập tức đáp: "Đúng vậy, lần trước lão thái thái ngắt một hời, may mắn là được cứu trị thích đáng, đã không còn trở ngại. Lục cô nải nải trước đó vài ngày cũng trở về nhà mẹ đẻ, cùng với phu nhân ở trước giường chăm bệnh. Tiểu thư cũng thực nhu thuận, lúc rảnh rỗi, liền cùng phu nhân ở bên người lão thái thái tận hiếu. Mấy ngày nay, tinh thần phu nhân có không tốt lắm, bất quá sức khỏe vẫn tốt."

"Vậy là tốt rồi." Tô Duệ bất động thanh sắc nói: "Tiểu thư rời Tổng phủ lâu như vậy, có quen không? Nếu như không quen, gọi tiểu thư trở về trước đi."

"Ý tứ của lão gia, nô tỳ sẽ chuyển cho phu nhân, nếu như không có việc gì, nô tỳ xin cáo lui trước." Ninh ma ma tất nhiên biết ý tứ của Tô Duệ, tiểu thư trở lại, phu nhân làm sao còn ở lại được? Trừ phi bệnh của lão thái thái thật sự thực nghiêm trọng, nếu không, phu nhân nhất định là không thể để mặc tiểu thư được.

Ninh ma ma một hời đến Tổng phủ, liền đem nguyên lời kể lại cho Tô Giáng Thần nghe, Tô Giáng Thần uống một ngụm trà, thần nhiên nói: "Ta đã biết."

Ninh ma ma có điểm kinh ngạc, nên nói: "Tiểu thư ——"

"Ma ma có từng nghe qua câu vẽ rắn thêm chân chưa?" Tô Giáng Thần hé miệng cười nói, "Ta cho người đưa canh đi, người cần gì phải làm những điều dư thừa như vậy?"

Ninh ma ma cả kinh, đây là mứt hoa quả gây họa?

"Nương ở bên cạnh lão thái thái chăm bệnh, có thời gian rảnh rỗi hầm một món canh, cũng không có gì đáng ngạc nhiên, ngạc nhiên là, còn có thể chuẩn bị món đồ ăn vặt như mứt hoa quả." Tô Giáng Thần lạnh lùng nói: "Cái gọi là thông minh lại bị thông minh hại, chính là đạo lý này."

Ninh ma ma cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, Tổng thị phải thăm bệnh, hầm canh khẳng định là vội vã, còn có tâm tư gì nhớ đến món mứt hoa quả này. Lão gia nhìn thấy mứt hoa quả, sẽ tự nhiên mà cho rằng bệnh tình của lão thái thái không nghiêm trọng, cái gọi là ngắt xiù kia, chỉ sợ là cố ý đánh tiếng mà thôi. Dù sao, là nữ nhi đang chăm bệnh cho mẫu thân, chẳng những vì phu quân hầm canh, còn có thể chuẩn bị món mứt hoa quả mà phu quân yêu thích một cách thỏa đáng, đây có vẻ gì là giống với bộ dạng của một nữ nhi đang lo lắng sao? Nhưng lại có vẻ giống như một người thê tử đang từng bước tính kế.

"Đều là nô tỳ tham công hóng việc, thỉnh tiểu thư trách phạt." Ninh ma ma đối với Tô Giáng Thần nói.

"Được rồi, người là lão nhân ở trước mặt phu nhân, vì nàng suy nghĩ, đó cũng là bản phận." Tô Giáng Thần đứng lên, "Chuyện này, người không cần để ý tới, qua mấy ngày, tự nhiên cũng từ từ hồi chuyển."

Đội Trần Châu tiễn Ninh ma ma đi, Tô Giáng Thần nói: "Ngày hôm nay, các người đều thấy được, về sau làm việc gì, nhất định phải nhớ kỹ, chủ tử phân phó như thế nào, liền làm như thế ấy, bằng không, làm hỏng việc, cũng đừng trách ta không khách khí." Tô Giáng Thần thất bại trong gang tấc, trong lòng có điểm mất hứng.

Từ Ngọc tiến lên nói: "Tiểu thư có nghĩ ra biện pháp bỏ cứu?"

Tô Giáng Thần vuốt ve cái tách sứ thanh hoa trong tay, sau đó khẽ cười nói: "Nhất động chẳng bằng nhất tĩnh, yên lặng chờ xem đi." Lại làm thêm mấy động tác nhỏ, chỉ sợ phụ thân trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Bất quá, Tô Giáng Thần sờ đi không lo lắng, chủ yếu vẫn là do Ninh ma ma ứng đối cũng coi như khéo, trọng yếu nhất là, Ninh ma ma không có đi dò hỏi chuyện tình của Phi Thúy, nếu như nàng chạy tới dò hỏi, như vậy phụ thân sẽ suy nghĩ như thế nào, cũng khó có thể đoán được. Hơn nữa, Tô Giáng Thần tin tưởng, trong khoảng thời gian gần phụ thân sẽ có chút nghi ngờ, nhưng thời gian lâu rồi, cũng chỉ sẽ cho rằng đây là do thê tử quan tâm đến chính mình, nhất định sẽ không lại nghĩ theo phương diện kia. Nhân tâm, sẽ theo thời gian khác nhau phát sinh ra biến hóa khác nhau, Tô Giáng Thần là người từng trải, làm sao có thể không biết tư vị trong đó.

Qua mấy ngày, Tổng thị đột nhiên gọi Tô Giáng Thần đến, Tô Giáng Thần không biết xảy ra chuyện gì, đi theo nha hoàn đến trong phòng Tổng thị, còn chưa bước vào cửa, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc : "Nô tỳ ở trong chùa, không thời khắc nào là không nhớ phu nhân và tiểu thư, nay được nhìn thấy phu nhân, nô tỳ trong lòng cuối cùng an tâm không ít."

Hương ma ma, mẹ ta như thế nào lại trở về? Tô Giáng Thần có điểm giận, ở trong chùa êm đẹp không tốt sao? Lại muốn vội vàng trở về để ghé thăm ta và nương sao?

Bước nhanh vào, quả nhiên nhìn thấy Hương ma ma đang cầm chổi mỹ nhân để gõ chân cho Tổng thị, Tô Giáng Thần quét mắt qua mẹ ta, thấy mẹ ta vẫn không có đứng dậy hành lễ, liền ho khan vài tiếng.

Ở phía sau, Hương ma ma đứng dậy, đối với Tô Giáng Thần nói: "Ai nha, tiểu thư thật cao lên không ít."

Trong mắt Tổng thị xẹt qua một tia không vui, lại nói với nữ nhi : "Không có quy củ, nhìn thấy người cũng không biết hành lễ?"

Những lời này rõ ràng là mắng Hương ma ma, Hương ma ma tựa hồ cũng nghe ra ý tứ trong lời nói, liền có chút xấu hổ.

Tô Giáng Thần tiến lên hành lễ, sau đó hỏi Tổng thị nói: "Nương bảo con lại đây, là có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tô Duệ Đến

Tổng thị uống một ngụm trà, sau đó nói: "Cũng không có chuyện gì lớn, chính là muốn cho Hương ma ma đến chỗ con hầu hạ." Mẹ con liếc nhìn nhau, đều hiểu rõ ý lẫn nhau.

Tô Giáng Thần nói: "Nữ nhi còn đang muốn xin nương một vị ma ma, bây giờ, nữ nhi cũng không cần mở miệng rồi."

Tô Giáng Thần dẫn Hương ma ma đi về viện của mình, Hương ma ma vài lần muốn mở miệng nói chuyện, đều bị gương mặt lạnh lùng của Tô Giáng Thần dọa đến không dám mở miệng.

Mấy tháng vừa rồi ở trong am, nàng đã chịu đủ cực khổ, không bao giờ lại muốn trở về nơi đó. Tổng thị muốn cho nàng đi đến viện của Tô Giáng Thần, vậy thì đi thôi, dù sao cũng tốt hơn so với ở trong am tốt hơn gấp trăm lần. Hương ma ma ở trong lòng âm thầm cân nhắc.

Trở lại trong phòng, Tô Giáng Thần liền nói với Hương ma ma: "Trong phòng này nha hoàn tổng cộng cũng chỉ có vài người như vậy, mỗi người có một công việc. Ta nghĩ, người vẫn nên phụ trách quản các tiểu nha hoàn này, miễn cho xảy ra sai lầm lại làm Tô phủ đánh mất mặt mũi."

"Vâng." Hương ma ma âm thầm cắn răng, đây là công việc gì, rõ ràng là muốn mất mặt mũi của nàng mất sạch, phải biết rằng thân thích của nàng đều làm việc ở Tô phủ, nàng chẳng những không thể có thể diện giống như Ninh ma ma, còn phải đi quản mấy tiểu nha hoàn, tiểu thư rốt cuộc hiểu cách phân phối công việc hay không?

Nhưng Hương ma ma cũng không dám phản bác vào lúc này làm mất mặt mũi của Tô Giáng Thần, ngoan ngoãn chấp nhận công việc, lui xuống.

Hương ma ma vừa lui xuống, Từ Ngọc liền tiến lên nói: "Vừa mới hỏi nha hoàn hầu hạ trong phòng phu nhân, nghe nói là lão thái thái phái người đem nàng đón về về, còn nói lời hứa nguyện lúc trước, cũng đã trả xong rồi."

Tô Giáng Thần hé ra gương mặt lạnh lùng, trào phúng nói: "Lão thái thái bệnh cũng thật đúng lúc, còn có sức nhàn hạ thoải mái đi nhúng tay vào chuyện của Tô phủ, thật làm cho ta đại khai nhãn giới." Xem ra, phải ly gián quan hệ của lão thái thái và nương mới được, bằng không, chính mình trừ bỏ một cái tai họa, lại nảy ra một cái tai họa, khi nào mới yên ổn được.

Lại nhìn về hướng Hương ma ma rồi đi, khoe miệng Tô Giáng Thần hé ra một tia cười lạnh, là chính nàng muốn trở lại, vậy thì đừng trách ta một chút tình nghĩa cũng không niệm.

Mấy ngày sau, lục cô nãi nãi sẽ mang theo Lam nhi của mình rời đi rồi, lão thái thái cũng không có nói gì, liền để các nàng rời đi. Ngược lại là Tổng thị nói phải đi về, lão thái thái chết sống đều muốn Tổng thị ở lại thêm một khoảng thời gian nữa.

Sáng sớm, Trần Châu đột nhiên xốc rèm cửa lên nói: "Tiểu thư, lão gia tới đón phu nhân."

Tô Giáng Thần nghe vậy rất vui vẻ, phụ thân rốt cục cũng tới đón các nàng. Vì thế nàng vội vàng nói: "Mau đi thu dọn hòm xiềng cho ta." Tổng phủ này, nàng một khắc cũng không muốn ở lại, đừng nói là ở lại, chỉ cần nghe đến tên của nơi này, nàng đều đã ngáy đến tận cổ.

Tô Duệ và Tống thị lúc này đều ở trong phòng lão thái thái, Tô Duệ hôm nay mặc một kiện áo bào viền lĩnh hoa văn chìm bằng gấm màu xanh ngọc bích, bên hông đeo một chuỗi ngọc bội, vừa thấy lão thái thái, liền hành lễ nói: "Tiểu tể (*con rể) tới để bồi tội với lão thái thái, sức khỏe của lão thái thái hiện tại đã tốt hơn chút nào chưa ạ?"

Tô lão thái thái cười đến nhắm cả mắt, vội hỏi: "Cô gia không cần đa lễ, bồi tội cái gì, lão thái bà ta cũng không phải đang rất tốt hay sao, hơn nữa, Nguyệt Nương không phải vẫn luôn ở bên cạnh ta hầu hạ, người kinh doanh bận rộn, sao có thể để cho người chạy tới chạy lui."

Hôm nay Tống thị mặc một kiện áo lụa bạch điệp xuyên hoa màu nâu nhạt, bên dưới mặc một kiện váy mã diện bằng tơ lụa màu xanh trúc điệp, tóc búi kiểu đóa mã kê, trên đầu cài một cây trâm đầu Phượng bằng vàng ròng khảm thanh kim thạch, một đóa mầu đơn trên búi tóc, tai mang một đôi khuyên tai phi thủy trích châu. Lúc này nàng vẻ mặt tươi cười, nói: "Nương, lão gia đã sớm muốn đến thăm người, chính là sự vụ trong phủ nhiều lắm, thoát không nổi thân, vẫn thỉnh nương tha thứ."

"Người một nhà lại nói đến lời hai nhà gì chứ, nói ra ngoài, không chừng người ta sẽ chê cười chúng ta. Hơn nữa, cô gia bận trong bận ngoài, một mình cũng vất vả. Người không cần nhắc làm thế nào để giúp cô gia phân ưu, lại làm cho cô gia vì người lo lắng, thật sự là nên đánh." Lão thái thái già vợ không vui giáo huấn nữ nhi của chính mình, Tống thị cúi đầu, mũi nhìn mất, mắt nhìn tâm.

Tô Duệ mở miệng nói: "Lão thái thái bớt giận, Nguyệt Nương mấy năm này lo liệu gia vụ, đã tận tâm hết sức, giúp ta phân ưu không ít. Nay lão thái thái thân mình không khỏe, Nguyệt Nương là nữ nhi của người, tất nhiên phải tận hiếu(* làm tròn đạo hiếu). Tiểu tể tuy rằng là một thương nhân, nhưng cũng hiểu được hiếu đạo chính là nhân luân chi thường."

"Lời này của cô gia ta thích nghe." Lão thái thái cười nói: "Nữ nhi này của ta, thật là có phúc khí, gả cho một nam nhân như cô gia, thật là đã phúc đức tu luyện nẩy kiếp. Thời điểm nàng ở trước mặt ta hầu hạ, ta cũng thường nói, cô gia có thể xem như là nhân trung chi long, cưới nàng, là do tạo hoá của nàng, Phật tổ phù hộ."

"Lão thái thái quá khen, tiểu tể làm sao dám đương những lời nói tốt như vậy." Trong mắt Tô Duệ hiện lên một chút tinh quang, sau đó nói: "Nguyệt Nương thập phần hiền lành, vẫn là lão thái thái dạy tốt."

Lão thái thái nghe xong lời này lại thư thái, vốn dĩ Tô Duệ tự mình tới đón mẹ con Tống thị, đã làm cho nàng vô cùng có mặt mũi, lúc này lại thấy hắn nói lên nhiều lời ca ngợi Tống thị như vậy, làm mẫu thân, nàng tự nhiên vô cùng tự hào vui vẻ.

Đang chuẩn bị nói thêm mấy câu, nha hoàn bên ngoài bẩm báo: "Lão thái thái, biểu tiểu thư đã đến."

"Ngoại tôn nữ đã đến, đến thật đúng lúc." Lão thái thái cao hứng nói, "Nhanh đi cho nàng tiến vào."

Trần Châu xúc mạnh lên, Tô Giáng Thần bước từng bước nhỏ uyển chuyển tiến đến, nàng hôm nay mặc một kiện áo thêu hoa lê màu hồng, váy hoa dài màu hồng nhạt, tóc búi kiểu song nha kê, cài một cây trâm hồ điệp vàng ròng, trên cổ tay mang theo một đôi vàng ròng khảm bảo thạch.

Nàng vừa tiến vào, cũng không vội vã chạy về hướng Tô Duệ, ngược lại vẫn quy củ hành lễ với lão thái thái và Tống thị, cuối cùng mới hành lễ với Tô Duệ, sau đó lập tức chạy đến bên người hắn nói: "Phụ thân, nữ nhi rất nhớ người."

Tô Duệ sờ sờ đầu nữ nhi nói: "Nữ nhi ở có quen không?"

Tô Giáng Thần gật gật đầu, sau đó nói: "Chính là nhớ phụ thân."

Trong mắt Tô Duệ hiện lên ý cười, nữ nhi này thật sự một chút cũng không hề sinh ra xa lạ với hắn. "Vậy có muốn cùng với phụ thân trở về không?"

Tô Giáng Thần nhìn Tống thị, sau đó lại nhìn Tô Duệ, cuối cùng nói: "Về cùng với nương sao?"

Tô Duệ nhìn qua Tống thị, sau đó đáp: "Tất nhiên là cùng nhau."

Tô Giáng Thần mỉm cười, đáp: "Vậy thì, đương nhiên là được rồi."

Lão thái thái ở một bên nghe vậy, vội vàng nói: "Con phải đi về, lão thái thái ta ngược lại là không quen."

Tô Giáng Thần nghe vậy, chỉ cười nói: "Ngoại tổ mẩu có cháu gái cùng tôn tử, phụ thân chỉ có Giáng Thần thôi."

Ý tứ của lời này, mọi người vừa nghe cũng đều hiểu được, lão thái thái cũng không tiện nói gì thêm, chỉ đối với Tô Duệ và Tống thị trò chuyện việc nhà. Ngay tại thời điểm Tô Duệ và Tống thị cũng không biết nói chuyện gì, cứ cừu đại phòng và nhị phòng đều phái người đến thỉnh Tô Duệ đi qua uống rượu. Đợi cho đến nửa đêm, Tô Duệ mới say khướt trở lại trong phòng Tống thị, Tống thị vội vàng phân phó nha hoàn đi nấu canh tỉnh rượu, nàng liền hầu hạ phụ quân của chính mình thay quần áo, cởi giày...

Chương 114: Làm Một Chút Động Tác Nhỏ

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Tô Giáng Thần đã bị nha hoàn do Tổng thị phái tới đánh thức, đầu tiên là một phen rửa mặt chải đầu, sau đó Tổng thị liền dắt nàng đi đến phòng lão thái thái. Lão thái thái đã sớm đoán được mẹ con Tổng thị đến, cũng đã sớm thức dậy rửa mặt chải đầu một phen. Nàng hôm nay cố ý mặc một kiện áo lụa thêu một nhành hồng mai màu vàng, váy mã diện thêu hoa ngũ sắc, vừa thấy mẹ con Tổng thị đến, trên mặt nồng đậm vẻ không nở, đợi mẹ con hai người hành lễ xong, liền phân phó nha hoàn lấy điểm tâm, lập tức vẫy tay để cho Tô Giáng Thần đến bên người nàng, cầm tay Giáng Thần thở dài: "Ai, ta đã già, cũng không biết còn có thể nhìn con mấy lần. Vốn nghĩ để cho con ở bên cạnh bồi lão thái bà ta lâu một chút, nhưng cũng không đành lòng để cho cả nhà các người cốt nhục chia lìa. Mắt thấy ngày tết sắp đến, ta cũng không thể ngăn cản các người về nhà. Ai, ta thật là luyến tiếc con."

Tô Giáng Thần nhìn sang Tổng thị, thấy nàng chỉ mỉm cười, dường như không có ý mở miệng, lập tức giong giọng nói với lão thái thái: "Ngoại tổ mẫu không cần lo lắng, phải chú ý đến thân thể, con sau này sẽ thường xuyên tới thăm ngoại tổ mẫu."

Lão thái thái bỗng nhiên ướt mắt, ôm Tô Giáng Thần vào trong lòng, nói: "Nhìn xem, tiểu tâm can của ta thật hiểu chuyện, thật không uổng công ngoại tổ mẫu thương người như vậy."

Tô Giáng Thần thờ ơ lạnh nhạt, trên mặt tuy rằng vẫn là một bộ dạng không nở chia xa, nhưng trong lòng lại ước gì có thể sớm một chút rời đi, nhất là thời điểm nhìn lão thái thái kia nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, nàng càng muốn phui tay ra, miễn cho chính mình sẽ bị sắc mặt này của bà ta làm cho ghê tởm. Một màn lão thái thái trở mặt vô tình kia, đến bây giờ vẫn khắc sâu ở trong đầu nàng, đối với lão thái thái trong ngoài không đồng nhất này, nàng thật sự là đã quá quen thuộc, quen thuộc đến mức lão thái thái chau mày, nàng liền biết lão thái thái muốn diễn tiết mục gì. Nhìn lão thái thái nắm chặt cổ tay nàng, Tô Giáng Thần lựa chọn coi thường. Hiện tại, còn không có thể cùng nàng trở mặt, dù sao, làm một kẻ vẫn bối lại bất kính đối với trưởng bối, truyền ra chỉ biết sẽ làm mất thể diện của Tô phủ, chứ không phải là thể diện của lão thái thái.

Tổng thị lại khác, đôi mắt đỏ lên nói: "Nương, người trăm ngàn lần chớ để ưu thương, thân mình quan trọng hơn, nữ nhi về sau sẽ thường xuyên mang nữ nhi lại đây xem người, thời điểm con không ở bên người, người nhưng trăm ngàn lần phải bảo trọng thân mình, đừng cùng đám người tiểu nhân kia bực mình, thân mình là quan trọng nhất."

"Ta biết, ta biết." Lão thái thái cầm khăn tay lau lau khóe mắt, nha hoàn bưng lên trên bàn một món điểm tâm tinh xảo, lão thái thái lập tức lôi kéo Tô Giáng Thần ở bên người ngồi xuống, nói: "Con ăn điểm tâm đi."

"Vâng." Tô Giáng Thần ngoan ngoãn ngồi ăn điểm tâm, không hề quấy rầy lão thái thái và Tổng thị nói chuyện, lúc này một nha hoàn khác bưng đến một cái khay, mặt trên đặt ba cái hà bao lụa thêu bách tử thiên tôn màu đỏ thắm, lão thái thái nói: "Đây là ta trước đó vài ngày phân phó phòng châm tuyền làm, bên trong có Đinh Hương, cúc hoa. Nghe người ta nói, mấy thứ này có thể giúp ngủ ngon, còn có thể tiêu trừ một nhọc. Ta nghĩ người chủ trì việc bếp núc, ngày thường khó được thanh nhàn, thứ này người cầm lại đặt ở dưới gối đầu, cũng tốt hơn phần nào. Nói tới đây, lão thái bà vẫn muốn nhắc nhở với người vài câu, sự vụ trong phủ là không thể trì hoãn, nhưng cũng không thể để ảnh hưởng đến bản thân thân mình, sau khi người trở về, nên cẩn thận điều dưỡng thân mình, cũng có thể sớm ngày sinh một ngoại tôn để cho ta ôm." Dừng một chút, sau đó nói: "Còn có một chút thứ này nọ, người cũng nhất định phải cầm theo, coi như là người làm mẫu thân ta đây, một điểm tâm ý." Đại nha hoàn này lại đem một vài thứ trình lên, Tổng thị nhìn thoáng qua, liền nhận. Ngược lại ba cái hà bao kia, Tổng thị lại nhìn thêm vài lần.

"Cảm ơn nương." Tổng thị tươi cười nói: "Mọi người đều nói, trên đời này người tri kỷ nhất chính là mẫu thân của chính mình, lời này quả nhiên không sai."

Lão thái thái nghe vậy, mặt mày giãn ra, nói với Tổng thị: "Chỉ có người dẻo miệng."

Tô Giáng Thần cúi đầu ăn điểm tâm, đôi mắt cũng lơ đãng đảo qua hà bao trong tay Tổng thị, trong lòng vừa động.

Bái phòng xong đại phòng và nhị phòng, Tổng thị và Tô Giáng Thần trở về đến viện. Vừa tiến vào, Tô Giáng Thần liền làm nũng với Tổng thị, đòi bằng được cùng nàng thu thập hòm xiềng, Tổng thị không lay chuyển được nàng, chỉ phải đồng ý, nghĩ qua mấy canh giờ liền phải quay về, không cần phải ở tại đây nhưng đành cùng nữ nhi tốn thời gian.

Ngồi ở trong xe ngựa, Tô Giáng Thần nắm hà bao trong tay, khóe miệng lướt qua một tia cười lạnh, sau đó nói với Trần Châu và Từ Ngọc: "Đem cái hà bao này mở ra, đem mấy đóa hoa này nhét vào đi." Trần Châu và Từ Ngọc có chút kinh ngạc, những đóa hoa này nhìn rất quen thuộc, lại không biết nói từ đâu tới? Còn có, đồ án của hà bao, cũng không giống với những kiểu hà bao thường ngày tiểu thư đeo.

"Thất thần làm cái gì, nhanh đem hà bao này mở ra, đúng rồi, đường chỉ phải làm lại giống hệt như lúc trước, không thể để lộ kim dư ra, phải dọc theo đường thêu cũ, biết không?" Tô Giáng Thần cầm lấy một cây kéo, thật cẩn thận tiến cắt đứt đầu chỉ, sau đó cẩn thận kéo đầu sợi chỉ, hà bao lập tức tách ra thành hai phần, Tô Giáng Thần lôi một ít đóa hoa ra, lại nhét một ít đóa hoa vào, sau đó dọc theo lỗ kim có sẵn, cẩn thận khâu lại, mà hai nha hoàn kia cũng bắt chước Tô Giáng Thần bắt đầu vào việc.

Trở lại Tô phủ, Tô Giáng Thần nghĩ ngợi không đến một canh giờ, Từ Ngọc liền vén rèm tiến vào, Tô Giáng Thần đang ở trên tháp nghiêng người nghỉ ngơi, nghe được động tĩnh mở to mắt, nhìn lên Từ Ngọc nhân tiện nói: "Hòm xiềng của phu nhân đều đã xuống xe rồi?"

"Đều đã chuyển đến trong viện của phu nhân." Từ Ngọc cúi đầu nắm chặt hai bàn tay vào nhau nói, đối với tiểu thư, nàng chưa bao giờ dám nói nhiều một câu, rất sợ vị tiểu thư tâm tư khó lường này sẽ ghét bỏ chính mình.

Tô Giáng Thần nhìn thoáng qua hà bao trong tay chính mình , sau đó nói: "Nếu như vậy, ta cũng phải đi qua giúp đỡ mới phải." ——

Tổng thị nhìn thấy Tô Giáng Thần, ngạc nhiên nói: "Con như thế nào không nghỉ ngơi một chút, tàu xe mệt nhọc , con không mệt sao?"

"Nữ nhi vừa rồi ở trên xe ngựa đã ngủ một đường, hơn nữa, vừa mới trở về, còn có điểm không quen lắm, cứ tới đây nhìn một cái, xem nương có chuyện gì muốn nữ nhi giúp bắt tay hay không." Tô Giáng Thần rút vào bên người Tổng thị.

"Xem xem người nói, viện này có bọn nha đầu làm thì tốt rồi, làm sao còn cần tiểu chủ tử người động thủ?" Tổng thị trêu ghẹo nói .

"Nương ——" Tô Giáng Thần nắm lấy cánh tay Tổng thị khẽ lay ,đôi mắt sáng ngời cũng không ngừng chuyển động.

Động tác nhỏ này của nàng tự nhiên trốn không qua nổi ánh mắt kia của Tổng thị , nàng sùng nịch cười nói: "Tiểu cô nãi nãi của ta, người lần này đến, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng sao? Nhưng không cho phép gạt nương, nương không phải là người người có thể hồ lộng ."

Tô Giáng Thần cúi đầu, có điểm ngưng ngừng nói: "Nương, nữ nhi thực là việc gì cũng đều không thể gạt được người. Hôm nay , ngoại tử mẫu không phải đã tặng cho nương ba cái hà bao, ta coi kia hình thù cũng không tệ, liền nghĩ muốn về mẫu hồ lô, làm chiếu theo mấy cái hà bao kia để cho nương mang theo bên người, làm vật may mắn."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ly Giác Kế Hiệu Quả

"Người nha, còn nhỏ tuổi mà tâm nhãn đã nhiều như vậy, cũng không biết giống ai?"

Tổng thị tự nhiên sẽ không nỡ làm phật lòng nữ nhi, rũ khăn tay liền hướng vào trong phòng đi đến, Tô Giáng Thần vội vàng đi theo vào.

Tổng thị tìm nửa ngày, đều không nhìn thấy ba cái hà bao kia, còn có chút nghi hoặc nói: "Ta nhớ rõ hẳn là ở" nàng còn chưa nói xong, liền nhìn thấy Tô Giáng Thần ở trong một cái rương tìm kiếm , sau đó tìm được ba cái hà bao, hướng về phía Tổng thị cười nói: "Con nhớ rất rõ ràng, nương đặt nó ở trong cái hòm này."

Tổng thị từ sau khi trở về liền luôn bận rộn, tất nhiên là không thời gian để ý đến những việc vặt này, cũng sẽ không nổi lên nghi tâm, chỉ nói: "Vậy con liền ở chỗ này chậm rãi tham tường, nương còn có một số việc phải đi xử lý, ngoan ngoãn ở trong phòng, đừng đi loạn" nói xong, Tổng thị liền đi ra ngoài làm lo việc.

Trong mắt Tô Giáng Thần xẹt qua một tia tinh quang, hết thấy đều ở trong tính toán của nàng, nhìn ba cái hà bao tinh xảo này, Tô Giáng Thần nói: "Chớ trách con, hết thấy đều là do lão yêu phụ kia làm hại, nếu không phải nương từng bước muốn tính kế Tô gia chúng ta, con cũng sẽ không nghĩ đi ly gián tình cảm mẹ con giữa nương và nương."

"Ai nha." Tô Giáng Thần đột nhiên ở trong phòng hét to một tiếng, Tổng thị đang ở ngoài phòng bận rộn, nghe được thanh âm vội vàng vọt vào ,lo lắng hỏi Tô Giáng Thần : "Làm sao vậy, nữ nhi?"

"Nương, con không cẩn thận, làm rách hà bao rồi ." Tô Giáng Thần hai mắt to tròn nhanh chóng chứa đầy nước mắt, run run cầm hà bao giờ lên, quả nhiên, trên hình thù bách tử thiên tôn kia, bị kéo cắt qua thành một lỗ rách lớn.

Tổng thị thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ là một cái hà bao mà thôi, vì thế nói: "Nữ nhi không có chuyện gì, vậy thì mọi sự đại cát. Một cái hà bao không đáng giá mấy đồng, không cần phải để ở trong lòng đâu."

"Con thực ngốc, nương cắt mẫu cũng có thể đem hà bao phá hư, thật sự là không không ra gì cả." Tô Giáng Thần cúi đầu, bắt đầu nhỏ giọng khóc thút thút, Tổng thị đau lòng ôm nàng nói: "Nữ nhi của ta, chớ khóc chớ khóc, hư thì thôi, khâu lại thì tốt rồi, chỉ cần con không có bị thương là tốt rồi." Nói xong, cầm lấy hà bao, dự định kêu một nha hoàn thừa thừa khéo tay đem hà bao khâu lại . Cũng đúng lúc này, cánh hoa trong hà bao rơi xuống mặt đất.

Tổng thị đang chuẩn bị gọi người tiến vào quét tước, ánh mắt lại nhìn đến một cánh hoa kỳ quái , tựa như hoa loa kèn, lại không giống hoa loa kèn, không biết sao, Tổng thị đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân xông lên một cỗ hàn khí, cỗ hàn khí này khiến cho toàn thân nàng không tự chủ được run lên.

Lật đi lật lại mấy cánh hoa, liền chỉ thấy được một chút đỉnh hương, cúc hoa, còn lại chính là này lại cánh hoa kì quái này, nàng ngửi ngửi, cảm thấy mùi hương của hoa này cũng không dễ ngửi, nghi vấn trong lòng càng thêm sâu .

"Con về phòng nghỉ ngơi trước đi, mẫu thân này, ngày khác cắt cũng đều giống nhau." Tổng thị để nữ nhi của mình rời đi, sau đó sai một nha hoàn đem mấy cánh hòa thu thập lại. Nha hoàn kia có lẽ đã đi qua Tổng phủ, nhìn thấy những cánh hoa này liền nói: "Ai, cánh hòa cây trúc đào sao lại ở trong này?"

"Người ở nơi nào thấy qua loại hoa này?" Tổng thị cảm thấy lời này rất có vấn đề.

Tiểu nha hoàn kia quy củ đáp: "Trong viện của lão thái thái có mấy cây trúc đào, trong nhà nô tỳ trước kia cũng có loại cây này, cho nên liền lưu ý một chút."

Tổng thị nghe nha hoàn này nói xong, mơ hồ nhớ đến trong sân của mẫu thân, tựa hồ thật sự có gốc cây hoa như vậy, chính là, vì sao lại đem loại hoa này đặt vào trong hà bao? Tổng thị vừa nghĩ đến đây, càng thêm bất an, nàng vội vàng sai một nha hoàn, mời Từ mã mã tới.

Từ mã mã rất nhanh đi đến trước mặt Tổng thị, Tổng thị đuổi hết nha hoàn ở trong phòng đi hết, sau đó nói với Từ mã mã: "Mã mã, có biết thứ này là gì không?"

Từ mã mã chính là liếc mắt qua một cái, sau đó thần nhiên nói: "Đây là hoa của cây trúc đào, chỉ có thể nhìn, có độc, nghe nói còn có thể làm cho phụ nữ không thể có thai."

Tách trà trong tay Tổng thị bỗng nhiên rơi xuống, mảnh vụn ở trên thảm tăn ra hân quang. Nàng cố gắng ổn định tâm thần nói: "Mã mã làm sao có thể khẳng định như vậy?"

"Không dối gạt phu nhân, nô tỳ trước kia ở trong cung, chuyên môn học những thứ này, chỉ sợ những kẻ tiểu nhân động tâm tư, mưu hại chủ tử của nô tỳ." Từ mã mã chậm rãi nói, "Ồ trong cung, thiên kì bách quái các loại dược, có loại nào mà nô tỳ chưa gặp qua? Cây trúc đào này xem như là loại bình thường nhất. Có một số loại độc có thể làm cho người ta bất tri bất giác trúng chiêu, sau nhưng một chút dấu vết cũng không lưu lại."

Tổng thị đỡ trán, có điểm đau đầu nói: "Ta hơi mệt, người lui xuống trước đi."

Từ mã mã cũng không nói nhiều, cung kính lui xuống.

Từ mã mã vừa lui ra, Ninh mã mã liền theo từ sau bình phong vòng đi ra, quỳ trên mặt đất.

Tổng thị bỗng nhiên đứng dậy, nói với Ninh mã mã: "Chuyện này, người rút cuộc biết bao nhiêu?"

Ninh mã mã ngâm nước mắt nói: "Nô tỳ đi theo bên người phu nhân, một tác cũng không rời. Lão thái thái trong lòng tính toán cái gì, nô tỳ làm sao biết được? Hơn nữa, nô tỳ làm sao lại hoài nghi, cũng không thể hoài nghi đến trên người lão thái đi. Người nào làm mẫu thân, không hi vọng con cháu của chính mình mất đường."

Tổng thị nhắm mắt, sau đó nói: "Nương không phải không muốn con cháu mất đường, nàng chính là không cần người nữ nhi ta đây. Nàng có thân tôn tử của chính mình, chỉ là một ngoại tôn, nàng cần gì phải quý báu chứ."

Ninh mã mã tiến lên nói: "Phu nhân, đều là lỗi của nô tỳ, bằng không, mấy năm nay cũng sẽ không bị bọn họ ám toán."

"Thôi, ta cũng không nên giận chó đánh mèo đến trên người người, bất quá, những người ban đầu ta mang tới, người cẩn thận cẩn nhắc, có thể dùng tạm thời liền phân công đến nơi khác, không thể dùng, tìm cái lấy cớ, phải đi ra ngoài cũng tốt, phải đến trong thôn trang cũng tốt. Tóm lại, ta không muốn nhìn thấy những người đó." Tổng thị một câu cuối cùng là gằn lên.

"Vâng, nô tỳ sẽ cẩn thận chọn lựa, bất quá, Hương mã mã ở chỗ tiểu thư bên kia..." Ninh mã mã có điểm do dự, nàng và Hương mã mã đấu nhiều năm như vậy, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới có một ngày, sẽ chân chính đối địch với nàng ta.

"Mụ già kia, ta sẽ tìm cái thời cơ trừ bỏ nàng. Hiện tại nàng ở chỗ nữ nhi, có Thường mã mã áp chế, tạm thời cũng không thể gây nên sóng gió gì. Bất quá, người cũng phải kêu hạ nhân lưu ý, đừng để cho nàng ta có cơ hội tính kế tiểu thư. Ta trước mắt chỉ có tiểu thư là đứa con duy nhất, không thể để cho nàng gặp chuyện không may." Tổng thị vừa nghĩ như vậy, đột nhiên nhớ tới việc nữ nhi rơi xuống nước, còn có chuyện độc xà cắn người, nàng càng thêm bất an, tóm lấy đầu vai Ninh mã mã, nàng run rẩy hỏi: "Lão thái thái có thể hay không đối với nữ nhi."

"Sẽ không." Ninh mã mã khẳng định đáp: "Phu nhân không có con nối dòng, tiểu thư nếu như gả vào Tổng phủ, tự nhiên là có thể mang đến cho Tổng phủ của hồi môn không thể đếm hết. Ánh mắt của lão thái thái không có thiên cận như vậy."

Tổng thị mềm nhũn tựa vào tháp, mang theo một chút am thanh giống như khóc nói: "Nay, ta cũng chỉ còn người và nữ nhi hai người các người có thể dựa vào, ta không thể để cho những người đó có cơ hội hại nữ nhi."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Nên Đến Chung Quy Vẫn Sẽ Đến

Nói xong, Tổng thị chuẩn bị đi đến viện của nữ nhi, đem Hương ma ma và Thường ma ma chuyển lại đây, kết quả, Ninh ma ma ngăn nằng lại nói: "Nếu như muốn hại tiểu thư, phu nhân cũng sẽ không thể đề phòng được. Chẳng bằng đem bọn họ lưu lại, nếu như thực sự có động tĩnh gì, phu nhân ngược lại có thể không chế bọn họ trước."

Tổng thị nghe vậy, suy tư nửa ngày mới nói: "Theo ý kiến của người..."

"Tạm thời không cần đa thảo kinh xà." Ninh ma ma nói: "Thường ma ma và Hương ma ma ở trong phòng của tiểu thư hà tất có thể kiếm được lợi ích gì."

Tổng thị im lặng không nói gì, Ninh ma ma cũng không khuyên nữa, để cho nằng một mình bình tĩnh suy ngẫm——

"Cảm ơn ân điển của phu nhân." Bích Xuân quỳ xuống nói: "Nô tỳ sẽ luôn ghi nhớ những lời dạy bảo của phu nhân."

Tổng thị uống một ngụm trà, sau đó nở nụ cười âm áp nói: "Người hiện đã là nương tử của một vị quân sự, không nên hơi một tí liền quỳ."

Bích Xuân từ trong tay Bích Thủy tiếp nhận tráp do phu nhân thưởng, sau đó liền đứng lên nói: "Tất cả điều này đều là do phu nhân ân điển."

Tổng thị cup mắt xuống nói: "Nghe nói người muốn thay Bích Hương xin một cuộc hôn nhân?"

Bích Xuân lập tức đáp: "Đúng vậy, Bích Hương và nô tỳ từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Nay nô tỳ đã có nơi có chốn, lại muốn vì Bích Hương cũng cầu một mối hảo nhân duyên."

Tổng thị tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt có một tia mệt mỏi, đối với chuyện của Bích Hương, nằng làm sao lại không biết? Nha đầu này luôn luôn tâm cao khí ngạo, làm sao tình nguyện thua dưới người khác. Chính mình chân trước vừa đi, nha đầu kia liền đã tự mình bò lên giường, thật không biết xấu hổ. Bất quá, nếu như lão gia không lên tiếng, chính mình cũng không cần thiết phải nói gì nữa.

"Nếu như vậy, người cảm thấy Chu trang đầu như thế nào?" Tổng thị hỏi Bích Xuân, nói là hỏi, không bằng nói là thăm xét, dò thử thái độ của Bích Xuân, dò thử tâm tư của Bích Hương.

Bích Xuân cả kinh, ngẩng đầu nhìn Tổng thị, lại vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Tổng thị, nằng vội vàng cúi đầu xuống, âm thầm kinh hãi. Chuyện của Bích Hương, xem ra phu nhân đã biết được, bất quá, trước mặt nằng không có lên tiếng muốn xử phạt, nói vậy cũng là có lòng muốn tha cho Bích Hương một lối thoát, chỉ chờ xem Bích Hương có biể quý trọng may mắn này hay không? Nhưng vừa nghĩ đến Bích Hương một nữ tử xinh đẹp như vậy lại phải lìa bỏ gia đình một lần nữa, Bích Xuân có điểm không đành lòng, nhưng quay đầu suy nghĩ lại, Bích Hương dù sao cũng là bị lão gia phá thân, quân sự tốt một chút, nào dám muốn nữ tử như vậy? Phải cho một gã sai vặt, Bích Hương cái nha đầu kia chỉ sợ càng không muốn. Vì thế Bích Xuân uyển chuyển nói: "Nay dù sao cũng là chung thân đại sự của Bích Hương, phu nhân vẫn nên hỏi qua nằng một chút có vẻ sẽ tốt hơn. Nô tỳ mặc dù cùng nằng thân như tỷ muội, nhưng cũng không thể vượt qua nằng, tự mình quyết định."

Tổng thị thần nhiên ừm một tiếng, sau đó để cho Bích Xuân lui xuống.

Bích Xuân vừa đi ra khỏi phòng, liền vội vàng chạy tới trong phòng Bích Hương, vụng trộm cùng Bích Hương nói chuyện một hồi. Đến ngày hôm sau, Tổng thị hỏi ý Bích Hương, Bích Hương không chút do dự đồng ý ngay, Tổng thị liền thưởng cho nằng một bộ đồ trang sức giống như của Bích Xuân, còn tặng nằng bộ y phục Hải Đường màu hồng mới.

Ngày của Bích Hương rất nhanh được định, Tổng thị bận rộn một hồi, sau đó lại bắt đầu bận tể tở, chuyện lớn chuyện nhỏ qua năm mới. Tô Giáng Thần có đôi khi cũng sẽ ở một bên giúp đỡ Tổng thị. Vừa mới bắt đầu, Tổng thị cũng không dám buông tay cho Tô Giáng Thần tự làm, sau lại cảm thấy nữ nhi làm việc có bài bản hẳn hoi, liền quyết định buông tay để nằng làm, Tô Giáng Thần cũng không có làm cho nằng thất vọng, chẳng những đẹp bỏ được một số kẻ xương xóc, còn đem chuyện này làm rất thỏa thỏa đáng đáng.

Bước vào năm mới, thời điểm Tô Giáng Thần mặc vào bộ đồ mới, hoàn toàn không thể tin được, mình đã trọng sinh được gần một năm, nghĩ cái tết âm lịch cuối cùng ở kiếp trước, nước mắt của nằng không tự chủ được rơi xuống.

Sau khi tết âm lịch qua đi, Tô Duệ liền nhận được một phong thư của Triệu lão thái thái. Mở thư ra vừa đọc, Tô Duệ không khỏi thôn thức. Hóa ra Triệu lão thái thái và mẫu thân của Tô Duệ là thân tỷ muội, Triệu lão thái thái gả cho một vị Thượng Thư làm quan thái thái, còn mẫu thân của Tô Duệ lại gả cho một thương nhân, cách biệt trời nam đất bắc, rất ít lui tới. Bất quá, các nằng vẫn thường xuyên viết thư qua lại, bởi vậy Tô Duệ cũng biết có một người di như vậy. Lúc mẫu thân qua đời, cũng từng tha thiết dặn hấn, nếu như ngày sau gặp được di, phải chiều đãi thật tốt. Mà nay, con trai của Triệu lão thái thái thăng trước qua đời, nên sau đó cháu gái và lão thái thái sống với nhau. Những kẻ thân thích ở bên ngoài muốn chặt đứt hương khói của Triệu gia, nên bắt đầu nghĩ cách giờ trò, lão thái thái chịu không nổi, đành nghĩ cách, muốn đến chỗ của hấn tị nạn một khoảng thời gian.

Tô Duệ và Tổng thị thương lượng với nhau, sau đó quyết định đem Nghi Niên cư quét tước sạch sẽ để cho Triệu lão thái thái ở, mà Tô Giáng Thần từ chỗ nha hoàn nghe nói Nghi Niên cư sắp sửa chữa lại, kim khâu trong tay "dinh" một tiếng liền rơi xuống đất, thật lâu sau vẫn không hồi thần lại.

Nên đến, vẫn là tránh không khỏi, cứ tưởng rằng lần này sẽ không thể gặp lại Triệu Uyển Uyển, nhưng vận mệnh vẫn là một trò đùa, vẫn đem người kia đưa đến bên người nằng. Tô Giáng Thần mân miệng, âm thầm cân nhắc, đầu tháng ba năm nay, theo đạo lý mà nói, Hoàng Thượng nên băng hà, nhưng cho đến hôm nay, đều không có nghe được tin tức gì về việc hoàng đế băng hà, Tô Giáng Thần liền không thể không ngập trong hoài nghi, có một số việc đã bất tri bất giác thay đổi. Nhưng nằng vụn vụn không ngờ đến, Triệu lão thái thái vẫn đến đây, vẫn dựa theo thời gian giống như trước kia đi vào Tô phủ.

Tô Giáng Thần nói với Trần Châu : "Ta muốn đi đến chỗ phu nhân , người tìm cho ta một bộ y phục." Đây là muốn Trần Châu đi chọn lựa y phục, Trần Châu là một người lanh lẹ, liền tức khắc đi chọn lựa.

Tô Giáng Thần và Trần Châu đến trước cửa phòng Tổng thị , Tô Giáng Thần mơ hồ nghe được tiếng Tổng thị mắng chửi người : "Một nha đầu nhãi nhép, nhưng lại dám cả gan làm loạn như thế, thật là không biết hổ thẹn."

Tô Giáng Thần cước bộ dừng một chút, một tiểu nha hoàn nhìn thấy Tô Giáng Thần lại đây, nhớ đến động tĩnh trong phòng , lập tức cất giọng nói: "Phu nhân, tiểu thư đến đây."

Trong phòng Tổng thị bỗng chốc trở nên im lặng , Tô Giáng Thần đưa mắt nhìn tiểu nha hoàn , sau đó khi tiểu nha hoàn kéo mình thì bước đi vào.

Tô Giáng Thần hành lễ với Tổng thị xong, nhìn thấy một nha hoàn và một bà tử đang quỳ gối . Tổng thị thấy Tô Giáng Thần ở đây, cũng không tiện lại phát tác, nên nói: "Các người bản thân tự mình đi lĩnh hai mươi gậy."

Nha hoàn và bà tử cung kính lui xuống . Tô Giáng Thần đứng ở bên cạnh Tổng thị , giúp nàng đầm bóp vai, Tổng thị kéo tay nữ nhi nói: "Con à, nương có phải hay không càng ngày càng vô dụng ?"

Tô Giáng Thần nếu như không biết chuyện, có lẽ còn không rõ ý tứ của Tổng thị , nhưng Tô Giáng Thần lại là người hiểu chuyện , vì thế nàng an ủi mẫu thân nói: "Con người đều là ăn ngũ cốc hoa màu , sao có thể mọi chuyện đều biết trước, việc việc đều giải quyết thoả đáng?"

Tổng thị vỗ vỗ tay nữ nhi nói: "Ta hiện nay chỉ có một hi vọng, chính là hi vọng tìm cho con một vị hôn phu thật tốt." Sau đó, Tổng thị lại dừng một chút, nói: "Nương cả đời này, có lẽ là không có gì để đáng trông cậy vào nữa ." Tổng thị mấy ngày nay vẫn đang lo lắng thân thể của chính mình, nhưng lại không thể thỉnh đại phu đến bắt mạch, đầy lòng bất ổn , thấp phần sợ hãi, cũng bởi vì chuyện này , nàng càng thêm cảm thấy cuộc sống của mình càng thêm vô vọng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đề Phòng Trước

Tô Giáng Thần ra hiệu bằng mắt với Trần Châu, Trần Châu dẫn người lui xuống.

"Nương, con lại nằm mơ một giấc mộng ." Tô Giáng Thần thấp giọng nói.

Toàn thân Tổng thị run lên, quay đầu nhìn chằm chằm vào nữ nhi nói: "Trong mộng nói gì ?"

Tô Giáng Thần nhớ tới đệ đệ bị chết non kiếp trước , nói với Tổng thị: "Mệnh của nương có con trai."

Tổng thị nghe vậy, vui mừng quá đổi, nắm chặt lấy vai của nữ nhi nói: "Con nói là thật sự sao?"

Tô Giáng Thần chịu đau, gật đầu nói: "Mệnh của nương là mệnh có con trai, con ở trong mộng còn nhìn thấy đứa bé trai kia. Bất quá, nương, người phải đề phòng những người khác muốn hại hấn, trong mộng bà cố ngoại nói, có người muốn hại hấn."

Tổng thị buông tay ra, trong mắt lóe lên một tia lệ quang, "Ai dám hại con ta, chính là cùng ta bất cộng đái thiên>(* không cùng một bầu trời)"

Tô Giáng Thần khẽ nhếch khóe miệng, bất cộng đái thiên, đúng, nàng cùng với Tổng phủ, cùng với Triệu Uyển Uyển, chính là thù không đội trời chung, mặc kệ thời gian đã trôi qua như thế nào, cừu hận này, nàng sẽ trọn đời ghi nhớ.

Tổng thị lại nói với nữ nhi : "Con ở trong giấc mộng, bà cố ngoại còn nói gì nữa không?"

Tô Giáng Thần nhú mày, sau đó có điểm sợ hãi nói: "Trong mộng còn có một lão thái thái và một tiểu cô nương, lão thái thái kia thực đáng sợ, bóp lấy cổ họng của đệ đệ , con cầu xin nàng đừng làm như vậy, nhưng nàng nói cái gì mà huyết mạch Tô gia không thể sống sót, bằng không, cháu gái nàng ta sẽ không chiếm được lợi ích gì, con thực sợ hãi, không biết nàng là ai? Nương, người nói còn có người nào sẽ gây hại đến đệ đệ không?"

Sắc mặt Tổng thị trắng nhợt, một lão thái thái còn có một tiểu cô nương, đây không phải là chi Triệu lão thái thái và cháu gái bà ta sao?

Tổng thị trầm mặc , nàng ngồi xuống nói: "Có lẽ là con nhớ lầm rồi ."

"Làm sao có thể? Nữ nhi thật sự nhớ rõ rành rành, sau lỗi tai của lão thái thái còn có một nốt ruồi đen." Tô Giáng Thần đối với lão thái thái ấn tượng quá sâu .

"Nữ nhi ở trong mộng, còn nhìn thấy lão thái thái kia còn tranh với nương thứ gì đó, nói cái gì mà sản nghiệp của Tô gia, nàng cũng có một phần, còn nói cái gì nàng phía trước đem sản nghiệp to lớn như vậy giao cho phụ thân, không có lý do gì không trả lại cho nàng, nhưng khi đó, nương lại nói với ta, sản nghiệp mà nàng mang đến căn bản không có nhiều như vậy, nhưng lão thái thái mang theo đám tộc nhân của mình buộc nương giao ra này sản nghiệp. Ta rất sợ hãi, tránh ở một bên nhìn, lại không thể giúp nổi nương." Tô Giáng Thần tự nói một mình, lại giống như là đang nói với Tống thị.

Sắc mặt của Tống thị càng thêm tái nhợt, nàng biết lão thái thái là mang theo cháu gái đến, vì tránh cho tộc nhân của Triệu thị đến tranh giành, nói không chừng thật sự sẽ...

Tô Giáng Thần biết lời nói của chính mình đã sinh ra ảnh hưởng, sau đó nói với Tống thị: "Nương, người kia rốt cuộc là ai, vì sao sẽ đến nhà chúng ta tranh thứ này thứ nọ, nàng chẳng những đoạt đi tài vật, còn đoạt đi sự yêu thương của phụ thân đối với ta, người nói người kia có phải hay không đến là để khắc mẹ con chúng ta? Từ sau khi các nàng đến đây, phụ thân liền động một chút lại phát hỏa với nương, còn nói cái gì mà nương khắc chết tổ mẫu."

Đối với bà bà của nàng, Tống thị vẫn còn giữ một tia sợ hãi, vì thế nàng nói: "Con yên tâm, nương đều có chủ trương, sẽ không để cho những người đó đến tranh giành thứ gì của nữ nhi đâu!"

Tô Giáng Thần cũng biết đã đủ nên cũng không nói gì thêm nữa, tìm một cái cớ rời khỏi.

Một hồi đến sân, Tô Giáng Thần liền nặng nề vỗ xuống mặt bàn, Trần Châu hoảng sợ, đang êm đẹp, tiểu thư sao lại có thể đột nhiên tức giận chứ?

Tô Giáng Thần quét mắt về phía Trần Châu, sau đó nói: "Đi, đi đến trong phòng phụ nhân hỏi thăm thử xem, con nha đầu mà lần trước phụ nhân tốn năm mươi lượng bạc mua về, làm việc ở trước mặt phụ nhân như thế nào?"

Trần Châu vội vàng tuân mệnh, sau đó liền rời khỏi phòng, tìm một vài đại nha hoàn trong phòng phụ nhân nói chuyện.

"Tiểu thư, phòng bếp đưa hoa quả cao lại đây, tiểu thư có muốn dùng bây giờ không hay là đợi nguội rồi mới dùng?" Từ Ngọc bưng hoa quả cao xuất hiện.

Tô Giáng Thần nhìn Từ Ngọc một cái, sau đó hỏi: "Hồ Phách đâu?"

"Hồ Phách đang bận tính toán sổ sách tháng này, Thường ma ma đang điểm tính tranh thù hoàn công, Hương ma ma đang huấn luyện mấy tiểu nha hoàn." Từ Ngọc nhất nhất nói ra, thấy sắc mặt Tô Giáng Thần không tốt, nên nói: "Tiểu thư nếu như mệt mỏi, hay là trước nghỉ ngơi một chút."

Tô Giáng Thần nhu nhu cái trán nói: "Để cho ta thanh tịnh một chút là được rồi." Từ Ngọc lập tức lui xuống.

Đến buổi chiều, Tô Giáng Thần tỉnh lại, Trần Châu liền tiến vào đem tin tức nghe được chi tiết hồi báo lại cho Tô Giáng Thần.

"Nghe Bích Thủy nói, Bích Vân được phân đến trong phòng giặt ủi làm tạp vụ, hôm nay mới bị phụ nhân điều đến bên người làm tiểu nha hoàn." Trần Châu có chút không thể lý giải nổi phản ứng của Tô Giáng Thần bất quá, nàng vẫn đem mọi việc biết được nhất nhất kể ra. "Những cái khác, Bích Thủy tỷ tỷ cũng không có lộ ra, nô tỳ mua được một tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn kia nói, buổi sáng hôm nay, phụ nhân xử lý nha hoàn ở cùng phòng với Phi Thúy, nghe nói tiểu nha hoàn kia mặc y phục của Phi Thúy ý đồ quyến rũ lão gia, còn bị người bắt gặp được. Sau đó, phụ nhân chất vấn xuống dưới, tiểu nha hoàn kia nói là ý tứ của Phi Thúy. Phụ nhân buổi chiều liền đưa Phi Thúy đi ra ngoài, cũng không biết là đưa đi nơi nào."

"Ý của người là, con nha hoàn dùng năm mươi lượng bạc mua về kia, cũng chính là Bích Vân, phá vỡ chuyện tiểu nha hoàn kia muốn quyến rũ lão gia?" Biểu tình của Tô Giáng Thần càng thêm lạnh lùng. Ai cũng đều không nhìn thấy, liền lại đứng ngay ở Bích Vân đáng chết kia, cũng chính là Mã Nãi kiếp trước thấy được, nàng mới không tin có chuyện khéo như vậy.

"Chiếu theo như lời của tiểu nha hoàn kia nói, hẳn là như vậy." Sắc mặt Trần Châu có chút đỏ lên, việc này, vốn không nên do một tiểu cô nương như nàng hỏi thăm.

Tô Giáng Thần nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt ửng hồng, biết là nàng thẹn thùng, nên nói: "Đi đến chỗ Hồ Phách lĩnh một lạng bạc thưởng đi."

Trần Châu có điểm kinh ngạc ngẩn đầu, Tô Giáng Thần thấy bộ dáng ngờ ngạc của nàng, bồi thêm một câu: "Người không phải dùng tiền mua được tiểu nha hoàn kia sao? Bạc thưởng này, coi như là ta bù cho người."

"Cảm ơn tiểu thư." Trần Châu nói lời cảm tạ.

Trần Châu vừa lui ra, mặt của Tô Giáng Thần liền trầm xuống, nàng không thể tưởng tượng được Mã Nãi lại có tâm cơ như thế, cứ nhiên lợi dụng Phi Thúy và cái nha hoàn kia để đạt tới mục đích, Mã Nãi này tuyệt đối không thể lưu lại, tìm một cơ hội, đem nàng bán đi mới được, chính là, người ở chỗ nậu thần, làm sao tìm được cơ hội? Tô Giáng Thần lại đau đầu.

Trời chạng vạng tối, Tô Duệ làm xong sổ sách, nhớ tới đã lâu không đến ngủ lại trong phòng Tống thị, liền đi bộ đến trong viện Tống thị. Tống thị đang bận đem những vật trang trí trong phòng bố trí lại một lần nữa, thấy Tô Duệ đến đây, liền dừng tay bố trí, phái nha hoàn đi xuống, sau đó nói với Tô Duệ: "Lão gia đã dùng qua bữa tối chưa? Nếu như chưa dùng qua, ta sẽ gọi phòng bếp làm mấy thứ đồ ăn bưng lên."

Tô Duệ đang uống trà, nghe Tống thị hỏi như thế, liền nói: "Vừa mới dùng xong, nàng không cần phải lo lắng."

Tổng thị thấy sắc mặt Tô Duệ có điểm không tốt liền hỏi: "Lão gia có phải hay không có việc gì phiền lòng?"

Tô Duệ giương mắt nhìn Tổng thị nói: "Chính là Bạch di nương kia, nàng ta về nhà mẹ đẻ còn nháo đòi quay lại. Hôm nay, phụ thân của nàng ta đứng ở bên ngoài cửa hàng chặn ta lại, quỳ ở trước mặt ta nói là muốn để cho Bạch di nương trở về."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đẩu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Suy Nghĩ Chu Toàn

Tổng thị có điểm không vui nói: "Phụ thân của Bạch di nương làm như thế nghĩa là sao, đây rõ ràng là muốn làm cho lão gia khó xử mà."

"Ta hiện tại thật sự hối hận lúc trước nghe lời của mẫu thân, nạp một quý thiếp như vậy." Tô Duệ nhớ lại mấy năm nay chung sống, càng cảm thấy không chịu nổi Bạch thị, "Vốn chỉ trồng cây vào nàng ta sinh được nhất nam bán nữ, kết quả thì sao, đến một cọng lông cũng không có, còn khiến cho cả nhà chướng khí mùi mật, quả thực là làm nhục môn phong."

"Thôi quên đi, việc này cũng đã trôi qua, lão gia làm gì phải để ở trong lòng." Tổng thị an ủi nói: "Nghĩ tới những chuyện rắc rối này, lão gia chẳng bằngغمم lại việc tiến cống năm nay."

"Ai, việc này, cũng không thể gấp gáp được. Từ khi bị người đoạt mất danh hiệu hoàng thương, phụ thân liền ngã bệnh không dậy nổi, người làm con như ta đây, cố gắng kinh doanh mười mấy năm, vẫn không thể đem danh hiệu hoàng thương này cướp về, thật là đáng giận." Tô Duệ tức giận nãy nê nói.

"Năm đó lão thái gia là bị người vu khống hãm hại, mới bị đánh mất danh hiệu hoàng thương, nay, lão gia tuy rằng đem cửa hàng kinh doanh phát đạt, nhưng ở chỗ triều đình, lại thiếu nhân mạch của lão gia, muốn có lại danh hiệu hoàng thương này, chỉ sợ không dễ." Tổng thị nói thẳng vào vấn đề, nói: "Lão gia, thứ cho thiếp thân có ngu kiến. Thiếp thân cảm thấy, chuyện quan trọng hàng đầu hiện nay, chính là ở trước mặt các người cùng ngành khiến cho danh tiếng trở nên nổi trội hơn, thêm phẩm tốt mới có thể được càng nhiều người chú ý, cũng có thể dễ dàng khiến cho triều đình chú ý, chuyện thứ hai cũng không thể qua loa, đó chính là thanh danh, mặc kệ là thanh danh của cửa hàng, hay là trong thanh danh của gia đình, vạn vạn không thể bị người ta nắm được nhược điểm, chuyện thứ ba, vẫn là phải kinh doanh thật tốt nhân mạch *(người của mình, giúp đỡ mình), việc này cũng không phải công phu ngày một ngày hai, hơn nữa, cứ đổ ngân lượng vào huynh đệ trong nhà, hà tất là cách tốt nhất. Thiếp thân cảm thấy, nên đưa một chút tiền bạc cho những tú tài nghèo, có lẽ phương diện này còn có một hai tiền đồ. Đương nhiên, làm như vậy, thời gian cũng hơi dài một chút, nhưng nói như thế nào, cũng tốt hơn so với không làm gì."

Tô Duệ gật gù đầu nói: "Nói có lý, lời này của nàng thật là cao minh, khiến cho ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, hiểu ra nhiều điều."

Tổng thị nghe vậy, lại mặt mày nhăn nhó, Tô Duệ thấy nàng không vui, liền hỏi: "Làm sao vậy, vừa rồi vẫn tốt lắm mà?"

Tổng thị thờ dài một hơi, sau đó nói: "Chuyện thứ nhất, dựa vào bản sự của lão gia thì không khó để làm được, chuyện thứ ba, lão gia cũng có thể chậm rãi tìm cơ hội, duy chỉ có chuyện thứ hai, lại là điều rất khó khăn, cũng là điều phiền toái nhất."

Tô Duệ nghe xong lời này của Tổng thị, càng muốn biết vì sao lại nói như vậy? "Nàng nói xem, làm sao lại khó làm?"

"Lão gia, xa xôi thì thiếp thân không nói." Tổng thị thuận theo lời của Tô Duệ nói tiếp, "Chỉ nói những gì trước mắt thôi, Triệu lão thái thái là tỷ muội của lão thái thái, cũng là di ruột của lão gia và thiếp. Theo lý thuyết, lần này khó khăn lắm mới đến được một chuyến, thiếp thân nên chiêu đãi thật tốt một phen mới là lễ phải. Nhưng lão gia nghe thiếp nói, nàng lần này đến, là tới nhà chúng ta tìm nơi nương tựa, thiếp thân muốn hỏi lão gia một câu, lão gia tính an trí di như thế nào?"

"Chúng ta trước kia không phải đã bàn bạc xong rồi sao? An trí ở Nghi Cien cư." Tô Duệ có điểm khó hiểu nói: "Lúc trước nàng không phải cũng đã đồng ý sao?"

"Đó là thiếp thân suy nghĩ không chu toàn." Tổng thị cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Thiếp thân hỏi lão gia một chút, an trí ở Nghi Niên cư, là xem như trường bối để hiếu kính, hay là xem như khách nhân để chiêu đãi. Nếu như xem như trường bối để hiếu kính, lão gia, người họ Tô, nàng ta họ Thôi, phu gia họ Triệu, như thế nào cũng không liên quan đến nhau, nói ra ngoài, người ta chỉ biết chê cười quy củ của nhà chúng ta hồ đồ lộn xộn. Nếu như là xem như khách nhân để chiêu đãi, vậy nơi kia, nhưng là nơi lão thái thái từng ở, thiếp thân còn chưa từng nghe người ta nói, lấy nơi ở của trường bối nhà mình ở để chiêu đãi khách nhân, nếu truyền ra ngoài, người ta chỉ biết nói chúng ta đối với lão thái thái không đủ tôn kính, thế nhưng đem nơi ở của nàng khi còn sống cho khách nhân ở. Tuy nói các nàng là tỷ muội, nhưng một người đã mất, một người đã gả đi nhiều năm, cũng vốn không qua lại gì với nhà chúng ta, việc này phải ăn nói với người khác như thế nào mới rõ ràng được?"

Sắc mặt của Tô Duệ cũng trở nên ngưng trọng, hần nói: "Vậy theo ý tứ của nàng thì?"

"Thiếp thân còn có một lo lắng còn chưa nói ra. Con trai của Triệu lão thái thái đã chết, nay chỉ còn lại cô nhi quả phụ, tộc nhân của Triệu thị nếu vì tiền

có thể đến lễ nghĩa liêm sỉ cũng không cần, người nói bọn họ có thể dễ mặc cho lão thái thái mang theo tiền đi đến phương xa sao? Triệu lão thái thái vì tránh né bọn họ, đến ở trong nhà chúng ta. Nhưng lão gia đã từng nghĩ tới, nếu như tộc nhân của Triệu thị kia nghe tin tìm tới cửa, lão gia nên ứng đối như thế nào?" Tống thị hỏi.

Lông mày Tô Duệ đột nhiên dính vào nhau, hần nói: "Chẳng lẽ ta lại mặc kệ sao?"

"Nghe lão gia nói kìa ." Tống thị cười nói: "Chẳng lẽ thiếp thân lại là một kẻ lãnh diện ngoan tâm sao? Tất nhiên là không phải, cô nhi quả phụ này, nhìn rất đáng thương. Nhưng chúng ta cũng không thể bị rơi vào thị phi của người đời được, hảo tâm thu lưu người ta, giúp người ta có nơi che mưa che nắng , nếu như kết quả là bị người ta cắn ngược lại một ngụm, lão gia, người nói có nên làm hay không ? Hơn nữa, chúng ta cho dù không vì những người khác lo lắng, cũng phải vì nữ nhi cân nhắc vài phần a. Nếu như người bên ngoài nói nhà chúng ta vì một chút ngân lượng, bắt nạt cô nhi quả phụ , đến lúc đó, nữ nhi muốn tìm một gia tốt để gả cũng khó. Việc này, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn mới phải."

"Nàng nói rất đúng." Tô Duệ vỗ tay nói: "Là ta thiếu cân nhắc, thiếu chút nữa liền phạm vào sai lầm."

"Lão gia mỗi ngày phải trăm lo vạn tính, nào có thời gian rảnh rỗi suy nghĩ việc này. Thiếp thân rồi rảnh, tất nhiên sẽ suy nghĩ nhiều hơn, vì lão gia phân phân ưu, đây là bốn phận." Tống thị nào dám ở trước mặt Tô Duệ tỏ vẻ, phải biết rằng, nam nhân đều không thích nữ nhân bên người quá thông minh."Thiếp thân nghĩ ra một biện pháp để giải quyết, chỉ là không biết lão gia nghĩ như thế nào?"

"Nàng nói xem? Có lẽ là một biện pháp tốt cũng không biết chừng." Tô Duệ rất có hứng thú hỏi.

"Kỳ thật, nói đến cũng rất đơn giản . Thiếp thân nghĩ, nếu như các nàng đến để nương tựa chúng ta, chúng ta cũng không thể mặc kệ người ta một bên không quản. Nhưng muốn nhúng tay vào việc nhà người ta, về lễ về pháp, chúng ta đều không có chỗ đứng." Tống thị thấy Tô Duệ rất chăm chỉ lắng nghe, nói năng càng thêm cẩn thận."Thiếp thân suy nghĩ , không bằng vì lão thái thái tìm một nơi thích hợp, vừa có thể đặt chân, lại không dễ bị người đồn đãi. Nếu như tộc nhân của Triệu thị khinh người quá đáng, lão gia cũng có thể vì các nàng xuất đầu lộ diện, nếu như tộc nhân Triệu thị phần nộ mà về, chúng ta coi như là không có chuyện này. Về phần chút của cải của lão thái thái , thiếp thân cảm thấy, tốt nhất là lão gia đừng tiếp nhận , nên tìm một người của quan phủ đứng ra làm chứng , đem sổ của cải này viết lên giấy trắng mực đen rõ ràng, lão gia lại vì các nàng tìm một quán sự thích đáng giúp các nàng quản lý , tốt hơn là lão gia ra mặt trông nom gấp mấy lần. Phải biết rằng, những việc có liên quan đến tiền tài là rất khó nói rõ ràng nhất . Đến lúc đó, người ta nói hai, chúng ta nói một, người nói người bên ngoài sẽ tin cô nhi quả phụ , hay là tin chúng ta?"

Tô Duệ vỗ đùi nói: "Vẫn là phu nhân có nhìn xa trông rộng, nếu không phải phu nhân nhắc nhở, chỉ sợ đến lúc đó có người hắt nước bẩn, chúng ta cũng phải chịu ." Tô Duệ cầm tay Tống thị , ánh mắt chứa chan tình cảm ,nói: "Mấy năm nay thật là vất vả cho nàng rồi ."

Tống thị làm bộ thẹn thùng cúi đầu, nhưng trong lòng lại không cho là đúng, đối với người phu quân này, nàng thật sự là quá hiểu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đầu Trách Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Nghe Tin Người Cũ Tâm Phiền Ý Loạn

Tô Giáng Thần đang nằm nghiêng người đọc sách, còn Trần Châu đang ngồi thất dầy, Tô Giáng Thần khép sách lại, nói với Trần Châu : "Cho ta xem nút thất do người thất đi."

Tô Giáng Thần đón lấy từ trên tay của Trần Châu vừa nhìn, cư nhiên là nút thất phương thẳng, vui vẻ nói: "Nút thất này thật là khéo."

"Nô tỳ cảm thấy, khối bạch ngọc này nếu phối với nút thất màu tím là đẹp nhất." Trần Châu đặt khối ngọc bội ở trên người Tô Giáng Thần ướm đi ướm lại, sau đó nói: "Người xem, đẹp mắt vô cùng."

"Người phối như vậy, thật làm cho ta nghĩ tới nha đầu Từ Ngọc ." Tô Giáng Thần cười nói.

Cón Từ Ngọc cũng vừa đứng lúc nghe thấy Tô Giáng Thần nhắc tới nàng, liền nói : "Tiểu thư lại trêu ghẹo nô tỳ."

"A, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Thật đúng với câu nói, chớ nên nói xấu sau lưng người khác." Tô Giáng Thần trêu ghẹo Từ Ngọc .

Từ Ngọc sắc giọng: "Tiểu thư người trêu ghẹo người ta thật là quá đáng, biết là nô tỳ thật thà, nên cứ hay trêu ghẹo nô tỳ ."

"Được rồi, nói tiểu thư trêu chọc người, chẳng lẽ người thật sự thật thà sao?" Trần Châu nói theo : "Còn không mau thành thực khai báo, vừa rồi chạy đi đâu xem náo nhiệt?"

Từ Ngọc trừng mắt nhìn Trần Châu một cái, sau đó quay lại bẩm báo với Tô Giáng Thần: "Nô tỳ vừa rồi chạy đi xem một trận rất náo nhiệt."

Tô Giáng Thần thường thức nút thất trong tay, nhàn nhạt nói: "Nói ra nghe thử."

"Hôm nay, Hương ma ma tự mình tìm người ở phòng bếp muốn một chén đậu hủ hoa uống, bởi vì có nha hoàn tìm nàng, liền đặt cái chén ở một bên, đến khi Hương ma ma trở lại, cái bát kia cứ nhiên rơi ở trên đất, vỡ nát. Hương ma ma nhìn trong viện không có người nào khác, chỉ có một mình Thường ma ma đang ở trong sân phơi chăn bông, liền nói là Thường ma ma giờ trò quý. Hai người nói qua nói lại bất hòa, liền ở trong sân đánh nhau, khuyên như thế nào cũng khuyên không được, mặt trái của Hương ma ma bị đánh một quyền, mặt của Thường ma ma bị Hương ma ma cào cho mấy đường, bộ dạng giống như lũ gà chọi, nhìn thôi cũng cảm thấy buồn cười."

Tô Giáng Thần cười lạnh một tiếng, "Hai cái mụ chủ chứa này, đều ý vào chính mình là người làm lâu năm, ai cũng không phục ai, cứ để cho các nàng chó cắn chó đi, không có sự phân phó của ta, không cần để ý tới các nàng, ta cũng muốn nhìn xem, các nàng có thể biến nơi này của ta thành cái bộ dáng gì."

Trần Châu lo lắng nói: "Tiểu thư, nhưng hai người các nàng như vậy, vạn nhất gây lớn chuyện lên sợ sẽ liên lụy đến tiểu thư"

"Không sợ, ta còn sợ các nàng không gây chuyện nữa kia, cứ gây chuyện, gây như vậy mới tốt." Trong đôi mắt Tô Giáng Thần hiện lên một tia lệ quang, "Đến lúc đó, để cho các nàng biết, Tô gia chúng ta cũng không phải là nơi có thể để cho các nàng tùy ý xằng bậy."

Cứ như thế qua mấy ngày, cũng không có chuyện gì ầm ĩ nữa. Sáng sớm, Tô Giáng Thần đang được Trần Châu hầu hạ chải đầu, Từ Ngọc tiến vào nói: "Nha hoàn ở bên ngoài bẩm báo, bà cô đã đến rồi."

Cây trầm mà Tô Giáng Thần đang cầm trong tay bỗng nhiên rơi xuống đất, nàng nhìn chằm chằm chính mình ở trong gương, dường như phảng phất trở lại một khắc đã khắc cốt ghi tâm ở kiếp trước kia.

Triệu Uyển Uyển, người rốt cục vẫn đến đây, bất quá, người của lúc này, còn chưa phải là kẻ âm độc kia, ta rốt cuộc nên làm gì với người của lúc này đây?

Tô Giáng Thần khẽ nhếch miệng cười, trong nụ cười kia nhưng lại mang theo một tia chua xót, Trần Châu nhìn có chút đau lòng nói: "Tiểu thư, nếu như không vui, thì nói ra cũng tốt hơn!"

"Cao hứng, ta làm sao có thể không vui được chứ, lại đến thêm một vị hảo tỷ muội, về sau ta có thể có thêm bạn, làm sao có thể không vui chứ?" Ý cười trên khóe miệng của Tô Giáng Thần càng sâu. "Hôm nay là ngày lành, phải trang điểm đẹp một chút, không phải sao? Mau đến chải cho ta kiểu tóc uyển đoá kìa, còn nữa, lấy những thứ tốt nhất trong tráp ra cho ta, không thể làm mất thể diện của Tô phủ được, đừng khiến cho khách nhân cảm thấy chúng ta bạc đãi các nàng."

Trần Châu cắn cắn môi, tiểu thư như vậy, thật sự làm cho các nàng có chút sợ hãi.

"Làm sao vậy?" Tô Giáng Thần giận tái mặt nói: "Một người hai người, giống như đầu gối đứng đờ ở nơi này làm cái gì? Không nghe thấy ta nói gì sao? Đừng làm cho khách nhân cảm thấy chúng ta thất lễ, dù thế nào, cũng phải để cho khách nhân cảm thấy chúng ta đối với các nàng nhưng là thập phần coi trọng."

Trần Châu lập tức tiến lên vì Tô Giáng Thần chải tóc kiểu uyển đoá kìa, sau đó lấy gương ra, để cho Tô Giáng Thần nhìn gương trước sau so sánh. Tô Giáng Thần nhìn về phía cái tráp, nói với Trần Châu: "Lấy cây trầm song loan vàng điểm thụy, còn có cây trầm hoa vàng khảm bảo thạch, đừng rồi, còn có đôi khuyên tai hoa vàng khảm phi thụy, ăn, người nhìn thử xem, bốn cái vòng tay này nhưng là bạch ngọc tương thành thượng đẳng, trần phẩm hiếm có ..."

Sau khi chải đầu bôi tóc xong, Tô Giáng Thần lại bắt đầu chọn quần áo, "Uh, bộ màu hồng Hải Đường này đã mặc qua rồi, kiện màu đỏ kia quá dung tục, còn kiện màu bạc kia không được sáng sủa lắm, nhìn nhân tinh thần sa sút..." Đến cuối cùng, Tô Giáng Thần chọn một kiện áo màu hoa hồng nhạt, kết hợp với một kiện váy dài màu thạch thanh thêu Mai Lan Trúc Cúc.

Đợi đến lúc Tô Giáng Thần mặc xong, ngồi ở trước bàn trang điểm, lại cảm thấy chính mình trong gương, rõ ràng là bộ dáng của một tiểu hải tử trang điểm như người lớn, chẳng những khó coi, còn mang theo một tia dung tục.

Vốn dĩ một thân trang điểm của nàng là thực rất đẹp để sang trọng, nhưng Tô Giáng Thần còn chưa có trưởng thành, đầu có vẻ nhỏ, cái mũi trầm như vậy liền có vẻ buồn cười, hơn nữa trầm cái khiến cho cả người có vẻ như đang giả vờ người lớn.

Tô Giáng Thần rũ mắt xuống nói: "Gờ xuống đi."

Trần Châu có điểm không rõ, Từ Ngọc lại tiến lên nói: "Đem mấy cây trầm này toàn bộ gờ xuống hết đi."

Trần Châu tiến lên tháo trầm ra, sau đó Từ Ngọc tiến lên nói: "Theo nô tỳ, tiểu thư trang điểm như vậy, quý khí không ít. Đáng tiếc a, tiểu thư còn chưa có trưởng thành, nếu như tiểu thư đã trưởng thành, lại trang điểm một thân như vậy, khẳng định là điểm lệ vô cùng, so với quý phi a, hoàng hậu, công chúa gì đó ở trong kịch, còn khí phái hơn vài phần nữa kia."

"Nói nhảm nhí cái gì a." Tô Giáng Thần nở nụ cười, nói với Từ Ngọc: "Nếu để người bên ngoài nghe được, sẽ cảm thấy ta quá sức ngông cuồng."

"Như vậy mà cũng tính là ngông cuồng sao." Từ Ngọc nói: "Công chúa, tiểu thư đều là người, chỉ là danh hiệu nghe ghê gớm hơn một chút thôi."

Từ Ngọc giúp Tô Giáng Thần cài một cây trầm ngọc bích, lại gài lên một đoá quỳên hoa màu tím, trên tai mang một đôi tằm trần châu, lại mặc một thân áo hoa lụa màu hồng, váy màu ngà dài thêu hoa lan, một cô gái duyên dáng yêu kiều liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tô Giáng Thần sửa soạn kỹ càng , đang chuẩn bị đi ra sảnh chính thì một tiểu nha hoàn ở ngoài rèm cửa bẩm báo: "Tiểu thư, Từ ma ma đã đến."

"Vào đi." Tô Giáng Thần thấy Từ ma ma đến đây, cũng không vội vàng.

"Tiểu thư vạn phúc." Từ ma ma đưa mắt nhìn Tô Giáng Thần , thực vừa lòng nói: "Tiểu thư trang điểm như vậy , đúng là thiên tiên ."

"Miệng của ma ma giống như là bôi qua mật ấy." Tô Giáng Thần cười nói: "Được rồi ,canh giờ không còn sớm , chỉ sợ nương cũng đã chờ sốt ruột , chúng ta nên đi thôi."

Từ ma ma tiến lên đưa cho Tô Giáng Thần một cái hồng bao tiền thưởng nói: "Đây là phu nhân phân phó ."

Tô Giáng Thần cúi đầu, ánh mắt lướt qua hồng bao kia, khóe miệng mang theo một tia trào phúng. Bất quá, nàng vẫn thuận tay đặt vào trong tay áo của chính mình , dù thế nào, nàng hôm nay cũng phải cho vị biểu muội đáng thương này một chút ngon ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Đích Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Bất Mãn

Tô Giáng Thần tiến vào sảnh, liền nhìn trong sảnh chính ,ở trên vị trí đông thượng thủ đang ngồi một vị lão thái thái, mặc một kiện áo choàng ngắn cổ tròn thêu hoa màu xanh mực, váy mã diện màu chàm thêu hình lá trúc, còn tiểu nữ tử đứng ở bên người nàng , lại mặc một kiện áo màu vàng nhạt thêu hình hoa mộc lan , váy dài màu Nguyệt Lam thêu Thái Diệp , búi tóc kiểu song nha ,cài một đóa quỳên hoa nhũ màu đỏ bạc .

Ấn tượng của Tô Giáng Thần đối với lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Uyển Uyển , sớm đã mơ hồ, nay lại trải qua một hồi, tất nhiên sẽ tỉ mỉ quan sát.

Triệu Uyển Uyển nhỏ hơn nàng mấy tháng, nhưng người lại thấp hơn nàng, thân hình cũng so với nàng gầy yếu hơn rất nhiều. Khuôn mặt chỉ bằng bàn tay mang theo một tia tái nhợt, đôi mắt to tròn, xem ra lúc này , chẳng những không hiện vẻ quyền rũ, ngược lại càng khiến cho người ta có cảm giác nàng ta gầy đến gió thổi bay.

Khi Triệu Uyển Uyển nhìn thấy cô gái xa lạ ở trước mắt , liền theo bản năng co lại núp vào bên người lão thái thái , đôi mắt to tròn mang theo một tia mê mang và kháng cự.

Lão thái thái khụ một tiếng, sau đó cười nói với Tô Giáng Thần : "Đây chắc là cháu nó đi, thực thật là xinh đẹp. Xem bộ dáng này, tương lai nhất định là một đại mỹ nhân."

"Lão thái thái nói đùa." Tống thị đáp lời nói: "Đứa nhỏ này, cũng chỉ được như vậy, có cổ hơn nữa, cũng chẳng ra sao. Ngược lại là Uyển nhi, vừa nhìn chính là một mỹ nhân bại hoại, ngày sau a, chỉ sợ là mỹ nhân trăm dặm khó tìm. Tương lai nếu như ai thú được nàng, thực thật là có phúc khí."

"Mượn lời may mắn của người." Lão thái thái cười cười, sau đó vẫy tay với Tô Giáng Thần nói: "Con lại đây, để bà cô nhìn xem."

(* bà cô : ở đây mình chẳng biết nên gọi thế nào . Nhưng bà cô này là chị em với bà nội của nữ 9)

Tô Giáng Thần cũng hào phóng tiêu sái tiến lên hành lễ nói: "Bà cô vạn phúc."

Lão thái thái bất lấy tay Tô Giáng Thần , đối với Tô Duệ nói: "Người thực là có phúc khí, nên mới có một nữ nhi nhu thuận như vậy."

Tô Duệ uống một ngụm trà xong, đưa mắt nhìn nữ nhi của chính mình một cái, sau đó nói: "Dì, người đừng nên ở trước mặt nàng khen ngợi, không biết chừng người vừa khen ngợi, quay đầu lại càng thêm kiêu căng, không ra gì cả."

"Phụ thân." Tô Giáng Thần có chút giận dỗi, nói với Tô Duệ : "Ở trước mặt bà cô, người nên chừa cho nữ nhi một chút thể diện mới phải?"

"Dì, người xem xem, ở trước mặt ta đã bắt đầu nói đến thể diện rồi, đứa nhỏ này." Tô Duệ cười ha ha, trong mắt mang theo một tia sùng ái.

"Nương ——" Tô Giáng Thần cố ý biểu hiện ra một mặt kiêu căng của bản thân, nàng thừa dịp lão thái thái không chú ý, chạy đến bên người Tống thị , dựa vào trong lòng Tống thị nói: "Phụ thân cũng không thương nữ nhi , trước mặt bà cô , lại lấy nữ nhi ta trêu ghẹo."

Tống thị điểm điểm cái trán nữ nhi nói: "Người nha —— "

Triệu Uyển Uyển tránh ở một bên , nhìn về phía Tô Giáng Thần trong mắt tràn ngập hâm mộ. Mà Triệu lão thái thái liền đối với một ả nha hoàn bên người nói: "Còn không đem những thứ ta đã chuẩn bị cho tiểu thư mang ra đây, thật là không có mắt ,chỉ một việc nhỏ như thế còn cần phải phân phó?"

"Nếu như đi dùng không quen nha hoàn này, ta có thể giúp đi tìm vài đứa nha hoàn thoả đáng, vừa ý hơn, cũng là một chút tâm ý của vãn bối." Tổng thị vội vàng nói.

Trong mắt của Triệu lão thái thái hiện lên một tia lệ quang, lập tức dùng nụ cười che giấu đi ngay, nàng nói: "Cũng không phải dùng không quen, nha hoàn này, chính là đầu gối một chút, nhưng lòng trung thành vẫn có."

Tổng thị cũng không nói gì nữa, nhưng Tô Duệ đã có điềm không vui, không biết có phải lời nói của Tổng thị nổi lên tác dụng hay không, hay là do nguyên nhân khác, tóm lại Tô Duệ nghe những lời này, liền cảm thấy đi rõ ràng là lo lắng mình mưu hại nàng, chẳng lẽ mình sẽ vì một chút tiền tài kia mà đi mưu hại tỷ muội của mẫu thân sao? Vừa nghĩ đến đây, trong mắt Tô Duệ xẹt qua một tia bất mãn.

Nha hoàn kia đem tráp mở ra, lão thái thái vẫy vẫy tay đối với Tô Giáng Thần, sau đó tự tay lấy thứ gì đó trong tráp. Tô Giáng Thần đến gần vừa nhìn, cư nhiên là một bộ đồ trang sức giá trị xa xỉ.

Trong mắt nàng xẹt qua một tia trào phúng, chỉ là một bộ trang sức, đã muốn đứng vững gót chân ở Tô gia sao?

Tổng thị cũng nhìn ra là một bộ trang sức, nghĩ đến bộ trang sức mà mẫu thân đã tặng, không biết sao, trong lòng nàng có chút hoảng hốt, vì thế nàng nói với Triệu lão thái thái: "Bộ trang sức này quá quý trọng, trẻ con làm sao có thể dùng thứ quý trọng như vậy?"

"Người không cần quan tâm, qua vài năm nữa, cháu nó lớn hơn một chút, cũng không biết bao nhiêu người đập phá cửa đến cầu thân. Ta xem, đến lúc đó, chỉ sợ các người nhìn đến hoa mắt, không biết nên tìm một vị hôn phu như thế nào cho cháu nó đâu." Triệu lão thái thái cũng biết lúc này tặng những thứ này, xác thực có hơi quý trọng, nhưng nàng là tới cửa để cầu xin che chở, ra tay tự nhiên cũng không thể quá keo kiệt, nàng nói tiếp: "Phong tục của Giang Nam chúng ta, từ nhỏ đã phải tích góp đồ cưới từng tí một, bộ trang sức này, coi như là góp một phần đồ cưới cho nàng ngày sau. Ngày sau, nàng xuất giá, ta lại cho thêm." Nói tới đây, lão thái thái đột nhiên khóc nói: "Đáng thương cho vị tỷ tỷ kia của ta, cư nhiên không được tận mắt nhìn cháu gái xuất giá. Ta người làm làm muội muội này, dù thế nào, cũng phải thay tỷ tỷ làm tròn tâm nguyện này. Ngày sau đến Địa phủ nhìn mặt tỷ tỷ, cũng không uổng công chúng ta tỷ muội một hồi."

Tô Duệ cả người không được tự nhiên, lão thái thái đã chết lâu như vậy, cũng không có nhìn thấy đi gửi tin tức gì về, đừng nói gì đến tế bái, nay trước mặt mọi người, nói những lời này, rốt cuộc là đang rắp tâm điều gì? Tô Duệ càng cảm thấy lời nói của Tổng thị là dối, người đi này cùng chính mình không hề có tình cảm gì, lần này đến Bình Châu, đơn giản là muốn dựa hơi của Tô gia nhiều tiền thế lớn, dựa thế chèn ép tộc nhân Triệu thị mà thôi.

"Phân tâm ý này của di, bà bà (*mẹ chồng) trên trời có linh, nhất định ngậm cười nơi chín suối" Tổng thị thấy mặt Tô Duệ lộ vẻ không vui, trong lòng vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại khuyên Triệu lão thái thái nói: "Đi đã nhiều ngày đường xa mệt nhọc, không nên quá mức đau buồn, không bằng đi ăn một chút gì trước đầm đầm bụng cũng tốt."

Tô Giáng Thần nghe vậy, liền tiến lên đi nắm tay Triệu Uyển Uyển, thuận tay đưa bao tiền thưởng trong tay cho nàng nói: "Đây, tặng cho muội, ta lớn hơn muội, là tỷ tỷ, nên tặng cho muội muội lễ gặp mặt." Kỳ thật, tuổi Tô Giáng Thần và Triệu Uyển Uyển hơn kém nhau không bao nhiêu, tặng hay không tặng đều không sao cả. Bất quá, Tổng thị đã đoán trước được lão thái thái sẽ tặng món đồ quý trọng, vì thế liền đặc biệt chuẩn bị một bao tiền thưởng lớn.

Triệu Uyển Uyển do dự có nên tiếp nhận hay không, nhưng Tô Giáng Thần không để cho nàng cự tuyệt, nhét vào trong lòng nàng. Triệu Uyển Uyển liền thuận tay mở bao tiền thưởng ra vừa nhìn, cư nhiên là một đôi vòng vàng ròng kiềng khảm bảo thạch.

Triệu lão thái thái hít vào một hơi, đôi vòng kiềng vàng ròng khảm bảo thạch này, tuyệt đối không kém so với bộ trang sức của chính mình, tiếp theo chợt nghe Tổng thị nói: "Đôi vòng kiềng này coi như là góp một phần đồ cưới cho Uyển nhi, đi dùng chổi từ."

"Di vốn là người hào phóng nhất, làm sao có thể để cho nàng mất mặt được?" Tô Duệ hất dèm nói: "Uyển nhi thích đôi vòng kiềng này không? Con giúp muội muội mang vào đi."

"Vâng ạ." Tô Giáng Thần nghe theo, giúp Triệu Uyển Uyển đeo vào một cái vòng kiềng, sau đó cầm một cái vòng kiềng nói với nàng nói: "Cái này giữ lại lần sau mang, mỗi lần mang một kiềng, rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Triệu Lão Thái Thái Kiêu Ngạo

Đôi mắt to tròn của Triệu Uyển Uyển lóe lên một tia vui sướng, nàng không hề cự tuyệt Tô Giáng Thần đưa tay ra, còn Tô Giáng Thần lúc nắm tay nàng, trong lòng cũng hơi hơi trầm xuống, vị biểu muội này, ngày sau sẽ bị một cái dị thể cô hồn chiếm giữ thân hình, mà nàng người làm biểu tỷ này, cư nhiên cái gì cũng đều không giúp được ———

Đội đoàn người đi đến phòng bên, liền nhìn thấy mấy vị di nương trang điểm xinh đẹp đang chỉ huy nha hoàn xếp bày đồ ăn sáng. Triệu lão thái thái trong mắt hiện lên một tia kinh thường, nhưng không có biểu lộ ra. Còn Phương di nương vừa thấy lão thái thái, liền tiến lên nói: "Lão thái thái đã đến, những món ăn này đều đã bày lên xong, chỉ chờ lão thái thái nhập tọa."

Triệu lão thái thái từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, sau đó lạnh lùng nói: "Ta sống đến lớn tuổi như vậy, còn chưa có nghe nói một người làm di nương, còn có thể đi ra tiếp đón khách nhân?" Tà tà liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái, Triệu lão thái thái tiếp tục nói: "Không có quy củ, tỷ tỷ đi sớm, trong nhà này thiếu mất trường bối, liền khó tránh khỏi có chút rối loạn. Ta cũng không phải là người bất thông tình lý, nhưng quy củ chính là quy củ, sao có thể tùy ý sửa đổi?"

Vài vị di nương kia thật sự không có dự đoán được, Triệu lão thái thái vừa đến liền đã hạ mã uy, hay là mượn các nàng làm thớt, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Mà sắc mặt của Tống thị và Tô Duệ cũng không tốt lắm, đây rõ ràng là nói nhà bọn họ không có quy củ, dù là ai nghe xong cũng không thoải mái. Tô Giáng Thần đứng ở một bên lạnh lùng bàng quan, nàng cũng muốn xem thử, Triệu lão thái thái sẽ diễn hồi nào đây.

Triệu lão thái thái bộ dạng thâm tình đối với Tô Duệ nói: "Người trẻ tuổi, kiến thức hạn hẹp, phụ nhân ở trong nhà lại mê hoặc, liền khó tránh khỏi mất đi chừng mực. Bất quá, cũng không quan trọng, di tuổi tuy lớn, nhưng xương cốt và thân thể vẫn khỏe, tuyệt sẽ không trở mặt nhìn cái nhà này rối loạn quy củ, dù thế nào, đều phải đem quy củ lập lên, đám người dưới này mới có thể ăn theo quy củ an an phận phận làm việc, sẽ không sinh ra ý niệm không an phận trong đầu. Người nói, có phải hay không? Cháu ngoại trai."

Tô Duệ đối với lão thái thái cười nói: "Là cháu suy nghĩ không chu toàn, khiến cho di tức giận, thật là nên phạt." Liếc mắt nhìn Tống thị một cái, lại đối với lão thái thái nói:

"Bất quá, đây đều là ở trong nhà, cũng không cần phải quá chú ý."

"Cái gì gọi là không cần phải quá chú ý?" Lão thái thái nổi giận, đây rõ ràng là đang nói cho có lệ, đối với Tô Duệ nói: "Người nếu là làm quan, chỉ cần một bản tấu chương của Ngự Sử dâng lên, người liền phải cuộn gói đi. Đừng tưởng rằng cấp bậc lễ nghĩa này là làm cho người bên ngoài nhìn, trong phủ này từ trên xuống dưới có đến trăm nhân, kia đều là ánh mắt, người có thể hồ lộng một người hai người, chẳng lẽ còn có thể hồ lộng cả trăm người hay sao? Lan truyền ra ngoài, người ta nói dễ nghe, chỉ nói là nhà thương nhân, đối với lễ nghĩa liêm sỉ cũng xem không nặng, nói khó nghe, thì chính là người không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, không biết liêm sỉ."

Tô Duệ sắc mặt trầm xuống, lời này thật sự là quá không nể mặt, trước mặt nhiều người như vậy, quở trách hằn như thế, ngày sau làm sao còn như thế nào lập uy ở trước mặt đám hạ nhân?

Có lẽ là Triệu lão thái thái cũng phát giác ra lời nói của chính mình đã quá mức, vì thế không được tự nhiên nói: "Tuổi lớn, xương cốt cũng mềm, không bằng đám người trẻ tuổi các người. Ta vẫn là nên về phòng nghỉ ngơi một lát rồi nói sau, đồ ăn sáng này, lát nữa lại ăn đi. Uyển nhi, theo ta trở về."

Tô Duệ thấy thế, cũng không lên tiếng giữ lại, ngược lại là Tống thị nói: "Một người hai người còn dờ người ở nơi này làm cái gì? Còn không mau đưa lão thái thái đi đến phòng khách nghỉ ngơi đi."

Thời điểm Triệu lão thái thái nghe được hai chữ phòng khách, cước bộ khẽ khựng lại một chút, liền tiếp tục đi về phía trước, lúc này, Từ ma ma liền bụng hai đĩa thức ăn tiến vào, nhìn thấy Triệu lão thái thái, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, mà hết thảy này, hoàn toàn lọt vào trong mắt của Tô Giáng Thần.

Triệu lão thái thái vừa đi, sắc mặt của Tô Duệ hằm hằm, trừng mắt nhìn mấy vị di nương, quát lớn nói: "Một đám không có mắt, ai cho các người đi ra xuất đầu lộ diện, thật đúng là mất mặt."

"Lão gia, đoạn thời gian lão thái thái ở đây..." Lời này của Bình di nương còn không có nói xong, đã bị Phương di nương chặn lại, Phương di nương tiến lên nói với Tô Duệ: "Đều là thiếp thân hồ đồ, đừng chạm vào Triệu lão thái thái, thiếp thân nên phạt."

Tô Duệ hung hăng trừng mắt nhìn Phương di nương một cái, sau đó nói: "Nếu không phải xem ở phần của người ngày xưa ở trước mặt lão thái thái có chút thể diện, hôm nay đáng lẽ phải trừng phạt người thật nặng."

"Quên đi, lão gia. Các nàng đơn giản cũng là một phen hảo tâm, ai cũng không thể ngờ được lão thái thái lại xem trọng quy củ, trọng thể diện như thế." Tống thị khuyên giải an ủi nói, "Không bằng thiếp thân đi đến chỗ lão thái thái trò chuyện, có lẽ trong chốc lát, cơn giận của lão thái thái cũng sẽ hạ xuống."

Tô Duệ nhìn Tống thị rồi chấp tay sau lưng nói: "Không cần." Sau đó lập tức phát tay áo rời đi.

Lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau ——

Trong thư phòng, giọng Tô Duệ bình tĩnh nói: "Ma ma, người nói thử xem, lão thái thái này ngông cuồng cái nỗi gì? Ta hảo ý chiều đãi nàng, cư nhiên trước mặt mọi người nói trong phủ ta không có quy củ, thật là đáng giận."

Từ ma ma mỉm cười, nói với Tô Duệ: "Lão thái thái cả đời làm quan phụ nhân, khó tránh khỏi không bỏ xuống được cái giá này, nhất thời xem không vừa mắt, nói vài câu, lão gia làm gì phải để trong lòng?"

Tô Duệ nhắm mắt, cố gắng bình ổn cơn giận trong lòng. Từ ma ma tiếp tục nói: "Lúc nô tỳ còn ở trong kinh thành, thường hay giao tiếp với các mệnh

phụ. Đừng nói là nói chuyện lớn tiếng, càng không tự tin lại càng làm ra vẻ, tự cao tự đại, chỗ dựa sau lưng càng không vững chắc. Triệu lão thái thái chính là loại người như thế, rõ ràng đã không còn gia thế gì, lại dám làm ra vẻ khí thế. Nàng đơn giản là muốn cậy già lên mặt, lấy cái tiếng quan phu nhân ra hù dọa hù dọa đám dân thường, cáo mượn oai hùm, coi như là kẻ sách lược cùng đường."

"Ta vốn định, nể mặt mẫu thân, dành cho nàng ta một chút tình cảm, nay nghĩ lại, thật ra thập phần sai lầm." Thanh âm Tô Duệ lạnh lùng nói, lúc trước nếu không phải nghĩ đến muốn mượn dùng cái thanh danh quan phu nhân này, có lẽ có thể ở trong chúng quan viên kêu gọi một chút danh hào, nay nghĩ đến, quan phu nhân cũng bất quá chỉ là hư danh, làm sao đáng tin được?

"Lời nói của lão thái thái có chút lên mặt, nhưng dù sao, cũng có vài phần đạo lý." Từ ma ma trên mặt vẫn bình tĩnh giống như trước. "Ồ kinh thành, phàm là nhà có chút thế diện, di nương chính là một nửa nô tỳ, đừng nói là ngồi ăn cơm, chính là chủ nhân thường cho thế diện ngồi xuống, cũng chỉ có thể ngồi một bên mông, làm sao có thể giống như các di nương ở trong nhà này, nghênh ngang, giống như là chủ tử. Thật sự là mất thế diện."

Chén trà trong tay Tô Duệ thiếu chút nữa rơi xuống, hần có điểm khó hiểu nói: "Nhưng vì sao..."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dich Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Đừng Mơ Tưởng Hồ Lộng Chủ Tử

"Ý lão gia là hỏi, vì sao mỗi lần lão gia đi kinh thành đều không hề gặp qua việc này? Kỳ thật vô cùng đơn giản, di nương là không thể gặp khách nhân, quy định này đều chỉ lập ở trước mặt người trong nhà, không phải là để cho người bên ngoài xem, là cho đám nô tài ở dưới xem, ai mới là chủ tử, ai mới là nô tài, lời nói của ai mới là luật? Ai cho thế diện, mới là thật có thế diện? Bằng không, di nương thành chủ tử, vậy thì làm sao còn đích thứ chi phân?" Từ ma ma cười giải thích nói: "Lão gia nhìn thấy, đều là phu nhân của những người đó, các vị di nương, đều tránh ở trong phòng của chính mình. Lão gia lại làm sao có thể biết, người kinh thành có những quy củ gì? Lại làm sao có thể hiểu được, những chuyện riêng tư trong đại trạch? Hơn nữa, Bình Châu cách xa kinh thành, là nơi heo lánh, từ trước đến nay cũng không quá chú ý đến những điều này, cũng khó trách lão gia sơ sót việc này."

"Cũng là ta kiến thức thiên cận." Tô Duệ cảm thán nói, "Người đã nói ra, vậy quy củ trong nhà này, cũng đến lúc phải lập rồi."

"Lão gia phân phó xuống dưới, nô tỳ tự nhiên tận tâm hết mình, bất quá, mọi việc đều phải có kế hoạch, lão gia phải đưa ra một kế hoạch cho nô tỳ mới được." Từ ma ma nhận lệnh.

"Trước tiên bắt đầu từ tiểu thư đi." Tô Duệ nói, "Di nương không biết lễ độ, nhốt tại ở trong nhà cũng không thể xảy ra náo gi. Tiểu thư lại không giống, ngày sau phải xuất giá, còn phải xuất môn gặp khách, nếu như mất lễ độ, thì chính là đã làm mất thế diện của Tô phủ."

Từ ma ma lên tiếng vang, liền cung kính lui xuống ——

Sáng sớm ngày hôm sau, Từ ma ma đi vào trong viện của Tô Giáng Thần.

"Ma ma đến đây sớm như vậy, chẳng lẽ là có việc gì quan trọng sao?" Tô Giáng Thần mỉm cười hỏi, Trần Châu bưng trà đưa cho Từ ma ma.

Từ ma ma đáp: "Là ý tứ của lão gia, muốn nô tỳ lại đây dạy tiểu thư một ít quy củ."

Tô Giáng Thần nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, đây là ý tứ gì, chẳng lẽ chỉ bởi vì cái mục chủ chứa kia nói mấy câu, toàn bộ Tô phủ liền biến thành người không có quy củ sao?

Từ ma ma liếc mắt nhìn Tô Giáng Thần, sau đó không nhanh không chậm nói: "Những quy củ này, có lớn có nhỏ, có người nói, chỉ cần ở trong trường hợp lớn không xảy ra sơ sót gì là được rồi, nhưng cái gọi là trường hợp lớn, lại tùy người mà không giống nhau. Có những nữ tử gả cho người ta, những người mà cả đời tiếp xúc, nhiều nhất cũng chỉ là công công bà bà, tam cô lục bà, có xảy ra sai lầm gì, cũng không có gì đáng lo. Nhưng lại có những nữ tử, từ nhỏ chính là con nhà phú quý, những người mà nàng ta phải đối mặt, đều là những quý nhân xuất thân từ nơi quyền quý, những người này cũng vô cùng chú trọng quy củ, tư thế, bước chân, đều phải phù hợp với mẫu mực tiểu thư khuê các, một điểm qua loa cũng đều không thể."

Tô Giáng Thần nhìn chằm chằm Từ ma ma một hồi lâu, chậm rãi nói: "Ta bất quá chỉ là nữ nhi của một thương nhân, về sau những người mà ta phải gặp, nhiều nhất cũng chỉ là công công bà bà, tam cô lục bà, có sai sót gì, ta nghĩ cũng không có gì đáng lo đi."

"Việc này cũng không nói chuẩn được, ta xem tướng mạo của tiểu thư, nhưng là quý nhân chi tướng." Từ ma ma cười nói.

"Có phải quý nhân hay không, ta cũng không rõ lắm. Bất quá, ta nghĩ Từ ma ma kiến thức rộng, chẳng bằng kể cho ta nghe thử, chuyện của vị bà cô kia của ta đi, có lẽ ta còn có chút hứng thú nghe người nói chuyện." Tô Giáng Thần nâng tách trà lên, nhấp một ngụm nói: "Ta ngồi ở chỗ này, cũng không phải là vì muốn nghe người nói cái gì quy củ, Từ ma ma."

Sắc mặt Từ ma ma cứng đờ, nói: "Chuyện của lão thái thái, không cần hỏi nô tỳ, nô tỳ và lão..."

"Người cũng không cần giả bộ ngờ ngẩn với ta, nơi này hiện tại chỉ có người và ta, người nói ra, ta đảm bảo không nói ra ngoài. Người nếu như không chịu nói, ta sẽ thập phần lo lắng, lo lắng vì ma ma từ trong cung đi ra như người, trốn ở trong nhà của ta, rốt cuộc là đang mưu đồ cái gì?" Tô Giáng Thần đánh gãy lời của Từ ma ma, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta mặc dù có chút nhỏ tuổi, nhưng cũng không dễ hồ lộng. Người tốt nhất nên nghĩ cho kĩ tiếp theo nên nói gì, nếu không, ta có thể có cả trăm cách, khiến cho người không thể tiếp tục ở nổi trong Tô phủ."

Sắc mặt Từ mẹ bỗng trở nên ngưng trọng, đây là lần đầu tiên nàng mặt đối mặt giao phong như thế với Tô Giáng Thần, nàng nói với Tô Giáng Thần: "Nô tỳ còn có thể mưu đồ gì được chứ."

"Ta nói rồi, lý do này thuyết phục không được ta, cũng thuyết phục không được chính người." Tô Giáng Thần buông mạnh tách trà xuống, nói với Từ ma ma: "Người là người hầu hạ bên cạnh Ninh hoàng quý phi, nhưng theo ta được biết, năm đó tất cả người hầu đều bị tuần táng. Người còn sống đi ra, không phải vì người vận khí tốt, cũng không phải là vì hoàng quý phi cầu tình, chỉ sợ đương kim Hoàng Thượng xem người như là một quân cờ sống, dùng để đối phó cái vị..." Những lời còn lại, Tô Giáng Thần dùng môi ngữ nói ra, Từ ma ma nghe xong, sắc mặt kịch biến, tuổi còn nhỏ như vậy, cư nhiên có thể thăm dò thánh tâm, nữ tử này nhưng lại có tâm tư thâm trầm như thế?

Kỳ thật, Tô Giáng Thần biết được, hoàn toàn là dựa vào trí nhớ kiếp trước, còn có những tin tức tìm hiểu được từ Ninh ma ma kết hợp cùng một chỗ, sau đó tự mình suy ngẫm ra.

"Ma ma, có biết một câu, gọi là thỏ khôn chết, chó săn bị giết?" Tô Giáng Thần đối với biến hóa của Từ ma ma rõ ràng như lòng bàn tay, nàng nói: "Người cố động cha ta, đơn giản là muốn tìm một cơ hội, để cho cha ta đưa ta vào cung, mà một khi ta đã vào cung, người muốn tiếp cận thiên tử tương lai thì cơ hội cũng nhiều hơn rất nhiều. Có phải hay không?"

Từ ma ma lúc này thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối với những suy đoán của tiểu thư, nàng không phủ nhận, ngược lại thừa nhận nói: "Đúng vậy, ta xem nương của người có vài phần thủ đoạn, nếu như người có thể học hỏi vài phần, thì sống sót ở trong cung đình cũng không phải là việc khó, hơn nữa, phụ thân người đối với việc đoạt lại danh hiệu hoàng thượng, là vô cùng khát vọng, như vậy đưa người vào cung, là cách tốt nhất, cũng là con đường tắt nhanh nhất."

Tô Giáng Thần khoanh hai tay ở trước ngực, nhìn Từ ma ma tựa tiểu phi tiểu nói: "Người cảm thấy ta có thể trở thành quân cờ của người, tùy người bài bố?"

"Không dám." Từ ma ma cúi đầu nói: "Nô tỳ chính là cảm thấy, tiểu thư hoàn toàn có thể làm người trên muôn người."

"Làm người như Ninh hoàng quý phi sao? Sinh tử đều không phải do chính mình, vinh nhục hưng suy cũng không phải do chính mình." Tô Giáng Thần nở nụ cười, nếu không phải đã trải qua một phen sinh tử, nàng có lẽ còn có thể đối với chốn cung đình có chút mong đợi, "Trên đời này, điều đáng buồn nhất, chính là kẻ không thể nắm giữ được vận mệnh của chính mình, người cảm thấy ta là loại người này sao? Sẽ đem vận mệnh của chính mình giao cho người không biết rõ, để cho người ta đi bài bố chính mình, thẳng cho đến khi mất đi sinh mệnh mới thôi sao?"

Từ ma ma lại cả kinh, nữ tử trước mắt, nhưng lại có thể nhìn xuyên thấu như thế, người như nàng mặc dù đã sống đến từng này tuổi, vẫn còn có vài thứ không thể hiểu rõ, nhìn không thấu, ngược lại nữ tử này, cư nhiên như thế thoải mái nhìn rõ nhìn thấu nhân sinh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phụ Trọng Sinh Dịch Nữ Đấu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Hụ Nhân Ngoan Độc

Tô Giáng Thần khẽ rũ mắt xuống nói: "Có một số thứ, không thích hợp mình thì không nên đi tranh, ma ma, người tuổi cũng đã lớn như vậy, tranh giành những thứ kia, đối với người thật sự có ý nghĩa sao? Danh vọng cũng tốt, tài phú cũng thế, đến cuối cùng, bất quá cũng chỉ là một nắm đất vàng mà thôi."

"Nô tỳ thụ giáo." Từ ma ma đối với Tô Giáng Thần tỏ ý thần phục nói: "Liên giống như lời của tiểu thư, ma ma đã nhập ma chương, thoát không được, nay được tiểu thư chỉ dạy thật đúng là đánh thức người trong mộng."

"Lời nịnh nọt, ta cũng không muốn nghe. Ta chỉ có thể nói, chỉ cần người ở trong phủ hảo hảo làm việc, ngày sau ta nhất định sẽ không bạc đãi người, những việc như dưỡng lão, chăm sóc cho người cho đến lúc lâm chung v.v..., ta cũng có thể làm được." Tô Giáng Thần quyết định thẳng thắn đối đãi, "Nếu như ôm lòng gây rối, người cũng nên suy nghĩ cho tốt, bởi vì ta sẽ không ngại dùng chút thủ đoạn để đối phó với những người ta ghét."

"Lời của tiểu thư, nô tỳ sẽ ghi nhớ trong lòng." Từ ma ma lúc này cũng không tiếp tục giấu diếm, "Ban đầu là ôm ý niệm không an phận trong đầu, nhưng cũng biết không nhất định có thể được việc, nay nghĩ lại, có lẽ là vì nô tỳ vẫn không bỏ xuống được những việc đã qua. Dù sao, liên giống như lời của tiểu thư, cuộc chiến chốn cung đình, thật sự không thích hợp với loại người như nô tỳ, đương nhiên, nô tỳ cũng không thể như vậy liên buông xuống, chỉ có thể nói thuận theo tự nhiên. Nếu như có thể hoàn thành tâm nguyện trước lúc lâm chung của Hoàng quý phi, vậy cũng xem như công đức viên mãn, nếu như không thể, có lẽ cũng chính là thiên ý đi. Nguyện vọng lúc này của nô tỳ, vẫn là một cuộc sống an ổn."

"Tiểu thư hỏi nô tỳ về chuyện của bà cô Triệu, nô tỳ có thể thần ngôn bẩm báo. Bà cô Triệu này từng được nhất phẩm cáo mệnh, từng tiến cung, gặp qua nô tỳ một lần. Bất quá, trong cung nô tài nhiều vô số, nàng cũng không thể nhớ nổi nô tỳ, nhưng nô tỳ lại nhớ nàng rất rõ ràng. Nàng ở trong kinh thành, có tiếng là người đàn bà đánh đá, năm đó mấy người con thứ do phu quân nàng ta sinh ra, đều vào không lâu sau khi phu quân của nàng mất liền bị hại chết, sau đó, con của nàng cưới về một người con dâu, không được lòng nàng, vì thế nàng dùng mọi biện pháp dày vò, nữ tử kia người mang lục giáp, còn phải lập quy củ, đứa nhỏ thiếu chút nữa không còn, cũng may là tìm được ngự y mới bảo trụ được đứa nhỏ, đứa nhỏ này sinh ra, chính là có chỗ thiếu hụt, không bao nhiêu lâu, liền chết yểu. Sau đó, phụ nhân kia lại mang thai, lần này bà cô Triệu cũng không dám dày vò quá mức, đứa nhỏ là được sinh ra bình an, đáng tiếc lại là một nữ oa, cũng chính là Uyển Nhi. Còn phụ nhân kia lại qua đời trong lúc sinh, nghe mấy phụ nhân trong kinh thành kể lại, bên trong việc này cũng có bàn tay thủ đoạn của bà cô Triệu, cụ thể nô tỳ cũng không hỏi nhiều, chỉ nghe nói vị phụ nhân kia chết oan." Từ ma ma đối với vị nữ tử chưa từng gặp mặt kia cảm thấy tiếc hận, cư nhiên gặp phải một mẹ chồng như vậy, "Sau khi vị phụ nhân kia chết, bà cô Triệu liền làm chủ, để cho con trai mình cưới cháu ngoại ruột của chính mình, bất quá cặp phu thê này sau khi kết hôn không hòa thuận, nàng kia giận dữ treo cổ tự sát, sự tình về sau, nô tỳ cũng không nghe rõ."

Tô Giáng Thần cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ nói: "Nếu như ma ma là tới dạy quy củ, vậy thì nên làm như thế nào thì cứ làm như thế ấy đi."

Từ ma ma nghe vậy, càng cảm thấy nữ hài tử đang ở trước mắt này thật thâm sâu không lường được ——

"Lão thái thái, người cũng đừng nóng giận, tức giận tổn hại đến thân mình không đáng." Trần ma ma bên người Triệu lão thái thái nói.

Triệu lão thái thái trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó nói: "Quy củ trong phủ này cũng không ra cái dạng gì, ta nói vài câu, thì đã sao? Người ta đều nói thương nhân đều là kẻ háms lợi, nay xem ra thật đúng không sai chút nào."

Trần ma ma nghe xong, trong lòng cũng thập phần đồng ý, nhưng tình hình trước mắt, vì thế nàng nói: "Nay, lão thái thái còn phải dựa vào người Tô gia giúp đỡ, nhịn một chút cũng phải."

Lão thái thái nghe vậy, không khỏi rơi nước mắt nói: "Nếu như không phải là con trai đáng thương của ta bị cái con tiện nhân kia độc hại, ta cũng không đến mức phải rơi vào cái loại tình trạng này. Lúc trước nhìn tiện nhân kia cũng có vài phần tốt, ta mới nghĩ đem nàng đặt ở bên người con trai ta, ai biết, tiện nhân kia cư nhiên ôm lòng muốn hại con ta."

"Lão thái thái, người cũng đừng quá thương tâm. Lão gia dưới tuổi vàng có biết, cũng không an tâm a." Trần ma ma trong lòng than thở, đường đường là lão thái quân của tam phẩm đại quan gia, cư nhiên lại nghèo túng đến cái loại tình trạng này, thật là làm cho người ta không tưởng tượng được.

Lão thái thái lấy khăn tay lau nước mắt, đôi mắt sưng đỏ nói: "Tô phủ này, cũng không phải là nơi có thể ở lâu, ta nghĩ, vẫn là nên tìm một nơi đặt chân mới thoải đáng."

Nhắc tới đến này, Trần ma ma không khỏi trầm mặc.

"Làm sao vậy? Chúng ta không phải còn có chút bạc sao?" Lão thái thái nghĩ rằng Trần ma ma là lo lắng chuyện ngân lượng, liền nói: "Nơi này không giữ người, tất có chỗ khác giữ người, lời này nhưng là người nói đó."

"Lão thái thái, không phải nô tỳ không chịu nghe. Nói một câu thật lòng, lão thái thái trừ Tô phủ ra, còn có thể đến nơi nào? Tình cảnh ngày nay của Thôi gia, lão thái thái cũng đã chính mắt nhìn thấy, trở về Thôi gia, hai ba ngày lại tới cửa tổng tiền, lão thái thái người chống đỡ nổi sao? Nếu như lại trở về Triệu thị, vậy cái đám người kia chỉ sợ lại làm âm ỉ càng hung, nói trắng ra là, bọn họ còn không phải là thêm thường khoản tiền trong tay lão thái thái sao. Khoản tiền này một khi rơi vào trong tay người trong tộc, lão thái thái và tiểu thư, chỉ sợ tùy người giày xéo rồi." Trần ma ma phân tích lợi hại: "Có lẽ lão thái thái còn nghĩ là cái gì thân thích, nhưng theo nô tỳ thấy, ngoại trừ nhà thương nhân không thiếu tiền như Tô phủ này ra, có nhà nào nhìn thấy tiền, không vội chạy đến tranh giành a?"

Triệu lão thái thái ôm trán nói: "Nghiep chương a, ta đây là tạo cái nghiệt gì a." Nếu như lúc trước không bức tử con dâu của chính mình, con trai cũng sẽ không buồn bức không vui, hơn nữa lúc thay con tại tục thú (* tiếp tục cưới vợ), nếu như không phải ham người của nhà mẹ đẻ sẽ dễ thân cận, cũng không đến mức sẽ làm cho con trai tuổi còn trẻ liền mang tiếng khắc thê. Về sau, tâm của con trai cũng nguội lạnh, như thế nào cũng không chịu tục thú, vốn trông cậy vào việc nạp mấy vị mỹ thiếp để tiếp tục hương hỏa, nhưng ai ngờ, tiểu thiếp tranh giành tình cảm, gián tiếp độc chết con trai ——

"Việc này là sự thật?" Tống thị có điểm không dám tin, nào có vị bà bà nào như vậy, bức tử con dâu, cưới về chất nữ của chính mình, lại có xích mích với chất nữ, thừa dịp chất nữ cùng trượng phu cãi vã, lại ly gián tình cảm vợ chồng, khiến cho chất nữ trong lúc tức giận liền treo cổ tự sát, cuối cùng, con trai không có lòng tiếp tục cưới vợ, lại buộc con trai nạp mấy phòng mỹ thiếp, kết quả thiếp thất tranh giành tình cảm, lại gián tiếp độc chết con trai.

"Đúng vậy, ta lúc đầu nghe được mấy chuyện này, cũng không thể tin được." Tô Duệ nói: "Nếu không phải là nàng nhắc nhở, ta cũng sẽ không nghĩ đến việc đi hỏi thăm, kết quả, cư nhiên là một phụ nhân ác độc như thế, thật là không biết xấu hổ."

Bạn đang đọc truyện *Khí Phụ Trọng Sinh Dích Nữ Đầu Trạch Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.